Anal. p. II.
5. 1. 4. 2.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ, ΑΙΣΧΙΝΟΥ, ΔΕΙΝΑΡΧΟΥ ϗ ΔΗΜΑΔΟΥ

ΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

ΛΟΓΟΙ ENANTIOI.

GRAECE ET LATINE.

TOMVS PRIMVS.

EDIDIT
IOANNES TAYLOR, LL.D.
ECCLESIAE DE LAWFORD IN AGRO ESSEXIENSI RECTOR:
ARCHIDIACONVS BVCKINGHAMIENSIS:
DIOECESEOS LINCOLNIENSIS CANCELLARIVS:
ET
S^i. PAVLI IN DIOECESI LOND. CANONICVS RESIDENTIARIVS.

CANTABRIGIAE:
TYPIS ACADEMICIS. M. DCC. LXIX.
Impensis DANIELIS PRINCE, Oxoniae; et IOANNIS WOODYER, Cantabrigiae.

Gd 15, 370.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

ΛΟΓΟΥ.

Αἰσχίνης ἦν ἀνὴρ Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Γλαυκοθέας, ἀμφοτέρων ἀδόξων, ὡς φησι Δημοσθένης. τὸν μὲν γὰρ, γράμματα διδάσκοντα, τὴν δὲ, καθαίρουσαν, καὶ τελετάς τινας ἃ σπουδαίας τελοῦσάν φησι διαζῆν. παραδέδοται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Αἰσχίνης, τραγῳδιῶν τε ὑποκριτὴς γενόμενος, καὶ γραμματεὺς τῆς πόλεως, ἥ τις ἦν εὐτελὴς ὑπηρεσία. ὕστερον μέν τοι τῶν ῥητόρων εἷς ἐγένετο, καὶ περὶ τῆς εἰρήνης πρὸς Φίλιππον ἐπρέσβευσε. πολεμοῦντες γὰρ Ἀθηναῖοι Φιλίππῳ περὶ Ἀμφιπόλεως, καὶ πολλὰ μὲν αὐτοὶ δεινὰ πάσχοντες, δρῶντες δὲ οὐδὲν ἄξιον λόγου, ἐπείσθησαν ὑπὲρ εἰρήνης πρεσβεύσασθαι πρὸς Φίλιππον, πέμπουσι δὲ πρέσβεις, δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἐν οἷς Αἰσχίνης τε καὶ Δημο-

Aeschines homo fuit Atheniensis, Atrometi filius et Glaucotheae, vtriusque obscuri, vt ait Demosthenes. illum enim literis docendis, hanc lustrando, et sacra quaedam friuola peragendo, victum quaeritasse dicit. quin ipsum etiam Aeschinem traditum est, et tragicum fuisse histrionem, et scribam ciuitatis, quod vile ministerium habebatur. sed in oratorum tandem numerum venit, et legationem, qua de pace cum Philippo ageretur, obiit. nam cum Athenienses bellum cum Philippo de Amphipoli gererent, et multis cladibus acceptis nihil memorabile efficerent, legatos ad Philippum de pace mittendos censent, legant igitur decem, inter quos et Aeschines et Demosthenes fuerunt. cum autem pacis condiciones Phi-

σθένης ἦσαν. δεξαμένε δὲ Φιλίππε τὰς διαλύσεις, πάλιν οἱ αὐτοὶ πρεσβεύσι δεύτερον, ὅπως οἱ περὶ τῆς εἰρήνης ὅρκοι γένοιντο. περὶ δὲ ταῦτα τὰ πράγματα, καταγορεῖ ὁ Δημοσθένης Αἰσχίνου τρία· ὅτι Φιλοκράτους αἰσχρὰν καὶ ἀσύμφορον εἰρήνην λέγοντος καὶ γράφοντος, συνεῖπεν αὐτῷ· ὅτι τὰς χρόνες καταπάλωσε, παρ' ὃ συνέβη τὰ ἐν Θράκῃ διαφθαρῆναι· ὅτι ψευδῆ πρὸς Αθηναίους ἀπήγγειλε, παρ' ὃ συνέβη Φωκεῖς ἀπολέσθαι. εἶπε γάρ, φησιν, ὅτι Φωκέας ἂν ἀναιρήσει Φίλιππος· καὶ ὑμεῖς τούτῳ πιστεύσαντες ἂν ἐβοηθήσατε τοῖς ἀνδράσι. φησὶ δὲ ταῦτα πάντα ἐπὶ μισθῷ καὶ δώροις τὸν Αἰσχίνην κεκακουργηκέναι. ἡ στάσις περὶ οὐσίας, καὶ στοχαστική. ἡ δὲ κίνησις τῆς μάχης λέγεται διὰ Τίμαρχον, τὸν φίλον Δημοσθένες, ὃν ἠτίμωσεν Αἰσχίνης, κατηγορήσας ὡς κακῶς βίε, διότι πρὸς Πιτθάλακον, τὸν ὀρνιθίαν, φησὶν, εἰσήει, εὔμορφος ὢν, ἐπὶ τῷ θεᾶσθαι τὰς μάχας τῶν ὀρνίθων, διαφθειρόμενον, καὶ διαφθείροντα.

lippus accepiſſet, rurſus iidem ſecundum legati eunt, vt iuſiurandum de pace detur. in his negociis tria Demosthenes obiicit Aeſchini: eum Philocrati, foedam ac noxiam ſuadenti ac decernenti pacem, ſuffragatum eſſe: tempus triviſſe, vnde contigerit, vt res Thraciae perirent: Athenienſibus falſa renunciaſſe, vnde factum ſit, vt Phocenſes delerentur. dixit enim, inquit, Philippum non euerſurum Phocenſis; et vos ei fide habita, hominibus opem non tulistis. aſſerit autem haec omnia mercede et largitionibus adductum, malicioſe feciſſe. status est de facto, et coniecturalis. ſed inimicitiae exstitiſſe dicuntur propter Timarchum, Demosthenis amicum, quem in ordinem coegerat Aeſchines, improbae vitae accuſatum, propterea quod ad Pittalacum auiarium, vt ait, ingrederetur homo formoſus ad ſpectandas auium pugnas, qui flagitioſa tum faceret, tum pateretur.

ΑΛΛΩΣ.

ΑΛΛΩΣ.

Πολεμος συνεις῎ηκει Φιλίππῳ καὶ Αθηναίοις μακρός· ἐξ ὧ̃ περ παραβὰς τὰς πρὸς αὐτὲς συνθήκας, ἔλαβε παρ᾽ Ολυνθίων Αμφίπολιν, ὄσαν κ]ῆμα τῆς πόλεως, κὴ ὑπ᾽ Ολυνθίοις, καθ᾽ ὃν καιρὸν ἀπές῎ησαν κὴ οἱ σύμμαχοι. συνεις῎ηκει δὲ κὴ ἕτερος Φωκεῦσι πρὸς Θετ]αλὲς κὴ Θηβαίες· τῦτο μ̀ν, περὶ τ῀ Πυθοῖ πρὸς Θετ]αλές· τῦτο δὲ, ὑπὲρ Ορχομένε κὴ Κορωνείας πρὸς τὲς Θηβαίες. εὔδηλον γὰρ ἐκ τῆς ἱς῎ορίας, ὅτι τῶν μ̀ παρείλον]ο τὰς δύο πόλεις, γειτνιώσας αὐτοῖς· Θετ]αλοὺς δὲ παρωσάμενοι, τὴν Αμφικ]υονίαν, ἅτε ἐν μέσῃ Φωκίδι τ῀ ἐν Δελφοῖς ἱερ῀ ἱδρυμένε. ἐπειδὴ δὲ πολὺν χρόνον ἐπολέμησαν πρὸς ἑαυ]ὲς Αθηναῖοι καὶ Φίλιππος, τῷ χρόνῳ τὴν εἰρήνην ἑκάτεροι ποιεῖν ἐβέλον]ο· ἀλλ᾽ ὁπότερος ταῦτα προβάλλοιτο, αἰσχύνην ἔχειν ἐνόμιζον. Αρις῎όδημος δὲ, καὶ Νεοπ]όλεμος, ὑποκριταὶ τραγῳδίας ἐτύ]χανον. ἦτοι διὰ τὴν οἰκείαν τέχνην, ἄδειαν εἶχον ἀπιέναι ὅπε ἂν βέλων]αι· ἀλλὰ δὴ κὴ πρὸς πολεμίες. ἀπελθόντες ὧ̃ν οὗτοι εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐπεδείξαν]ο τὴν οἰκείαν τέχνην· κὴ ὕτω φιλοφρόνως αὐτὲς ἐδέξα]ο Φίλιππος, ὥς τε πρὸς τοῖς ἄλλοις χρήμασι, κὴ

BEllum inter Philippum et Athenienſis longum interceſſerat, ex quo ille pactis et conuentis violatis, Amphipolim ab Olynthiis acceperat, quae cum vrbis Athenienſis eſſet, Olynthiis eo tempore parebat, quo etiam ſocii defecerant. flagrabat et aliud bellum Phocenſium cum Theſſalis et Thebanis, cum Theſſalis, propter templum Delphicum, cum Thebanis, propter Orchomenum et Coroneam. constat enim ex historia, eos et his eripuiſſe duas illas vrbis ipſis finitimas; et Theſſalis depulſis, Amphictyoniam occupaſſe, quod Delphicum templum in media Phocide eſſet ſitum. cum autem diuturnum bellum inter ſe geſſiſſent Athenienſes et Philippus, ac tandem vtrique pace vti vellent, ſed eius petendae facere initium vtrique turpe ducerent, Aristodemus et Neoptolemus actores tragoediarum (quibus propter artem quocumque impune ire licebat, atque etiam ad hostis) profecti in Macedoniam, artem ſuam oſtentarunt; adeoque humaniter a Philippo ſunt accepti, vt praeter ce-

ἄλλα ἐκ τῶν οἰκείων παρεῖχεν αὐτοῖς. αἰσθόμενος δὲ μελλόντων πρεσβεύεσθαι πρὸς αὐτὸν Φωκέων, καὶ Θετταλῶν, καὶ Θηβαίων, ἐβουλήθη τὲς Αθηναίυς ἐξαπατῆσαι· καὶ ταύτης τῆς προφάσεως δραξάμενος Φίλιππος, ἀπολύων Αριστόδημον καὶ Νεοπτόλεμον, ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι Φίλος εἰμὶ Αθηναίοις. συνέβη δὲ πάλιν τί τοιῦτον γενέσθαι. Φρύνων τις Αθηναῖος ἀπιὼν Ολυμπιάσιν ἀγωνισάμενος, ἢ θεασάμενος, ἐκρατήθη ὑπό τινων στρατιωτῶν τῦ Φιλίππυ ἐν ἱερομηνίᾳ, καὶ ἀφηρέθη πάντα τὰ αὐτῦ. καὶ ἐλθὼν εἰς Αθήνας, παρεκάλει τὲς Αθηναίυς, ἵνα χειροτονήσωσιν αὐτὸν πρεσβεύειν, ὅπως ἀπελθὼν πρὸς Φίλιππον, λάβῃ ἅπερ ἀφηρέθη. καὶ πεισθέντες οἱ Αθηναῖοι ἐχειροτόνησαν αὐτὸν καὶ Κτησιφῶντα· καὶ ἐλθόντων αὐτῶν εἰς Μακεδονίαν, φιλοφρόνως αὐτὲς ἐδέξατο ὁ Φίλιππος. ὡς τε καὶ τὰ ἀφαιρεθέντα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πάντα ἀποδῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδῦναι, καὶ ἀπολογεῖσθαι, ὅτι ἠγνόουν οἱ στρατιῶται, ὅτι ἱερομηνία ἐστί. καὶ τέτοις πάλιν ὁμοίως ἔλεγεν, ὡς φίλος εἰμὶ Αθηναίοις. καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Ατθικὴν, τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἀπήγγειλαν. ταῦτα ἀκύσαντες Αθηναῖοι ἐβέλοντο μαθεῖν, εἰ μετ' ἀληθείας εἰρήνην ἄγειν βέλεται Φίλιππος. καὶ δὴ χειροτονῦσι δέκα πρέσβεις, εἰσὶ

teras pecunias, alia quoque de ſuo eis largiretur. cum autem fore ſentiret, vt ad ſe legatos mitterent Phocenſes, et Theſſali, et Thebani, Athenienſis decipere voluit; eamque cauſam nactus, Ariſtodemo et Neoptolemo, cum eos dimitteret, ſe amicum eſſe Athenienſibus dicit. rurſus contigit, vt tale quiddam accideret. Phryno quidam Athenienſis, regreſſus Olympia, ſiue a certamine, ſiue a ſpectaculo, captus est a quibuſdam Philippi militibus in feſto, et ſpoliatus omni pecunia. is reuerſus Athenas precatur Athenienſis, vt ſe legatum decernant, quo profectus ad Philippum, reciperet ea quibus eſſet ſpoliatus. aſſenſi Athenienſes, eum et Cteſiphontem decreuerunt, quos in Macedoniam profectos, Philippus humaniter accepit: neque ſolum per milites erepta reddidit, ſed et alia de ſuo est largitus, et factum excuſauit, ignoraſſe milites, eo tempore fuiſſe feſtiuitatem. et rurſus his item dixit, ſe eſſe amicum Athenienſibus. qui in Atticam reuerſi, eadem quae alteri nunciarunt. his auditis Athenienſes certo comperire voluerunt, an reuera pacem ſeruare vellet Philippus. itaque decem legatos decernunt. ſunt autem hi, Cteſi-

pho,

δ' ἔτοι, Κτησιφῶν, Ἀριστόδημος, Ἰατροκλῆς, Κίμων, Ναυσικλῆς, Δέρκυλλος, Φρύνων, Φιλοκράτης, Αἰσχίνης, Δημοσθένης. πέμπουσι δὲ τούτους εἰς Μακεδονίαν, ἵνα μάθωσιν εἰ μετ' ἀληθείας βούλεται εἰρήνην ἄγειν ὁ Φίλιππος, καὶ εἰ ἀληθές ἐστιν, ἥκειν παρ' αὐτῷ πρέσβεις, τοὺς λημψομένους τοὺς ὅρκους. ἀπελθόντων δὲ τῶν δέκα πρέσβεων, ὧν ἦν καὶ Δημοσθένης, ἦγαγον ἀπὸ τοῦ Φιλίππου τρεῖς πρέσβεις, Αντίπατρον, Παρμενίωνα, καὶ Εὐρύλοχον, ὀφείλοντας λαβεῖν τοὺς ὅρκους. συναγομένων δὲ τῶν συμμάχων τῶν Αθηναίων ἐπὶ τῷ παρασχεῖν τοὺς ὅρκους, χρόνος παρήρχετο, καὶ γινώσκων τὴν φύσιν τοῦ Φιλίππου ὁ Δημοσθένης, ὡς ἀεὶ καταστρεφομένου, καὶ ἐπηρεάζοντος, λέγει τοῖς Αθηναίοις ταχέως δεῖναι τοὺς ὅρκους, καὶ μὴ παρόντος Κερσοβλέπτου. ἔλεγε γὰρ, ὅτι εἰς τὴν Θράκην ἀπερχομένων ἡμῶν, παρέξει τοὺς ὅρκους ὁ Κερσοβλέπτης. ἰστέον δὲ ὅτι Δημοσθένης ἀπῆλθεν ἐν τῇ δευτέρᾳ πρεσβείᾳ διὰ τοιαύτην πρόφασιν. ἀπελθὼν γὰρ εἰς τὴν πρώτην πρεσβείαν, εὗρεν ἐν Μακεδονίᾳ τινὰς τῶν Αθηναίων αἰχμαλώτους· καὶ ὑπέσχετο φέρειν ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων καὶ ῥύσασθαι αὐτούς. οὐκ ἠδύνατο δὲ τοῦτο ποιῆσαι, εἰ μὴ ἐν προσχήματι πρεσβευτοῦ. ἐκέλευσε δὲ τὴν πρεσβείαν ἀπελθεῖν πλῷ, διὰ τὸ αὐτοὺς ταχέως ἀπελθεῖν·

pho, Aristodemus, Iatrocles, Cimo, Nauficles, Dercyllus, Phryno, Philocrates, Aeſchines, Demosthenes. eos igitur mittunt in Macedoniam, cognituri verene ad pacem verſus eſſet animus Philippi; quod ſi verum eſſet, iuſſerunt, vt ſecum adducerent legatos, qui iuſiurandum acciperent. regreſſi decem legati, quorum vnus fuit et Demosthenes, adduxerunt a Philippo tris legatos, Antipatrum, Parmenionem, et Eurylochum, exacturos iuſiurandum cum autem conuocarentur ſocii Athenienſium ad dandum iuſiurandum, et mora intercederet, intelligens Demosthenes Philippi ingenium, ſemper aliquid ſubigentis et graſſantis, auctor est Athenienſibus, dandi celeriter iuriſiurandi, etiam non praeſente Cerſoblepte; nobis, inquit, in Thraciam abeuntibus iuſiurandum dabit Cerſobleptes. ſciendum autem est Demosthenem in ſecunda legatione abiiſſe tali de cauſa. in prima legatione, quibuſdam Athenienſibus quos in Macedonia captiuos inuenerat, pollicetur, ſe illos ſua pecunia redemturum: id quod, niſi perſona legati, facere non poterat. iuſſerat autem naui abire legatos, quo celerius iter conficerent, et vbicunque Philippum

καὶ ὅπως ἂν ὅλα πύθωνται Φίλιππον, δεῖ αὐτὺς ἀπελθεῖν, κὴ ἐκεῖσε τὺς ὅρκυς λαβεῖν. οἱ δὲ, μὴ πεισθέντες, πεζῇ ἀπῆλθον, κὴ εἰς Μακεδονίαν ἀπελθόντες, ἐκάθισαν ὅλυς τρεῖς μῆνας, ἕως ὃ πολλὰ τῶν Αθηναίων χωρία καταστρέψας, ὑπέστρεφε Φίλιππος, ἐν οἷς κὴ Κερσοβλέπτης. κὴ ἐλθὼν, ὐκ εὐθὺς παρέσχεν αὐτοῖς τὺς ὅρκυς, ἀλλ' εἴλκυσεν αὐτὺς, ἕως ἠυτρέπισε τὴν ἐπὶ Φωκέας στρατιάν· καίτοι πρεσβευζαμένων πρὸς αὐτὸν Φωκέων, περὶ διαλύσεως τῦ πολέμυ. καὶ ἐξελθόντος αὐτῦ ἐπὶ τὺς Φωκέας, ἀντὶ τῦ παρασχεῖν ἐν ἱερῷ τὺς ὅρκυς, ἐν πανδοχείῳ παρέσχε, λέγων ὅτω· ΣΠΕΝΔΟΜΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΣΥΜΜΑΧΟΙΣ ΧΩΡΙΣ ΑΛΕΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ. ἔλεγε γὰρ ὅτι οἱ Αλεῖς ἐχθροὶ ἦσαν τῶν φίλων μὺ τῶν Φαρσαλίων· Φωκεῦσι δὲ ὐ σπένδομαι, ἐπειδήπερ ἠσέβησαν εἰς τὸ ἱερόν. ἐλθύσης ὗν τῆς δευτέρας πρεσβείας εἰς τὴν Αττικὴν, ὁ Δημοσθένης ἐστασίαζε, λέγων, ὅτι ὐκ ἀρέσκει μοι τὰ ὑπὸ Φιλίππυ δεδογμένα. ὁ δὲ Αἰσχίνης ἔλεγεν, ὅτι ταῦτα εἶπε Φίλιππος ἐν τῷ φανερῷ· ἐμοὶ δὲ εἶπεν εἰς τὸ ὦς, ὅτι πλὴν Αλέων καὶ Φωκέων εἶπον, ἵνα μὴ μαθόντες Θηβαῖοι παραφυλάξωνται. αὐτὺς γὰρ εἰσερχόμενος ἀπολέσω, τύ-

pum esse audirent, eo proficisci, et illic iusiurandum exigere. illi vero non paruerunt, sed pedestri itinere abierunt, et cum in Macedoniam peruenissent, tris totos mensis desederunt, donec multis Athenienſium oppidis subactis, Philippus reuerteretur, ac praeter cetera ipso etiam Cersoblepte capto. ac ne reuersus quidem statim dedit iusiurandum, sed distulit, dum expeditionem contra Phocenſis instruxisset, etsi ii legatos ad eum de bello deponendo miserant. cum autem contra Phocenſis proficisceretur, non in fano, vti fieri par erat, sed in caupona iusiurandum dedit, in haec verba: PACEM FACIO CVM ATHENIENSIBVS ET ATHENIENSIVM SOCIIS ALENSIBVS ET PHOCENSIBVS EXCEPTIS: quod Alenses hostes essent Pharsaliis, suis amicis, cum Phocenſibus autem se pacem facere negabat, quod fanum Delphicum impie violassent. secunda igitur legatione in Atticam reuersa, Demosthenes controuersiam mouet, decreta Philippi non placere sibi dictitans. Aeschines respondet, ea dixisse Philippum aperte, sibi vero in aurem insusurrasse, Alenſis et Phocenſis se excepisse, ne, re animaduersa, Thebani sibi cauerent; quos

τυς δὲ σώσω. οἱ δὲ Αθηναῖοι πεισθέντες Αἰσχίνῃ, ἐχειροτόνησαν τρίτην πρεσβείαν, βυλόμενοι μαθεῖν, εἰ φυλάττει Φίλιππος τὰ ὑπ' Αἰσχίνυ λεχθέντα. καὶ ἐξωμόσατο Δημοσθένης, μήτε πρεσβεῦσαι, μήτε κοινωνεῖν, εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς πράξει ἡ πρεσβεία. καὶ τότε φοβηθεὶς ὁ Αἰσχίνης, μὴ πολὺ μένων ὁ Δημοσθένης πέμψαι πείσει τὸν δῆμον τοῖς Φωκεῦσι βοήθειαν, προεποιήσατο, ὡς λέγει Δημοσθένης, ἀῤῥωστεῖν. καὶ τότε ὁ ἀδελφὸς αὐτῦ Εὔνομος ἦλθεν ἔχων ἰατρὸν, καὶ ὀμνύων ὅτι ἀῤῥωστεῖ Αἰσχίνης· καὶ αὐτὸν τὸν Εὔνομον ἀντὶ τύτυ ἐχειροτόνησεν ὁ δῆμος πρεσβευτήν. καὶ ἀπελθόντων τύτων τῶν πρέσβεων, ὡς κατέλαβον Εὔβοιαν, ἤκυσαν ὅτι Φωκέας καταστρέψατο Φίλιππος, καὶ μετ' αἰσχύνης ὑπέστρεψαν. ἐλθύσης δὲ τῆς τρίτης πρεσβείας εἰς τὴν Αττικὴν, Αἰσχίνης αὐτοχειροτόνητος πρεσβευτὴς ἀπῆλθε πρὸς Φίλιππον, ὡς λέγει Δημοσθένης. ἰστέον δὲ ὅτι μετὰ τὴν πρεσβείαν ἕκαστος τῶν πρέσβεων εὐθύνας ἐδίδου. καὶ ἡ μὲν πρώτη πρεσβεία παρέσχεν εὐθύνας ἕτω καλῶς, ὥς τε τὸν Δημοσθένην γράψαι, καλέσαι αὐτὺς ἐπ' ἄριστον. ἔθος γὰρ ἦν τὺς καλῶς πρεσβευσαμένυς, εἰς δημόσιον ἄριστον καλεῖσθαι. ἀπορῦσι δέ τινες,

quos inuadere ac perdere vellet, hos conſeruaturus. Athenienſes autem de ſententia Aeſchinis, tertiam legationem decreuerunt, cogniturí, an Philippus staret pollicitationibus Aeſchinis. ſed Demosthenes et legationem eiurauit, et ſe negauit quicquam cum legatione rei habiturum, ſiue ea bene, ſiue male obiretur. tum veritus Aeſchines, ne manens domi Demosthenes perſuaderet populo, vt Phocenſibus auxilium mitteret, ſimulat, vt ait Demosthenes, ſe aegrotare. venit frater eius Eunomus, adductoque medico, iurat aegrotare Aeſchinem; ſic ipſum Eunomum, Aeſchinis loco populus legatum creat. qui legati cum abiiſſent, vt in Euboeam peruenerunt, audiuere Phocenſis euerſos eſſe a Philippo, et cum dedecore redierunt. reuerſa tertia legatione in Atticam, Aeſchines ſuapte auctoritate legatus abiit ad Philippum, vt ait Demosthenes. ſciendum autem est, post legationem ſingulos legatos rationem reddidiſſe. ac primi legati tam praeclare fidem ſuam probarunt, vt Demosthenes eos decreto ad prandium inuitari iuſſerit. moris enim erat, legatos, re bene gesta, conviuio publico excipere. quidam dubitant

ὅτι, εἰ ἠπίσαλο Δημοσθένης, ὅτι προδόται ἦσαν, διὰ τί ἐποίησεν αὐτὲς κληθῆναι εἰς δημόσιον ἄριστον. καὶ λέγομεν, ὅτι μετὰ τὸ ἄριστον ἔγνω τὸν σκοπὸν αὐτῶν. τῶν δὲ τῆς δευτέρας πρεσβείας, μόνος ὁ Δημοσθένης δέδωκεν εὐθύνας· μέλλονλος δὲ τῷ Αἰσχίνῃ παρέχειν, ἐπέστη Τίμαρχος καὶ Δημοσθένης κατηγορήσονλες τέτε. καὶ ἤτησεν Αἰσχίνης ἀνάκρισιν γενέσθαι, καὶ γενομένης ἀνακρίσεως, ἔδειξε Τίμαρχον ἑταιρήκοτα, καὶ ἐξέβαλον αὐτόν. νόμος γὰρ ἦν τὸν ἑταιρηκότα μὴ πολιτεύεσθαι. εἶτα ἐπέστη καληγορήσων ὁ Δημοσθένης. καὶ λέγεσί τινες, πῶς ἐνταῦθα μέμνηται τῆς τρίτης πρεσβείας; λέγομεν δ' ὅτι μετὰ τρία ἔτη τῆς γραφῆς, εἰσῆλθεν ἔχων τὴν κατηγορίαν. γενομένης γὰρ τῆς δευτέρας πρεσβείας, μαθόνλες οἱ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Φωκέων ἀπώλειαν, ἐσκευαγώγεν ἐκ τῶν ἀγρῶν, καὶ ἐν πολλῷ θορύβῳ ἦσαν. καὶ μετὰ τρία ἔτη εἰσῆλθεν ὁ Δημοσθένης κατηγορήσων Αἰσχίνε, καὶ κρίνει αὐτὸν διὰ δύο ἐγκλήματα· διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν Φωκέων, καὶ διὰ δωροδοκίαν. ἰσέον δὲ ὅτι προηγέμενόν ἐσιν ἔγκλημα, ὅτι Φωκεῖς ἀπολώλασι. πρὸς σύσασιν δὲ τέτε, δεύτερον ἀνέκυψε ζήτημα, ὅτι ἐπὶ χρήμασιν Αἰσχίνη τῆτο τετόλμηκαι· ὡς σύσασιν γίνεσθαι

bitant cur eos Demosthenes, si scierit fuisse proditores, ad publicum inuitandos prandium curarit. ad quod respondemus, eum a prandio propositum eorum animaduertisse. ex posteriore autem legatione solus Demosthenes rationem reddidit: quam et Aeschinem redditurum, cum Timarchus et Demosthenes accusare instituissent. postulat Aeschines, vt inquisitio fiat, facta inquisitione, Timarchum prostitutae pudicitiae convictum eiicit. lege enim cauebatur, ne quis impudicus rempublicam administraret. deinde aggreditur Demosthenes Aeschinem, accusat. quidam etiam quaerunt, cur hic tertiae legationis meminerit? respondemus, eum triennio post dictam diem, causam egisse in iudicio. missa enim posteriore legatione, Athenienses, cognito Phocensium excidio, ex agris in vrbem sua comportant, et in magno sunt tumultu. triennio post ingressus Demosthenes Aeschinem accusare, duo ei crimina obiicit, interitum Phocensium et accepta munera. sciendum autem est, praecipuum esse crimen interitum Phocensium. ad cuius probationem altera quaestio incidit, propter pecuniam Aeschinem id esse ausum,

vt

τῦ προτέρυ ἐγκλήματος τῦ κατὰ Φωκέας. τεκμήρια δ' ἐς τῦ πάλαι ταῦτα ἐσκευωρῆσθαι κ) κατεσκευάσθαι. δι' ὧν ἅμα καὶ προαναιρεῖ τὸ χρῶμα Αἰσχίνυ, καὶ αφεύγοντος ἐπὶ ἄγνοιαν, κ) συγνώμην. κ) τύτων τὰ μὲν, ἐκ τῶν παρειμένων εἴληφε, τὰ δὲ, ἐκ τῶν πεπραγμένων. συνεῖπε γὰρ Φιλοκράτει, ἄνευ Φωκέων γράφοντι τὴν εἰρήνην· κ) ἔλαβεν ὅρκους παρὰ Θετταλῶν συμμαχύντων Φιλίππῳ, οἳ κ) ἂν συνεστράτευσαν ἐπὶ Φωκέας, εἴ περ δεδωκότες ἦσαν τὺς ὅρκυς· ἐνέδωκε Φιλίππῳ χρόνον τῦ παρασκευάσασθαι τὴν ἐπὶ Φωκέας στρατείαν, διέτριψε γὰρ ἐκεῖνος, τὺς χρόνυς ἐξεπίτηδες ἀναλίσκων, ἵνα μὴ περιπλεύσας ὁ δῆμος κλείσῃ τὰς Πύλας· ἐξηπάτησε τὴν πόλιν ἐπανελθὼν ἐπίτηδες διτταῖς ἐλπίσι, μιᾷ μὲν, ὅτι Θηβαῖοι ἀπολοῦνται, ἑτέρᾳ δὲ, ὅτι Φωκεῖς σωθήσονται, ὡς τε μὴ ἐγγενέσθαι βυλεύσασθαί τι δεξιὸν ὑπὲρ Φωκέων, εἶπε γὰρ δεῖν Φιλίππῳ πιστεύειν, σώσειν γὰρ αὐτὺς χάριν τῆς πόλεως ἐπηγγείλατο. κ) τῦ μὲν προτέρου ταῦτα τεκμήρια· τῦ δὲ δευτέρυ, τῦ περὶ τῶν δώρων, ἐν ᾧ δείκνυται ὅτι εἴληφεν Αἰσχίνης, ταῦτα τεκμήρια, ὧν ὁμοίως τὰ μὲν ἐκ τῶν παρειμένων ἐστὶ, τὰ δὲ ἐκ τῶν πεπραγμένων. ὑ μισεῖ Φίλιππον καίπερ ἐξαπατηθεὶς ὑπ'

vt probetur prius crimen de Phocensibus. haec et haec argumento sunt, inquit, illa comparata et instructa esse. per quae simul etiam tollit Aeschinis colorem ad ignorationem et deprecationem confugientis. atque argumentorum alia ex praetermissis, alia ex factis petiit. quod suffragatus fuerit Philocrati, pacem sine Phocensibus decernenti: quod non exegerit iusiurandum a Thessalis, Philippi sociis, qui non militassent contra Phocensis, si iusiurandum dedissent: quod spacium Philippo praebuerit instruendae contra Phocensis expeditionis, commoratum enim fuisse de industria, et consumpsisse tempus, ne missa classe populus Pylas clauderet: quod deceperit populum data opera duplici spe, vna, fore vt Thebani perderentur, altera, vt Phocenses conseruarentur, ne spacium daretur de incolumitate Phocensium deliberandi, cum dixisset, fidem habendam esse Philippo, qui se illisin gratiam nostrae vrbis velle parcere promisisset. ac prioris quaestionis haec argumenta sunt: posterioris autem, de largitionibus, dum ostendit accepisse Aeschinem pecuniam, haec argumenta, quorum item alia e praetermissis petita sunt, alia e factis.

αὐτῦ, ὡς φησι· συνεῖπε Φιλίππῳ γενέσθαι Αμφικτύονα, πρεσβευσαμένων ὑπὲρ αὐτῦ τῶν Αμφικτυόνων· σύνεσιν ἀεὶ Φιλοκράτει χρήματα εἰληφότι· καλέμενος ἐπὶ μαρτυρίαν, ἡνίκα Υπερίδης εἰσήγγειλε Φιλοκράτην, παρὼν ὐκ ἐφθέγξατο· χειροτονηθεὶς πρεσβευτὴς ἐπὶ τὴν Φωκίδα πρὸς Φίλιππον ἐπὶ ταῖς ὑποσχέσεσιν, ἀῤῥωστεῖν προσεποιήσατο· ἀλόντων Φωκέων μετὰ τὴν ἐξωμοσίαν, ἀχειροτόνητος πορεύεται, ὅτε ὢν φυλάξασθαι αὐτὸν ἐχρῆν. ταῦτα τὰ τεκμήρια τῦ δευτέρυ λόγυ. ἔστι δὲ τύτων τὸ ἰσχυρότερον, καὶ ὃ μάλιστα ἀντέχεται, ἡ ἐπαγγελία, καὶ ἡ ὑπόσχεσις Αἰσχίνυ, ἡ περὶ Θηβαίων ὢν Φωκέων. Η μὲν ὑπόθεσις τῦ λόγυ, στοχαστικὴ· ὃ γὰρ συντρέχει τοῖς ἐγκαλυμένοις Αἰσχίνης, ἀλλ' ἀρνεῖται παντάπασιν. τὸ δὲ εἶδος, οἱ μὲν, ἁπλῦν νενομίκασιν, ὕλης πολλῆς εἰς ἓν ἔγκλημα συνδραμύσης· οἱ δὲ, συγκατασκευαζόμενον, δύο εἶναι ὑπολαβόντες ἐγκλήματα, τὸ κατὰ Φωκέας, ὢν Θράκην. Μένανδρος δὲ ἐμπίπτουτά φησιν. εἴληπται δὲ ἐκ διαβολῆς τὸ προοίμιον. δι' ὧν γὰρ αὐτὸν δεδιότα ποιεῖ καὶ δεόμενον, διὰ τύτων δείκνυσιν ὃ πάνυ τοῖς δικαίοις τεθαῤῥηκότα. ὢν ἅμα συγκρυστικὸν ἂν εἴη τὸ νόημα.

ctis. non odit, inquit, Philippum, quanquam ab eo deceptus, vt ait: patrocinatus est Philippo, vt Amphictyo fieret, quum ea de re legationem huc misissent Amphictyones: perpetua consuetudine Philocratis vtitur, corrupti largitionibus: postulatus ad dicendum testimonium, cum Hyperides Philocratem detulisset, quanquam praesens, os non aperuit: creatus legatus in Phocidem ad Philippum de pollicitationibus firmandis, aegrotare se simulauit: captis Phocensibus post eiurationem, vltro sine auctoritate publica est profectus, quo etiam tempore cauere eum oportebat. haec argumenta sunt secundae orationis. inter ea autem firmissimum est, quoque maxime nititur, promissio et pollicitatio Aeschinis, de Thebanis et Phocensibus. Argumentum orationis coniecturale est; neque enim crimina fatetur Aeschines, sed omnino negat. causae genus alii simplex putant, et copiosam in vno crimine probando concurrisse materiam: alii simul confirmari duo crimina statuunt, vnum Phocense, alterum Thracense. Menander autem incidentia vocat. exordium sumptum est a calumnia. dum enim aduersarium, timidum et supplicem facit, indicat eum causa parum esse fretum. simul etiam ad odium concitandum ea sententia pertinere potest.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ.

α. ΟΣΗ μὲν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τοσούτου τὸν ἀγῶνα, καὶ παραγγελία γέγονε, μεγάλη οἶμαι πάντας ὑμᾶς ἠσθῆσθαι, ἐωρακότας ἄρτι μὲν, ὅτε ἐκληροῦσθε, ἐνοχλοῦντας καὶ παρασιόντας ὑμῖν· δέομαι δ' ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, ἃ καὶ τοῖς μὴ δεηθεῖσι δίκαιόν ἐστιν ὑπάρχειν, μηδεμίαν μήτε χάριν, μήτε ἄνδρα ποιεῖσθαι περὶ πλείονος, ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὅρκον, ὃν εἰσελήλυθεν ἕκαστος ὑμῶν ὀμωμοκὼς, ἐνθυμουμένους, ὅτι ταῦτα μὲν ἐστιν ὑπὲρ

§. 1. QVANTA in hoc iudicio contentione vtantur aduersarii, quibus prehensationibus, Athenienses, fere omnis vos arbitror animaduertisse, cum paulo ante videretis quosdam, dum sortiremini, facessere negocium et supplicare vobis: petam autem a vobis omnibus ea, quae etiam non rogantibus praestari est aequum, vt neque gratiam vllam, neque virum pluris faciatis, quam aequitatem, et iusiurandum, quo vnusquisque vestrum dato huc est ingressus; vel hac

ὑμῶν, καὶ ὅλης τῆς πόλεως, αἱ τῶν συναγωνιστῶν αὗται δεήσεις καὶ σπουδαὶ, τῶν ἰδίων πλεονεξιῶν ἕνεκα γίγνονται. ἀλλ' ἵνα κωλύηθ' ὑμᾶς οἱ νόμοι σωτήριον ὑμᾶς, οὐχ ἵνα κυρίας τοῖς ἀδικοῦσι ποιῆτε.

β. Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προστέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τιμῶ ἀπολογίαν ὀφείλοντας· τοῦτον δ' Αἰσχίνην, πολὺ τἀναντία τούτων. πρὶν γὰρ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς, καὶ λόγον δοῦναι τῶν πεπραγμένων, τὸν μὲν, ἀνήρηκε τῶν ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἐλθόντων, τοῖς δὲ, ἀπειλεῖ πρᾶγμα· δεινότατον πάντων ἔθος καὶ ἀσυμφορώτατον ὑμῖν, εἰς τὴν πολιτείαν εἰσάγων. εἰ γὰρ ὁ προέξας τι τῶν κοινῶν καὶ διοικήσας, τῷ καθ' ἑαυτὸν φόβῳ, καὶ μὴ τῷ

de cauſa, quod hoc e re veſtra eſt, et totius ciuitatis, aduocatorum autem iſtae interceſſiones et ſtudia propter priuata emolumenta ſuſcipiuntur: ad quae prohibenda vos legum auctoritate conuenistis, non, vt ea iniuriis hominibus confirmaretis.

§. 2. Ac alios quidem qui recto propoſito ad rempublicam accedunt, etiamſi rationem reddiderunt, ſemper tamen vltro ad reſpondendum paratos: Aeſchinem autem longe aliter animatum eſſe video. priuſquam enim ad vos ingrederetur, et actorum ſuorum rationem redderet, alterum eorum qui rationes postulabant, ſuſtulit, aliis paſſim minitatur: et iniquiſſimam omnium conſuetudinem in rempublicam et vobis perniciosiſſimam, introducit. ſi enim is qui publicum munus geſſit et procurauit, ſui ter-

δικαίῳ, καὶ ἀσκυδάσῃ μηδένα εἶναι κατήγορον αὐτῷ, πᾶσι ἀπασιν ἄκυρον πάντων ὑμεῖς γνήσεσθε.

γ. Τὸ μὲν οὖν ἐξελέγχειν πολλὰ καὶ δεινὰ πεποιηκότα τοῦτον, καὶ τ' ἐχάτης ὄντα τιμωρείας ἄξιον, θαῤῥῶ καὶ πάνυ πιστεύω· ὃ δ', καίτοι ὑπειληφὼς ταῦτα, φοβοῦμαι, φράσω πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. ὅτι μοι δοκοῦσιν ἄπασιν ἀγῶνες ④ παρ' ὑμῖν ἀγῶνες, οὐχ ἥκιστα, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τῶν καιρῶν, ἢ τῶν πραγμάτων εἶναι, καὶ τὸ, χρόνον γενομένης μετὰ τὴν πρεσβείαν πολλοῦ, δέδοικα μή τινα λήθην, ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποιήκῃ. ὡς δή μοι δοκοῖτ' ἂν ὅμως ἐκ τούτων καὶ γνῶναι τὰ δίκαια, καὶ δικάσαι νυνὶ, τοῦθ' ὑμῖν λέξω. εἰ σκέψαισθε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, ὦ ἄν-

terrore, et non aequitate efficiet, ne ab aliquo accuſetur, omnis vobis eripietur auctoritas.

§. 3. Ac multa quidem istum grauia ſcelera deſignaſſe, et extremo ſupplicio eſſe dignum, facile me confido probaturum, et omnino perſuaſum habeo: quid autem etiam in hac perſuaſione formidem, dicam apud vos, et non diſſimulabo. mihi cauſae quae apud vos aguntur omnes, non minus, Athenienſes, temporum eſſe videntur, quam negociorum, et, quia longum inter legationem ſpacium interiectum est, id metuo ne quam vobis obliuionem attulerit, aut conſuetudinem iniuriarum. ſed tamen quemadmodum etiam ſic et intellecturi quae aequa ſunt et pronunciaturi nunc videamini, id vobis dicam, ſi vobiſcum ipſi conſideretis, iudices, et reputetis, quarum rerum ciuitatem

ra-

ἄνδρες δικασταί, καὶ λογίσασθε, πόνων προσήκῃ τῇ πόλει λόγον παρὰ πρεσβευτοῦ λαβεῖν. πρῶτον μὲν τίνων, ὧν ἀπήγγειλε· δεύτερον δ', ὧν ἔπεισε· τρίτον δ', ὧν προσετάξαι αὐτῷ· μεθ' ἃ ταῦτα δ', τῶν χρόνων· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, εἰ ἀδιαφθόρως ἢ μὴ πάντα ταῦτα πέπρακται. τί δή ποτε τούτων; ὅτι ἐκ μὲν τῶν ἀπαγγελιῶν, τὸ βουλεύσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ὀρθῶς, ὑμῖν ἐστίν· ἂν μὲν ἃ ὦσιν ἀληθῆ, τὰ δέοντα ἔγνωτε, ἂν δὲ μὴ τοιαῦτα, ταναντία. τὰς δὲ συμβουλίας πιστέας ὑπολαμβάνετ' εἶναι τὰς τῶν πρέσβεων· ὡς γὰρ εἰδότων περὶ ὧν ἐπέμφθησαν, ἀκούετε. ἐκ τούτου οὖν ἐξελέγχεσθαι δίκαιός ἐστιν ὁ πρεσβευτὴς φαῦλον ἐκ τε ἀσύμφορον ὑμῖν συμβεβουλευκώς. καὶ μοι, περὶ ὧν γε προσετάξατε εἰπεῖν,

rationes a legato repetere oporteat. primum eorum quae renunciauit: secundo loco, eorum quae persuasit: tertio, eorum quae vos ei mandastis: denique temporum: post haec vniuersa quaerendum, incorrupte necne ea facta sint omnia. cur tandem horum? quod ex renuncia tionibus recte vobis deliberare de rebus licet: quae si verae fuerint, ea quae res postulat, statuetis, sin non tales, contraria. legatorum enim consilia veriora esse putatis; auditis enim eos, vt gnaros earum rerum de quibus missi sunt. nequaquam igitur decet conuinci legatum, dati vobis vllius futilis et pernicioſi consilii. iam, quae illum dicere aut agere iussistis, et nominatim decreuistis esse facienda, ea conuenit esse procurata. esto.

tem-

ἢ πρᾶξαι, καὶ διαῤῥήδην ἐψηφίσασθε ποιῆσαι, πρόσκλησιν διωκηκέναι. εἶεν. τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί; ὅτι πολλάκις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συμβαίνει πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἐν βραχεῖ χρόνῳ γίγνεσθαι· ὃν ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις, καὶ πρόδῳ, οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τε ἔσται σῶσαι. ἀλλὰ μὴν, ὥσπερ γε ἔφθην εἰπὼν ἢ μή, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν ἐξ ὧν ἡ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινὸν, καὶ πολλῆς ὀργῆς ἄξιον. ὁ μὲν τοι τὸν νόμον τιθεὶς, οὐ διώρισε τοῦτο, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε, μηδαμῶς δῶρα λαμβάνειν· ἡγεμὼν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἅπαξ λαβόντα καὶ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, οὐδὲ κρείττω ἔτι τῶν συμφερόντων ἀσφαλῆ μενοῦν τῇ πόλει. ἂν μὲν τοίνυν ἐξε-

temporum autem quamobrem? quia saepe vsuuenit, Atheniensis, vt multarum rerum et magnarum occasio paulo momento temporis concludatur, quam si quis vltro aduersariis condonarit et prodiderit, etiamsi omnia conetur, nunquam poterit recuperare. an vero gratis, necne, quod inde accipere, vnde reipublicae damnum detur, omnes, satis scio, et indignum esse fateamini, et grauiter vindicandum. ac legislator quidem hoc non explicauit, sed simpliciter atque severe vetuit accipere munera, cum, vt mihi videtur, existimaret, eum, qui semel accepisset, ac largitionibus corruptus esset, non iam constantem manere iudicem publicorum commodorum. quod si ostendero, et perspicue probaro,

λέγξω καὶ δείξω σαφῶς Αἰσχίνην τουτονὶ κὴ μηδὲν ἀληθὲς ἀπηγγελκότα, κὴ κεκωλυκότα ἐμὲ τὸν δῆμον ἀκοῦσαι τἀληθῆ, καὶ πάντα τἀνδρία τῶν συμφερόντων ὑμῖν συμβεβηλυκότα, καὶ μηδὲν ὧν προσετάξατε, ἐν τῇ πρεσβείᾳ πεποιηκότα, καὶ ἀνηλωκότα τοὺς χρόνους, ἐν οἷς πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιρὸι πρόειν τῇ πόλει, καὶ πάντων τούτων δῶρα καὶ μισθὸς εἰληφότα μετὰ Φιλοκράτους, καταψηφίσασθε αὐτοῦ, κὴ δίκην αὐτῷ ἀξίαν τῶν ἀδικημάτων λάβετε· ἂν δὲ μὴ δείξω ταῦτα, ἢ μὴ πάντα, ἐμὲ μὲν φαῦλον ἡγεῖσθε, τοῦτον δὲ ἀφετε.

δ. Πολλὰ δὲ κὴ δεινὰ κατηγορεῖν ἔχων ἔστι πρὸς τούτοις ἕτερα, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, ἐξ ὧν οὐκ ἔστ' ὅς τις ἂν οὐκ εἰκότως μισήσειεν αὐτὸν, βούλομαι πρὸ πάντων, ὧν μέλλω λέ-

baro, Aeſchinem et nihil veri renunciaſſe, et obstitiſſe populo, ne verum ex me audiret, et vtilibus maxime contraria ſuaſiſſe vobis, et nihil eorum quae mandaueratis, in legatione feciſſe, et conſumpſiſſe tempora, quibus multarum et magnarum rerum occaſiones reipublicae perierunt, et propter haec omnia munera et mercedes accepiſſe cum Philocrate, condemnate eum, et, vt factis eius dignum est, mulctate: ſin haec non ostendero, aut non ostendero omnia, et me improbum ducite, et istum abſoluite.

§. 4. Quanquam autem multa et grauia, praeter haec, etiam alia in eo accuſare poſſem, Athenienſes, ob quae nemo non eum iure oderit, vos tamen ante omnia quae dictu-

rus

γειν, μνημονεύοντας ὑμῶν οὓς οἶδ' ὅτι σοὺς πολλὰς ὑπομνῆσαι, εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ τοιοῦτον, καὶ τίνας λόγους κατὰ τοῦ Φιλίππου δημηγορεῖν ὤετο δεῖν· ἵν' εἰδῆτε, ὅτι τοῖς ὑφ' ἑαυτὸν πεπραγμένοις καὶ δεδημηγορημένοις ἐν ἀρχῇ, τούτοις μάλιστα πάντων ἐξελεγχθήσεσθε δῶρα ἔχων. ἔστι τοίνυν οὗτος ὁ πρῶτος Ἀθηναίων αἰσθόμενος Φίλιππον, ὡς τότε δημηγορῶν ἔφη, ἐπιβουλεύοντα τοῖς Ἕλλησι, καὶ διαφθείρων τινὰς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ πρεσβευτῶν· καὶ ἔχων Ἰσχανδρον τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστὴν, πρῶτον μὲν τῇ βουλῇ, πρῶτον δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, καὶ πείσας ὑμᾶς παντάχοσε πρέσβεις πέμπειν, οὓς συναγαγόντας δοῦναι τοὺς βουλευσομένους περὶ τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου· καὶ ἀπαγγέλλων, μετὰ ταῦθ' ἥκων

rus ſum (licet id, vt ſatis ſcio, plerique veſtrum meminerunt) commonefaciam, in quem reipublicae gradum Aeſchines ſe primum collocarit, et qualis conciones contra Philippum ſibi habendas eſſe cenſuerit; vt ſciatis, eum ſuis actis, et primis concionibus maxime acceptorum munerum poſſe convinci. primus igitur hic est Athenienſium qui animaduerterit Philippum, vt tum pro concione afferebat, inſidiari Graecis, et corrumpere magistratuum quoſdam in Arcadia: qui adhibito Iſchandro, Neoptolemi ſecundano actore, retulerit ad ſenatum, retulerit ad populum his de rebus, et ſuaſerit vobis, quocunque terrarum legatos eſſe mittendos, qui Graecos huc conuocarent, de bello Philippico deliberaturos: qui po-

ἐξ Αρκαδίας, τὰς καλὰς ἐκείνους καὶ μακρὰς λόγους, ὃς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν Μεγάλῃ πόλει, πρὸς Ιερώνυμον τὸν ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντα, ὑπὲρ ὑμῶν ἔφη δεδημηγορηκέναι· καὶ διεξιὼν ἁπάντα τὴν Ελλάδα πᾶσαν, οὐχὶ τὰς ἰδίας ἀδικοῦσι μόνον πατρίδας ⓐ δωροδοκοῦντες, καὶ χρήματα λαμβάνοντες παρὰ Φιλίππου. ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα πολιτευομένου τούτου τότε, καὶ τοῦτο τὸ δεῖγμα ἐξενεγκαμένου περὶ ἑαυτοῦ, τὰς περὶ τῆς εἰρήνης πρέσβεις πέμπειν ὡς Φίλιππον ἐπείσθητε ὑπὸ Αριστοδήμου καὶ Νεοπτολέμου καὶ Κτησιφῶντος, καὶ τῶν ἄλλων, τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλόντων οὐδ' ὁτιοῦν ὑγιές, γίγνεσθαι τῶν πρέσβεων τούτων εἷς ⓑ οὐκ· οὐχ ὡς τῶν ἀποδωσομένων τὰ ὑμέτερα, οὐδ' ὡς τῶν πεπεισμένων τῷ Φιλίππῳ, ἀλλ' ὡς τῶν φυλαξόντων τοὺς ἄλλους. διὰ γὰρ τὰς πρεσβει-

postea reuerſus ex Arcadia, praeclaras illas et longas orationes recenſuerit, quas apud decem illa virorum millia, Megalopoli, aduerſus Hieronymum, Philippi defenſorem, ſe habuiſſe pro vobis aſſeruerit, et commemoraſſe, quantis iniuriis omnem Graeciam, non ſuas tantum patrias, largitionum auidi et pecuniam a Philippo accipientes, efficerent. posteaquam igitur, ea tum isto administrante, et tale de ſe ſpecimen praebente, vobis ad Philippum legatos mittere perſuaſum est ab Aristodemo, Neoptolemo et Cteſiphonte, ac ceteris, nihil ſani ex Macedonia renunciantibus, eorum legatorum et iste fit vnus; non qui vestra venderet, aut qui Philippo fidem haberet, ſed qui ceteros custodiret. nam propter ora-

μῶν λόγους, καὶ τὴν πρὸς Φίλιππον ἀπέχθειαν, ταύτην εἰκότως δὴ καὶ αὐτὸς πάντες εἴχετε τὴν δόξαν. παρελθὼν τοίνυν ἐμοὶ μετὰ ταῦτα, συνετάττετο κοινῇ πρεσβεύειν, καὶ ὅπως τὸν μιαρὸν καὶ ἀναιδῆ φυλάξωμεν ἀμφότεροι τὸν Φιλοκράτην, πολλὰ παρεκελεύσατο. καὶ μέχρι δεῦρο ἐπανελθεῖν ἀπὸ τῆς πρώτης πρεσβείας, ἐμὲ γοῦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διέφθαρμαι & πεπεῖσθαι ἑαυτὸν ἐλάνθανε. χωρὶς γὰρ τῶν ἄλλων, ὧν, ὅπερ εἶπον, εἰρήκει πρότερον, ἀνασὰς τῇ παλαιᾷ τῶν συκλητιῶν, ἐν αἷς περὶ τῆς εἰρήνης ἐβουλεύεσθε, ἤρξατο λέγειν, καὶ ἐγὼ καὶ τοῖς ῥήμασιν οἶμαι τοῖς αὐτοῖς, οἷς περ οὗτος εἶπεν, ἐν ὑμῖν ἀπομνημονεύσειν· εἰ πάνυ πολλῷ, ἔφη, χρόνον ἐσκόπει Φιλοκράτης, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅπως ἂν ἄριστα συνοισθείη τῇ εἰρήνῃ,

orationes ante habitas, et Philippi odium, ſic de eo non abs re omnes ſentiebatis. deinde mecum congreſſus, paciſcitur ſe communiter legationem obiturum, et vt ſacrilegum et impudentem Philocratem vterque caueremus, multum hortatur. ac donec huc rediſſemus a prima legatione, equidem, Athenienſes, non animaduerti, corruptum eſſe eum, et ſemetipſum vendidiſſe. praeter enim cetera, quae, vt recenſui, prius dixerat, priore concione qua de pace deliberabatis, ſurrexit, eoque principio vſus est, quod ego verbis etiam, vt opinor, iiſdem, quae ille dixit, apud vos commemorabo: ſi multum, inquit, et diu meditatus eſſet Philocrates, quo pacto acerrime reipublicae aduerſaretur, Athenienſes, nihil eum melius fu-

οὐκ ἂν αὐτὸν ἄμεινον δύρεῖν οἶμαι, ἢ τοιαῦτα γεγράφυλα. ἐγὼ δὲ ταύτῃ μὴ τῃ εἰρήνῃ, ἕως ἂν εἷς Αθηναίων λείπηϛ, οὐδέποϑ' ἂν συμβυλεύσαιμι ποιήσαϑαι τῇ πόλει· εἰρήνην μὴ τοι φημὶ δεῖν ποιεῖσϑαι. καὶ τοιούτους τινὰς εἶπε βραχεῖς, καὶ μετρίους λόγους. ὁ δ' ταῦτ' εἰπὼν τῇ περιεργίᾳ, πάντων ἀκουόντων ὑμῶν, εἰς τὴν ὑστεραίαν, ἐν ᾗ τῃ εἰρήνῃ ἔδει κυρῶσαϑαι, ἐμοῦ τῷ τῶν συμμάχων σωηγορημένῳ δόγματι, καὶ τῃ εἰρήνῃ ὅπως ἴση, καὶ δικαία γνήσεϑαι, πρόεδρος, καὶ ὑμῶν βυλομένων ταῦτα, καὶ οὐδὲ φωνὴν ἐθελόντων ἀκούειν τοῦ καταπύστου Φιλοκράτους, ἀναστὰς ἐδημηγόρει, καὶ συνηγόρει ἐκείνῳ πολλῶν ἀξίως, ὦ Ζεῦ, καὶ πάντες θεοὶ, θανάτων λόγους· ὡς οὔτε τῶν προγόνων ὑμᾶς μεμνῆσϑαι δέοι, οὔτε

isse reperturum arbitror talibus decretis. ego vero pacem istam, dum vnus Athenienſis ſuperfuerit, nunquam ciuitati ſuaſerim; pacem tamen faciendam eſſe dico. talia loquebatur breuiter et moderate. qui vero pridie haec dixerat, audientibus vobis omnibus, idem in posteriore, cum pax confirmanda eſſet, me ſociorum decretum defendente, et id agente, vt pax iusta et aequa fieret, vobiſque ita ſentientibus, ac ne vocem quidem ſpurciſſimi Philocratis audire volentibus, ſurgit ad concionandum, illique patrocinatur, verbis, o dii immortales, multis mortibus vindicandis: neque maiorum recordari vos oportere, neque eos qui triumphos et naualia praelia narrarent, tolerare, ſeque lege lata de-

τὴν τὰ τεθραμμένα, καὶ τὰς ναυμαχίας λεγόντων ἀνέχεσθε, νόμον τε θήσειν, καὶ γράψειν, μηδενὶ τῶν Ελλήνων ὑμᾶς βοηθεῖν, ὃς ἂν μὴ πρότερος βεβοηθηκὼς ὑμῖν ᾖ. καὶ ταῦτα ὁ κέτλιος, καὶ ἀναιδὴς οὗτος ἐτόλμα λέγειν, ἐφεστηκότων πρέσβεων καὶ ἀκουόντων, οὓς ἀπὸ τῶν Ελλήνων μεταπέμψασθε, ὑπὸ τούτου τότε πειθέντες, ὅτ' οὔπω πεπραγὼς ἑαυτὸν ἦν. ὃν μὴ οὖν τρόπον, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, χειροτονησάντων ὑμᾶς ἐπὶ τοὺς ὅρκους αὐτὸν πάλιν τούς τε χρόνους καταστείλατε, καὶ τὰ πράγματα πάντα ἐλυμήνατο τὰ τῆς πόλεως, καὶ ὅσαι περὶ τούτων ἐμοὶ πρὸς τοῦτον ἀπέχθειαι συνέβησαν, βουλομένῳ κωλύειν, αὐτίκα ἀκούσεσθε. ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἥκομεν ἐκ τῆς πρεσβείας ταύτης ἐπὶ τοὺς ὅρκους, ἧς περ εἰσὶν αἱ νῦν δυνάμεις,

decreturum, ne cui Graecorum opem ferretis, qui non prior vobis opem tuliſſet. atque haec detestabilis iste et impudens dicere audebat, astantibus legatis et audientibus quos e Graecia tum conuocaueratis de istius conſilio, cum ſe nondum vendidiſſet. quemadmodum igitur, Athenienſes, iterum a vobis delectus ad iuſiurandum exigendum et tempora conſumpſerit, et omnia reipublicae negocia corruperit, et quae mihi ea prohibere cupienti, contentiones cum eo fuerint, statim audietis. postquam autem ab ea legatione, propter exigendum iuſiurandum ſuſcepta, reuerſi ſumus, ad quam hae rationum relationes pertinent, cum neque parvum neque magnum quicquam eorum reperiſſemus, quae, cum pa-

ὅτε μικρὸν, ὅτε μέγα ἀδολοῦν δυνημένοι τῶν, ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε, λεχθέντων, καὶ προσδοκηθέντων, ἀλλὰ πάντα ἐξηπατημένοι, καὶ τούτων ἕτερ' αὖθις αὖ πεπραχότων, καὶ πρὸς τὸ ψήφισμα πεπρεσβευκότων, προσῆμμαι τῇ βουλῇ· καὶ ταυτὶ πολλοὶ σύνισασιν ἃ μέλλω λέγειν, τὸ γὰρ βουλευτήριον μεσὸν ἦν ἰδιωτῶν. παρελθὼν δ' ἐγὼ πάντα τἀληθῆ πρὸς τὴν βουλὴν ἀπήγγειλα, καὶ κατηγόρησα τούτων, καὶ ἀπειθμησάμην ἀπὸ τῶν πρώτων ἐλπίδων ἐκείνων, ὧν ὁ Κτησιφῶν καὶ ὁ Αἰσχίνης ἀπήγγειλαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ μὴ ταῦτα ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε, ἃ ἕκαστος ἐδημηγόρησε, καὶ εἰς ἃ προήχασι τὴν πόλιν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων λοίπων· ταῦτα δ' ἦν Φωκεῖς, καὶ Πύλαι· μὴ προέσθαι συνεβούλευον, μηδὲ ταυτὰ παθεῖν,

pacem faceretis, dicta et exſpectata fuerant, ſed in omnibus decepti eſſemus, cumque isti rurſus alia vendidiſſent, et contra ipſum decretum legationem obiiſſent, acceſſimus ad ſenatum; et horum quae dicam, multi ſunt conſcii, curia enim referta erat plebeiis hominibus. ego vero progreſſus in medium, omnem veritatem ſenatui renunciaui, et istos accuſaui, et a prima illa ſpe rerum earum, quas Cteſipho et Aristodemus vobis renunciarant, omnia enumeraui, et postea, cum pacem feciſſetis, quae iste pro concione dixiſſet, et quo perduxiſſent rempublicam, et ea quae restabant (quae Phocenſes erant et Pylae) ſuaſi ne amitteretis, neue in eandem fraudem incideretis, neue alia ex alia ſpe ſuſpenſi, et pollicitationibus deliniti, res in extremum diſcrimen adduci

pa-

μηδ' ἀναρλωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων, καὶ ὑποχέσεσιν, εἰς τἄχαλον ἐλθεῖν τὰ πράγματα ἐάσαι. καὶ ἔπεισα ταῦτα τὴν βουλήν. ἐπειδὴ δ' ἦκεν ἡ ἐκκλησία, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἔδει λέγειν, παρελθὼν Αἰσχίνης ἑτοῖσι πρώτῳ ἡμῖν ἀπάντων· καὶ πρὸς Διὸς, καὶ θεῶν, πειρᾶσθε συνδιαμνημονεύειν, ἂν ἀληθῆ λέγω, τὰ γὰρ πράγματα πάντα λυμηνάμενα ὑμῖν, καὶ διαφθείροντα ὅλως, ταῦτ' ἔστιν ἤδη· ὃ μὲν ἀπαγγέλλειν τι τῶν πεπρεσβευμένων, ἢ περὶ τῶν ἐν τῇ βουλῇ ῥηθέντων, εἰ ἄρα ἠμφισβήτει μὴ ἀληθῆ λέγειν ἐμὲ, μνησθῆναι πάμπληθες ἀπέσχεν, εἶπε δ' τοιούτους λόγους, καὶ τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἔχοντας ἀγαθὰ, ὥστ' ἅπαντας ὑμᾶς λαβὼν ᾤχετο. ἔφη γὰρ ἥκειν πεπεικὼς Φίλιππον, πάνθ' ὅσα συμφέρει τῇ πόλει, καὶ

pateremini. atque haec ſenatui perſuaſi. cum vero concio conveniſſet, et ad vos verba facienda eſſent, progreſſus Aeſchines primus omnium nostrum (obtestor autem vos per Iouem et deos, date operam, vt vna mecum memoriae infigatis, ſi vera dixero, ea enim demum ſunt, quae omnia negocia vestra prorſus corruperunt et perdiderunt) progreſſus igitur longiſſime abfuit, vt renunciaret aliquid in legatione actum, aut, vt de iis quae in ſenatu dicta eſſent, ſi forte vtrum ego vera dicerem dubitabat, vllam in coetu populi mentionem faceret, ſed eam habuit orationem, et tot tantiſque bonis refertam, vt vniuerſos vos in ſuam ſententiam pertraxerit. aiebat enim, ſe perſuaſiſſe Philippo omnia, quae eſſent vtilia reipublicae, tam in Amphictyonica cauſa, quam ceteris vniverſis,

περὶ τῶν ἐν Ἀμφικτύοσι, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ἃ διεξῆλθε λόγον μακρὸν ὑμῖν, ὃν χρὴ Θηβαίων εἰπεῖν πρὸς Φίλιππον ἔφη, καὶ τὰ κεφάλαια ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀπελογίζετο ἐν τῷ ἀστυ πεπρεσβευμένων, δυοῖν, ἢ τριῶν ἡμερῶν, ὑμᾶς, μενούσας οἴκοι, καὶ οὐ στρατευομένους, ἀλλ' ἐνοχλουμένους, Θήβας μὲν πολιορκουμένας αὐτὰς καθ' αὑτάς, χωρὶς τῆς ἄλλης Βοιωτίας, ἀκούσεσθαι, Θεσπιὰς δὲ, καὶ Πλαταιὰς οἰκιζομένας, τῷ θεῷ ἃ τὰ χρήματα εἰσπραττόμενα, ἃ παρὰ Φωκέων, ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων, τῶν βουλευσόντων τιμὴ καταλήψιν ἱερᾶς. διδάσκειν γὰρ αὐτὸς ἔφη τὸν Φίλιππον, ὅτι ἀδὲν ἧττον ἠσεβήκασιν ⟨ὁ⟩ βεβουλευκότες, τῶν ταῖς χερσὶ προσαψάντων· καὶ διὰ ταῦτα χρήματα αὐτῷ τοῦ Θηβαίους ἐπικε-

versis, et prolixam vobis orationem recenſebat, quam ſe contra Thebanos apud Philippum habuiſſe diceret, et capita vobis referebat, et commemorabat, ſe id ſua effeciſſe legatione, vt intra biduum, aut triduum, ſi domi maneretis, et non moueretis bellum, neque vobis ipſi negocium faceſſeretis, audituri eſſetis et Thebas ſolas abſque reliqua Boeotia obſideri, et Theſpias atque Plataeas instaurari, et Apollini pecuniam ſolui, non a Phocenſibus, ſed a Thebanis, qui auctores fuiſſent templi occupandi. ſe enim docuiſſe Philippum, nihilo deliquiſſe minus eos qui facere cogitaſſent, quam qui manus intuliſſent; propterea-que ſe proſcriptum eſſe a Thebanis. quin audiuiſſe ſe, et Euboeenſium quoſdam territos et per-

κηρυχέναι. ἀκούειν ὃ κὴ τῶν Εὐβοέων ἐνίων ἔφη πεφοβημένων καὶ τεταραγμένων τὴν πόλιν οἰκειότητα Φιλίππῳ γεγονημένην, κὴ λεγόντων, ὅτι ὑ λελήθατε ἡμᾶς, ὦ ἄνδρες πρέσβεις, ἐφ' οἷς πεποίησθε τὴν εἰρήνην πρὸς Φίλιππον, ὑδ' ἀγνοοῦμεν, ὅτι ὑμεῖς μὴν Ἀμφίπολιν δεδώκατε ἐκείνῳ, Φίλιππος δ' ὑμῖν Εὔβοιαν ὡμολόγηκε παραδώσειν. εἶναι μέν τοι κὴ διῳκημένον τί ἀυτῷ, οὐ μὴν ἀλλὰ τοῦτο βούλεσθαι λέγειν, κὴ γὰρ νῦν φθονεῖν τινὰς ἀυτῷ τῶν συμπράσσεων. ὑπωνίττετο δ' ὅτῳ τρόπῳ, κὴ παρεδήλου τὸν Ὠρωπόν. εὐδοκιμοῦντι δ' ἐπὶ τούτοις εἰκότως, καὶ δοκοῦντι καὶ ῥήτορι ἀρίστῳ εἶναι, κὴ ἀνδρὶ θαυμαστῷ, καταβὰν μάλα σεμνῶς. ἀναστὰς δ' ἐγὼ ταυτά τε ὐκ ἔφην εἰδέναι, κ ἐπειρώμην τι λέγειν τούτων, ὧν εἰς

perturbatos, propter coniunctionem inter Philippum et vrbem conciliatam, qui in hanc ſententiam verba feciſſent, non praeterit nos, legati, quibus condicionibus pacem feceritis cum Philippo, neque ignoramus, vos illi dediſſe Amphipolim, Philippum autem promiſiſſe, traditurum ſe vobis Euboeam. atque aliud etiam ſe procuraſſe, ſed nondum id velle dicere, quoſdam enim e collegis iam inuidere ſibi. ſic autem obſcure et tecte Oropum innuebat. cum vero propter haec celebraretur, cum et orator optimus, et vir admirabilis haberetur, deſcendit magna cum maieſtate. ego vero vt ſurrexi, et ea ignorare me dixi, et eorum aliquid dicere ſum conatus, quae ad ſenatum retuleram, ibi alter hinc, alter il-

τὴν βουλὴν ἀπήγειλα. καὶ ὥρασὰς ὁ μὲν, ἔνθεν, ὁ δ', ἔνθεν, ὑτοσὶ καὶ Φιλοκράτης, ἐβόων, ἐξέκρουόν με, τελευτῶντες ἐχλεύαζον· ὑμεῖς δ' ἐγελᾶτε, καὶ οὔτ' ἀκούειν ἠθέλετε, οὔτε πιστεύειν ἠβούλεσθε ἄλλα, πλὴν ἃ οὗτος ἀπηγγέλκει. καὶ, νὴ τοὺς θεούς, εἰκός τι παθεῖν ἔμοιγ' ἐδοκεῖτε. τίς γὰρ ἂν ἠνέσχετο, τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἔσεσθαι προσδοκῶν ἀγαθὰ, ἢ ταῦθ' ὡς οὐκ ἔσαι λέγοντός τινος, ἢ κατηγορεῖσθαι τῶν πεπραγμένων τούτοις; πάντα γὰρ τἄλλ', οἶμαι, τότε καὶ διὰ τὴν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν, καὶ τῶν ἐλπίδων· οἱ δ' ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως, καὶ βασανία καλεφαίνετο, ταῦτα δὴ θαυμάσια ἡλίκα καὶ συμφέροντα ἐδόκει πεπρᾶχθαι τῇ πόλει.

ε. Τοῦ χάριν δὴ ταῦθ' ὑπέμνησα πρῶτα

illinc affistens, iste et Philocrates, clamitare, interturbare, me tandem ſubſannare; vos tum ridere, tum neque audire velle, neque credere poſſe alia, quam quae iste renunciarat. atque, ita me dii bene ament, haud ab re vobis id accidere videbatur. quis enim tanta et tot oblatum iri bona existimans, ferret aliquem, qui aut ea nulla fore diceret, aut acta istorum accuſaret? nam cetera omnia nimirum tum minoris erant, prae excitatis exſpectationibus et ſpe: qui refragabantur, obturbare ſine cauſa, et obtrectare videbantur, illa vero perquam admirabiliter atque vtiliter confecta eſſe putabantur ciuitati.

§. 5. Qua igitur gratia vobis haec primo nunc in memoriam redegi, et recenſui has ora-

νυῶ ὑμᾶς, καὶ διεξῆλθον τούτοις τοὺς λόγους; ἑνὸς μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μάλιστα καὶ πρώτου, ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, ἐπειδάν τι λέγοντος ἀκούῃ μου, καὶ κατηγοροῦντος τῶν πεπραγμένων, ἀπιστῇ, καὶ δοκῇ δεινὸν αὐτῷ, καὶ ὑπερβάλλον εἶναι, εἶτα τότε οὐκ ἔλεγες ταῦτα τὰ διδάγματα, καὶ ἐδίδασκες ἡμᾶς, θαυμάζῃ· ἀλλὰ μεμνημένοι τὰς ὑποσχέσεις τὰς τούτων, ἃς ἐφ' ἑκάστων ποιούμενοι τῶν καιρῶν, ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους, καὶ τοῦ ἐπαγγελίαν τὴν τούτου ταύτην τὴν καλὴν, εἰδῆτε ὅτι πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτ' ἠδικήθητε ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τἀληθῆ πράγματα, καὶ νῦνα ἔδει πυνθάνεσθαι, διεκωλύθητε, ἐλπίσι, καὶ φενακισμοῖς, καὶ ὑποσχέσεσιν ἐξαπαλώμενοι. πρῶτον μὲν τοῦτον, καὶ μάλιστ' ὧν εἶπον ἕνεκα, ταῦτα

orationes? vna de cauſa, eaque maxima et prima, vt nemo vestrum, ſi quid me dicentem audierit, et acta accuſantem, diffidat, idque iniquum et importunum eſſe putet, ac cur tum illa non dixerim in re praeſenti, et vos docuerim, demiretur; ſed pollicitationes istorum meminerit, quibus ſingulis temporibus vtentes, dicendi facultate alios excludebant, et renunciationem istius praeclaram illam, vt ſciatis praeter cetera omnia, etiam hanc ab illo vobis eſſe factam iniuriam, quod verum statim et cum opus erat, audire prohibiti estis, ſpe et fucis et pollicitationibus decepti. primum igitur hac, et ea potiſſimum, qua dixi, gratia haec commemoraui. deinde, quadam et hac nihilo minore de cauſa; vt

διεξῆλθον. δευτέρᾳ δέ πνϑ, καὶ ὑδὲν ἐλάττονϑ, ἢ τούτου· ἵνα τὴν, ὅτ' ἀδωροδόκητϑ ὑπῆρχε, προαίρεσιν αὐτῆ τ πολιτείας ἀναμνησθέντες, ὡς προβεβλημένη, καὶ ἄπιϑ ἦν πρὸς τὸν Φίλιππον, τὴν μὴ ταῦτα ἐξαίφνης γεγονυῖαν πίστιν, καὶ φιλίαν σκέψησθε. εἶτα, εἰ μὲν ἐπεβέβηκεν ὅσα ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς οὗτοϑ, καὶ καλῶς εἶχε τὰ πεπραγμένα, διὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ συμφέρον τῇ πόλει γεγωνῆσ νομίσητε· εἰ δ' ἅπαντα τἀνάπαλιν ὧν οὗτοϑ εἶπε πέπραχε, καὶ πολλὴν αἰσχύνην, καὶ μεγάλους κινδύνους ταῦτ' ἔχει τῇ πόλει, διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν τὴν τούτου, καὶ τὸ χρημάτων ἀποδόσθαι τἀληθῆ, μεταβεβλημένον αὐτὸν εἰδῆτε.

5. Βούλομαι δ', ἐπειδὴ πρ εἰς τοῦτον προῆχθην τοὺς λόγους, ὃν τρόπον τὰ περὶ τοὺς

eius, antequam corrumperetur largitionibus, institutum in republica recordati, quam id munitum fuerit, quamque Philippo diffidens, secutam post repente fidem et amicitiam consideretis. deinde, si euenerunt ea quae iste vobis renunciauit, et acta praeclara fuerunt, vt propter veritatem et reipublicae vtilitatem esse facta existimetis: sin omnia contra quam iste dixit, acta sunt, et multum dedecoris et magna reipublicae pericula attulerunt, propter sordis istius et veritatem ab eo pecunia venditam, vt mutatum eum esse videatis.

§. 6. Dicam autem, quando huc prouecta est oratio, primum omnium, quo pacto vobis Phocense negocium eripuerint.

Φωκέας πεφάγμαλα ὑμῶν παρείληλθε, πρῶτον εἰπεῖν ἀπάντων. δεῖ δὲ μηδένα ὑμῶν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, εἰς τὸ τῶν πραγμάτων μέγεθος ἀποβλέψαντα, μείζους τὰς καταγελίας, ἢ τὰς αἰτίας, τοῦ τότε δόξης νομίσαι· ἀλλ' ἐκεῖνο ὁρᾶν, ὅτι εἰ μὴ ὀκνήσατε ὑμεῖς εἰς ταὐτὸν τὴν τάξιν καταστῆσαι, μὴ τῶν συμβάντων καιρῶν ἐποιήσατε κύριον, εἰθ' ἕτερος, εἴτε ὥστερ ἕτερος, ἐβουλήθη, μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς ἐχθροῖς, ἐξαπατᾶν ὑμᾶς, καὶ φενακίζειν, τῶν ἴσων ἂν αἴτιος ἦν κακῶν, ὅσων τις καὶ ἕτερος. καὶ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πεφάγμαλά ἐστι φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται πρὸς τοῖς ἄλλοις· καὶ δὲ πολλοῦ δεῖ. εἶτα καὶ Φωκέας ἀπολώλεκε μὲν, οἶμαι, Φίλιππος, συνηγωνίσατο δ' ἕτοι. τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, καὶ ὁρᾶν,

erint. ne vero quiſquam veſtrum, iudices, magnitudinem rerum intuens, accuſationes et crimina maiora eſſe putet, quam pro istius auctoritate; ſed illud ſpectate, ſi quemcunque vos illi muneri praefeciſſetis, et oblatas occaſiones eius fidei mandaſſetis, illum etiam, ſi istius exemplo voluiſſet, opera ſua locata hostibus, vos decipere, et fraude circumuenire, eadem quae et istum excitare mala potuiſſe. non enim, ſi vos leuibus ſaepe hominibus publica mandatis negocia, res etiam leues ſunt, quae honori ciuitatis nostrae ab aliis deferuntur. neque multis verbis est opus. itaque Phocenſis etiam Philippus ſane perdidit, ſed isti ei adiutores fuerunt. hoc igi-

εἰ ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἕνεκα τὴν πρεσβείαν ἦκε, ταῦτα πάντα ἀπώλεσαν ἕτοι, καὶ διέφθειραν ἑκόντες· ἐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσεν ἂν καθ' ἑαυτόν. πόθεν; δὸς δέ μοι τὸ προβούλευμα, ὃ προὶς τιὼ ἐμιὼ ἀπαγγελίαν ἐψηφίσατο ἡ βουλὴ, καὶ τὴν μαρτυρίαν τιὼ τοῦ γράψαντος αὐτὸ τότε, ἵν' εἰδῆθ' ὅτι ἐγὼ μὴν οὐδὲ τότε σιγήσας, οὐδὲ νυῦ ἀφίσαμαι τῶν πεπραγμένων, ἀλλ' οὗτος κατηγόρει, καὶ προεώρων τὰ μέλλοντα· ἡ βουλὴ ἢ ἡ μὴ κωλυθεῖσα ἀκοῦσαι τἀληθῆ παρ' ἐμοῦ, οὔτ' ἐπήνεσε τούτοις, οὔτ' εἰς τὸ πρυτανεῖον ἠξίωσε καλέσαι. καίτοι τοῦτο ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις, οὐδεὶς πώποτέ φησι παθεῖν οὐδένας πρέσβεις· οὐδὲ Τιμαγόραν, ὃν θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀλλ' ἕτοι πεπόνθασι. λέγε δή

igitur considerandum et videndum est, vtrum, quatenus Phocensium salus a legatione pendebat, eatenus isti corruperint, et perdiderint omnia; non quasi iste per se perdere Phocensis potuisset. quo quid absurdius? sed da mihi senatusconsultum, quod me referente factum est, et testimonium eius qui tum id fecit, vt sciatis, et me non tum tacuisse, nunc ab actis me remouere, sed statim accusasse, et praeuidisse futura, et senatum, qui ex me audire verum prohibitus non fuit, neque laudasse istos, neque in curiam vocandos censuisse. atqui id ab vrbe condita vllis accidisse legatis, nemo meminit: ne Timagorae quidem, quem capitis damnauit populus. at istis haec acciderunt. recita primo testimonivm,

αὐτοῖς πρῶτον μὲν τὴν μαρτυρίαν, εἶτα τὸ προβούλευμα. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ΠΡΟΒΟΥΛΕΥΜΑ. ἐνταῦθ' ὅτ' ἔπαινος, ὅτε κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖόν ἐστι τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς. εἰ δέ φησιν οὗτος, δειξάτω καὶ προσχέτω, κἀγὼ καταβαίνω. ἀλλ' οὐκ ἔστιν. εἰ μὴ τοίνυν ταῦτα πάντες ἐπρεσβεύομεν, δικαίως οὐδένα ἐπήνεσεν ἡ βουλή· δεινὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς τὰ πεπραγμένα πᾶσιν· εἰ δ' ὁ μὲν, τὰ δίκαια ἔπραττον ἡμῖν, ὁ δ', ταὐναντία, διὰ τὰς πεπονηρευμένας, ὡς ἔοικε, τοῖς πρεσβεσι συμβεβηκὸς ἂν εἴη, ταύτης τ' ἀτιμίας μετεσχηκέναι. πῶς οὖν ῥᾳδίως ἄπαντες εἴσεσθε, τίς ποτ' ἐστ' ὁ πονηρός; ἀναμνήσθητε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, τίς ἔσθ' ὁ κατηγορῶν τῶν πεπραγμένων ἐξαρχῆς. δῆλον γὰρ ὅτι τῷ μὴ ἠδικηκότι σιγᾶν

vm, deinde ſenatuſconſultum. TESTIMONIVM. SENATVSCONSVLTVM. hic neque laus, neque inuitatio legatorum in curiam a ſenatu, continetur. ſin iſte contineri ait, oſtendat atque exhibeat, et ego deſcendam. ſed non continetur. quod ſi omnes eadem in legatione egiſſemus, iure neminem laudaſſet ſenatus (reuera enim vituperanda eſſent acta omnium) ſin alii bona fide rem geſſerunt, alii contra, ſatis apparet, propter improborum ſcelera, etiam bonos viros eandem ignominiam ſubiiſſe. quo pacto igitur facile cognoſcetis omnes, quiſnam improbus ille ſit? in memoriam ipſi reuocate vobis, quiſnam ille ſit, qui ab initio acta accuſarit. perſpicuum enim est, ſonti ſatis fuiſſe futurum tacere, et eluſo eo tempore,

ἐξήρκει, ἢ διαπεφυσαμμένῳ τὸν παρόντα χρόνον, μηκέτ' εἰς λόγον ἐλθεῖν τῶν πεπραγμένων ἑαυτὸν καθιστάναι· τῷ ὃ μηδὲν αὐτῷ συνειδότι δεινόν, εἰ σιγήσει, πονηρῶν ἢ δεινῶν ἔργων δόξα κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι. εἰμὶ τοίνυν ὁ κατηγορῶν ἐξαρχῆς ἐγὼ τούτων. τούτων δ' οὐδεὶς ἐμοῦ. ἡ μὲν τοίνυν βουλὴ ταῦτα προβεβουλεύκει, τὴ δ' ἐκκλησίας γιγνομένης, καὶ τοῦ Φιλίππου παρόντος ἤδη ἐν Πύλαις· ἴσως γὰρ τοῦτο πρῶτον ἀπάντων τῶν ἀδικημάτων, τὸ τὸν Φίλιππον ἥκειν τοῖς πράγμασι τούτοις, ἔδει ὑμᾶς ἀκούσαντας ἐκ τῶν πεπραγμάτων, εἶτα βουλεύσασθαι, μὴ ταῦτα ὃ πρόκειται ὅ, τι δόξαι, ἅμα ἀκούειν, καὶ κεῖνον παρεῖναι, καὶ μηδ' ὅ, τι χρὴ ποιεῖν, ῥᾴδιον εἰπεῖν εἶναι· πρὸς δὲ τούτοις, τοῦτο μὲν οὐδεὶς ἀνέγνω τῷ δήμῳ τὸ προβούλευμα, οὐδ' ἤκουσεν ὁ δῆμος,

pore, nullam actorum reddere rationem: qui autem nullius culpae sibi conscius erat, is, si tacuisset, facinorum et scelerum socius fuisse videretur. ego igitur is ab initio fui, qui istos accusarim, istorum vero me nemo. ac senatus illa quidem iam decreuerat, concione autem conuocata, et Philippo iam intra Pylas progresso (primum enim id fuit omnium scelerum, quod Philippum iis negociis praefecerant, item, cum primum vobis negocia cognoscenda essent, deinde consultandum, post, quod visum esset, agendum, quod effecerant, vt simul vos et audiretis, et ille adesset, vtque nec quid fieri oporteret, dici facile posset) illud etiam ad reliqua accessit, vt id quidem senatusconsultum populo nemo legerit, neque au-

σώσασὰς ὃ ὅδ᾽ ἐδημηγόρει ταῦτα, ἃ διεξῆλθον ἄρτι πρὸς ὑμᾶς ἐγὼ, τὰ πολλὰ, καὶ μεγάλα ἀγαθὰ, ἃ πεπείκως ἔφη τὸν Φίλιππον ἥκειν, καὶ διὰ ταῦτα χρήματα αὐτῷ τὸς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι. ὥσθ᾽ ὑμᾶς, ἐκπεπληγμένους τῇ παρουσίᾳ τὸ πρῶτον τῇ τοῦ Φιλίππου, καὶ τούτοις ὀργιζομένους ἐπὶ τῷ μὴ πρόσθεν ἐλθεῖν, πραοτέρους γνέσθαι τινὸς, πάνθ᾽ ὅσα ἐβούλεσθε ὑμῖν ἔσεσθαι προσδοκήσαντας, καὶ μηδὲ φωνὴν ἐθέλειν ἀκούειν ἐμοῦ, μηδ᾽ ἄλλου μηδενός. καὶ μὴν ταῦτα ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιστολὴ ἣ πρὸς τοῦ Φιλίππου, ἣν ὅδ᾽ ἔγραψεν, ἀπολειφθεὶς ἡμῶν, ἄντικρυς οὕτωσὶ, καὶ διαρρήδην ἀπολογία γεγραμμένη τῶν τούτοις ἡμαρτημένων. καὶ γὰρ ὡς αὐτὸς καθεκώλυσεν αὐτοὺς, βουλομένους ἐπὶ τὰς πόλεις ἰέναι, καὶ τοὺς ὅρκους ἀπολαμβάνειν, ἔνεστι, καὶ ὡς, ἵνα σωδιαλ-

audierit populus, ſed iste ſurrexerit, et ea praedicarit, quae modo vobis expoſui, multa et ingentia bona, quae ſe impetraſſe a Philippo atque afferre iactabat, propter quae proſcriptus eſſet a Thebanis. proinde vos territi primum praeſentia Philippi, et istis iraſcentes, qui non ante indicaſſent, aliquanto mitiores fiebatis, quod omnia vos conſecuturos quae velletis, ſperabatis, nec vocem audire meam, aut cuiuſquam alterius volebatis. post haec recitabantur miſſae a Philippo literae, quas iste ſcripſerat, commoratus post nos, quae palam et aperte nihil erant aliud quam defenſio ſcelerum, quae isti perpetrarant. nam et hoc inest, ſe prohibuiſſe illos in vrbis ituros, et iuſiurandum exacturos, et, vt adiumento ſibi

λάβωσιν αὐτῷ τοῦ Αλεῖς πρὸς τοῦ Φαρσαλίους, καλέχειν αὐτὸς, καὶ πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματά ἐστιν· ὑπὲρ ὧν Φωκέων, ἢ Θεσπιέων, ἢ ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' οὐδὲ μικρόν. καὶ τοῦτο οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου τοῦτον ἐπεφάχθη τὸν τρόπον, ἀλλ' ὑπὲρ μὲν ὧν πρᾶξαι τούτων ὑμᾶς ἔδει δίκην λαμβάνειν, ἃ πεποιηκότων, ἃ δὲ διωχηκότων ἄδην, ὧν ὑμεῖς προσετάξατε ἐν τῷ ψηφίσματι, ἐκεῖνος ἐνδέχεται τὴν αἰτίαν, καί φησιν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, ὃν οὐκ ἐμέλλετ' ὑμεῖς, οἶμαι, δυνήσεσθαι κολάσαι· ἃ δ' ἐκεῖνος ἐξαπατῆσαι, καὶ πρᾶξαι τῆς πόλεως ἐβούλετο, ταῦτ' ἀπήγγειλεν, ἵνα μηδ' ἐγκαλέσαι, μηδὲ μέμψασθαι μηδὲν ὕστερον ὑμεῖς ἔχητε Φιλίππῳ, μήτ' ἐν ἀπ-

essent in reconciliandis Alensibus et Pharsaliis, eos detinuisse, denique omnia istorum peccata in se transfert, et sibi ascribit: Phocensium vero, aut Thespiensium, aut eorum quae iste vobis nunciarat, nulla vel minima fit mentio. neque hoc forte fortuna ita factum est, sed quarum rerum vobis poenae sumendae erant ab istis, qui nihil fecerant aut administrarant eorum quae senatusconsulto iusseratis, earum ille culpam in se transfert, seque in causa fuisse affirmat, quem vos punire scilicet non possetis: quae autem ille fraude obtinere, et praeripere ciuitati voluit, ea iste renunciauit, vt neque accusare, neque postea queri quicquam de Philippo possetis, cum ea nec in literis illius, nec orationibus vsquam con-

σολῆ, μήτ' ἄλλοθι μηδαμοῦ τοῖς παρ' ἐκείνου τούτων ὄντων. λέξε δ' αὐτοῖς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψε μὲν ἐκεῖνος, ἔπεμψε δ' ἐκεῖνος· καὶ σκοπεῖθ' ὅπως τοῦτον ἕξει τὸν τρόπον, ὃν διεξελήλυθα ἐγώ. λέξε. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τῆς ἐπιστολῆς, ὡς καλὴ καὶ φιλάνθρωπος. πρὸς μὲν Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων, ὧν ἕνεκα ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν γρύ. ταύτης τοίνυν οὐδεποτοῦν ἐστιν ὑμῖν· καὶ τοῦτο αὐτίκα δὴ μάλα ὑμεῖς ὄψεσθε. ④ μὲν γὰρ Αλεῖς, οὓς ἵνα σωδιαλλάξωσιν, ἐκεῖνος καταισχεῖν φησι τούτους, τοιαύτης τετυχήκασι τῆς διαλλαγῆς, ὥστ' ἐξελήλυθεν, καὶ ἀνάστατος ἡ πόλις αὐτῶν γέγονε· σὺ δὲ μισθωτὸς ὁ σκοπῶν τί ἂν ποιῶν ὑμῖν χαρίσαιτο, οὐδ' ἐνθυμηθῆναί φησι λύσασθαι. μεμαρτύρηται

continerentur. age recita ipſas literas, quas vt iste ſcripſit, ſic ille miſit, et conſiderate, an eo illa modo ſe habeant, quo ego expoſui. recita. LITERAE. auditis, Athenienſes, literas, quam praeclare ſint et humanae. de Thebanis autem et Phocenſibus, aut aliis, de quibus ille apud vos renunciavit, ne tantillum quidem. in iis igitur nihil prorſus aequi et boni continetur, idque vos ipſi statim perſpicietis. nam et Alenſes, quorum reconciliandi gratia ſe istos detinuiſſe dicit, eam conciliationem experti ſunt, vt extorres ſint facti, et vrbs eorum ſit euerſa; captivos autem, is qui diſpiciebat quo pacto vobis gratificaretur, miſſos facere, ne in mentem quidem ſibi veniſſe profitetur. ſaepe autem teſtatum vobis eſt,

δὲ δήπουθεν ὑμῖν ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις, ὡς ἐγὼ τάλαντον ἔχων ἐπ' αὐτοὺς ὡχόμην, καὶ νῦν μαρτυρησάτω. διὸ καὶ τὴν ἐμὴν φιλοτιμίαν οὗτος ἀφαιρούμενος, τοῦτ' ἔπεισεν ἐκεῖνον ἐγγράψαι. οὐ τοίνυν μέγιστον ἀπάντων. ὁ γὰρ εἰς τὴν πρότεραν γράψας ἐπιστολὴν, ἣν ἠνέγκαμεν ἡμεῖς, ὅπερ ἔγραφον μὲν ἂν καὶ διαρρήδην ἥλιπα ὑμᾶς οὗ ποιήσω, εἰ οὗ ἤδειν καὶ τὴν συμμαχίαν μοι γιγνομένην, γεγονυίας ἤδη τῆς συμμαχίας, ἃ φησιν εἰδέναι τί ἂν ποιῶν χαείσαιθ', ἀλλ' οὐ αὐτὸς ὑπέσχετο· τοῦτο γὰρ ἤδει δηλονότι, εἴ τις μὴ ἐφενάκιζεν ὑμᾶς. ἀλλὰ μὴν, ὅτι ταῦθ' οὗτος ἔγραψε, λέγε μοι λαβὼν ἐκ τῆς προτέρας ἐπιστολῆς αὐτὸ τοῦτο ἐνθένδε. λέγε. ΕΞ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ. ἀκούω, πρὶν μὲν εἰρήνης τυχεῖν, εἰ καὶ συμ-

idque publice, me attuliſſe talentum, et ad eos redimendos profectum eſſe, quod teſtimonium nunc etiam audietis. quapropter vt iste laudem illam benignitatis mihi eriperet, etiam id vt inſcriberet, Philippo perſuaſit. quod igitur maximum est omnium, qui prioribus literis per nos allatis, inſcripſerat, ſe aperte etiam fuiſſe ſcripturum, quantis beneficiis vos affecturus eſſet, ſi ſciret ſocietatem etiam ſecum initum iri, is, conflata ſocietate, neque ſcire ſe, qua re vobis gratificetur, neque quicquam promiſiſſe ait; quod vtique noſſet, ſi fucum vobis non feciſſet. verum vt eum haec ſcripſiſſe conſtet, cape priores literas, atque ex illis idipſum recita, ab hoc initio. EX LITERIS. ante pacem igitur impetratam, ſi etiam ſocietas ſecum iniretur, ſe ſcripturum pro-

μαχία προσηκόντως, γράψειν ὡμολόγει πλείονα τὴν πόλιν ἢ ποιήσει· ἐπειδὴ δ' ἀμφότερα αὐτῷ γέγονεν, οὐκ εἰδέναι φησὶ, τί ἂν ποιῶν χαρίσαιτο. ἐὰν δ' ὑμεῖς λέγητε, ποιήσειν ἃ μήτε αἰσχύνῃ, μήτε ἀδοξίαν αὐτῷ φέρῃ, εἰς ταύτας τὰς προφάσεις καταφεύγων, κἂν ἄρα εἴπητέ τι, ἢ προσαχθῆτε ὑμεῖς ἐπαγγείλασθαι, ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπει. ταῦτα γίνεται, καὶ πολλὰ ἕτερα συνῆν προσχήματα τότ' ἂν ὑμᾶς ἐξελέγχειν, καὶ διδάσκειν ὑμᾶς, καὶ μὴ προΐεσθαι τὰ πράγματα ἐᾶν, εἰ μὴ Θεσπιαὶ, καὶ Πλαταιαὶ, καὶ τοὺς Θηβαίους αὐτίκα δὴ μάλα δώσειν δίκην ἀφείλετο τὴν ἀλήθειαν. καί τι ταῦτα, εἰ μὲν ἀκοῦσαι μόνον ἔδει, καὶ φαναισθῆναι τὴν πόλιν, ὀρθῶς ἐλέγετο· εἰ δ' ὄντως πραχθῆναι τῷ ὄντι, σιωπᾶσθαι συνέ-

promittebat, quantis rempublicam beneficiis affecturus esset: postquam autem vtrumque obtinuit, ignorare se dicit, qua vobis re gratificetur. cum vero vos ea facturos dicatis, quae ei nec pudenda, nec ignominiosa sint, ad has excusationes confugiendo, etsi sane et ipse dixerit aliquid, et vos adducamini ad pollicendum, receptum sibi relinquit. haec igitur et alia multa eo tempore statim in re praesenti coargui potuerunt, vosque edoceri, et cavere, ne rerum gerendarum occasiones amitteretis, nisi Thespiae, et Plataeae, et Thebanis sine mora infligendum supplicium, veritatem vobis eripuisset. atqui ea si tantum audienda fuissent, et verba danda ciuitati, recte dicta essent: sin reuera gerenda et praestanda, taceri expediebat. nam si in eo res iam erant, vt nec ani-

φερεν. εἰ μὲν γὰρ ἐνταῦθ' ἦν ἤδη τὰ πεφάγμαθ', ὥσε μηδ' αἰσθομένοις τοῖς Θηβαίοις πλέον εἶναι μηδὲν, τί δ' γέγονεν; εἰ δ' ὥδε τὸ πρᾶγμα δέδρακεν), τίς ὁ ἐκλαλήσας; οὐχ οὗτος; ἀλλ' ὅτε ἔμελλεν, ὅτ' ἠβούλήθη ταῦτ', ὅτ' ἤλπισεν οὗτος· ὥς τε δ' γε ἐκλελαληκέναι μηδ' αἰτίαν ἐχέτω. ἀλλὰ φενακισθῆναι τοῖς λόγοις τούτοις ὑμᾶς ἔδει, ἢ ἐμοῦ τἀληθῆ μὴ ἐθελῆσαι ἀκοῦσαι, ἢ αὐτοὺς οἴκοι καθαμεῖναι, καὶ ψήφισμα νικῆσαι τοιοῦτον, δι' οὗ Φωκεῖς ἀπολοῦ). διὰ ταῦτ' ἐπαθάτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο. ἀκούων τούτων ἐγὼ τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπαγγελλομένου τούτου τότε, καὶ ἀκριβῶς εἰδὼς ὅτι ψεύδε), καὶ ὅθεν, φράσω πρὸς ὑμᾶς· πρῶτον μὲν, ἐκ δ', ὅτε τοὺς ὅρκους ἤμελλε Φίλιππος ὀμνύναι τοὺς

animaduerſis inſidiis Thebani quicquam proficerent, cur factae non ſunt? ſin propterea ſunt impeditae, quod illi praeſenſerant, quis enunciauit? nonne iste? ſed illa neque Philippus inſtituit, aut voluit, neque ſperauit iste: proinde enunciationis eum crimine libero. fucum illis verbis fieri vobis oportuit, et id effici, ne verum ex me audire velletis, et vt domi maneretis, et tale ſcitum iuberetur, quo Phocenſes interituri eſſent; eo pertinebant illae deliciae, hinc erant illae conciones. ego vero cum tanta et talia illum polliceri tum audirem, et mentiri compertum haberem, idque vnde dicam vobis (primum ex eo, cum Philippus iuſiurandum de pace daturus eſſet, quod Phocenſis ab istis excluſos

περὶ τ εἰρήνης, ἐπαισόνδους ἀποφανῆναι τοὺς Φωκέας ὑπὸ τούτων, ὃ σιωπᾷν, κ ἐᾶν εἰκὸς ἦν, εἴπ ἔμελλον σώσεσθ· ἔπειθ, ὑπ ἔ, μήτε τὰς παρὰ Φιλίππου πρέσβεις ταῦτα λέγειν, μήτε τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔ Φιλίππου, ἀλλὰ τοῦτον· ὑπ τούτων οὕτ τεκμαιρόμενος, ἀναστὰς κ παρελθών, ἐπειρώμην μὴ ἀντιλέγειν. ὡς δ' ἀκούειν οὐκ ἠθέλετε, ἡσυχίαν ἔχον, τοῦτον μόνον διαμαρτυρόμενος· κ περὶ Διὸς καὶ θεῶν ἀναμιμνήσκεσθε· ὅτι ταῦτα ἅττε οἶδα, ἅττε κοινωνῶ, περιστέλλω δὲ, ὡς ἁδὲ προσδοκῶ. ταχέως δ' ὑμῖν ἐπὶ τῇ μηδὲ προσδοκᾶν χόλων, κ ὅπως γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔφην, ἄν τι τούτων γίγνηται, τούτοις μὲν ἐπαινέσετε, κ τιμήσετε, κ στεφανώσετε, ἐμὲ δ', μή· κ μὴν τι κἂν τῇ ἐναντίων, ὅπως τούτοις ὀργιεῖσθε,

sos esse foedere apparebat, quod taceri et omitti conueniebat, si futurum erat vt conseruarentur: deinde quod neque Philippi legati id dicebant, neque literae Philippi, sed iste) hinc igitur coniecturam capiens, surrexi et prodii, daturus operam, vt refragarer. vt autem vos audire me nolebatis, quieui, tantum duntaxat testatus (idque obsecro vos per deos vt in memoriam reuocetis) me ea neque scire, neque participare, et addidi, neque etiam exspectare. vt autem vos illud verbum nec exspectandi, aegre ferebatis, facite, inquam, Athenienses, si quid istorum factum fuerit, vt istos laudetis, et ornetis, et coronis donetis, me vero non: sed si quid secus acciderit, istis irascimini, ego vero cedo. non nunc, subiicit

ἐγὼ δὲ, ἀφίσαμαι. μὴ νυῦ, ὑπολαβὼν ἔφη Αἰσχίνης ἅτοσὶ, μὴ νυῦ ἀφίσασο· ἀλλ' ὅπως τότε μὴ πεφασοιήσῃ. νὴ Δία, ἀδικήσω γ' ἔφλω. ἐπφωνασὰς δ' ὁ Φιλοκράτης μάλα ὑβρισικῶς, ὐδέν ἐσιν, ἔφη, θαυμασὸν, ὦ ἄνδρες Αθλωαῖοι, μὴ ταυτὰ ἐμοὶ καὶ Δημοσθένῃ δοκεῖν· ἕτῳ μὲν γὰ ὕδως, ἐγὼ ᾗ οἶνον πίνω. κὴ ὑμεῖς ἐγελᾶτε. σκέψασθε δὴ τὸ ψήφισμα, ὃ δίδωσι γεάψαι μᾖ ταυτα ὁ Φιλοκράτης. ἀκὔσαι μὲν γὰ ἅτωσὶ, πασκάλως ἔχῃ· ἐπειδὰν ᾗ τὺς καιρὺς συλλογίσηταί τις, ἐφ' ὧν ἐγράφη, κὴ τὰς ὑποχέσεις, ἃς ἕτῳ ὑπιχνεῖτο τότε, ὐδὲν ἄλλο φανήσον᾽, πλεὼ ᾗ δεδόνλες Φιλίππῳ καὶ Θηβαίοις Φωκέας, μόνον ὐκ ὀπίσω τὼ χεῖρε δήσαντες. λέγε τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ. ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Αθλωαῖοι, τὸ ψή-

iicit Aeſchines iste, non nunc cede, ſed vide ne tunc tibi vendices. ita fiet, inquam, niſi velim eſſe iniurius. at Philocrates post illum ſurgens valde inſolenter, nil mirum, inquit, est, Athenienſes, non eadem videri mihi quae Demostheni; nam is quidem aquam, ego vero vinum bibo. ibi vos ridebatis. iam decretum conſiderate, Athenienſes, quod postea ſcribendum curauit Philocrates. nam obiter quidem auditu ſane praeclarum est: ſed ſi quis tempora computarit, quibus ſcriptum fuit, et pollicitationes quas iste tum afferebat, constabit, eos nihil feciſſe aliud, quam tradidiſſe Philippo et Thebanis Phocenſis, tantum non manibus post terga religatis. recita decretum. DECRETVM. videtis, Athe-

φισμα, ὅσων ἐπαίνων καὶ ὅσης δὐφημίας μεστόν ἐστι· καὶ τιὼ εἰρωίλω εἶναι τὴν αὐτιὼ ἥν περ Φιλίππῳ, καὶ τοῖς ἐκγόνοις, καὶ τὴν συμμαχίαν· καὶ ἐπαινέσαι ὃ Φίλιππον, ὅτι ἐπαγγέλλε) τὰ δίκαια ποιήσειν. ἀλλ' ὐδὲν ἐκεῖνός γε ἐπηγγέλλελο, ἀλλὰ τοσύτου γε ἔδει ἐπαγγέλλεσθ, ὥς' ὐδ' εἰδέναι φησὶ, τί ἂν ποιῶν ὑμῖν χαείσαιλο· ἀλλ' ὅτῳ ἦν ὁ λέγων ὑπὲρ αὐτὸ καὶ ὑπωχνέμνῳ. ποὸς ὃ τὸς πρὸ τύτυ λόγυς ὠρμηκότας ὑμᾶς λαβὼν ὁ Φιλοκράτης, ἐγγράφ τῦτο εἰς τὸ ψήφισμα· ἐὰν ὃ μὴ ποιῶσι Φωκεῖς ἃ δεῖ, καὶ πραδιδῶσι τοῖς Αμφικτύοσι τὸ ἱερὸν, ὅτι βοηθήσ ὁ δῆμ ὁ Αθηναίων ἐπὶ τὸς διακωλύονλας αὐτὰ γίγνεσθ. ἀκουῶ, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, μενόνλων μὲν ὑμῶν οἴκοι καὶ μὴ ἐξεληλυθότων, ἀπελη-

Athenienſes, decretum quantis laudibus et benignitate verborum ſit refertum; et pax eadem, inquit, esto quae Philippo, etiam posteris eius, et ſocietas; et laudetur Philippus, quod pollicetur ſe facturum ea quae aequa ſint. verum nihil ille quidem pollicitus fuerat, ſed tantum aberat e pollicendo, vt ſe ignorare diceret, qua re vobis gratificaretur; iste autem pro eo loquebatur, et pollicebatur. Philocrates igitur vos in istius verba propenſos nactus, illud inſcribit decreto; quod niſi fecerint Phocenſes ea quae debeant, nec Amphictyonibus templum tradiderint, populum Athenienſem auxilia miſſurum contra eos, per quos ſtet, quo minus ea fiant. itaque, Athenienſes, vobis domi ma-

 nentibus

λυθότων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ προδηλωθέντων τοῖς ἀπάντων, ὀλίγους δ' ἄλλους παρόντος τῶν Ἀμφικτυόνων πλὴν Θετταλῶν καὶ Θηβαίων, ἀφημότατα ἀνθρώπων, τούτοις ψηφίσασθαι γέγραφε τὸ ἱερὸν, γράψας τοῖς Ἀμφικτύοσι ψηφίσασθαι. ποίοις; οὐ γὰρ ἦσαν αὐτόθι, πλὴν Θηβαῖοι, καὶ Θετταλοί. ἀλλ' οὐδὲ συγκαλέσαι τοὺς Ἀμφικτύονας, οὐδ' ἐπιχεῖν ἕως ἂν συλλεγῶσιν, οὐδὲ βοηθεῖν Πρόξενον εἰς Φωκέας, οὐδ' ἐξιέναι Ἀθηναίους, οὐδὲ τοιοῦτον οὐδέν. καίτοι καὶ ἐπιστολὰς ἔπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο, καλούσας ὑμᾶς, οὐχ ἵν' ἐξέλθητε. πῶμαλα. οὐ γὰρ ἂν ποτε τοὺς χρόνους ἀνελὼν, ἐν οἷς ἠδυνήθη' ἂν ἐξελθεῖν, τηνικαῦτα ἐκάλει, οὐδ' ἂν ἐμὲ, ἵνα δοῦρ' ἀποπλεῖν ἐβουλόμην, καθεκώλυεν, οὐδὲ τοιοῦτο λέγειν τοῦτῳ προσ-

nentibus et non egreſſis, et regreſſis Lacedaemoniis fraude animaduerſa, et nemine alio Amphictyonum praeſente praeter Theſſalos et Thebanos, minima cum offenſione, et moderatione ſumma ſcripſit, templum illis eſſe tradendum, cum tradendum eſſe ſcripſiſſet Amphictyonibus. quibus? neque enim erant ibi alii, quam Thebani et Theſſali. ſed neque conuocari iuſſit Amphictyones, neque differri dum conueniſſent, neque Proxenum ferre opem Phocenſibus, neque educere exercitum Athenienſis, neque tale quicquam. quin et literas miſit Philippus binas, quae vocabant vos, non vt exiretis. nequaquam. neque enim ſpacium fuſtuliſſet, quo exire potuiſſetis, et tum demum vocaſſet, neque me huc nauigaturum

ἐταπεν, ἐξ ὧν ὑμεῖς ἥκιστα ἐμέλλετε ἐξιέναι· ἀλλ' ἵν' ἃ ἐβούλεσθε οἰόμενοι πράξειν αὐτὸν, μηδὲν ἐναντίον ψηφίσαισθε αὐτῷ, μηδ' ἀμύνοιντο, μηδ' ἀντέχοιεν ⟨ὁ⟩ Φωκεῖς, ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπέχοντες ἐλπίσιν, ἀλλ' ἀπογνόντες ἀπωλοντο, ἑαυτοὺς ἐγχειρίσαιεν. λέγε δ' αὐτοῖς αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς τὰς τοῦ Φιλίππου. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ. αἱ μὲν τοίνυν ἐπιστολαὶ, καλοῦσιν αὗται· νὴ νὴ Δία, ἤδη γε· τούτοις δ', εἴπερ ἐμοὶ ὑγιές τι τούτων, τί ἄλλο προσῆκεν ἢ σωιπεῖν, ὅπως ἐπεξέλθοιτε ὑμεῖς, καὶ τὸν Πρόξενον, ὃν πρὸ τοὺς τόπους ἤδεσαν ὄντα, γράφειν βοηθεῖν; πρῶτα τοίνυν τἀναντία τούτων φαίνονται πεποιηκότες. εἰκότως. ὁ γὰρ οἷς ἐπέστελλε προσεῖχον τὸν νοῦν, ἀλλ' ἃ φρονῶν ταῦτ' ἔγραφε σωήδεσαν. τούτοις οὖν σω-

turum detinuiſſet, neque talia istum verba facere iuſſiſſet, quibus adducti vos minime exituri eratis: ſed id ſpectauit, vt vos, putantes eum facturum quae velletis, nihil ei contrarium decerneretis, et Phocenſes vim non propulſarent, neque reſisterent, exſpectatione ſpei per vos ſibi factae, ſed deſperatione fracti, omnes deditionem facerent. ſed recita eis ipſas Philippi literas. LITERAE. ac literae quidem hae vocant, atque adeo statim. istos autem, ſi quid istorum verum ſincerumque fuiſſet, quid decuiſſet aliud quam ſuffragari, vt copias educeretis, et decernere, vt Proxenus, quem in illis locis eſſe norant, statim opem ferret? verum omnia his eos contraria feciſſe constat, nec abs re. nihil enim eius li-

 teras

ἐπεφθον, καὶ τούτοις συνηγωνίζοντο. ὁ μὲν τοίνυν Φωκεῖς, ὡς τὰ παρ' ὑμῖν ἐπύθοντο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἔλαβον τὸ Φιλοκράτους, καὶ τὴν ἀπαγγελίαν ἐπύθοντο τὴν τούτου, καὶ τὰς ὑποσχέσεις, καὶ πάντας τοὺς τρόπους ἀπώλοντο. σκοπεῖτε γάρ, ἦσαν ἀπιστοῦντές τινες αὐτόθι τῷ Φιλίππῳ, καὶ νοῦν ἔχοντες. ἕτοιμοι πιθέσθαι ὑπῆρχησαν. διὰ τί; ὅτι ἠγνόουν, εἰ δεκάκις Φίλιππος αὐτοὺς ἐξηπάτα, εὖ οἶδ' ἂν τούς γε Ἀθηναίων πρέσβεις, Ἀθηναίοις ἐξαπατᾶν τολμῆσαι· ἀλλ' εἶναι ταῦτ' ἀληθῆ, ἃ τοῦτ' ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, καὶ τοῖς Θηβαίοις ἥκειν, οὐκ αὐτοῖς, ὄλεθρον. ἦσαν ἄλλοι τινὲς, οἳ πάσχειν ὁπωσοῦν, καὶ ἀμύνασθαι δεῖν ᾤοντο. ἀλλὰ καὶ τούτους μαλακοὺς ἐποίησε, τὸ, τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν

teras curabant, ſed quo eas conſilio ſcripſiſſet, norant. id igitur adiuuabant, et defendebant. Phocenſes autem, vt quid apud vos actum eſſet in concione audierunt, et decretum illud Philocratis acceperunt, et renunciationem istius et pollicitationes, modis omnibus perierunt. quod ita intelligetis. fuerunt ibi qui Philippo diffiderent, cordati homines. ii adducti ſunt, vt ei fidem haberent. quamobrem? quia putabant, etiamſi decies ipſi a Philippo deciperentur, nunquam tamen fore, vt Athenienſium legati Athenienſis decipere auderent; ſed vera eſſe illa, quae iste vobis renunciaſſet, et Philippum in Thebanorum, non in ipſorum venire excidium. erant alii quidam, qui quiduis perferendum, et

pro-

αὐτοῖς πειαθῆναι, καὶ τὸ, ταῦτα εἰ μὴ ποιήσουσιν, ὑμᾶς ἐπ' αὐτοὺς ἥξειν, οὓς βοηθήσειν αὐτοῖς ἤλπιζον ἐκεῖνοι. ἀλλὰ καὶ μεταμέλειν ὑμῖν ᾤοντό τινες, πεποιημένοις τὴν πρὸς Φίλιππον εἰρήνην. τούτοις, ὅτι καὶ τοῖς ἐκγόνοις τὴν αὐτὴν ἐψηφίσασθε, ἐπέδειξαν· ὥστε πανταχῇ τὰ παρ' ὑμῶν ἀπογνωσθῆναι. διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα ἔτοι συνεσκόυασαν, ὃ καὶ μέγιστον ἔμοιγε δοκοῦσιν ἁπάντων ὑμᾶς ἠδικηκέναι. τὸ γὰρ πρὸς ὕδρα ἀνηλὸν, καὶ διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα, γεγράφοντας εἰρήνην ἀθάνατον, συνθέσθαι τινὶ κατὰ τὸ πόλεως αἰσχύνην, καὶ ἀποστερῆσαι μὴ μόνον τῶν παρὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τῶν παρὰ τὸ τύχης δυεργεσιῶν τινὶ πόλιν, καὶ τοσαύτῃ πρεπούσῃ χρήσασθαι πονηρίας, ὥς τε μὴ μόνον σοὶ ὄντας

propulsandam esse vim arbitrarentur. sed et illorum animos fregit persuasio illa de Philippi amicitia, et exspectatio belli vestri, nisi fecissent, cum illi ante a vobis auxilium sperassent. quin et poenitere vos factae cum Philippo pacis putabant quidam. iis et ad posteros eam pertinere pacem demonstrarunt, vt iam vndique vestra auxilia essent desperanda. quapropter omnia ea in vnum decretum coniecerunt; in quo iniuriam vobis omnium maximam fecisse mihi videntur. nam cum viro mortali, et propter tempora quaedam potenti pace immortali decernenda, pacisci vrbis opprobrium, et spoliare non modo aliorum, sed etiam fortunae beneficiis rempublicam, et tam insigni vti improbitate, vt non eos modo

Αθηναίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὕστερόν ποτε μέλλοντας ἔσεσθαι, πάντας ἠδικηκέναι· πῶς οὐχὶ πάνδεινόν ἐστι; τοῦτο τοίνυν οὐδέποθ' ὑμεῖς ὑπομείνατ' ἂν ὕστερον προσγράψαι τοῖς τῶν εἰρηνῶν, τὸ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚΓΟΝΟΙΣ, εἰ μὴ ταῖς παρ' Αἰσχίνου ῥηθείσαις ὑποσχέσεσι τότε ἐπιστεύσατε· αἷς περ οἱ Φωκεῖς πιστεύσαντες, ἀπώλοντο. καὶ γάρ τοι προδόντες αὐτοὺς Φιλίππῳ, καὶ ἐκόντες ἐγχειρίσαντες ἐκείνῳ τὰς πόλεις, ἁπάντων ἐνδεεῖς, ὧν πρὸς ὑμᾶς οὗτος ἀπήγγειλεν ἔτυχον. ἵνα δ' εἰδῆτε σαφῶς, ὅτι ταῦθ' οὕτω καὶ διὰ τούτους ἀπόλωλε, τοὺς χρόνους ὑμῖν λογιοῦμαι, καθ' οὓς ἐγίγνεθ' ἕκαστα, πρὸς ὧν δ' ἂν τις ἀντιλέγῃ τούτων, ἀνασὰς ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω. ἡμῶν τοίνυν εἰρήνη Ἐλαφηβολιῶνος ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα ἐγένετο, ἀπεδημήσαμεν

modo Athenienſis, qui nunc ſunt, ſed illos etiam qui olim aliquando futuri ſunt, omnis iniuriis affecerint, nonne intolerandum est? hoc igitur nunquam aſcribere deinde ſuſtinuiſſetis ad pacem, ETIAM POSTERIS, niſi ab Aeſchine tum recitatis pollicitationibus credderetis, quibus freti Phocenſes perierunt. ſiquidem, dum ſe Philippi fidei committunt, et vltro illi oppida tradunt, omnia eorum contraria, quae isti vobis renunciarant, ſunt experti. vt autem certo ſciatis, haec ita et propter istos periiſſe, tempora vobis computabo, quibus ſingula facta ſunt: quae vero istorum aliquis inficiabitur, is ſurgat, et ad meam aquam dicat. pax igitur XIX Februarii facta est, peregre autem abfuimus nos ad exigendum

δ' ἡμεῖς ἐπὶ τὰς ὄρκους, τρεῖς μῆνας ὅλους· καὶ τοῦτον ἅπαντα τὸν χρόνον ἦσαν οἱ Φωκεῖς σῶοι. ἤκομεν οὖν δοῦρε ἀπὸ τῆς πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὅρκους, τρίτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνός· καὶ παρῆν ἐν Πύλαις ὁ Φίλιππος ἤδη, καὶ τοῖς Φωκεῦσιν ἐπηγγέλλετο ὧν οὐδὲν ἔμελλον ἐκεῖνοι. σημεῖον δέ. ἃ γὰρ ἂν δοῦρ' ἦκον ὡς ὑμᾶς. ἡ δ' ἐκκλησία μὴ ταῦτα, ἐν ᾗ πάντα τὰ πράγματα ἀπώλεσαν ἔτοι, ψευσάμενοι καὶ φενακίσαντες ὑμᾶς, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Σκιροφοριῶνος ἐγίγνετο. ἀπὸ τοίνυν ταύτης, τεμπαῖα λογίζομαι καὶ τὰ παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς Φωκεῦσι ψευδῆ. παρῆσαν γὰρ οἱ τῶν Φωκέων πρέσβεις ἐνθάδε, καὶ ἦν αὐτοῖς, καὶ τί ἀπαγγελοῦσιν ἔτοι, καὶ τί ψηφιεῖσθε ὑμεῖς, ἐπιμελὲς εἰδέναι. ἐκοινοῦ εἰκὰς, ἢ τίθεμεν πυ-

gendum iuſiurandum, tris perpetuos menſis; quo toto tempore Phocenſes fuerunt incolumes. a legatione ad exigendum iuſiurandum ſuſcepta huc reuerſi ſumus XIII Maii; et iam intra Pylas erat Philippus, et Phocenſibus pollicebatur ea, quorum illi nihil credebant. cuius rei ſignum illud eſt, quod alioqui huc ad nos non veniſſent. ſecuta eſt poſtea concio, in qua iſti omnia negocia perdiderunt, mentiendo, et decipiendo vos, decimo ſexto Maii. quinto igitur die post, etiam vestra decreta Phocenſibus eſſe nunciata colligo. adfuerunt enim Phocenſium legati, quibus studio fuit cognoſcere, tum quid iſti renunciaturi eſſent, tum quid vos decreturi. vigeſimo die proponimus, reſponſum vestrum Pho-

θέας τὰς Φωκέας τὰ παρ' ὑμῶν. ἀπὸ γὰρ τῆς ἕκτης εἰς ταύτην, πέμπτη γίνεται. ὑστέραι τοίνυν δεκάτη. ἐνάτη. ὀγδόη. ταύτῃ ἐγίγνοντο αἱ σπονδαὶ, καὶ πάντα τἀκεῖ πράγματα ἀπολώλει, καὶ τέλος εἶχε. τῷ τοῦτο δῆλον; τῇ τελευταίᾳ φθίνοντος, ἐκκλησιάζετε μὲν ὑμεῖς τότ' ἐν Πειραιεῖ, περὶ τῶν ἐν τοῖς νεωρίοις, ἦκε δὲ Δέρκυλλος ἐκ Χαλκίδος, καὶ ἀπήγγειλεν ὑμῖν, ὅτι πάντα τὰ πράγματα ἐγκεχείρικε Θηβαίοις ὁ Φίλιππος· ἓξ πέμπτην ἡμέραν εἶναι ταύτην ἐλογίζετο, ἀφ' ἧς γεγόνασιν αἱ σπονδαί. ὀγδόη τοίνυν. ἑβδόμη. ἕκτη. πέμπτη. τελευταία. αὐτὸ συμβαίνει, εἰς ταύτην εἶναι πέμπτην. ἤκουον τοῖς χρόνοις οἷς ἀπήγγελλον, οἷς ἔγραφον, πᾶσιν ἐξελέγχονται συνηγωνισμένοι Φιλίππῳ, καὶ συναίτιοι γεγονότες τῶν Φωκέων ὀλέθρου. ἔτι τοίνυν τὸ, μηδεμίαν

Phocenſis cognouiſſe. nam a XVI ad hunc, dies quintus fit. posterior igitur est X. IX. VIII. hoc factum est foedus, illic perdita et conſummata erant omnia. vnde id perſpicitur? XXIIII die concionem vos habebatis in Piraeeo de naualibus, venit Dercyllus Chalcide, et vobis nunciat Philippum ſummam rerum commiſiſſe Thebanis, et quintum eum eſſe diem ponebat, ex quo foedus eſſet factum. igitur VIII. VII. VI. V. IIII. exquiſite conuenit, ad hunc eſſe quintum. itaque temporibus quibus renunciabant, quibus decernebant, omnibus conuincitur, eos colluſiſſe cum Philippo, et adiutores fuiſſe Phocenſium internecionis. iam quod nulla Phocenſium vrbium expugnata, aut facto in eam impetu

VI

τῶν πόλεων τῶν ἐν Φωκεῦσιν ἁλῶναι πολιορκίᾳ, μηδ' ἐκ προδοσίας κατ' κράτος, ἀλλ' ἐκ τῆς πείσαντος πάντας ἄριστον ἀπολέσαι, μέγιστόν ἐστι σημεῖον τοῦ διὰ τούτους πεισθέντας αὐτοὺς, ὡς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου σωθήσονται, ταῦτα παθεῖν· ὁ γὰρ ἐκείνου γε ἠγνόουν. φέρε δή μοι καὶ τὴν συμμαχίαν τὴν τῶν Φωκέων, καὶ τὰ δόγματα, ὑφ' ὧν καθεῖλεν αὐτῶν τὰ τείχη, ἵν' εἰδῆτε, οἷον ὑπαρχόντων αὐτοῖς παρ' ὑμῶν, οἷων ἔτυχον διὰ τούτους, τοὺς θεοῖς ἐχθρούς. λέγε. ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ. ἃ μὲν τίνων ὑπῆρχε παρ' ὑμῶν αὐτοῖς, ταῦτ' ἐστὶ, φιλία, συμμαχία, βοήθεια· ὧν δ' ἔτυχον διὰ τοῦτον, τὸν βοηθῆσαι κωλύσαντα ὑμᾶς ἀκούσατε. λέγε. ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ. ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. ὁμολογία Φιλίππου καὶ Φωκέων φησὶν,

vi capta est, ſed perſuaſione funditus omnes perierunt, maximo argumento est, id eis accidiſſe propterea quod Aeſchini crediderunt, ſe a Philippo conſeruatum iri: neque enim illum ignorabant. age, profer mihi et ſocietatem Phocenſium, et decreta per quae muros eorum ſubruit, vt ſciatis, qua neceſſitudine vobiſcum coniuncti, qualia pertulerint propter istos ſacrilegos. recita. SOCIETAS ATHENIENSIVM ET PHOCENSIVM. coniuncti igitur fuere vobiſcum, amicitia, ſocietate, auxilio: quid vero pertulerint propter istum, qui vos opem ferre prohibuit, audite. recita. CONVENTA PHILIPPI ET PHOCENSIVM. auditis Athenienſes. conuenta Philippi et Phocenſium, inquit, non Thebanorum

ὐχὶ Θηβαίων ϗ Φωκέων, ὐδὲ Θεσσαλῶν ϗὴ Φωκέων, ὐδὲ Λοκρῶν, ὐδ' ἄλλυ τῶν παρόντων ὐδενός. ϗ πάλιν, παραδοῦναι ἃ τὰς πόλεις φησὶ Φωκέας Φιλίππῳ, ὐχὶ Θηβαίοις, ὐχὶ Θεσσαλοῖς, ὐδὲ ἄλλῳ ὐδενί. διὰ τί; ὅτι Φίλιππος ἀπηγγέλλετο πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ τούτυ, ἐπὶ τῇ τῶν Φωκέων σωτηρίᾳ παρεληλυθέναι. τούτῳ δὴ πρώτ' ἐπίστευον, ϗὴ πρὸς τοῦτον πάντ' ἐσκόπουν· πρὸς τοῦτον ἐποιοῦντο τὴν εἰρήνην. λέγε δὴ τἀπίλοιπα, ϗ σκοπεῖτε τί πεπόνθατε, τί ἔπαθον. ἆρά γε ὅμοια, ἢ παραπλήσια, οἷς οὗτ' ἀπήγγειλε; λέγε. ΔΟΓΜΑ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ. τούτων, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, δεινότερα ὐ γέγονεν, ὐδὲ μείζω πράγματα ἐφ' ὑμῶν ἐν τοῖς Ελλησιν· οἶμαι δ' ὐδ' ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. πλικούτων μὴν τοι-

banorum et Phocenſium, nec Theſſalorum et Phocenſium, nec Locrenſium, nec aliorum qui adfuerunt vllius. et rurſus, tradendas eſſe, inquit, vrbis Philippo, non Thebanis, non Theſſalis, non alii cuiquam. quapropter? quia renunciabatur ab istis, Philippum propter Phocenſium conſeruationem adeſſe. ei igitur credebant omnia, ad eum omnia referebant, cum eo pacem faciebant. age recita reliqua, conſiderate quae ſperarint, et quae ſint perpeſſi. nunquid ſimilia et conſentanea illis, quae iste renunciauit? recita. DECRETVM AMPHICTYONVM. his, Athenienſes, nihil atrocius factum est, nec maius, non modo nostra aetate in Graecia, ſed nec, vt opinor, etiam ſuperiori tempore. tantarum igitur

ὑτων πραγμάτων εἷς ἀνὴρ κύριος Φίλιππος γέγονε διὰ τούτους, οὔσης τῆς Αθηναίων πόλεως, ἣ προεσθαι των Ελλήνων πάτριον, καὶ μηδὲν τοιοῦτον προιορᾶν γιγνόμενον. ὧν μὲν τοίνυν τρόπον ὁ ταλαίπωρος Φωκεῖς ἀπολώλασιν, οὐ μόνον ἐκ τῶν δογμάτων τούτων ἐστὶν ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἃ πέπρακται. θέαμα δεινὸν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, καὶ ἐλεεινόν. ὅτε γὰρ νυνὶ ἐπορευόμεθα εἰς Δελφοὺς, ἐξ ἀνάγκης ἦν ὁρᾶν ἡμῖν πάντα ταῦτα, οἰκίας καταπεπτωκυίας, τείχη προπεπτωκότα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ, γυναῖα ἴσως, καὶ παιδάρια ὀλίγα, καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους οἰκτρούς· ὅλως ἴσως, οὐδ' ἂν εἷς ἐφικέσθαι δυναίτο τῷ λόγῳ τῶν ἐκεῖ κακῶν νυνὶ ὄντων. ἀλλὰ μὴν, ὅτι τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον

tur et talium rerum vnus homo Philippus potitus est per istos: incolumi vrbe Athienſium, cui praeeſſe Graecis patrium est, et non conniuere, vt quicquam tale perpetretur. quemadmodum igitur aerumnoſi Phocenſes interierint, cum ex his decretis videre est, tum etiam ex ipſis rebus quae actae ſunt. quae res ſpectaculum, Athenienſes, crudele ſunt et miſerabile. cum enim nuper Delphos proficiſceremur, neceſſe habebamus ea videre omnia, aedificia diruta, moenia proſtrata, regionem iuventute deſolatam, mulierculas duntaxat, et paucos puerulos, et ſenes, homines miſerandos: denique nemo verbis aſſequi poſſit ea mala, quae nunc illic ſunt. atqui eos olim contrarium Thebanis pro vo-

 bis

ἔθενδ᾽ ὅτοι περὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν, ὑμῶν ἔγωγε ἀκούω πάντων. τίνα ἂν οἰῶ οἴεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς προγόνους ὑμῶν, εἰ λάβοιεν αἴσθησιν, ψῆφον ἢ γνώμην θέσθαι περὶ τῶν τοῦ Φωκέων ὀλέθρου αἰτίων; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι, κἂν καταλεύσαντας αὐτοὺς ταῖς ἑαυτῶν χερσὶ καθαρὸς ἔσεσθαι νομίζειν. πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν, μᾶλλον ἢ τίς ἐστιν ὑπερβολὴ τούτου, τοὺς σεσωκότας ἡμᾶς τότε, καὶ τὴν σώζουσαν περὶ ἡμῶν ψῆφον θεμένους, τούτους τῶν ἐναντίων τετυχηκέναι διὰ τούτους, καὶ πεισθῆναι τοιαῦτα πεπονθότας, οἷα οὐδένες ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων; τίς οὖν ὁ τούτων αἴτιος; τίς ὁ ταῦτα φενακίσας; οὐχ οὗτος; πολλὰ μὲν τοίνυν ἄν τις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης, εἰκότως

bis tuliſſe ſuffragium, cum de vrbis excidio ageretur, e vobis ego omnibus audio. quod igitur putatis, Athenienſes, maiores veſtros, ſi in vitam redirent, ſuffragium aut quam ſententiam laturos, de interitu Phocenſium auctoribus? equidem arbitror, tametſi eos ſuis manibus lapidaſſent, nullum ſe commiſiſſe piaculum putaturos. qui enim turpe non ſit, imo quae maior eſſe turpitudo queat, quam iis, qui nos tum conſeruarunt, et ſalutare pro nobis ſuffragium tulerunt, contraria per istos accidiſſe: et neglectos eſſe, iis acceptis malis, qualia nulli Graecorum alii acceperunt? quis igitur eorum auctor? quis impoſturae artifex? an non iste? cum autem, Athenienſes, fortuna Philippi multis ſit praedicanda

τοῦτο μάλις' ἂν εὐδαιμονίσειεν ἀπάντων, ὃ, μὰ τὰς θεοὺς, καὶ τὰς θεὰς, οὐκ ἔχω λέγειν ἔγωγε ἄλλον, ὅς τις εὐτύχηκεν ἐφ' ἡμῶν. τὸ μὲν γὰρ πόλεις μεγάλας εἰληφέναι, καὶ χώρας πολλὴν ὑφ' ἑαυτῷ πεποιῆσθαι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ζηλωτὰ μέν ἐστιν, οἶμαι, καὶ λαμπρά· πῶς γὰρ οὔ; ἔχοι δ' ἄν τις εἰπεῖν πεπραγμένα καὶ ἑτέροις πολλοῖς. ἀλλ' ἐκεῖνο ἴδιον, καὶ οὐδενὶ τῶν ἀπάντων ἄλλῳ γεγονὸς εὐτύχημα. τὸ ποῖον; τὸ, ἐπειδὴ πονηρῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ πράγματα αὐτῷ ἐδέησε, πονηρέστερος εὑρεῖν, ἢ ἐβούλετο. πῶς γὰρ οὐχ ὅτοι τιῶτοι δικαίως ὑπολη φθεῖεν ἄν, εἴγε ἃ ὑπὲρ ὧν αὐτὸς Φίλιππος, πλιχάτων ὄντων αὐτῷ τῶν διαφόρων, οὐκ ἐτόλμα ψεύσασθαι, ὅτ' εἰς ἀπόλιν γεάψαι ἐδεμίαν, οὐδὲ πρεσβευτὴς

da nominibus, tum vero hoc feliciſſimum ei contigit, quod, ita me dii deaeque omnes ament, haud ſcio an vlli contigerit noſtris temporibus. nam vrbis magnas cepiſſe, et multas nationes ſubegiſſe, et eius generis omnia, praedicanda ſane ſunt, et ſplendida: quis enim neget? ſed eadem, et a multis aliis facta recenſeri queant. illam peculiarem, et cum alio nemine omnium communem habet fortunam. quam? quod, cum improbos homines ad ſuas res conficiendas requireret, improbiores reperit quam voluiſſet. quis enim istos talis eſſe non fateatur, ſiquidem quae nec ipſe Philippus, cum eius tanta res ageretur, ementiri audebat, nec in vllas inſcribere literas, neque legatorum eius vllus dixit, ad ea isti locata

ὐδεὶς εἶπε τῶν παρ' ἐκείνου· ἐπὶ ταῦτα ἕτοιμοι μισθώσαντες ἑαυτοὺς, ὑμᾶς ἐξηπάτων; καὶ ὁ μὲν Ἀντίπατρος, καὶ ὁ Παρμενίων, δεσπότῃ διακονοῦντες, καὶ μέλλοντες μηδ' ταῦθ' ὑμῖν ἐντυγχάνειν, ὅμως τοῦθ' εὕροντο, τὸ μὴ δι' αὐτῶν ὑμᾶς ἐξαπατηθῆναι· ὁ δὲ Ἀθηναίων, τῆς ἐλευθεροτάτης πόλεως, πρέσβεις ταχθέντες, ὑμᾶς, οἷς ἀπαντῶντας ἐμβλέπειν, οἷς συζῆν ἀνάγκη τὸν λοιπὸν βίον, καὶ ἐν οἷς δικαίως ἤμελλον δώσειν τῶν πεπραγμένων, τούτους ἐξαπατᾶν ὑπέσπασαν. πῶς ἂν ἄνθρωποι κακίους, ἢ μᾶλλον ἀπονενοημένοι τούτων γένοιντο; ἵνα τοίνυν εἰδῆτε, ὅτι καταράτους ἐστὶν ὑφ' ὑμῶν, καὶ ὅσ' ὅσιον ὑμῖν ὅσ' ἀσεβές ἐστι τοιαῦτα ἐψευσμένον αὐτὸν ἀφεῖναι, λέγε τὴν ἀρὰν, καὶ ἀνάγνωθι λαβὼν τὴν ἐκ τοῦ νόμου ταυτηί.

cata ſua opera vos deceperunt? ac Antipater quidem et Parmenio, domino inſeruientes, neque deinceps colloquturi vobiſcum, tamen id excogitarunt, ne per ſe vos deciperemini: isti vero Athenarum, liberrimae ciuitatis, legati delecti, vos, quos obuios intueri, cum quibus familiariter viuere reliquo vitae tempore neceſſe habent, et apud quos rationem actorum reddituri erant, vos inquam decipere non dubitarunt. quo pacto homines vlli improbiores aut profligatiores eſſe queant? vt autem ſciatis, eum a vobis diris etiam imprecationibus eſſe obligatum, et nefas eſſe vobis et impium, talia mentitum abſoluere, recita deuotionem, et lege: eam cape quae hac lege continetur. DEVOTIO. haec pro vobis, Athenienſes,

ΑΡΑ. ταῦθ' ὑπὲρ ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ὁ κήρυξ εὔχεται, νόμῳ προστάττοντος, ὅταν ἡ βουλὴ κάθηται, παρ' ἐκείνην πάλιν. καὶ ταῦτ' οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ, ὡς οὐκ οἶδ' ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, καὶ ὑπηρετῶν τῇ βουλῇ, αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι. πῶς οὖν οὐκ ἄτοπον, καὶ ὑπερφυὲς ἂν πεποιηκότες ὑμεῖς εἴητε, εἰ ἃ μὲν ἀπαιτεῖτε, μᾶλλον δ' ἀξιοῦτε ποιῆσαι ὑπὲρ ὑμῶν τοὺς θεούς, ταῦτ' αὐτοὶ κύριοι γεγονότες τήμερον μὴ ποιήσετε· ἀλλ' οὓς ἐκείνοις εὔχεσθε ἐξώλη ποιεῖν, αὐτόν, καὶ γένος, καὶ οἰκίαν, τοῦτον ἀφίετε αὐτοί; μηδαμῶς. ὃς γὰρ ἂν ὑμᾶς λάθῃ, τοῦτον ἀφίετε τοῖς θεοῖς κολάζειν· ὃν δ' αὐτοὶ λάβητε, μηκέτ' ἐκείνοις περὶ τούτου προστάττετε.

thenienſes, in ſingulis concionibus praeco vota facit, mandata legibus, et cum ſenatus conſedit, apud eum repetit. neque iste ſe haec ignorare potest dicere: dum enim ſcriptioni apud vos daret operam, et ſenatui inſeruiret, ipſe legem hanc praeconi enarrabat. an non igitur abſurdum quiddam, et rerum naturae contrarium faceretis, ſi, quae mandatis, imo quae petitis, vt dii vestram vicem exſequantur, ea cum hodie in vestrapte manu ſint, non facietis: ſed quem ab illis male perdi optatis, ipſum, et genus, et familiam eius, eum ipſi abſoluetis? nequaquam. nam qui vos fefellerit, eum diis puniendum relinquite: quem vero ipſi deprehenderitis, de eo nihil iam illis mandatote.

§. 7.

ζ. Εἰς τίνων τοῦτ' ἀναιδείας, καὶ τόλμης ἥξειν αὐτὸν ἀκούω, ὥστε πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, ὧν ἀπήγγειλεν, ὧν ὑπέσχετο, ὧν πεφενάκικε τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις τισὶ κεινόμενον, καὶ οὐκ ἐν ὑμῖν τοῖς πάντ' εἰδόσι, πρῶτον μὲν Λακεδαιμονίων, εἶτα Φωκέων, εἶθ' Ηγησίππου κατηγορήσειν. ἔστι δ' ταῦτα γέλως, μᾶλλον δὲ ἀναισχυντία δεινή. ὅσα γὰρ νῦν ἐρεῖ περὶ τῶν Φωκέων, ἢ τῶν Λακεδαιμονίων, ἢ τοῦ Ηγησίππου, ἢ ὡς Περίξενον οὐχ ὑπεδέξαντο, ἢ ὡς ἀσεβεῖς εἰσιν, ἢ ὅ, τι ἂν δή ποτε αὐτῶν κατηγορῇ, πάντα δήπου ταῦτα πρὸ τοῦ τὸν πρέσβεις τούτους δεῦρ' ἥκειν, ἐπέπρακτο· καὶ οὐκ ἦν ἐμποδὼν τῷ τοὺς Φωκέας σώζεσθαι. ὡς τίς φησιν; Αἰσχίνης αὐτὸς οὑτοσί. ὁ γὰρ ὡς, εἰ μὴ διὰ Λακεδαιμονίους,

§. 7. Eo autem impudentiae et audaciae venturum eum esse audio, vt, omnibus actis cedens, quae renunciauit, quae pollicitus est, per quae rempublicam decepit, tanquam apud alios quospiam iudicium exerceatur, non apud vos qui omnia nostis, primum Lacedaemonios, deinde Phocenses, denique Hegesippum sit accusaturus. quae quidem ridicula sunt, vel summae potius sunt impudentiae. quae enim nunc dicet de Phocensibus, aut Lacedaemoniis, aut Hegesippo, aut de Proxeno non recepto ab eis, aut de impietate eorum, aut quocunque nomine eos accusabit, ea certe facta fuerant omnia, priusquam legati isti huc venissent: neque obstabant, quo minus Phocenses conseruarentur. quo auctore? isthoc ipso Aeschine. neque enim si absque Lacedaemoniis esset, neque si Proxenum non repulissent, neque

si

ἀλλ' ὡς, εἰ μὴ Πρόξενον ἀφ' ὑπεδέξαντο, ἀλλ' ὡς, εἰ μὴ δι' Ηγήσιππον, ἀλλ' ὡς, εἰ μὴ διὰ τὸ, καὶ τὸ, ἐσώθησαν ἂν οἱ Φωκεῖς, οὐκ ἄτω τότε ἀπήγγειλεν· ἀλλὰ πάντα ταῦτ' ὑπερβὰς διαῤῥήδην ἤκδν ἔφη πεπεικὼς Φίλιππον, Φωκέας σώζδν, τὴν Βοιωτίαν οἰκίζειν, ὑμῖν τὰ πράγματα οἰκεῖα ποιεῖν, ταῦτα πεπράξεσθ, δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, διὰ ταῦτα χρήματ' ἐαυτῷ τὰς Θηβαίους ὑπεσχημενχέναι. μὴ τοίνυν ἃ πρὸ τοῦτον ἀπαγγεῖλαι ταῦτα ἐπέπραχθ' ἢ Λακεδαιμονίοις, ἢ Φωκεῦσιν, ἀκούετε, μηδ' ἀνέχεσθε, μηδὲ κατηγορεῖν ἐᾶτε Φωκέων, ὡς πονηρόι. οὐδὲ γὰ Λακεδαιμονίους διὰ τὴν ἀρετὴν σῶσαι ἐσώσατε, οὐδὲ τοὺς καθαιρέτους Εὐβοέας τουτοὶ, οὐδὲ ἄλλους πολλούς· ἀλλ' ὅτι συμφέρον ἦν, σῶς εἶναι, τῇ πόλει, ὥσπερ

si per Hegesippum non stetisset, neque si hoc vel illud non impedisset, conseruatum iri Phocensis, non ita tum renunciauit: sed his omnibus praeteritis, se aduenire verbis disertis dixit, ac persuasisse Philippo vt Phocensis conseruaret, vt Boeotiae vrbis instauraret, vt vestrae auctoritati negocia committeret, ea statim confectum iri intra biduum, aut triduum, propterea se a Thebanis proscriptum, promissa interfectori pecunia. ne igitur ea quae ante istius renunciationem vel a Lacedaemoniis facta fuerunt, vel a Phocensibus, audiatis, aut patiamini, neque Phocensium accusare improbitatem sinatis. neque enim Lacedaemonios olim propter virtutem eorum conseruastis, neque exsecrandos illos Euboeensis, neque alios multos: sed quod eos esse incolumis, e republica erat, vt etiam nunc Phocensis. et

Φωκέας νυνί. ἢ τί, τῶν Φωκέων, ἢ τῶν Λακεδαιμονίων, ἢ ὑμῶν, ἢ ἄλλου τινὸς ἀνθρώπου, μὴ τὰς ἀπὸ τούτου λόγους ἐξαμαρτόντος, οὐκ ἀπέβη τὰ πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ τούτου τότε ῥηθέντα· τοῦτ' ἐρωτᾶτε. οὐ γὰρ ἔξει δεῖξαι. πέντε γὰρ γεγόνασιν ἡμέραι μόναι, ἐν αἷς οὗτ' ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ· ὑμεῖς ἐπεσθύσατε· οἱ Φωκεῖς ἐπύθοντο· ἐνέδωκαν ἑαυτούς· ἀπώλοντο. ὅθεν, οἶμαι, καὶ δηλόν ἐστι σαφῶς, ὅτι πᾶσα ἀπάτη καὶ τέχνη συνεσκευάσθη καὶ πρὸς τοὺς Φωκέας ὀλέθρου. οὐ μὴν γὰρ χρόνου γ' οἷός τ' ἦν ἐλθεῖν ὁ Φίλιππος διὰ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἦν ἐν παρασκευῇ, τοὺς Λακεδαιμονίους μετεπέμπετο, πάντα τὰ πράγματα ὑποσχόμενος πράξειν ἐκείνοις, ἵνα μὴ δι' ὑμᾶς αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσωνται· ἐπειδὴ

quid Phocenſes, aut Lacedaemonii, aut vos, aut alii aliqui mortales deliquerint post istius verba, quo minus eius orationem euentus ſequeretur, id rogitate. neque enim ostendere potest. nam quinque dies duntaxat interceſſerunt, in quibus iste falſa renunciauit: vos credidistis: Phocenſes audiuerunt: ſe dediderunt: perierunt. vnde opinor etiam manifeste patet, omnem imposturam et fraudem fuiſſe instructam in Phocenſium interitum. quo enim tempore Philippus venire non poterat propter pacem, ſed ſeſe comparabat, Lacedaemonios accerſebat, ſe facturum eis eſſe omnia pollicitus, ne eos ſibi Phocenſes, vobis interceſſoribus, conciliarent: postquam autem venerat in Pylas, et Lacedaemonii, animaduerſis

δὲ ἦκεν εἰς Πύλας, ⓐ Λακεδαιμόνιοι δ' αἰσθόμενοι τὴν ἔνεδραν ὑπεχώρησαν, τοῦτον αὖ πρεσβεύειν ἐξαπατᾶν ὑμᾶς, ἵνα μὴ πάλιν ὑμῶν αἰσθομένων, ὅτι Θηβαίοις τὰ πράγματα πράττει, εἰς χρόνους, καὶ πόλεμον, ἡ τελευτὴν ἐμπέσῃ, τῶν μὲν Φωκέων ἀμυνομένων, ὑμῶν δὲ βοηθούντων, ἀλλ' ἀκονιτὶ πάνθ' ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσηται. ὅπερ καὶ γέγονε. μὴ οὖν ὅτι καὶ Λακεδαιμονίους καὶ Φωκέας ἐξηπάτησε Φίλιππος, διὰ ταῦθ' ὧν ὑμᾶς οὗτος ἐξηπάτησε, μὴ δότω δίκην. ἃ γὰρ δίκαιον.

η. Αν τοίνυν ἀντὶ Φωκέων, καὶ Πυλῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀπολωλότων, Χερρόνησος ὡς πρὸς τῇ πόλει λέγῃ, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μὴ ἀποδέξησθε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μηδ' ὑπομείνητε, πρὸς οἷς ἐπὶ τῆς πρεσβείας ἠδικήσθε,

sis insidiis, recesserant, rursus istum praemisit ad vos decipiendos, ne iterum, vobis intelligentibus eum Thebanorum agere negocium, tempus terere, et bellum gerere cogeretur, tum Phocensibus se defendentibus, tum vobis opem illis ferentibus, sed vt citra pulueris tactum (quod aiunt) omnia conficeret. idque factum est. non igitur quod et Lacedaemonios et Phocensis decepit Philippus, propterea iste se vobis impune illusisse postulet, neque enim aequum est.

§. 8. Quod si pro Phocensibus, et Pylis, et aliis rebus quae perierunt, Chersonesum superesse reipublicae dixerit, per deos vos obsecro, iudices, ne admittatis, neque patiamini, vt ad legationis iniurias et-

κὴ ἐκ τ ἀπολογίας ὄνειδ@ προσπαλασκυαδῆναι τῇ πόλ· ὡς ἄρα ὑμεῖς τῶν ἰδίων πραγμάτων ὑπεξαιρούμενοι, τὴν τῶν συμμάχων σωτηρίαν προήκασθε. ὃ γὼ ἐποιήσατε τοῦτο, ἀλλ' ἤδη τ εἰρήνης γεγονυίας, καὶ τῆς Χερρονήσου σώας οὔσης, τέτταρας μῆνας ὅλους ἐσώζοντο ⓐ Φωκεῖς τὸς ὕστερον· ἡ ὃ τούτου ψευδολογία, μὴ ταῦθ' ὕστερον αὐτὸς ἀπώλεσεν, ἐξαπατήσασα ὑμᾶς. εἶτα καὶ νυῦ ἐν μείζονι κινδύνῳ τὴν Χερρόνησον οὖσαν δυσήσετε, ἢ τότε. πότερον γὼ δυποιώτερον ἂν δίκην ἔδωκε Φίλιππ@ ἐξαμαρτὼν εἰς αὐτήν, πρὶν τούτων τί τ πόλεως προλαβεῖν, ἢ νυνί; ἐγὼ μὲν οἶμαι τότε πολλῷ. τίς οὖν ἡ ταύτης προυσία, τῶν φόβων ἀφῃρημένων, καὶ τῶν κινδυνίων τῶν ὑπ βουληθέντ@ αὐτὴν ἀδικῆσαι;

iam ex defenſione probrum ciuitati concilietur: vos, vt aliquid priuati eriperetis ſociorum ſalutem neglexiſſe. neque enim ita fecistis, ſed pace iam facta, et Cherſoneſo incolumi, quatuor totos menſis post ſalui fuere Phocenſes; ſed istius mendacia, quibus vos in fraudem illexit, eos, his actis demum, perdiderunt. deinde Cherſoneſum nunc etiam in maiore verſari periculo, quam tum, reperietis. vtrum enim facilius fuiſſet vlciſci Philippum, ſi quid in eam commiſiſſet, antequam horum aliquid reipublicae praeripuiſſet, an nunc? equidem opinor tum fuiſſe longe facilius. quae igitur eius est prouinciae nunc praerogatiua, adempto metu et periculis ei, qui illam ſit affecturus iniuria?

§. 9.

θ. Επ τοίνυν, ϗ τοιοῦτόν τι μέλλειν αὐτὸν ἀκούω λέγειν, ὅτι θαυμάζει, τί δήποτε Δημοσθένης μὲν αὐτὸς κατηγορεῖ, Φωκέων ὃ οὐδείς. ὡς δὴ τοῦτ' ἔχῃ, βέλτιον σφακῶσαι παρ' ἐμοῦ. Φωκέων τῶν ἐκπεπλωκότων ④ μὴ, οἶμαι, βέλτιστοι ⓒ μελετῶταζοι, φυγάδες γεγυμνῃμύοι, καὶ τοιαῦτα πεπονθότες, ἡσυχίαν ἄγουσι, ϗ οὐδεὶς ἂν αὐτῶν ἐθελήσειεν, ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφορῶν, ἰδίαν ἔχθραν ἀνελέσθαι· ④ ὃ μηδοπωῦ ἄνθρωπος ἀργυρίου ποιήσονται, τὸν θώσονζα οὐκ ἔχουσιν ἑαυτοῖς. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἂν ἔδωκα οὐδενὶ οὐδὲν, ὥστε μοι παρασθύτας ἐνταυθοῖ, βοᾷν οἷα πεπόνθασιν· ἡ γὰρ ἀλήθεια, καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτοῖς βοᾷ. ἀλλὰ μὴν, ὅ, τε δῆμος ὁ τῶν Φωκέων, οὕτω κακῶς ⓒ ἐλεεινῶς διάκειῃ), ὡς τε μὴ πολὺ δεῖ

§. 9. Iam etiam tale quiddam eum esse dicturum audio, mirari se, cur a Demosthene accusetur, a Phocensium autem nemine. quod cuiusmodi sit, in primis ex me audire praestat. Phocensium optimi quique et modestissimi, extorres facti, et ad hunc modum tractati, ocium nimirum agunt, neque quisquam eorum propter rempublicam priuatas susciperе velit inimicitias: qui vero nihil sine pecunia facturi sint, ii praebitorem non habent. neque enim ego cuiquam quicquam dederim, vt hic mihi assistentes clamitarent, qualia perpessi essent: veritas enim et res ipsa clamat. cum populo autem Phocensium, adeo male et miserabiliter agitur, vt iam eis non laborandum sit de accusandis rationibus Athenis per-

καληγορεῖν ἐκάσῳ τὰς Αθήνησιν δυνάμεις εἶναι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑ δυλεύειν, καὶ τεθνᾶναι πρὸ φόβῳ, καὶ τὺς Θηβαίους, καὶ τὺς Φιλίππου ξένους, ὓς ἀναγκάζον) τρέφειν, διῳκισμένους κ) κώμας, κ) παρηρημένους τὰ ὅπλα. μὴ δὴ ταῦτα λέγειν αὐτὸν ἐᾶτε, ἀλλ' ὡς οὐκ ἀπολωλάσι Φωκεῖς δεικνύναι, ἢ ὡς ὐχ ὑπέχεθ σώσειν αὐτὺς Φίλιππον. τῦτο γάρ εἰσι πρεσβείας εὐδύναι, τί πέπραχ); τί ἀπήγγειλας; εἰ μὲν ἀληθῆ, σώζ· εἰ δὲ ψευδῆ, δίκιλν δός. εἰ ὃ μὴ πάρεισι Φωκεῖς, τί τῦτο; ὕτω γὰρ διέθηκας αὐτὺς, οἶμαι, τὸ μέρ@ σὺ, ὥς τε μήτε τοῖς φίλοις βοηθεῖν, μήτε τὺς ἐχθρὺς ἀμύνεαζ δύναζ.

ι. Καὶ μὴν, ὅπ χωεὶς τ ἄλλης αἰχύνης κ) ἀδοξίας, ἣν τὰ πεπραγμένα ἔχει, κ) μεγάλοι κίνδωοι πρειεσᾶσιν ἐκ τύτων τὴν πόλιν,

perperam redditis, ſed de eo, ne ſeruiant, et metu emoriantur tum Thebanorum, tum Philippi militum, quos alere coguntur, in vicos redacti, et armis ſpoliati. ne igitur ista eum dicere ſinite, ſed, aut non periiſſe Phocenſis, oſtendere iubete, aut ſe non promiſiſſe, Philippum eos conſeruaturum. nam hae ſunt legationis rationes, quid actum eſt? quid renunciasti? ſi vera, abſoluitor, ſin falſa, dato poenas. quod ſi Phocenſes non adſunt, quid tum? ſic enim tractasti eos, pro tua quidem parte, vt nec amicis opitulari, nec inimicos vlciſci poſſint.

§. 10. Iam praeter dedecus et ignominiam, quae in actis inſunt, etiam magna ex his orta eſſe reipublicae pericula, oſtendi facile potest. quis enim

ῥᾴδιον δεῖξαι. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ, καὶ τῷ κυρίους εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἥ τε ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν, καὶ τὸ μηδέποθ' ἂν ἐλθεῖν εἰς Πελοπόννησον, μηδ' εἰς Εὔβοιαν, μηδ' εἰς τὴν Ἀττικὴν Φίλιππον, μηδὲ Θηβαίους; ταύτην μέντοι τὴν ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἀσφάλειαν ὑπαρχοῦσαν τῇ πόλει, ταῖς τούτων ἀπάταις καὶ ψευδολογίαις πεισθέντες, προήκασθ' ὑμεῖς· καὶ τειχισμένην ὅπλοις, καὶ πολέμῳ συνεχεῖ, καὶ πόλεσι μεγάλαις συμμάχων ἀνδρῶν, καὶ χώρᾳ πολλῇ, περιείδετε ἀναστατηθεῖσαν. καὶ μάταια μὲν ἡ πρότερα βοήθεια εἰς Πύλας ὑμῖν γέγονεν, ἣν μετὰ πλειόνων ἢ διακοσίων ταλάντων ἐποιήσασθε, ἐὰν λογίσησθε τὰς ἰδίας δαπάνας τῶν στρατευσαμένων· μάταιαι δὲ καὶ αἱ μετὰ Θηβαίων ἐλπί-

nim vestrum ignorat, Phocenſi bello, dum Phocenſes Pylas tenerent, nec a Thebanis quicquam vobis fuiſſe metuendum, nec vel in Peloponneſum, vel inEuboeam, vel in Atticam venturum fuiſſe Philippum, aut Thebanos? eam igitur ſecuritatem, quae et a loco et rebus ipſis reipublicae ſuppetebat, istorum fraudibus et mendaciis circumuenti, vos amiſistis; atque armis, et bello perpetuo, et magnis vrbibus ſociorum hominum, et amplo agro munitam paſſi estis euerti. itaque frustra priora auxilia in Pylas miſſa ſunt, quae amplius ducentis talentis vobis constiterunt, ſi etiam privatos eorum, qui expeditioni interfuerunt, ſumptus ſupputetis: inanis etiam ſpes est, quam de vlciſcendis Thebanis con-

δες. ὃ ὄ, πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶν, ὧν ἕκαστ' ὑπηρέτηκε Φιλίππῳ, πλείσιν ὕβρεν ὡς ἀληθῶς ἔχει τ πόλεως, καὶ τ πάντων ὑμῶν, τοῦτ' ἀκούσαί μου. ὅτι τοῖς Θηβαίοις ἐγνωκότ' ἐξαρχῆς ὁ Φιλίππου πάνθ' ἁπλῶς περήρηλο ποιεῖν, ἕκαστ' ἀπαγγείλας τἀνδρτία, καὶ φανερὸς ἅπασιν ὑμᾶς ἐχθρὸς βουλομένους, ὑμῖν μὲν τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς Θηβαίους μείζω, Φιλίππῳ δ' τὴν χάριν πεποίηκε. πῶς ἂν δ' ἓν ὕβρεσιν ἀνθρωπ' ὑμῖν ἐχρήσαλο; λέγε δὴ τὸ ψήφισμα λαβὼν τὸ τοῦ Διοφάντου, καὶ τὸ τοῦ Καλλισθένους, ἵν' εἰδῆτε, ὅτι, ὅτε μὲν τὰ δέοντα ἐποιεῖτε, θυσιῶν καὶ ἐπαίνων ἠξιοῦσθε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις· ἐπειδὴ δ' ὑπὸ τούτων παρεκρούσθητε, παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν

conceperatis. quod autem omnium, cum multa et acerba ea ſint, in quibus iste Philippo inſeruiit, et in rempublicam et in vos omnis, contumelioſiſſimum eſt, id ex me audite. cum Philippus ab initio conſtituiſſet, omnia quae decreverat praestare Thebanis, iste contrario nunciato, vestraque auerſatione declarata, et vobis inimicitias Thebanorum auxit, et gratiam Philippo. quis igitur mortalium inſolentius agere vobiſcum potuiſſet? cape decretum Diophanti et Calliſthenis, et recita, vt ſciatis, cum officio fungeremini, ſupplicationes decretas, et laudationibus affectos eſſe vos, et a ciuibus vestris, et ab aliis: postquam autem isti vos deceperint, vos liberos et vxores ex agris in vrbem transtuliſſe, et

μελεκομίζεε, καὶ τὰ Ηράκλεια ἐντὸς τείχους θύειν ἐψηφίζεσθε, εἰρήνης ὄσης. ὃ καὶ θαυμάζω, εἰ τὸν μηδὲ τοὺς θεοὺς, καθ' οὓς πάτριον ἦν, πρᾶξις ποιήσωλα, τοῦτον ἀτιμώρητον ἀφήσετε· λέγε τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ. ταῦτα μὲν τότε ἄξια, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τῶν πεπραγμένων ἐψηφίσασθε. λέγε δὴ τὰ μετὰ ταῦτα. ΨΗΦΙΣΜΑ. ταῦτα τότε ἐψηφίζεσθ' ὑμεῖς διὰ τούτους, οὐκ ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ὅτε καταρχὰς ποιησάμενοι τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συμμαχίαν, ἔπειθ' ὕστερον ἐγγράψαι πειθέντες αὐτὴν εἰς τοὺς ἐπιγόνους· ἀλλ' ὡς θαυμάσια ἡλίκα πεισόμενοι διὰ τούτους ἀγαθά. καὶ μὴν καὶ μετὰ ταῦτα ὁσάκις περὶς Πορθμῷ, ἢ περὶς Μεγάροις ἀκούοντες δυνάμιν Φιλίππου εἰς Ξένους, ἐθορυβεῖσθε, πάντες

et ſacra Herculis, cum pax eſſet, intra moenia facienda decreuiſſe. id quod miror, ſi eum, per quem deos patrio ritu colere non licuit, impune dimittetis. recita decretum. DECRETVM. haec igitur olim e dignitate rerum geſtarum decreuiſtis. age et recita et ea quae ſequuntur. DECRETVM. haec tum vos decreuiſtis, ab iſtis impulſi, cum ea ſpe initio neque pacem feciſſetis, neque ſocietatem iniſſetis, neque post cum adducti eſtis, vt poſteros etiam ſcripto complecteremini: ſed tanquam mirabilia neſcio quae propter iſtos bona percepturi. quoties autem etiam post, audientes Philippi exercitum ad Porthmum aut ad Megara eſſe, tumultuati ſitis, ſcitis omnes. non igitur hoc ſpectandum est, aut ceſ-

ἐπίσασθε. ὑ τοίνυν εἰ μή πω τῆς Ἀττικῆς ἐπιβαίνῃ, δεῖ σκοπεῖν, ὐδὲ ῥαθυμεῖν, ἀλλ' εἰ διὰ τούτους ἐξουσία γέγονεν αὐτῷ τοῦθ' ὅταν βούληται ποιῆσαι, τοῦθ' ὁρᾶν, καὶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ δεινὸν βλέπειν, καὶ τὸν αἴτιον, καὶ τὸν παρασκευάσαντα τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἐκείνῳ, μισεῖν καὶ τιμωρεῖσθαι.

ια. Οἶδα τοίνυν ὅτι οὐδὲν μὲν ὑπὲρ τῶν κατηγορημένων αὐτῷ λόγους Αἰσχίνης φούξεται· βουλόμενος δ' ὑμᾶς ὡς πορρωτάτω τῶν πραγμάτων ἀπάγειν, διέξεισιν, ἡλίκα πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἐκ τῆς εἰρήνης γίγνεται, καὶ τἐναντίον ἐκ τοῦ πολέμου κακά, καὶ ὅλως ἐγκώμια εἰρήνης ἐρεῖ, καὶ τοιαῦτα ἀπολογήσεται. ἔστι δ' ἅπαντα ταῦτα πάντα κατηγορήματα τούτου. εἰ γὰρ ἡ τοῖς ἄλλοις ἀγαθῶν αἰτία, τοσούτων

sandum, etiamsi nondum Atticam inuadit, sed illud videndum, an per istos potestas id faciendi data ei sit, quando libitum fuerit, et illa calamitas respicienda, et auctor et instructor illius potestatis odio prosequendus et vlciscendus.

§. 11. Equidem scio Aeschinem ad accusationem nihil esse responsurum: sed, quo vos quam longissime a causa abducat, commemoraturum, quantum vniuersi mortales commodorum ex pace percipiant, contra quas e bello clades, ac denique laudationem pacis, defensionis loco allaturum. sunt autem ea omnia cum eius criminatione coniuncta. nam si pax, quae aliis tot bonorum causa est, tot negociorum et tantae perturbationis causa nobis exstitit, quid tandem

πραγμάτων, καὶ τηλικαύτης ταραχῆς ἡμῖν αἰτία γέγονε, τί τις εἶναι τοῦτο φαίη, πλὴν ὅτι δῶρα λαβόντες οὗτοι, καλὸν πρᾶγμα φύσει, κακῶς διέθηκαν; τί δέ; οὐ τριήρεις τριακόσιαι, καὶ σκεύη ταύταις, καὶ κτήματ' ὑμῖν πρόσεισι, καὶ πρόσοδοι διὰ τὴν εἰρήνην; ἴσως ἂν εἴποι. πρὸς δὴ ταῦτα, ἐκεῖνο ὑμᾶς ὑπολαμβάνειν δεῖ, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν ὑποφορώτερα πολλῷ, καὶ κατασκευαῖς ὅπλων, καὶ χώραις, καὶ προσόδοις, αἳ γεγόνασιν ἐκείνῳ μεγάλαι· γεγόνασι δ' καὶ ἡμῖν πνές· ἡ δέ γε τῶν πραγμάτων καταστασις καὶ τῶν συμμάχων, δι' ἣν ἢ αὐτοῖς ἢ τοῖς κρείττοσι τὰ ἀγαθὰ πάντες κέκτηνται, ἡ μὲν ἡμετέρα, πραθεῖσα ὑπὸ τούτων, ἀπόλωλε, καὶ γέγονεν ἀσθενής, ἡ δ' ἐκείνων φοβερὰ

dem dici conueniet, niſi istos muneribus acceptis, rem ſuapte natura bonam male corrupiſſe? quid vero? an non triremes trecentae, et armamenta illarum, et pecuniae vobis ſuperſunt, et ſupererunt propter pacem? fortaſſe dicat. vobis autem contra ita ſentiendum est, etiam Philippi opes ea pace multo auctiores eſſe factas, et apparatu armorum, et prouinciis, et reditibus, quos ille nactus est ingentis: acceſſerunt et nobis aliqui, ſed tamen rerum gerendarum apparatus, et ſociorum, quo omnes aut ſibimetipſis, aut potentioribus opes parant, ac tenent, noster quidem ab isto venditus, periit et debilitatus est, illius autem, formidabilis est factus, et multo maior. non igitur aequum est,

κὴ μείζων πολλῷ. ὁ δὴ δίκαιον, ἐκείνῳ μὲν ἀμφότερα ηὐξῆσθαι διὰ τούτους, καὶ τὰ τῶν συμμάχων, κὴ τὰ τῶν πρόσθεν· ἡμῖν δ', ἃ δικαίως ἂν ὑπῆρχεν ἐκ τῆς εἰρήνης, ταῦτα ἀνθ' ὧν ἀπέδοντο ἕτοι λογίζεσθε. ὁ γὰρ ταὐτ' ἀντ' ἐκείνων γέγονεν· ὁδὶ πολλοῦ δεῖ· ἀλλὰ ταῦτα μὲν λοιπὸν ἂν ὁμοίως ἡμῖν, ἐκεῖνα δ' τούτοις ἂν πρόσθεν, εἰ μὴ διὰ τούτους. ὅλως δ', ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, κὴ δίκαιον δήπου φήσαιτ' ἂν εἶναι, μήτ', εἰ πολλὰ κὴ δεινὰ τὰ συμβεβηκότα ἐστὶ τῇ πόλει, μηδενὸς δ' Αἰσχίνης αἴτιον τούτων, εἰς τοῦτον ἐλθεῖν τὴν ὀργήν, μήτ', εἴπ τῶν δεόντων πέπρακται δι' ἄλλον τινά, τοῦτο σῶσαι τοῦτόν· ἀλλ' ὅσων ἐστὶν αἴτιον σκέψασθαι, κ χάριν, ἂν ταύτης ἄξιον ᾖ, κὴ τοὐναντίον ὀργήν, ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποιηκὼς, ποιεῖσθε. πῶς οὖν εὑρήσετε ταῦτα

illi vtraque esse aucta per istos, et societates, et reditus: nobis ea quae propter pacem merito teneremus, istorum corruptelis aestimari. non enim haec pro illis recepimus, neque multis verbis est opus; sed et haec eodem modo teneremus, et illa si absque istis esset, accessissent. illud autem, Atheniensis, omnino assentiemini, etiamsi multa et grauia mala reipublicae acciderint, eorum autem nullius auctor sit Aeschines, non esse iustum, vt in eum saeuiatur, nec si quid per aliquem alium bene gestum est, vt illud eum tueatur; sed quarum iste rerum sit auctor, cogitabitis, eique et gratiam, si dignus videbitur, referetis, et contra, si commeruerit, succensebitis. haec igitur quomodo recte deprehendetis? si eum

non

δικαίως; ἐὰν μὴ πάνθ' ἅμα ἐᾶτε ταράττειν αὐτὸν, τὰ τῶν στρατηγῶν ἀδικήματα, τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον, τὰ πρὸ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ, ἀλλ' ἕκαστον ἐφ' ἑαυτῷ σκοπεῖτε. οἷον, ἦν ἡμῖν πόλεμος πρὸς Φίλιππον. ἦν. ἐνταῦθ' ἐγκαλεῖ τις Αἰσχίνῃ; βούλεταί τις τούτου κατηγορεῖν περὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεπραγμένων; οὐδείς. ἔχομαι περὶ τούτων γε ἀφεῖται, καὶ οὐδὲν αὐτὸν δεῖ λέγειν. περὶ γὰρ τῶν ἀμφισβητουμένων, καὶ τοὺς μάρτυρας παρέχεσθαι, καὶ τὰ τεκμήρια δεῖ λέγειν τὸν φεύγοντα, οὐ τὰ ὁμολογούμενα ἀπολογούμενον, ἐξαπατᾶν. ὅπως τοίνυν τὰ περὶ τοῦ πολέμου μηδὲν ἐρεῖς· οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν αἰτιᾶταί σε περὶ αὐτοῦ. μετὰ ταῦτα δ' εἰρήνην τινὲς ἡμᾶς ἔπεισαν ποιήσασθαι· ἐπείσθημεν· πρέσβεις ἐπέμψαμεν· ἤγαγον ἕτοιμοι δοῦναι καὶ ποιησομένους

non omnia ſimul commiſcere patiemini, ducum ſcelera, bellum geſtum cum Philippo, commoda pacis, ſed ſi ſingula per ſe conſiderabitis. quod genus eſt: fuit nobis bellum cum Philippo. hic, nunquis accuſat Aeſchinem? vult ne aliquis eum poſtulare de rebus in bello geſtis? nemo. proinde horum eum abſoluite, neque ad haec eum reſpondere neceſſe eſt. nam in controuerſiis et teſtes producendi, et argumenta proferenda ſunt reo, non iis defendendis quae in confeſſo ſunt, facienda impoſtura. caue igitur quicquam de bello dicas: nemo enim de eo quicquam te accuſat. poſtea quidam nobis ſuaſerunt pacem: perſuaſerunt: legatos miſimus: adduxerunt illi huc eos qui pacem facturi eſſent.

hic

τὴν εἰρήνην. πάλιν ἐνταῦθα περὶ τούτων μέμφεταί τις Αἰσχίνην; φήσι τις εἰσηγήσασθαι τοῦτον εἰρήνην, ἢ ἀδικεῖν, ὅτι δεῦρ' ἤγαγε τοὺς πρεσβευτάς; οὐδείς. ἔκουσα δὴ ὑπὲρ αὐτοῦ τοιήσασθαι τὴν πόλιν εἰρωνεύεται, οὐδὲν αὐτῷ λοιδόρημα. τί οὖν, ἄνθρωπε, λέγεις, εἴ τις ἔρροιτό με, ἐκ πόθεν ἄρχῃ κατηγορεῖν; ὅθεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βουλευομένων ὑμῶν, οὐ περὶ τοῦ ποιητέον εἰρήνην, ἢ μή· ἐδέδοκτο γὰρ ἤδη τοῦτό γε· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά. τοῖς γὰρ τὰ δίκαια γράφουσιν ἀντιπαρῆν, τῷ μισθοῦ γράφοντι σιωπᾶν, δῶρα λαβόντ' ἐκ μὲν ταῦτα ὑπὸ τοὺς ὅρκους αἱρεθεὶς, ὧν μὲν ὑμεῖς προσετάξατε, ἀδολιοῦν ἐποίησε, τοὺς δ' ὑπὸ τοῦ πολέμου διασωθέντας ἀπώλεσε τῶν συμμάχων, καὶ τηλικαῦτα ἐψεύσατο, ἡλίκα

hic iterum, nunquis ea de re culpat Aeſchinem? afferit aliquis eum pacis auctorem, aut deliquiſſe, qui legatos ea gratia miſſos huc adduxerit? nemo. proinde nec de pace facta a republica quicquam eſt dicendum, neque enim iſte auctor eius eſt. ſi quis autem roget, quid igitur dicis homo? et vnde primordia capis accuſandi? inde, Athenienſes, cum vobis deliberantibus, non vtrum pax facienda eſſet, nec ne (nam id quidem iam decretum erat) ſed de eo qualis ea eſſe deberet. iusta enim decernentibus refragatus, mercede decernenti ſuffragatus est, largitionibus corruptus; deinde ad iuſiurandum exigendum delectus, nec de mandatis veſtris quicquam egit, et ſocios, qui e bello euaſerant, perdidit,

et

οὐδεὶς ἀνθρώπων ἄλλος ποτ' ἐποίησε, ὅτε πρότερον, ἢ ὕστερον. τὸ μὲν γὰρ ἐξαρχῆς ἄχρι τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν καὶ Αἰσχίνης τὴν ἀρχὴν τὴν πρώτην ἤνεγκον τοῦ φενακισμοῦ· ἐπειδὴ δ' εἰς τὸ πράττειν ἤδη τὰ πράγματα ἦκε, Φιλοκράτει καὶ τούτῳ παρέδωκαν. δεξάμενοι δ' οὗτοι, πάντ' ἀπώλεσαν. εἶτ' ἐπειδὴ δεῖ λόγον αὐτὸν ὑπὲρ ὧν πεπραγμένων, ὧν, οἶμαι, πάντων ἔνοχ', καὶ θεοῖς ἐχθρὸς, καὶ γραμματεὺς, ὡς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καινόμενος ἀπολογήσεται, οὐχ ἵνα πλειόνων ἢ κατηγορεῖ τίς αὐτοῦ, δῶ λόγον· μανία γὰρ τοῦτό γε· ἀλλ' ὁρᾷ τοῦθ', ὅτι ἐν μὲν τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένοις, ἀγαθὸν μὲν οὐδέν ἐστιν, ἅπαντα δὲ τἀδικήματα, ἡ δ' ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀπολογία,

et tanta est ementitus, quanta nemo alius vnquam mortalium, neque ante, neque post. nam ab initio eo vsque dum permissum Philippo est agere de pacis condicionibus, Ctesipho et Aristodemus primum initivm fecerunt imposturae: postquam autem iam eo ventum fuit, vt res gerenda esset, eam Philocrati et isti tradiderunt; qui ea susceptа, omnia perdiderunt. et postquam rationes actorum referendae sunt, iste homo, veterator nimirum et diis inuisus, et scriba, ita se defendet scilicet, quasi de pace agatur, non vt de pluribus quam accusatur, respondeat (nam ea quidem insania esset) sed illud videt, in suis actis non modo nihil esse boni, sed etiam scelera inesse omnia, pacis autem defensionem, vt ni-

ς εἰ μηδὲν ἄλλο, τὄνομα γοῦν ἔχει φιλάν-
θρωπον. ἦν δέδοικα μὴν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
δέδοικα, μὴ λελήθαμεν ὥσπερ ⟨ι⟩ δανειζό-
μενοι ἐπὶ πολλῷ ἀργυρίῳ. τὸ γὰρ ἀσφαλὲς
αὐτῆς, καὶ τὸ βέβαιον, ἔτοι παρέδοσαν, Φωκέας
καὶ Πύλας· ἃ μὴν διὰ τοῦτόν γε ἐξαρχῆς ἐποι-
ησάμεθα. ἀλλ' ἄτοπον μὲν ἐστιν ὃ μέλλω λέ-
γειν, ἀληθὲς δ' ὅμως. εἰ γάρ τις ὡς ἀληθῶς
χαίρει τῇ εἰρήνῃ, τοῖς στρατηγοῖς, ὧν καταγε-
λῶσιν ἅπαντες, χάριν αὐτοῖς ἐχέτω. εἰ γὰρ
ἐκεῖνοι, ὡς ὑμεῖς ἐβούλεσθε, ἐπολέμουν, οὐδ'
ὄνομα εἰρήνης ἂν ὑμεῖς ἠνέσχεσθε. εἰρήνη μὲν
οὖν δι' ἐκείνους, ἐπικίνδυνος δ', καὶ σφαλερά,
καὶ ἄπιστος, διὰ τούτους γέγονε δωροδοκήσαν-
τας. εἴρξατε ἕν, εἴρξετε αὐτὸν τῶν ὑπὲρ τ εἰ-
ρήνης λόγων, εἰς δὲ τὸν ὑπὲρ τῶν πεπρα-

nihil aliud, nomen saltem habere plausibile. quam, vereor Athenienses, vereor, ne fero, vt debitores, magno cum foenore nos agere intelligamus. eius enim securitatem et firmitatem isti prodiderunt, Phocenses et Pylas, non tamen propter istum, eam initio fecimus. quanquam autem id quod dicam absurdum, verum tamen omnino est. si quis re vera pace gaudet, ducibus, quos omnes culpant, gratiam habeat. nam si illi, vt volebatis, bellum administrassent, vos nec nomen pacis toleraſſetis. pax igitur per illos, periculosa et lubrica et infida pax per istos facta est corruptos largitionibus. repellite igitur, repellite cum a disputatione de pace, et in disputationem de actis compellite. non de

pace

γμένων ἐμβιβάζεις. ὁ γὰρ Αἰσχίνης οὐτὸς τῆς εἰρήνης κείνης, ἀλλ' ἡ εἰρήνη, δι' Αἰσχίνου διαβέβληται. σημεῖον δέ· εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη ἐγεγόνει, μηδὲν δι' ὕστερον ἐξηπάτησε ὑμᾶς, μηδ' ἀπολώλει τῶν συμμάχων μηδείς, τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη, ἔξω γε δόξης γε; καί τοι καὶ τούτῳ σωαίτιος ἐστὶ συνειπὼν Φιλοκράτει· ἀλλὰ ἀνήκεστόν γε ἂν οὐδὲν ἂν ἦν γεγονός. νυνὶ δ', οἶμαι, πολλῶν ἄλλων ἕνεκα κακῶν αἴτιος ἐστί.

16. Ὅτι μὲν τοίνυν αἰσχρῶς καὶ κακῶς πάντα ταῦτα ὑπὸ τούτων ἀπόλωλε καὶ διέφθαρται, οἶμαι πάντας ὑμᾶς εἰδέναι· ἐγὼ δ', ὦ ἄνδρες δικασταί, τοσοῦτον ἀπέχω γε συκοφαντίαν τινὰ τοῖς πράγμασι τούτοις προστάγειν, ἢ ὑμᾶς ἀξιοῦν, ὥστε, εἰ ταῦθ' ὑπ' ἀβελτερίας,

pace accuſatur Aeſchines: ſed pax propter Aeſchinem crimen habet. argumento illud eſt, quod ſi pax ita facta eſſet, vt vos postea in nulla re decepti eſſetis, neque ſociorum quiſquam periiſſet, nemini mortalium omnium pax molesta fuiſſet, ignominia duntaxat excepta. etſi autem et eius culpae pars in isto haeret, cum ſit Philocrati ſuffragatus: nihil tamen immedicabile fuiſſet admiſſum. nunc multorum aliorum malorum istum cauſam eſſe apparet.

§. 12. Ac turpiter quidem, et flagitioſe per istos ea eſſe omnia perdita et corrupta, ſcire omnis vos arbitror: ego vero, iudices, tantum abest vt quicquam illis rebus adiungere calumniae velim, aut a vobis id fieri postulem, vt, ſi illa per

ἢ δι' ἀὴθειαν, ἢ δι' ἄλλω ἄγνοιαν ἠντινοῶ οὕτω πέπραχ', αὐτός τε ἀφίημι Αἰσχίνω, καὶ ὑμῖν ἀφεῖναι συμβουλεύω. καί τοι τῶν σκήψεων τούτων ἀδεμία ἐστὶ πολιτικὴ, ἀδὲ δικαία. ἀδένα γὰ τὰ κοινὰ πράττειν ὑμεῖς κελεύετε, ἀδ' ἀναγκάζετε, ἀλλ' ἐπειδάν τις ἑαυτὸν πείσας δύνασθαι, προστέλθῃ, πρᾶγμα ποιοῦντες ἀνθρώπων χρησῶν καὶ φιλανθρώπων, ἀνοϊκῶς δέχεσθε, καὶ ἀ φθονερῶς· ἀλλὰ ξ χειροτονεῖτε, καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἐγχειρίζετε. ἐὰν μὲν ἔν καθεσθοῖ τις, τιμήσε', καὶ πλέον ἕξει τῶν πολλῶν κ' τοῦτο· ἐὰν δ' ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ; ἀλλ' ἀ δίκαιον. οὐ γὰρ ἂν ἱκανῶς τοῖς ἀπολωλόσι συμμάχοις, ἀδὲ τοῖς παισὶν, ἀδὲ ταῖς γυναιξὶν, ἀδὲ τοῖς ἄλλοις, διὰ τὴν ἀβελ-

vaecordiam aut ſimplicitatem acta ſunt, aut quamuis aliam ignorationem, et ipſe miſſum Aeſchinem faciam, et vobis miſſum vt faciatis, ſuadeam. quanquam harum excuſationum nulla ciuilis, aut iusta est. neminem enim vos rempublicam gerere iubetis, aut cogitis, ſed ſi quis ſibi perſuaſit, ſe habere adiumenta rerum gerendarum, atque acceſſerit, pro vestra bonitate et humanitate eum recipitis, benigne, et non inuide: quin et magistratus ei mandatis, et eius fidei vestra negocia committitis. quae ſi quis probe administrauerit, honorabitur, et eo nomine ſupra vulgus efferetur: ſin frustratus fuerit, excuſationes et cauſas afferet? aequum non est. neque enim ita ſatis factum erit euerſis ſociis, nec liberis eorum, nec vxoribus, neque ceteris, ſi conſtet

πείαν τὴν ἐμὴν, ἵνα μὴ τὴν τούτου λέγω, τοιαῦτα πεπονθέναι· πολλοῦ γε δεῖ. ἀλλ' ὅμως ὑμεῖς ἄφελε Αἰσχίνῃ τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ ὑπερβάλλοντα, ἂν δι' ἀσθένειαν, ἢ δι' ἄλλην ἄγνοιαν ἠντινοῦν λελυμασμένῳ φρένας· ἂν μέντοι διὰ πονηρίαν, ἀργύριον λαβὼν, καὶ δῶρα, καὶ τοῦτ' ἐξελεγχθῇ σαφῶς ὑπ' αὐτῶν τῶν πεπραγμένων, μάλιστα μὲν, εἰ οἷόν τε, ἀποκτείνατε, εἰ δὲ μὴ, ζῶντα τοῖς πολλοῖς παράδειγμα ποιήσατε. σκοπεῖτε δὴ τὸν ἔλεγχον τὸν ὑπὲρ τούτων, ὡς δικαίῳ ἔσαι μεθ' ὑμῶν. ἀνάγκη δή που περὶ τῶν λόγους περὶ τῶν Φωκέων, καὶ τῶν Θεσπιέων, καὶ τῆς Εὐβοίας, εἴπερ μὴ πεπραγὼς αὐτὸν, ἑκὼν ἐξηπάτα, δυοῖν θάτερον, ἢ διαῤῥήδην ἀκούσαντα ὑποχομένου Φιλίππου, ὅτι πράξει ταῦτα καὶ ποιήσει·

stet eis, ſe propter meam inſcitiam, ne istius dicam, ea eſſe perpeſſos. multum certe abest. ſed tamen vos condonate Aeſchini atrocia ista et immenſa, ſi per ſimplicitatem, aut quamuis aliam ignorationem commiſiſſe videbitur: at ſi ex improbitate, argento accepto, et muneribus, idque aperte ex ipſis actis demonstrabitur, maxime quidem ſi fieri potest, occidite, ſin minus, at in eo documentum statuite viuente. conſiderate autem ipſi vobiſcum, eius convincendi ratio quam aequa futura ſit. omnino est neceſſe, Aeſchinem ea verba apud vos feciſſe de Phocenſibus et Theſpienſibus, et Euboea, ſi non vltro ſe vendiderat, voſque decipiebat, vel quod aperte audierat Philippum pollicentem, ſe illa ſuſcepturum, et facturum: vel, ſi id non fuit, prae-

ἢ, εἰ μὴ τοῦτο, γοητευθέντα, καὶ φενακισθέντα τῇ φθορᾷ τὰ ἄλλα φιλανθρωπίᾳ, καὶ ταῦτ' ἐλπίσαντα παρ' αὐτοῦ. οὐκ ἔνεστι τούτων οὐδὲ ἓν χωρίς. ἐκ τοίνυν τούτων ἀμφοτέρων, μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, μισεῖν αὐτῷ προσήκει Φίλιππον. διὰ τί; ὅτι τὸ μὲν ἐκείνου μέρος πάντ' αὐτῷ γέγονε τὰ δεινότατα καὶ τὰ αἴσχιστα· ὑμᾶς ἐξηπάτηκεν· ἀδοξεῖ· δίκαιος ἀπολωλέναι κρίνει. καὶ εἴ γέ τι τῶν προσηκόντων ἐγίνετο, ἐν εἰσαγγελίᾳ πάλαι ἂν ἦν· νυνὶ δ' διὰ τὴν ὑμετέραν πραότητα καὶ ἀφέλειαν, αὐθωάς δίδωσι, καὶ ταύτας ὁπηνίκα βούλεται. ἔστιν οὖν ὅς τις ὑμῶν φωνὴν ἀκήκοεν Αἰσχίνου, κατηγοροῦντος Φιλίππου; τίς δ' ἐξελέγχοντα, ἢ λέγοντά τι τοῦτον ἑώρακεν; οὐδεὶς. ἀλλ' ἅπαντες Ἀθηναῖοι πρότερον κατηγο-

stigiis quibuſdam et fucis humanitatis illius ceteris in rebus deceptum, etiam haec de illo ſperaſſe. vt verum non ſit horum alterum, fieri non potest. propter haec autem vtraque ei Philippum maximo eſſe odio decet. cur? quia, quod ad illum attinet, ei acerbiſſima et turpiſſima quaeque acciderunt: vos decepit: laborat infamia: dignus interitu iudicatur. quod ſi ita fieret, vt conueniebat, iamdudum proditionis reus ageretur: nunc propter noſtram manſuetudinem, et ſimplicitatem, rationes reddit, eaſque cum vult. eſt igitur quiſquam veſtrum, qui ex Aeſchine vllam vocem audierit, Philippum accuſante? quid? redarguentem quiſquam aut dicentem eum aliquid vidit? nemo. ſed omnes Athenienſes prius ac-

ϱδσι Φιλίππ, κὴ ὁ τυχὼν ἀεί· ὧν οὐδεὶς
ὐδὲν ἰδίᾳ ἠδίκη) δήπ. ἐγὼ ὃ ἐκείνους τὺς
λόγ ἐζήτουν πᾶρὰ τύτ, εἴ πς μὴ πεπρα-
χὼς ἑαυτὸν ἦν· ἄνδρες Αθηναῖοι, ἐμοὶ μὲν
χρήσαδε ὅ τι βύλεσθε· ἔπισδα· ἐξηπατή-
θην· ἥμαρτον· ὁμολογῶ· τὸν δ' ἄνθρωπον, ὦ
ἄνδρες Αθηναῖοι, φυλάττεσθε, ἄπιςν, γόης,
πονηρός. ὐχ ὁρᾶτε οἷα πεποίηκεν ἐμέ; οἷα
ἐξηπάτηκε; τύτων ὐδένα ἀκύω πῶν λόγων,
ὐδ' ὑμεῖς. διὰ τί; ὅτι ὐ πᾶρακρυσθείς, ὐδ'
ἐξαπαληθείς, ἀλλὰ μισθώσας ἑαυτὸν, κὴ λα-
βὼν ἀργύριον, ταῦτ' εἶπε, κὴ πεψύδωκεν ἐκεί-
νῳ, κὴ γέγονε καλὸς κἀγαθὸς κὴ δίκαιν μι-
σθωτὸς ἐκείνῳ, πρεσβύτης μέντοι κὴ πολίτης
ὑμῖν, πρδότης, κὴ τρὶς ὐχ ἅπαξ ἀπολωλέναι
δίκαιν.

accuſant Philippum, et quiuis ſemper; quorum vtique nulli vlla priuatim facta eſt iniuria. ego vero haec verba ab eo requirerem, ſi ſe non vendidiſſet: Athenienſes, me quidem tractate vt vultis: credidi: deceptus ſum: erraui: fateor: illum autem hominem cauete Athenienſes, perfidus eſt, impostor, improbus. non videtis quomodo mecum egerit? vt deceperit? horum verborum ego nullum audio, neque vos. quamobrem? quia non deceptus, neque falſus, ſed mercede vltro conductus, atque argento accepto, ea dixit, et illi prodidit, ſeque praeclarum ac iustum illi mercenarium praebuit, legatum autem vobis, et ciuem et proditorem, et ter, non ſemel morte mulctandum.

§. 13.

ιγ. Οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνων δῆλόν ἐστ', ὅτι χρημάτων ἀπώλεια εἶπεν ἐκεῖνα· ἀλλ' ἦκον ὡς ὑμᾶς ἔναγχος Θετταλοί, καὶ Φιλίππου πρέσβεις μετ' αὐτῶν, ἀξιοῦντες ὑμᾶς, Φίλιππον Ἀμφικτύονα εἶναι ψηφίσασθαι. τῷ προσῆκεν ἂν μὴ συμπεῖν τούτοις μάλιστα πάντων ἀνθρώπων; Αἰσχίνῃ τούτῳ. διὰ τί; ὅτι οἷς ἐκεῖνος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, τούτοις τὰ ἐναντία ἐποίησεν ἐκεῖνος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἔφη Θεσπιὰς, καὶ Πλαταιὰς αὐτὸν τειχιεῖν, ἡ δὲ μὴ Φωκέας ὀλεῖν, τὴν Θηβαίων ὕβριν ὑμῖν καταλύσειν· ὁ δ', ὃν μὲν Θηβαίους μείζους ἢ προσῆκε ποιήσας, τὰς δὲ Φωκέας ἄρδην ἀπολώλεκε, καὶ τὰς μὲν Θεσπιὰς καὶ Πλαταιὰς οὐ τετείχικε, τὸν δὲ Ορχόμενον καὶ τὴν Κορώνειαν προσεξωδραπό-

§. 13. Neque vero ex his ſolum conſtat, eum mercede conductum, omnia illa dixiſſe, ſed et ex eo, cum nuper Theſſali, et Philippi legati cum eis, venerunt, poſtulantes, vt Philippo Amphictyoniam decerneretis. quem igitur omnium mortalium maxime istis refragari decebat? Aeſchinem. cur? quia eius renunciationi contraria ille fecit. iste enim dixerat, illum Theſpias et Plataeas muniturum, et cum Phocenſis non perditurum, tum Thebanorum in vos inſolentiam repreſſurum: ille vero et Thebanos maiores fecit quam oportebat, et Phocenſis funditus deleuit, vt nec Theſpias nec Plataeas muro circumdedit, ſic Orchomenum et Coroneam inſuper excidit. poſſuntne res inter ſe vllo modo ma-

δίσαι. πῶς ἂν ἐνωπιώτερα παράγμαθ' ἑαυτοῖς τούτων γήροιλο; ὁ τοίνυν ἀπεῖπεν, οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, οὐδ' ἐφθέγξατ' ἐναντίον οὐδέν. καὶ οὐχὶ τοῦτό πω δεινὸν, πλικοῦτον ὄν, ἀλλὰ καὶ σωεῖπε μόνῳ τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀνθρώπων. καί τι τοῦτό γε οὐδὲ Φιλοκράτης ἐτόλμησε ποιῆσαι, ὁ μιαρὸς, ἀλλ' Αἰσχίνης οὗτοσί. ὑμῶν θορυβούντων ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐθελόντων ἀκούειν αὐτοῦ, καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος, ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι, τοῖς παρὰ Φιλίππου παροῦσι, πολλοὺς ἔφη εἶναι θορυβοῦντας ἕνα, ὀλίγους δὲ τοὺς στρατευομένους ὅταν δέῃ. μέμνησθε γὰρ δήπου, αὐτοὶ ὤν, οἶμαι, θαυμάσιος στρατιώτης, ὦ Ζεῦ.

ιδ. Επὶ τοίνυν, εἰ μὲν μηδένα ἔχοντα μηδὲν εἴχομεν δεῖξαι τῶν πρέσβεων, μηδ' ὡς

magis esse contrariae? neque vero refragatus est, neque os aperuit, neque vocem vllam contrariam emisit. quod tantum cum sit, non tamen est graue, sed illud, quod et solus omnium in hac vrbe degentium suffragatus est; quodque nec Philocrates facere fuit ausus, impurus ille, id Aeschines fecit. ac tumultuantibus vobis, et eum audire nolentibus, descendens de suggesto, missis a Philippo legatis se venditans, multos esse dicebat, qui tumultuarentur, paucos qui militarent, si necesse esset. meministis enim vtique: cum ipse, o Dii, sit mirificus bellator.

§. 14. Iam si nullum legatum quicquam accepisse ostendere possemus, neque res ita pateret, vt palam esset vniuersis,

ὥσε ἰδεῖν ἅπαντας, βασάνους καὶ τοιαῦτα ἐπόλοιπον ἂν ἦν σκοπεῖν· εἰ δ' ὁ Φιλοκράτης μὴ μόνον ὡμολόγει παρ' ὑμῖν ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις, ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμῖν, πυρῶν πολῶν, οἰκοδομῷ, βαδιεῖται φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυλῶν, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος φανερῶς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, οὐκ ἔνι δήπου τοῦτον εἰπεῖν ὡς οὐκ εἴληφε, τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦντα καὶ δεικνύντα. ἐστὶν δ' ὅτῳ τις ἀνθρώπων ἀνόητος ἢ κακοδαίμων, ὥστ' ἵνα λαμβάνῃ μὲν Φιλοκράτης, ἀδοξῇ δ' αὐτὸς καὶ κινδυνεύῃ, ἕξειν ἀπ' αὐτῶν τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάζεται, τούτοις μὲν πολεμεῖν, πρὸς δ' ἐκεῖνον ἐλθὼν κρίνεται βουλή; ἐγὼ μὲν οὐδένα οἶμαι, ἀλλὰ πάντα ταῦτα, ἐὰν ὀρθῶς σκοπῆτε, εὑρήσετε μεγάλα, ὦ ἄνδρες

fis, quaestiones et eius generis alia restarent: si vero Philocrates se accepisse, non modo pro concione saepe confessus est, sed et vobis ostentauit, vendendo tritico, aedificando, profitendo se iturum, etiamsi vos non iuberetis, vehendis lignis, auro in mensis aperte commutando, non profecto habebit iste quod illum accepisse neget, qui ipse confessus est et ostentauit. est vero quisquam mortalium adeo vaecors, aut infelix, vt, dum et Philocrates dona accipiat, et ipse male audiat ac periclitetur, cum ei liceret stare ab innocentibus, hos quidem infestet, cum illo autem coniunctus iudicium subire malit? equidem opinor esse neminem, sed haec omnia, si recte consideretis, inuenietis, Athenienses,

Αθηναῖοι, καὶ ἐναργῆ σημεῖα, ὅτ' ἐχρήματα τοῦτον ἔχειν.

ιε. Ὁ τοίνυν ὕστατον μὲν γέγονεν, ἀδενὸς δ' ἐστὶν ἔλαττον σημεῖον τοῦ πεπραχέναι τοῦτον ἑαυτὸν Φιλίππῳ, θεάσασθε. ἴσε δήπου πρώην ὅτε εἰσήγγειλεν Γραφείδης Φιλοκράτει, ὅτι παρελθὼν ἐγὼ δυσχεραίνειν ἔφην ἔν τι τῶν τῆς εἰσαγγελίας, εἰ μόνῳ Φιλοκράτης τοσούτων καὶ τηλικούτων ἀδικημάτων αἴτιος γέγονεν, ᾗ δ' ἐννέα τῶν πρέσβεων μηδενός· καὶ οὐκ ἔφην τοῦθ' ὕτως ἔχειν. ἀδαμοῦ γὰρ ἂν φανῆναι καθ' ἑαυτὸν ἐκεῖνον, εἰ μὴ τοῦτ συναγωνιζομένους τούτων τινὰς εἶχεν. ἵν' οὖν μήτε ἀφῶ, μήτ' αἰτιάσωμαι μηδένα, ἔφην ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τοὺς μὲν αἰτίους δεῖξῃ, τοὺς δὲ μὴ μετεχηκότας ἀφῇ, ἀνασὰς ὁ βουλό-

enſes, magna et euidentia eſſe ſigna acceptae ab isto pecuniae.

§. 15. Iam illud quod non vt postremo factum est, sic minimum signum est, istum Philippo se vendidisse, spectate. proculdubio nostis dudum, cum proditionis reum ageret Hyperides Philocratem, me progressum dicere, vnum quendam in accusatione mihi restare ſcrupulum, quo pacto ſolus Philocrates tot et tantorum ſcelerum cauſa fuiſſet, nouem legati nullius: atque id ita se habere negaui. nullam enim eius per se futuram fuisse auctoritatem, nisi adiutores illorum aliquos habuisset. vt igitur, inquam, neque absoluam, neque criminer quenquam, sed res ipsa et noxios inueniat, et criminis expertes absoluat, sur-

μὴν, καὶ παρελθὼν εἰς ὑμᾶς, ἀποφηνάσθω μὴ μελέχειν, μηδὲ λρέσκειν αὐτῷ τὰ ὑπὸ Φιλοκράτους πεπραγμένα· κὴ τὸν τοῦτο ποιήσαντα ἀφίημι ἔγωγε, ἔφην. ταῦτα κὴ μνημονεύετε, ὡς ἐγὼ οἶμαι. ὁ τοίνυν παρῆλθεν οὐδεὶς, οὐδ' ἔδειξεν ἑαυτόν· κὴ τῶν μὲν ἄλλων ἔστιν ἑκάστῳ τις πρόφασις. ὁ μὲν, οὐχ ὑπόθυτος ἦν· ὁ δ' οὐκὶ παρῆν ἴσως· τῷ δ', κηδεστὴς ἦν ἐκεῖ· τούτῳ δ' οὐδὲν τούτων, ἀλλ' οὕτω καθάπαξ πέπρακεν ἑαυτὸν, κὴ οὐκ ἐπὶ τοῖς παρελημυθόσι μεμισθάρνηκε μόνον, ἀλλὰ κὴ μὴ ταῦτα δῆλός ἐστιν, ἐάντ' ἐκφύγῃ νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπάρξων ἐκείνῳ. ὥς τε ἵνα μηδὲν ἐνωπίον μηδὲ ῥῆμα πρὸς Φιλίππου, οὐδ' ἀφιέντων ἄφεσιν, ἀλλ' ἀδοξεῖν, κρίνεσθαι, πάσχειν ὁπωῦν αἱρεῖται παρ' ὑμῖν μᾶλλον,

gat quicunque volet, et progreſſus in conſpectum veſtrum, declaret ſe non eſſe ſocium, nec probare acta Philocratis; atque eum qui ita fecerit, abſoluo ego, inquam. haec meministis, vt ego arbitror. nemo autem prodiit, nec ostendit ſe: ac ceterorum quidem ſingulis aliqua cauſa fuit. nam alius rationes retulerat, alius fortaſſe non aderat, alius affinem illic habebat: isti autem cauſarum illarum nulla erat, ſed vſque adeo ſe prorſus vendiderat, neque in praeteritis tantum ſuam locarat operam, vt non diſſimulet, ſe in posterum etiam, ſi nunc abſolutus fuerit, illi praesto futurum contra vos. quare cauet, ne quod vel verbulum Philippo non iucundum ſibi excidat, nec vt miſſum faciamus, miſſum facit, ſed laborare infamia, accuſari, quiduis apud vos perpeti

ἢ Φιλίππῳ τι ποιῆσαι μὴ πρὸς ἡδονήν. καίτοι, τίς ἡ κοινωνία; τίς ἡ πολλὴ πρόνοια ὑπὲρ Φιλοκράτους αὕτη; ὃς εἰ τὰ κάλλιστα, καὶ πάντα τὰ συμφέροντα ἐπεπρεσβύκει, χρήματα δ' ὡμολόγει λαβεῖν ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ, ὥσπερ ὡμολόγει, τοῦτό γε αὐτὸ φυγεῖν καὶ διαλαθεῖν τῷ πρῶτα πρεσβεύοντι προσῆκε, καὶ διαμαρτύρασθαι τὸ καθ' αὑτόν. ὁ τί νυν πεποίηκε τοῦτ' Αἰσχίνης. ταυτ' ὦ φθονερά, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ταυτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει, ὅτι χρήματα εἴληφεν Αἰσχίνης, καὶ πονηρός ἐστιν ἀργυρίου συνεχῶς, ὁ δι' ἀβελτηρίαν, οὐδὲ δι' ἄγνοιαν, οὐδὲ δἰ ἀποτυχάνων; καὶ τίς μοι καλαμαρτυρεῖ, φησὶ, δῶρα λαβεῖν; τοῦτο γάρ ἐστι τὸ λαμπρόν. τὰ πράγματ', Αἰσχίνη, ἅπερ πρόκειται ἐστιν ἀπάντων· καὶ οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν ὅτι

peti fatius esse ducit, quam aliquid minus gratum Philippo facere. quae vero illa est societas? quae tanta ista solicitudo de Philocrate? quem, si omnem legationem praeclarissime obiisset, et pecuniam tamen se propter legationem accepisse fateretur, vt fatebatur, illud ipsum fugere et solicite cauere incorruptum legatum conueniebat, et testari suam integritatem. sed id non fecit Aeschines. haec nonne perspicua sunt, Athenienses? haec nonne clamitant et loquuntur, pecuniam accepisse Aeschinem, et propter argentum perpetuo esse improbum, non ex simplicitate, aut ignoratione, aut per calamitatem? et quis, inquit, testificatur, me accepisse munera? haec enim est praeclara illa defensio. res ipsae, Aeschine, quae sunt fide omnium digniſſimae; neque

αἰπάσαλλε, ὡς ἡ πεπεισμένα, ἢ χαριζόμενά τῳ ἐστὶ τοιαῦτα, ἀλλ' οἷά πε αὐτὰ πεφυκὼς καὶ διαφθείρας σὺ πεποίηκας, τοιαῦτα ἐξεταζόμενα φαίνεται. πρὸς ὃ τοῖς πράγμασιν, αὐτὸς αὐτίκα δὴ σὺ σαυτῷ καταμαρτυρήσεις. ἀπόκειναι γὰρ δεῦρο ἀνασάς μοι· ἃ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν γε, ἃ φήσεις ἔχειν ὅ, τι εἴποις. ὡς γὰρ ἀγῶνας καινὰς, ὥσπερ δράματα, καὶ τούτοις ἀμαρτύρους, πρὸς διαμεμετρημένην τὴν ἡμέραν αἱρεῖς διώκων, δῆλον ὅτι πάνδεινός εἶ τις.

15. Πολλῶν τοίνυν καὶ δεινῶν ὄντων τῶν πεπραγμένων Αἰσχίνῃ τούτῳ, καὶ πολλὴν κακίαν ἐχόντων, ὡς καὶ ὑμῖν, οἶμαι, δοκεῖν, ἔστιν οὐδέν ἐστιν ὃ μέλλω λέγειν, ὡς ἐγὼ κείνῳ, δεινότερον, ἢ δ', ὅ, τι μᾶλλον δεδωροδοκηκότ' αὐτὸν ἐπαν-

que dici potest, aut praetexi vel ex persuasione alicuius aut gratificandi studio eas esse talis, sed qualis prodendo et corrumpendo tu eas effecisti, tales in exquirendo apparent. et praeter res ipsas iam tute in te dices testimonium. age huc assiste, et responde mihi, neque enim per imperitiam habere te negabis, quid dicas. cum enim nouas causas tanquam fabulas, easque sine testibus ad praefinitam diem accusator vincas, ex eo constat, te esse acerrimum.

§. 16. Quanquam autem multa sunt et atrocia scelera Aeschinis, et magna improbitate referta, vt vobis etiam, nisi fallor, videtur, nullum tamen, meo quidem iudicio, est atrocius, aut euidentius corruptelarum eius argumentum, aut

φώρω, ἢ πεπραχότα πάντ' ἐξελέγξει. ἐπειδὴ γὰρ ἀπεσείλατ' αὖθις αὖ τὸ τρίτον σὺ πρέσβεις ὡς τὸν Φίλιππον, ἐπὶ ταῖς καλαῖς καὶ μεγάλαις ἐλπίσι ταύταις αἷς οὗτ' ὑπεσχνεῖτο, ἐχειροτονήσατε καὶ τοῦτον, ἢ ἐμὲ, καὶ τῶν ἄλλων σὺ πλείους τὰς αὐτάς. ἐγὼ μὲν δὴ παρελθὼν, ἐξωμοσάμην αὐθέως. ἢ θορυβούντων τινῶν, ἢ κελευόντων βαδίζειν, οὐκ ἂν ἔφην ἀπελθεῖν. οὗτ' δ' ἐκεχειροτόνητο. ἐπειδὴ ἦν ἀνέση μηδ' ταῦτα ἡ ἐκκλησία, σωθέντες ἐβουλεύοντο ὅτοι, πίνα αὐτὸ καταλείψουσιν. ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὅλων μετεώρων, ἢ δ' μέλλοντος ἀδήλου, σύλλογοι καὶ λόγοι πανταχοῦ καὶ τοῦ ἀγορᾶν ἐγίγνοντο τότε. ἐφοβοῦντο δὴ μὴ σύγκλητος ἐκκλησία γένοιτο ἐξαίφνης· εἶτα ἀναστάντες ὑμεῖς ἐμοῦ

aut quod magis oſtendat, palamque demonſtret, eum accepiſſe munera, et vendidiſſe omnia, eo quod et nunc dicam. cum iam tertium legatos miſſuri eſſetis ad Philippum, propter praeclaras et magnas illas ſpes earum rerum, quas iste pollicebatur, delegiſtis et istum, et me, et ex reliquis pleroſque eoſdem. ego progreſſus ſtatim eiuraui. tumultuantibus autem quibuſdam, et me ire iubentibus, negaui me abiturum. iste autem delectus erat. deinde cum concio ſurrexiſſet, congreſſi isti conſultabant, quem hic relicturi eſſent. dum enim etiamnum in motu eſſent omnia, et incerta futurorum exſpectatio, tum et congreſſus, et verba varia in foro fiebant. metuebant enim, ne ſubito concio

ταληθῆ, ψηφίσαθέ τι τῶν δεόντων ὑπὲρ τῶν Φωκέων, καὶ τὰ πράγματα ἐκφύγοι τὸν Φίλιππον. εἰ γὰρ ἐψηφίσαθε μόνον, καὶ μικρὸν ὑπεφήναλε ἐλπίδα λοιπὴν αὐτοῖς, ἐσώθησαν ἄν. ὁ γὰρ ἐνιοῦ, οὐκ ἐνιοῦ, μὴ παρακρουσθέντων ὑμῶν, μεῖναί τι Φιλίππῳ. ὅτε γὰρ σῖτος ἐνιοῦ ἐν τῇ χώρᾳ, ἀπορῶ διὰ τὸν πόλεμον γεγονότα, ἅθ' ἡ στρατεία δυνατὴ, τειχῶν ὄντων ὑμετέρων ἐπεὶ καὶ τῆς θαλάττης κρατούντων, αἵ τε πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ λαβεῖν αἱ τῶν Φωκέων, μὴ ὁ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ. εἰ γὰρ ἐν ἡμέρᾳ πόλιν ἑκάστῃ, δύο καὶ εἴκοσίν εἰσιν ἀριθμῷ. διὰ δὴ ταῦτα πάντα, ἵνα μηδὲν μεταθησθε ὧν ἐξηπατήθε, τοῦτον ἀπὸ καλέλιπον. ἐξομόσασθαι μὲν δὴ μὴ μετ' αἰτίας τινὸς, δεινὸν λῶ, καὶ ὑποψία μεγάλη. τί λέ-

cio indiceretur: et vos, audita ex me veritate, aliquid opportuni de Phocenſibus decerneretis, et Philippus gerendarum rerum occaſionem amitteret. nam ſi decretum duntaxat feciſſetis, conſeruati eſſent. non enim licuiſſet Philippo, niſi vos decepti effetis, manere diutius. neque enim frumentum erat in agris, propter bellum incultis, neque etiam inuehi potuiſſet, veſtris triremibus ibi praeſentibus, et mare obtinentibus, et Phocenſium vrbes multae erant, et expugnatu difficiles, niſi mora, et obſidione. nam ſi ſingulis diebus ſingulas cepiſſet vrbis, duae et viginti fuerunt numero. propter ea igitur omnia ne quid eorum mutaretis, in quibus decepti eratis, iſtum hic reliquerunt. ſed eiurare,

γεις; ἐπὶ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἀγαθὰ οὐχὶ βαδίζῃς ἀπαγγείλας, οὐδὲ πρεσβεύεις; ἔδει γὰρ μηδέν. πῶς οὖν; ἀρρωστεῖν προφασίζεται, καὶ λαβὼν Ἐξήκεστον τὸν ἰατρὸν ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ προσελθὼν τῇ βουλῇ, ἐξωμόσατο ἀρρωστεῖν τυφλόν, καὶ αὐτὸς ἐχειροτονήθη. ἐπειδὴ δὲ ἀπώλοντο οἱ Φωκεῖς, ὕστερον ἡμέραις πέντε ἢ ἓξ, καὶ τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα, ὥσπερ ἂν ἄλλο τι τοῦτο, καὶ ὁ Δέρκυλλος ἐκ τῆς Χαλκίδος ἦκεν ἀναπεύσας, καὶ ἀπήγγειλεν ὑμῖν ἐκκλησιάζουσιν ἐν Πειραιεῖ, ὅτι Φωκεῖς ἀπόλωλασι· καὶ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτα ἀκούσαντες, εἰκότως καὶ ἐκείνοις συνήχθεσθε, καὶ αὐτοὶ ἐξεπέπληχθε, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν καλακομίζειν ἐψηφίζεσθε, καὶ τὰ φρέαρια ἐπισκυάζειν, καὶ τὸν Πειραιᾶ

rare, nulla allata cauſa, non ferendum erat, et vehementer ſuſpectum. quid ais? ad tot et tanta bona quae nunciasti, non abis, nec legatione fungeris? ſed manendum erat. quid fit? morbum ſimulat: frater eius, adducto Execesto medico, curiam ingreſſus, coram ſenatu iurat, aegrotare istum: eius vice ipſe deligitur. vt autem perierant Phocenſes, quinque diebus aut ſex post, et ea locatio ab isto confecta erat, quaſi aliud quiddam conduxiſſet, Dercyllus Chalcide reuerſus, vobis concionem in Piraeo habentibus nunciat, Phocenſis periiſſe; quo vos, Athenienſes, audito, et illorum vicem dolebatis, vt par erat, et ipſi perterriti, liberos et vxores ex agris in vrbem transferendos decernebatis,

τειχίζειν, καὶ τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν. ἐπειδὴ ταῦτ' ἐῶ, καὶ τοσαύτη ταραχὴ, καὶ τοσοῦτος θόρυβος ἐξεπέπληκτο τὴν πόλιν, τηνικαῦτα ὁ δεινὸς, καὶ σοφὸς οὗτος, καὶ εὔφωνος, οὔτε βουλῆς οὔτε δήμου χειροτονήσαντος αὐτὸν, ὤχετο πρεσβεύων ὡς τὸν ταῦτα πεποιηκότα, οὔτε τὴν ἀρρωστίαν, ἐφ' ᾗ τότε ἐξωμόσατο, ὑπολογισάμενος, οὔθ' ὅτι πρεσβευτὴς ἄλλος ἦρητο ἀντ' αὐτοῦ, οὔθ' ὅτι τῶν τοιούτων ὁ νόμος θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι κελεύει, οὔθ' ὅτι πάνδεινόν ἐστιν ἀπηγορευκότα, ὡς ἐπικεκήρυκται χρήματα αὐτῷ ἐν Θήβαις, ἐπειδὴ Θηβαῖοι πρὸς τῇ Βοιωτίαν ἅπασαν ἔχειν, καὶ τῶν Φωκέων χώρας ἐγκρατεῖς γεγόνασι, τηνικαῦτα εἰς μέσας τὰς Θήβας, καὶ τὸ τῶν Θηβαίων στρατόπεδον βαδίζειν. ἀλλ' οὕτως ἔκφρων ἦν, ὥ

tis, et castella instauranda, et Piraeum muniendum, et Herculana sacra in vrbe facienda. cum haec fierent, et tanta perturbatio, tantusque tumultus vrbem inuasisset, tum iste vir eloquens et sapiens et vocalis, nec a senatu, nec a populo delectus, legatus abit ad eum, qui illa perpetrarat, nulla habita ratione vel morbi, quo simulato legationem dudum eiurarat, nec quod alius ipsius loco legatus erat, nec quod lege talia facinora capite sancita sunt, nec, quod absurdissimum esset, postquam renunciarat, se a Thebanis esse proscriptum, cum ii praeter Boeotiae totius imperium, etiam Phocensis regionis potiti essent, tum in medias Thebas, et Thebanorum castra vadere. verum ita erat extra se raptus, ita

ὅλως πρὸς τῷ λήμματι καὶ τῷ δωροδοκήματι, ὥστε πάντα τὰ ἄλλα ἀνελὼν καὶ παιδὼν ᾤχετο. καὶ τοιούτου τοῦ πράγματος ὄντος, ἔτι πολλῷ δεινότερά ἐστιν ἃ ὑμεῖς ἐλθὼν διεπράξατο. ἁπάντων γὰρ ὑμῶν τελωνῖ, καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ὕτω δεινὰ καὶ χέτλια πήγματ' ἔδρα ταλαιπώρως πάσχειν Φωκέας, ὥστε μήτε τὰς ἐκ τῆς βουλῆς θεωρὰς, μήτε τοὺς θεσμοθέτας εἰς τὰ Πύθια πέμψαι, ἀλλ' ἀποσῆναι τὰ πατρίου θεωρίας, ἵνα δὴ εἰς τὰ ἐπινίκια τῶν πραγμάτων καὶ τὸν πολέμου, ἃ Θηβαῖοι καὶ Φίλιππος ἔθυον, εἰσιὰτο ἐλθὼν, καὶ σπονδῶν μετεῖχε καὶ εὐχῶν, ἃς ἐπὶ τοῖς τῶν συμμάχων τῶν ἡμετέρων τείχεσι καὶ χώραις, καὶ ὅπλοις ἀπολωλόσιν ηὔχετο ἐκεῖνος, καὶ συνεσεφώνει, καὶ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ,

ita totus in quaestum et largitionem immersus, vt sublatis et despectis ceteris rebus omnibus abiret. quae res cum talis sit, multo etiam grauiora sunt ea, quae postquam illuc venit, perpetrauit. cum enim vos, qui adestis omnes, et ceteri Athenienses, tam misere et crudeliter cum miseris agi Phocensibus duceretis, vt neque senatorios spectatores, neque sexuiros ad Pythia mitteretis, sed patrium spectaculum desereretis: iste ad triumphalis epulas, negociis et bello confecto, quas Thebani et Philippus in honorem deorum instruxerant accessit, et cum libationum, tum votorum fuit particeps, quae ille ob sociorum nostrorum moenia et agros et arma perdita nuncupabat, et vna coronas

καὶ φιλοτησίας συνέπινε. κἀγὼ ταῦτ' οὐκ ἔνεσιν ἐμοὶ μὲν ἔτω, τούτῳ δ' ἄλλως πως εἰπεῖν. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῆς ξενωμοσίας ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ὑμετέροις γράμμασιν ἐν τῷ μητρώῳ ταῦτ' ἐστὶν, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέταχται, καὶ ψήφισμα ἄντικρυς περὶ τούτου ξ ὀνόματος γέγραπται· ὑπὲρ ὧν ἐγὼ διεπεράξατο, καὶ συμπρεσβεύοντες καὶ παρόντες, καταμαρτυρήσουσιν, οἵπερ ἐμοὶ ταῦτα διηγοῦντο. ὁ γὰρ ἔγωγε αὐτοῖς συνεπρέσβευσα, ἀλλ' ξενωμοσάμην. καί μοι λέγε τὸ ψήφισμα, καὶ τὰ γράμματα, καὶ τοὺς μάρτυρας κάλει. ΨΗΦΙΣΜΑ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. πόσας οὖν δοκεῖς εὐχὰς ὑπολαμβάνειν εὔχεσθαι τοῖς θεοῖς τὸν Φίλιππον, ὅτ' ἔπασχεν, ἢ τοὺς Θηβαίους; ἆρ' ὁ κρείττονα πολέμου, καὶ νίκην αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις δι-

gestauit, et paeana concinuit cum Philippo, et familiariter propinauit. neque ego haec sic, iste aliter narrare poterit, sed eiuratio inter publica vestra monimenta in tabulario, quibus minister publicus praeest, asseruatur, et decretum palam de ista re est scriptum, quae autem ibi perpetrarit, collegati eius, et ii qui adfuerunt, testimonium in eum dicent: qui iidem haec mihi retulerunt. neque enim ego vna in legatione fui, sed eam eiuraui. age, recita mihi decretum, et literas, et testis accerse. DECRETVM. LITERAE. TESTES. quae igitur vota putatis nuncupasse diis Philippum cum libaret, aut Thebanos? nonne vt in bello vim et victoriam ipsi et sociis largirentur, et horum contraria Phocensium

δόναι, καὶ τἀνδρὸς τοῖς τῶν Φωκέων; ἠκουῶν ταῦτα σωφρόνως ἔτρεφε, καὶ κατεφάτο τῆ πατρίδι, ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτῶν δεῖ τρέψαι. ἠκουῶν ὤχετο μὲν παρὰ τὸν νόμον, ὃς θάνατον κελεύει τούτων τὴν ζημίαν εἶναι, ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, ἑτέρων θανάτων ἄξια ποιῶν στέφανον· τὰ δ' ἔμπροσθεν πεπραγμένα, καὶ πεπρεσβευμένα ὑπὲρ τούτων, ἀποκλείειεν ἂν αὐτὸν δικαίως. σκοπεῖτε γάρ τι τίμημα ἔσαι, ὃ ταύτην ἕξει τὴν ἀξίαν, ὥστε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξιόχρεων φαίνεσθαι. πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἀπολωλὰς ὑμᾶς καὶ ὅλον τὸν δῆμον, ἅπασι τοῖς πεπραγμένοις ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἐπιμᾶν, καὶ μήτε τῇ ἐν Ἀμφικτύοσι κοινωνεῖν ἐθέλειν, δυσκόλως τε ἔχειν καὶ ὑποπτως πρὸς τὸν Φί-

censium foederatis? iste porro eadem precabatur et imprecabatur patriae, quae nunc vos in eius caput conuertere oportebit. itaque abiit contra legem, quae id facinus capitale esse iubet: illuc autem profectum aliis mortibus luenda designasse constat: iam eius acta priora, et obitae propter haec legationes, merito eum interfecerint. quare considerate quae litis aestimatio ea magnitudine sit, vt tot sceleribus non minor esse videatur. an non turpe fuerit, Athenienses, cum publice vniversi vos et totus populus omnia ea quae pacem consecuta sunt, reprehendatis, cum nec Amphictyonum decretis assentiamini, et irascamini Philippo, eumque suspectum habeatis,

λιπῶν, ὡς ἀσεβῶν καὶ δεινῶν ὄντων τῶν πεπραγμένων, ἢ ὅτε δικαίων, ἅθ' ὑμῖν συμφερόντων· εἰς ἣν τὸ δικαστήριον εἰσελθόντας τὰς ὑπὲρ τούτων εὐθύνας δικάσοντας, καὶ τὸν ὅρκον τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως ὀμωμοκότας, τὸν ἁπάντων τῶν κακῶν αἴτιον, καὶ ὃν εἰλήφατε ἐπαυθφώρῳ τοιαῦτα πεποιηκότα, τοῦτον ἀφεῖναι; καὶ τίς ὁ δικαίως ὑμῖν ἐγκαλέσει τῶν ἄλλων πολιτῶν, μᾶλλον δὲ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, ὁρῶν Φιλίππῳ μὲν ὑμᾶς ὀργιζομένους, ὃς ἐκ πολέμου μὲν ποιήσαντι τὴν εἰρήνην, τῆς δὲ τῶν πολλῶν τὰς πράξεις ἐωνεῖτο, πράγμα πολλοῦ συγγνώμης ἔχον διαπραπόμενος· τουτονὶ δ' ἀφέντας, ὃς τὰ ὑμέτερα οὕτως αἰσχρῶς ἀπέδοτο, τῶν νόμων τὰ ἔσχατα ταπόντων ἐπιτίμια, ἐάν τις ταῦτα ποιῇ;

tanquam impia sint et crudelia illa facta, et neque iusta, neque vobis conducibilia: si in curiam ingressi, ad rationes de illis redditas diiudicandas, et iureiurando pro repub. dato, malorum omnium auctorem, quem in talibus facinoribus palam deprehendistis, eum absoluetis? ecquis ceterorum ciuium, vel potius Graecorum omnium, non iure vos reprehendet, qui videat vos irasci Philippo, qui pacem e bello vt faceret, negocia ab iis qui vendere solent, mercatus, rem agit omnino venia dignam: istum autem absoluere, qui vestra tam flagitiose vendidit, cum legibus extrema supplicia talibus facinoribus sint constituta?

§. 17.

ιζ. Τάχα τοίνυν ἴσως ἢ τοιοῦτος ἥξει τις λόγος ἀπὸ τούτων, ὡς ἀρχὴν ἡμῖν ἔσται τῆς πρὸς Φίλιππον ἔχθρας, εἰ τῶν πρεσβευσάντων τὴν εἰρήνην καταψηφιεῖσθε. ἐγὼ δ', εἰ τοῦτ' ἐστὶν ἀληθές, οὐκ ἔχω σκοπεῖν οὐδενὸς ἧττον, ὅ, τι τούτου μεῖζον κατηγορήσω. εἰ γὰρ ὁ τῆς εἰρήνης χρήματα ἀναλώσας ὥς τε τυχεῖν, οὕτω νυνὶ γέγονε φοβερὸς καὶ μέγας, ὥς τε πάντ' ἄρχων, καὶ τῶν δικαίων ἀμελήσαντας ὑμᾶς ἤδη τὶ Φιλίππῳ χαριεῖσθε σκοπεῖν, τί παθόντες ἂν ἕτερον τούτων αἴτιοι, τινὰ προσήκουσαν δίκην δεδωκότες εἶεν; οὐ μὰ, ἀλλ' ὅτι καὶ φιλίας ἀρχὴν συμφέρουσιν ὑμῖν μᾶλλον ἐκ τῶν εἰκότων ἡμήσει, καὶ τοῦτ' οἶμαι δείξειν. οὗ γὰρ εἰδέναι χρὴ τοῦθ', ὅτι ὁ καταφρονεῖ Φίλιππος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς πόλεως τῆς ὑμε-

§. 17. Fortaſſis etiam talis ab iſtis ratio adferetur, principium hoc fore inimicitiarum cum Philippo, ſi pacis interpretes damnaueritis. ego vero, id verum ſi eſt, quod grauius isti crimen impingam, nulla ratione reperio. ſi enim is qui pecuniam impendit, vt pacem impetraret, ita nunc factus est formidabilis et magnus, vt vobis, neglecto iure-

iurando, et iuſtitia, videndum ſit iam, qua re gratum Philippo faciatis, quo ſupplicio afficiendi erunt eius rei auctores, vt dignas dent poenas? verum enimuero eam rem amicitiae vobis vtilioris etiam principium futurum eſſe, quantum coniectura licet aſſequi, id quoque me oſtenſurum opinor. hoc certo tenendum vobis est Philippum, Athenienſes,

τέρας, ὃς ἀχρηστολέρους νομίσας ὑμᾶς Θηβαίων, ἐκείνους εἵλετ' ἀνθ' ὑμῶν, ἀλλ' ὑπὸ τούτων ἐδιδάχθη, καὶ ταῦτ' ἤκουσεν, ἅπερ καὶ πρότερόν ποτ' εἶπον ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ δήμῳ, καὶ τούτων οὐδεὶς ἀνέπεπεν· ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀστάθμητόταλον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων, καὶ ἀσωτότατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκαλάστατον, ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθε· μέλει δ' οὐδενὶ τῶν κοινῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. δεῖ δέ τινας φίλους ὑπάρχειν τοὺς ἕκαστα πραίξοντας ἐν ὑμῖν αὐτῷ, καὶ διοικήσοντας οἷον ἂν αὐτῷ δοκῇ· κἂν πρὸς αὐτῷ τοῦτο καταστῇ, πᾶν ὅ, τι ἂν βούληται παρ' ὑμῖν, ῥᾳδίως διαπράξεται. εἰ μὲν οὖν ἦκουσεν, οἶμαι, τοὺς τότε ταῦτα πρὸς αὐτὸν εἰπόντας, πλάσμα ὡς

ſes, non contemnere veſtram vrbem, neque eo quod vos inutiliores putarit quam Thebanos, vobis illos praetuliſſe, ſed ab istis edoctum eſſe, et audiuiſſe, id quod prius etiam publice vobis expoſui, nemine istorum refragante; populum eſſe turbam, rem omnium inconſtantiſſimam et ſtolidiſſimam, vt in mari vndam fluctuantem, quae fortuito agitetur, alium accedere, alium abire, rempublicam autem curae eſſe nemini, ac quid actum ſit, ne meminiſſe quidem; habendos autem aliquos amicos, qui ei apud vos ſingula conficiant, atque eius arbitratu gubernent, quod ſi in primis ſit conſecutus, eum a vobis facile, quicquid libitum fuerit, impetraturum. ſi igitur eos, qui tum illa ad eum di-

δοῦρ' ἐπανῆλθον, ἀποστυμπανισμοὺς, ἐποίησεν ἂν ταὐτὸ τῷ βασιλεῖ. τί δ' ἦν ὃ ἐκεῖνον ἐποίησεν; ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ Τιμαγόρου, καὶ τεσσαρακόντα τάλαντα, ὡς λέγεται, δεδωκὼς αὐτῷ, ἐπειδὴ παρ' ὑμῖν ἐπύθετο αὐτὸν τεθνεῶτα, καὶ οὐδὲ τοῦ ζῆν ὅλα κύριον ἑαυτῷ βεβαιῶσαι, μή τι γ' ἃ ἐκείνῳ τότε ὑπέσχετο παρέξαι, ἔγνω τὴν τιμὴν οὐχὶ τῷ κυρίῳ τῶν πραγμάτων δεδωκώς. καὶ γάρ τι, πρῶτον μὲν Ἀμφίπολιν, πόλιν ἠμελέραν οὖσαν πολλῶν κατέσησεν, ἣν τότε σύμμαχον αὐτοῦ καὶ φίλην ἔγραψεν· εἶτ' οὐδενὶ πώποτε ἔδωκε χρήματα ἢ λοιπόν. ταὐτὸ τοίνυν τοῦτ' ἂν ἐποίησε Φίλιππος, εἴ τινα τούτων εἶδε δίκην διδόντα· καὶ νυνὶ, ἂν ἴδῃ, ποιήσει. ἐπειδὰν δ' ἀκούσῃ λέγοντας, δοκιμοῦντας ἐν ὑμῖν, ἑτέρους κεῖνοντας,

dixerunt, statim, vt huc redierant, in crucem actos audiuiſſet, feciſſet idem quod rex Perſarum. quid autem fuit quod ille fecit? deceptus a Timagora, cui quadraginta, vt ferunt, talenta dederat, vt audiuit eum a vobis interfectum, ac ne ſuam quidem tueri vitam, nedum quae pollicitus fuerat, praestare potuiſſe, animaduertit ſe pecuniam non ei numeraſſe, penes quem ſumma eſſet auctoritas. proinde primum Amphipolim vrbem vestro imperio denuo ſubiecit, quam hactenus ſociam ſuam et amicam eſſe ſcripſerat: deinde nemini vnquam postea pecuniam dedit. idem igitur et Philippus feciſſet, ſi horum aliquem poenas dare vidiſſet: idque etiam nunc, ſi viderit, facturus est. ſed cum audiat,

eos

τί καὶ ποιῆσαι ζηλοίη; πολλὰ ἀναλίσκειν, ὀλίγον ἐλάττω; καὶ πάντας θεραπεύειν βουλήσεται, δύο ἢ τρεῖς ἐξόν; μαίνοιτο μὲν τ' ἄν. ὅτε γὰρ τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἵλετο δημοσίᾳ ποιεῖν ὁ Φίλιππος οὔ· πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ἀλλ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων ἐπείσθη. ὃν δ' τρόπον, φράσω πρὸς ὑμᾶς ἐγώ. ἦλθον πρὸς αὐτὸν πρέσβεις ἐκ Θηβῶν, ὅτε πρὸς μὲν παρ' ὑμᾶς ἡμεῖς ἦμεν ἐκεῖ. τούτοις χρήματα ἐκεῖνος ἠβούλετο δοῦναι, καὶ πάνυ γε, ὡς ἔφασαν, πολλά· οὐκ ἐδέξαντο δ' ἔλαβον ταῦτα οἱ τῶν Θηβαίων πρέσβεις. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ τινὶ καὶ δείπνῳ πίνων, καὶ φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς ὁ Φίλιππος, ἄλλα τε δὴ πολλὰ, οἷον αἰχμαλώτους καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν, ἐκπώματα χρυσᾶ καὶ φιάλας προὔτεινεν αὐτοῖς. ταῦτα

eos conciones habere, florere gloria apud vos, aliiscreare pericula, quid facere conetur? multum impendat, cum liceat pauciora? an omnis colere velit, cum duos aut tris liceat? insaniret profecto. neque enim Thebanorum vrbi Philippus benefactum publice voluisset (multum certe abest) sed a legatis est ei persuasum. quo autem pacto, dicam ego vobis. venerunt Thebis ad eum legati, cum et nos a vobis missi illic essemus. iis pecuniam ille dare voluit, eamque, vt aiebant, omnino magnam: non admiserunt, nec acceperunt eam Thebanorum legati. post, in sacrificio quodam et coena, potans cum eis Philippus, et humanum erga illos se praebens, cum alia multa, vt captiuos et eius generis alia, tum

πάντα ἐκεῖνοι διεωθοῦντο, καὶ ἀδαμὰς προΐεντο ἑαυτούς. τελευταῖος δὲ Φίλων, εἷς τῶν πρέσβεων, εἶπεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγον, οὐκ ὑπὲρ Θηβαίων, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἄξιον εἰρῆσθαι. ἔφη γάρ, τὸν Φίλιππον ὁρῶν μεγαλοψύχως καὶ φιλανθρώπως ἔχοντα πρὸς αὐτούς, ἥδεσθαι καὶ χαίρειν. αὐτοὶ μὲν οὖν ὑπάρχειν αὐτῷ φίλοι καὶ ξένοι καὶ ἄνευ τῶν δώρων τούτων· εἰς ἃ τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐν οἷς ἦν τότε, τὴν φιλανθρωπίαν αὐτὸν ἠξίουν ταύτην προθέντα, ἄξιόν τι καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν Θηβαίων πρᾶξαι, καὶ ὅλως ἃ τὴν πόλιν ἔτω ἐς σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. καὶ γάρ τι σκέψασθε, τί τοῖς Θηβαίοις γέγονεν ἐκ τούτων, καὶ τί συμβέβηκε, καὶ θεάσασθε ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ἡλίκον ἐστὶ τὸ μὴ πωλεῖν τὰ τῆς πόλεως πρά-

tum pocula tandem argentea et aurea eis offerebat. ea illi omnia repudiabant, nec vſquam ſui obliuiſcebantur. poſtremo, Philo, vnus legatorum, habuit orationem, Athenienſes, quam non pro Thebanis, ſed pro vobis habitam eſſe oportuit. aiebat enim, ſe, cum Philippum videret magno et humano in ipſos eſſe animo, delectari et gaudere. ſed ſe iam antea ipſius eſſe hoſpites, et amicos, etiam ſine illis muneribus: petere autem, vt ad negocia vrbis, quae tum illa ageret, ea humanitate conuerſa, aliquid et ſeipſo dignum et Thebanis praeſtaret, ita polliceri et ſe et totam vrbem ei fore addictam. iam ſpectate, quid hoc pacto Thebani conſecuti ſint, et quid vobis acciderit,

γμαλα. πρῶτον μὲν τοίνυν εἰρήνη γέγονεν αὐτοῖς πονοῦσι καὶ ταλαιπωρουμένοις ἤδη τῷ πολέμῳ, καὶ ἡττωμένοις· εἶτα τῶν ἐχθρῶν Φωκέων ἀφδλω ὄλεθρ@, καὶ ὅλων τῶν τειχῶν, καὶ τῶν πόλεων ἀναίρεσις. ἆρα καὶ μόνα ταῦτα; ὐ, μὰ Δί', ἀλλ' ἔτι πρὸς τύτοις, Ορχομενὸς, Κορώνεια, Κορσιαὶ, τὸ Τιλφωσσαῖον, ἃ τῶν Φωκέων χώρας ὅσιν ἐβύλετο. τοῖς μὲν δὴ Θηβαίοις, ταῦτα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν, ὧν ἐδὲ' ἂν δύξαντ@ δήπου μείζονα· τοῖς δ' πρέσβεσι τοῖς τῶν Θηβαίων τί; οὐδὲν, πλὴν τὸ τύτων αἰτίοις γεγωνῆσ τῇ πατρίδι. τῦτο δ' καλὸν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, καὶ σεμνὸν εἰς ἀρετῆς λόγον καὶ δόξης, ἢν ὅτοι χρημάτων ἀπέδοντ@. ἀντιθῶμεν δὴ τί τῇ τῶν Αθηναίων πόλει γέγονεν ἐκ τ' εἰρήνης, καὶ τί τοῖς πρέσβεσι τοῖς

et vere aestimate, quanti ſit non vendere negocia ciuitatis. primum, pace potiti ſunt, laborantes et afflicti iam bello et ſuccumbentes: deinde hostes Phocenſes ad internecionem deleti, eorumque moenia et oppida ſublata e medio. nunquid ſola haec? non medius fidius, ſed acceſſerunt etiam Orchomenus, Coronea, Corſiae, Tilphoſſaeum, Phocenſis agri quantum voluerunt. Thebani igitur haec e pace conſecuti ſunt, quibus vtique maiora nec optarint: Thebanorum autem legati quid? nihil, niſi quod eorum opera haec patriae contigerunt. id vero praeclarum est, Athenienſes, et egregium, ſi virtutis et gloriae ratio ducatur, quas res isti pecunia vendiderunt. conferamus iam quid Athenienſium

τῶν Αθηναίων, καὶ θεωρεῖτε εἰ παραπλήσια τῇ πόλει καὶ τούτοις αὐτοῖς. τῇ πόλει μὲν τοίνυν, ἀφεσπκέναι μὲν ἁπάντων καὶ τῶν κτημάτων, καὶ τῶν συμμάχων, ὁμωμοκέναι δ' Φιλίππῳ, κἂν τις ἄλλος ἴῃ ποι ἐπ' αὐτὰ βουλόμενος σώζειν, ὑμᾶς κωλύσειν, καὶ τὸν μὲν ὑμῖν βουλόμενον παραδοῦναι, ἐχθρὸν ἡγήσασθαι καὶ πολέμιον, τὸν δ' ἀπεσεσπκότα, σύμμαχον καὶ φίλον. ταῦτα γάρ ἐστιν ἃ σωεῖπε μὲν Αἰσχίνης οὑτοσί, ἔγραψε δ' ὁ τοῦτου συνεργὸς Φιλοκράτης. καὶ κελεύων ἐμὲ τὴν χθὲς ἡμέραν, καὶ πεπεικότος ὑμᾶς, τὸ τῶν συμμάχων δόγμα κυρῶσαι, καὶ καλέσαι τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου, ἐπισχόντας δὲ τοῦτο εἰς τὴν ὑστεραίαν, τὴν παρὰ Φιλοκράτους γνώμην ἔπεισεν ἐλέσθαι, ἐν ᾗ καὶ ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα

ensium respublica e pace consecuta sit, et quid legati Athenienſium, et considerate, num similia respublica et isti ipsi. respublica igitur, vt cesserit omnibus, et possessionibus, et sociis, vt iurarit Philippo, si quis alius illas inuaserit, vobis vt restituat, vos prohibituros, et qui vobis eas tradere voluerit, eum pro inimico et hoste habituros, qui eripuit, pro socio et amico. haec enim sunt quae et Aeschines defenderit, et adiutor eius Philocrates decreto sanxerit. item cum ego pridie superior, vobis persuasissem, vt sociorum decretum confirmaretis, et legatos Philippi accersteretis, iste cauillationibus ea re in posterum diem reiecta, persuasit, vt in Philocratis sententiam iretis, in qua

ἔπι τούτων δεινότερά ἐσι γεγραμμένα. τῇ μὲν δὴ πόλει ταῦτα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν, ὧν οὐδὲν. οὐρεῖν αἰσχίω ῥᾴδιον· τοῖς δ' πρέσβεσι πί, τοῖς ταῦτα πράξασι; τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πάνθ' ὅσα ἑωράκατε ὑμεῖς, οἰκίας, ξύλα, πυρούς, ἀλλ' ἐν τῇ τῶν ἀπολωλότων συμμάχων χώρᾳ, κλήματα καὶ γεωργίαι πανπληθεῖς, Φιλοκράτει μὲν τάλαντον ἔχουσαι πρόσοδον, τούτῳ δ' Αἰσχίνῃ, τριάκοντα μνᾶς. καί τι, πῶς οὐ δεινόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ χέτλιον, τὰς τῶν ὑμετέρων συμμάχων συμφορὰς πρόσοδοις τοῖς πρέσβεσι τοῖς ὑμετέροις γεγενῆσθαι, καὶ τὴν αὐτὴν εἰρήνην τῇ μὲν ἐκπεμψάσῃ πόλει, τῶν μὲν συμμάχων ὄλεθρον, τῶν δ' κλημάτων ἀπόσασιν, ἀντὶ δ' δόξης, αἰσχύνην γεγενῆσθαι, τοῖς δ' πρέσβεσι, τοῖς καὶ τῆς πόλεως ταῦτα πράξασι, πρόσοδοις, ὑπο-

et haec et alia multo his graviora continentur. ac reipublicae quidem haec ex pace contigerunt, quibus flagitiosiora nec inueniri facile possunt: legatis autem quid, horum auctoribus? cetera omnia taceo, quae ipsi vidistis: aedis, ligna, frumentum, sed in sociorum qui perierunt regione, possessiones et fundi plurimi, quae Philocrati talentum, Aeschini tricenas minas pensitant. nonne vero graue est et miserabile, sociorum vestrorum calamitates, reditus legatis vestris esse factas, eandemque pacem vrbi, a qua missi fuerunt, et sociorum interitum, et possessionum iacturam, et pro gloria dedecus attulisse, legatis autem qui rempublicam violarunt, reditus, opes, possessiones, diuitias, pro extrema

είας, κτήματα, πλοῦτον, ἀντὶ τῶν ἐχάτων ἀπορίων, εἰργάσθαι; ἀλλὰ μὴν, ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, καλῶ μοι τούτων τοὺς Ολυνθίους μάρτυρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

ιη. Οὐ τοίνυν θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ καί τις τοιοῦτό τι τολμήσει λέξειν, ὡς οὐκ ἐμοῦ καλήν, οὐδ' οἵαν ἠξίουν ἐγὼ, τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, κακῶς τῷ πολέμῳ τοὺς στρατηγοὺς κεχρημένων. ἂν δὴ ταῦτα λέγῃ, πρὸς θεῶν ἐρωτήσατε αὐτὸν μεμνημένοι, πότερον ἐξ ἑτέρας τινὸς ὤχετο πρεσβεύων πόλεως, ἢ ταύτης τῆς αὐτῆς. εἰ μὲν γὰρ ἐξ ἑτέρας, ἣν κεκραπκέναι τῷ πολέμῳ φήσει, καὶ χρηστοὺς ἔχειν τοὺς στρατηγοὺς, εἰκότως χρήματα εἴληφεν· εἰδὲ παρ' ταύτης αὐτῆς, τίνος ἕνεκα ἐφ' οἷς ἡ πέμψασα πόλις τοὺς αὐτῆς ἀπέκτη, ἐπὶ τούτοις καὶ δῶρα πρὸς λαβὼν φαίνεται; τοὺς γὰρ αὐτοὺς ἔδει τιμᾶν τε

trema inopia peperiſſe? et haec vere a me dici vt conſtet, voca teſtis harum rerum Olynthios. TESTES.

§. 18. Neque vero mirabor, ſi etiam tale aliquid dicere audebit, non licuiſſe praeclaram, neque qualem ego poſtularim, facere pacem, cum duces male rem bellicam adminiſtraſſent. quod ſi dixerit, obteſtor vos vt memineritis eum interrogare, vtrum ex alia vrbe legatus abierit, an ex hac eadem. nam ſi ex alia, quam bello ſuperiorem fuiſſe dicet, ac bonos duces habuiſſe, merito pecuniam accepit: ſin ex hac ipſa, qua gratia, propter quae vrbs, a qua miſſus erat, ſuis bonis ceſſit, ob ea ipſe accepiſſe dona cernitur? eadem enim et vrbi mittenti tribuenda fuerunt, et miſſis

ex

πέμψαταν πόλιν τυγχάνειν, ἢ τὰς ἐκ ταύτης πρέσβεις, εἴπερ τι τῶν δικαίων ἐγίγνετο. ἔτι τοίνυν καὶ κεῖνο σκέψαθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· πότερ' οἴεσθε, πλέον Φωκέας Θηβαίων, ἢ Φίλιππον ὑμῶν κρατεῖν τῷ πολέμῳ; ἐγὼ μὲν γὰρ οὖν οἶδ' ὅτι Φωκεῖς Θηβαίων. εἶχον γὰρ Ὀρχομενὸν, καὶ Κορώνειαν, ἢ τὸ Τιλφωσσαῖον, καὶ τὰς ἐν Νέωσιν ἀπειλήφεσαν αὐτῶν, καὶ ἑβδομήκοντα καὶ διακοσίας ἀπεκτόνεσαν ἐπὶ τῷ Ἡδυλείῳ, καὶ τρόπαιον εἰστήκει, καὶ ἱπποκράτους, καὶ κακῶν Ἰλιὰς περιειστήκει Θηβαίοις· ὑμῖν δ' οὐ τοιοῦτο μὲν οὔτ' ἦν, οὔτε γένοιτο δ' ἂν λοιπόν. τοῦτο δ' ἦν τὸ δεινότατον τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου· οὐκ ἐδύνασθε κακῶς ἡνίκα ἐβούλεσθε ποιεῖν ἐκεῖνον, τοῦ δ' μὴ πάσχειν ἔτι αὐτοὶ, πᾶσαν ἄδειαν ἤγετε. τί

ex ea legatis, ſi quid recte factum eſſet. iam et illud conſiderate, Athenienſes, pluſne putetis a Phocenſibus Thebanos, an a Philippo vos bello ſuperatos? equidem compertum habeo a Phocenſibus Thebanos. tenebant enim illi Orchomenum, et Coroneam, et Tilphoſſaeum, et ſuos, qui Neotibus fuerant, receperant, et ſeptuaginta et ducentos occiderant ad Hedyleum, et tropaeum erexerant, et equestri praelio ſuperiores erant, et malorum Ilias Thebanos circundederat: vobis autem nec tale quicquam acciderat, et abſit vt accidat in posterum. ſed illud erat in Philippico bello grauiſſimum, quod ei cum volebatis nocere, non poteratis, ne vero noceretur vobis, minime timebatis. qui fa-

ποῖ' οὖν ἐκ τ αὐτῆς εἰρήνης, τοῖς μὲν Θηβαίοις, τοῖς τοσούτῳ κραλυμένοις τῷ πολέμῳ, καὶ τὰ ἑαυτῶν κομίσασθαι, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν προσλαβεῖν ἐγένετο· τοῖς δ' Αθηναίοις ὑμῖν, καὶ ἃ τῷ πολέμῳ διεσώζετο, ταῦτ' ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἀπολωλεκέναι; ὅτι τὰ ἐκείνων μὲν οὐκ ἀπέδοντο οἱ πρέσβεις, τὰ δ' ὑμέτερα ἅπαντες πεπράκασιν.

ιθ. Ἀλλὰ, νὴ Δία, τὰς συμμάχους ἀπειρηκέναι φήσει τῷ πολέμῳ. ὅτι γὰρ ταῦτα οὕτω πέπρακται, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἔτι μᾶλλον εἴσεσθε. ἐπειδὴ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη τέλος εἶχεν αὐτὴ ἡ ὑπὲρ Φιλοκράτους, ἣν συνεῖπεν οὗτος, οἱ δὲ πρέσβεις ἀπῆρχεσαν οἱ τοῦ Φιλίππου, λαβόντες τοὺς ὅρκους· καὶ μέχει τούτου γε οὐδὲν ἀνήκεστον ἦν τῶν πεπραγμένων,

factum est igitur, vt per eandem pacem Thebanis, qui bello vsque adeo inferiores erant, et sua recipiendi, et hostium opes adiungendi potestas data sit: vobis autem Athenienſibus, etiam ea quae bello defendebantur, pace facta, perierint? quod illorum legati opes eorum non vendebant, vestras isti vendiderunt.

§. 19. At dicet, hercule, ſocios fuiſſe bello defatigatos. nam haec ita fuiſſe acta, ex iis etiam quae ſequuntur, magis intelligetis. vt enim pax ista Philocratis facta auctoritate, confecta fuit, cui iste ſuffragatus est, et Philippi legati diſceſſerant, exacto iureiurando (et hactenus quidem nihil erat actum atrocius, ſed turpis pax erat, et aliena a digni-

ἀλλ' αἰσχρὰ μὲν ἡ εἰρήνη καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως, ἀντὶ δὲ τούτων δὴ τὰ θαυμάσια ἀγαθὰ ἡμῖν ἔμελλεν ἔσεσθαι· ἠξίουν ὑμᾶς ἐγώ, καὶ τότοις ἔλεγον, πλεῖν τὴν ταχίστην ἐφ' Ελλησπόντου, καὶ μὴ περιᾶσθαι, μηδ' ἐᾶσθαι κατασχεῖν Φίλιππον μηδὲν ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ τῶν ἐκεῖ τι χωρίων. ἤδειν γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι πάνθ' ὅσα ἂν ἐκ πολέμου γιγνομένης εἰρήνης περιέσῃ, ταῦτα τοῖς ἀμελήσασιν ἀπόλλυται. ἐδεῖτο γάρ ποτε ὑπὲρ τῶν ὅλων πεισθεὶς εἰρήνην ἄγειν, ὑπὲρ τῶν ἐκπαλαιφθέντων ἄρχης ἠθέλησε πολεμεῖν· ἀλλὰ ταῦθ' ἃ περιλαβόντες ἔχουσι. χωρὶς δὲ τούτων, δυοῖν χρησίμοιν ἐδιαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν ἡγοῦμαι, πλουσάντων ἡμᾶς. ἢ γὰρ παρόντων, καὶ κατὰ τὸ ψήφισμα αὐτὸν ἐξορ-

dignitate reipublicae, loco autem dedecoris huius admiranda illa bona percepturi eramus) postulabam ego, et istis dicebam, vt primo quoque tempore in Helleſpontum nauigarent, neue quicquam negligerent, aut Philippum occupare quicquam interiecto tempore paterentur ex locis illius regionis. compertum enim habebam, quaecunque bello in pacem conuerſo proiecta fuerint, ea iis qui neglexerint periiſſe. nemo enim vnquam, cui perſuaſum fuit de totius imperii ſtatu pacem inire, pro iis quae ab initio neglecta fuerunt, bellum gerere voluit; ſed ea tenent ii qui occuparunt. ad haec, ſi nauigaſſemus, duplici bono auctum iri putabam rempublicam. aut enim, ſi adeſſemus, et

κωσάντων, ἃ μὲν εἰλήφει τῶν τῆς πόλεως, ἀποδώσειν, τῶν δὲ λοιπῶν ἀφέξεσθαι· ἢ μὴ ποιοῦντος τοῦτο ταῦτα, ἀπαγγέλλειν ἡμᾶς εὐθέως δεῦρο. ὡς τ' ἂν ἐκείνοις τοῖς πόρρω καὶ ἐλάττοσι τὴν πλεονεξίαν, καὶ τὴν ἀπιστίαν εἰδότας ὑμᾶς, περὶ τῶνδε τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὴ Φωκέων καὶ Πυλῶν, οὐ περήσεσθαι. μὴ περιλαβόντος δ' ἐκεῖνα ταῦτα, μηδ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντων, ἄπονθ' ἂν ἀσφαλεῖ τὰ πράγματ' ὑμῖν ἔσεσθαι, καὶ παρ' ἐκόντος ὑπάρξειν αὐτὰ τὰ δίκαια. καὶ ταῦτ' εἰκότως ἅπαντα ὑπελάμβανον ἔχειν. εἰ γὰρ ἦσαν, ὥς ἦσαν τότε, ⟨Φ⟩ Φωκεῖς σῷοι, καὶ Πύλας εἶχον, ἐκεῖνο μὴ ἂν ἐδόκει ὑμῖν εἶχεν ἀναλείναντας φοβερὸν, δι' ὃ τῶν δικαίων ἄν τι παρείδετε. ἅτε γὰ κεῖ γλῶ παρελθὼν, ἅτε ναυσὶ κρα-

et ex decreto iuſiurandum ab eo exegiſſemus, tum ea quae reipublicae nostrae praeripuiſſet, redditurum, tum reliqua non inuaſurum: aut, niſi ille haec faceret, nos statim huc renunciaturos, vt vos in remotis illis et minoribus cognita hominis auaricia et perfidia, de his finitimis et maioribus, Phocenſibus, inquam et Pylis retinendis, cogitaretis. quod ſi ille haec non occupaſſet, neque vos decepti eſſetis, in tuto vobis eſſent omnia, et quae aequa ſunt, ille vobis vltro praestaret. neque haec ab re ita fore putabam. ſi enim eſſent Phocenſes, vti tum erant, incolumes, et Pylas tenerent, ille nullum vobis incutere terrorem potuiſſet, quo perculſi ius aliquod vestrum neglexiſſetis. neque enim adi-

πάσας, εἰς τὴν Ἀτθικὴν ἥξειν ἔμελλεν, ὑμεῖς δ' ἐκείνῳ τοῦναντίον, εἰ μὴ τὰ δίκαια ποιοίη, κλείσειν τὰ ἐμπόρια, καὶ χρημάτων γ' ἐνδεᾶ, καὶ τῶν ἄλλων ἐν πολιορκίᾳ πάλιν αὐτὸν καθιζήσειν. ὥστε ἐκεῖνος ὁ βουλόμενος ἔσεσθαι ἔμελλε τοῖς ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦσιν, οὐχ ὑμεῖς. καὶ ταῦθ' ὅτι οὐκ ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι νυνὶ πλάττομαι, καὶ προπαροξύνομαι, ἀλλὰ τότ' εὐθὺς ἐγνώκειν καὶ προεωρώμην ὑμῖν καὶ τούτοις ἔλεγον, ἐκεῖθεν εἴσεσθε. ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκ ἔτ' ἦν ὑπόλοιπος ἀδεμία, διὰ τὸ προκαταχειροτονῆσαι, εἴτοι δ' οὐκ ἀπῆσαν, ἀλλ' αὐτοῦ διέτριβον, γράφω ψήφισμα βουλεύων, τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, ἀπέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, τὸν δὲ στρατηγὸν Πρόξενον νομίζειν

tu terra patefacto, neque nauali praelio victor, in Atticam' venturus fuit, vos autem illi statim, si ius violasset, mercatus claudere potuissetis, et ad pecuniae penuriam, et ceterarum rerum iterum velut obsidionem redacturi. quare ille seruiturus fuit pacis commoditatibus, non vos. et haec non nunc a me fingi ex euentu, et simulari, sed tum statim et sensisse, et praeuidisse me in vestram vtilitatem, et istis indicasse, inde cognoscetis: cum iam nullae conciones restarent (habitae enim erant omnes) et isti nondum abiissent, sed hic tempus tererent, senator decretum facio, populi auctoritate senatui permissa, vt primo quoque tempore legati abirent, et vt Proxenus dux eos in illa loca de-

αὐτὰς ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ὄντα Φίλιππον πυθάνῃ, γράψας, ὥσπερ νυῦ λέγω, τοῖς ῥήμασιν ἕτως ἀνίκεις. καί μοι λέξε τοῦτο τὸ ψήφισμα λαβών. ΨΗΦΙΣΜΑ. ἐνθένδε μὲν τοίνυν αὐτὰς ἐξήγαγον ἕτως ἀκοντας, ὡς καθαρῶς οἷς μὴ ταῦτα ἐποίουν, εἰσεσθε. ἐπειδὴ δ' ἀφικόμεθα εἰς Ωρεὸν, κὴ συνεμίξαμεν τῷ Περδίκκᾳ, ἀμελήσαντες ἕτοι τοῦ πλεῖν, & τὰ προστεταγμένα πράττειν, ἐπορεύοντο κύκλῳ· κὴ πρὶν εἰς Μακεδονίαν ἐλθεῖν, τρεῖς καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἀνηλώσαμεν, τὰς δ' ἄλλας ἁπάσας καθήμεθα ἐν Πέλλῃ, πρὶν Φίλιππον ἐλθεῖν, σὺν αἷς ἐπορεύθημεν, ὁμοῦ πεντήκοντ' ὄλαις. ἐν δὲ τούτῳ, Δορίσκον, Θράκην, τὰ ἐπὶ τειχῶν, ἱερὸν ὄρος, πάντα τὰ πράγματα, ἐν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ἦρε, καὶ

deportaret, in quibus verſari Philippum cognouiſſet, iis verbis, quae nunc refero, aperte in decreto poſitis. age cape id decretum, et recita. DECRETVM. hinc igitur eos eduxi, adeo inuitos, vt ex iis quae postea fecerunt, liquido cognoſcetis. vt autem Oreum peruenimus, et cum Proxeno congreſſi ſumus, isti neglecta nauigatione, et exſecutione mandatorum, paſſim oberrabant. antequam igitur in Macedoniam veniremus, dies tris et viginti conſumpſimus, reliquos vero omnis Pellae deſedimus, ante Philippi reditum, iis quos in itinere fuimus additis, quinquaginta totos. interea Doriſcum, Thraciam, Muros, Sacrum montem, omnia denique pacis tempore et foederum, capiebat et procurabat

διωκεῖτο ὁ Φίλιππος, πολλὰ λέγοντος ἐμοῦ καὶ θρυλλουμένου ἀεὶ, τὸ μὲν πρῶτον, ὡς ἂν εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαινομένου, μὴ ταῦτα ᾖ, ὡς ἀγνοοῦντας διδάσκοντος, τελευτῶντος ᾖ, ὡς ἂν πρὸς πεπραχότας ἑαυτοὺς καὶ ἀνοσιωτάτους ἀνθρώπους, οὐδὲν ὑποστελλομένου· ὁ ᾖ τούτοις ἀντιλέγων φανερῶς, καὶ ἅπασιν ἐναντιούμενος οἷς ἔλεγον μὲν ἐγὼ, ἐψηφίσο ᾖ ὑφ' ὑμῶν, ἐγένετ' ἦν. εἰ ᾖ καὶ πᾶσιν ἤρεσκε ταῦτα τοῖς ἄλλοις πρέσβεσιν, αὐτίκα εἴσεσθε. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδέν πω λέγω πρὸς οὐδενὸς, οὐδ' αἰτιῶμαι, οὐδ' ἀναλαβέσθαι αὐτῶν οὐδένα δεῖ δοκεῖν χρηστὸν εἶναι τήμερον, ἀλλὰ δι' αὐτὸν, καὶ τῷ μὴ κεκοινωνηκέναι τῶν ἀδικημάτων. ὅτι μὲν γὰρ αἰσχρὰ, καὶ δειναὶ, καὶ οὐ πρόσφατα τὰ πεπραγμένα, πάντες ὑμεῖς ἑωράκατε· οἵ

curabat Philippus, crebro dictitante me, et clamitante, primum ita vt in commune conſuli ſolet, deinde, vt qui docerem ignaros, postremo, vt in eos qui ſe vendidiſſent, impuriſſimos homines, ſine vlla diſſimulatione inueherer: qui autem his aperte refragaretur, et omnibus tam dictis meis, quam decretis vestris adverſaretur, iste fuit. an vero eadem ceteris etiam legatis omnibus placuerint, statim ſcietis. ego enim nondum quicquam de vllo dico, neque queror, neque vllum eorum coactum hodie videri bonum virum oportet, ſed vltro et ob vitandam ſcelerum ſocietatem, nam ea eſſe atrocia flagitia, et non admiſſa gratis, omnes vos vidistis: quorum qui ſocii fuerint, res ipſa ostendet. at, her-

τινες δ' ⑷ τούτων μεμεχηκότες, αὐτὰ δηλώσει. ἀλλὰ, νὴ Δία, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ τοὺς ὅρκους ἔλαβον περὶ τῶν συμμάχων, ἢ τἄλλ' ἃ πεπόηκεν ἐποίησαν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ἀλλὰ τρεῖς μῆνας ὅλους ἀποδημήσαντες, καὶ χιλίας δραχμὰς λαβόντες ἐφόδιον παρ' ὑμῶν, ὅσα παρ' οὐδεμιᾶς πόλεως, οὔθ' ὅτε ἐκεῖσε ἐπορεύοντο, οὔθ' ὅτ' ἐκεῖθεν ἀφῖγο, τοὺς ὅρκους ἔλαβον, ἀλλ' ἐν τῷ πανδοκείῳ τῷ περὶ τὸ Διοσκορεῖον· εἴ τις ὑμῶν εἰς Φερὰς ἀφῖκται, οἶδεν ὃ λέγω· ἐνταῦθα ἐγίγνοντο ⑷ ὅρκοι, ὅτε δὴ ἤδη τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε Φίλιππος, αἰσχρῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἀναξίως ὑμῶν. καί τοι τοῦθ' ὁ Φίλιππος ἁπάντων ἂν ἐπιμήσαιτο πλείστου, τοῦτον τὸν τρόπον πεπρᾶχθαι. τήν τε γὰρ εἰρήνην οὐχὶ

hercule, eo tempore iuſiurandum a ſociis exegerunt, aut alia quae decuiſſent egerunt? multum certe abest. ſed tribus menſibus peregre abſumptis, et mille drachmis in viaticum a vobis acceptis, quantum a nulla ciuitate numerari ſolet, neque cum illo proficiſcerentur, neque cum illinc huc redirent, iuſiurandum exegerunt, ſed in caupona, quae est ante Castoris et Pollucis (ſi quis vestrum Pheris fuit, intelligit quid dicam) ibi iuſiurandum dabatur, cum iam cum exercitu Philippus huc proficiſceretur, turpiter Athenienſes; et non e vestra dignitate. vt autem illa eo modo fierent, id Philippus omnium maximi aestimauit. nam ſi nec pacem ita, vti instituerant isti primum, decernere potuiſſent,

EX-

δυνηθέντων, ὡς ἐπεχείρησαν οὗτοι τὸ πρῶτον, ΠΛΗΝ ΑΛΕΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ γράψαι, ἀλλ' ἀναληφθέντος ὑφ' ὑμῶν τοῦ Φιλοκράτους ταῦτα μὲν ἀπαλεῖψαι, γράψαι δ' ἀντικρὺς Ἀθηναίοις, καὶ τοὺς Ἀθηναίων συμμάχους, οὐκ ἐβούλετο τοῦτον ὀμωμοκέναι τὸν ὅρκον ἑκάστους τῶν αὐτοῦ συμμάχων· οὐ γὰρ αὐτῷ συνεφέρετο εἰ ἐφ' ἃ νυνὶ ἔχει τῶν ὑμετέρων ἔμελλον, ἀλλ' ἐξὸν περὶ φασιν τοὺς ὅρκους· ὅτε μάρτυρας ἠρέσθαι τῶν ὑποσχέσεων, ἐφ' αἷς ἐδείσκετο τὴν εἰρήνην· ἐπεὶ τοῦτο δεικνῦναι πᾶσιν, ὅτι οὐκ ἄρα ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηναίων ἥττητο τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ Φίλιππός ἐστιν ὁ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν, καὶ ὁ πολλὰ ὑποσχνούμενος τοῖς Ἀθηναίοις, ὥς τε τυχεῖν τῆς εἰρήνης. ἵνα δὴ μὴ γένηται ταῦθ', ἃ λέγω, φανερά, διὰ ταῦτα ᾤετο δεῖν αὐτοὺς μηδαμόσε βαδίζειν· ἕτοιμοι δ'

EXCEPTIS ALENSIBVS ET PHOCENSIBVS, ſed coactus eſſet a nobis Philocrates id delere, ac perſpicue ponere Athenienſis et Athenienſium ſocios, noluiſſet id iuſiurandum ab vllo ſociorum ſuorum dari: neque enim ea quae nunc vobis erepta tenet, oppugnatum illi iuiſſent, ſed iuſiurandum excuſaſſent: neque eos conſcios eſſe voluiſſet pollicitationum, quibus pacem impetraſſet: neque id oſtendi palam omnibus, non ciuitatem Athenienſium ſuccubuiſſe bello, ſed Philippum eſſe qui pacem expeteret, et ab Athenienſibus pacem multis pollicitationibus impetraret. ne igitur haec quae dico palam fierent, propterea cenſuit eis nuſquam eſſe abeundum; isti autem ei omnia gratificabantur,

ἐχαείζονλο πάνλα, ἐνδεικνύμψοι ϰ᾽ ὑπερκολαχδύονλες ἐκεῖνον. καί τοι ταῦθ᾽ ὅταν ἐξελέγχωνλ πάνλα, τὲς χρόνοις ἀνηλωκότες, τὰ ἐν Θράϰῃ πεφεύμψοι, μηδὲν ὧν ἐψηφίσαθε πεποιηκότες, μηδ᾽ ὧν συμφέρον ἦν, τὰ ψευδῆ δοῦρ᾽ ἀπηγγελκότες, πῶς ἔνεσι παρ᾽ εὖ φρονοῦσι δικασαῖς, ϰ᾽ βελομψύοις διορκεῖν, τούτοις σώζεσθ; ἀλλὰ μήν, ὅπ ταῦτ᾽ ἀληθῆ λέγω, λέγε πρῶτον μὲν τὸ ψήφισμα, ὡς ὁρκοῦν πεφοῖκεν ἡμῖν· εἶτα τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου· εἶτα τὸ Φιλοκράτες ψήφισμα· εἶτα τὸ τοῦ δήμου. ΨΗΦΙΣΜΑ. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ. ϰαὶ μὲν, ὅπ τὸν Φίλιππον ἐν Ελλησπόντῳ ϰαλελάβομψ ἂν, εἴπις ἐπείθελό μοι, ϰ᾽ τὰ πεφσεταγμένα ὑφ᾽ ὑμῶν ἐποίϵ ϰ᾽ τὰ ψηφίσματα, ϰάλϵ σὺ ἐκεῖ παρόνλας μάρτυρας. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. λέγε δὴ

tur, cum ostentatione, et insigni assentatione. verum si horum omnium conuincentur, consumpsisse tempus, neglexisse Thraciam, nihil ex decretis egisse vestris, aut ex vtilitate reipublicae, falsa huc renunciasse, qui possunt isti a cordatis iudicibus et religiosis conseruari? quae vt a me vere dici constet, recita primum decretum, quo pacto nobis fuerit exigendum iusiurandum: deinde literas Philippi: post, Philocratis decretum: mox plebiscitum. DECRETVM. LITERAE. DECRETA. iam vt appareat nos potuisse Philippum in Hellesponto deprehendere, si quis mihi paruisset, et vestra mandata exsecutus esset ex decretis, voca testis qui illic adfuerunt. TESTES. recita et alterum

καὶ τὴν ἑτέραν μαρτυρίαν, ἃ πρὸς Εὐκλείδην ὕστερον ἐλθόντα τοῦτον ἀπεκρίνατο Φίλιππος. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ὅπ τοίνυν ὐδ' ἄρνησίς ἐστιν αὐτοῖς, τοῦ μὴ ταῦθ' ὑπὲρ Φιλίππου πρᾶξαι, ἀκούσατέ μου. ὅτε γὰρ τὴν πρεσβείαν, τὴν περὶ τῆς εἰρήνης, κήρυκα ὑμεῖς προαπεστείλατε, ὅς πε ὑμῖν παρῆν. τότε μὲν τοίνυν ὡς τάχιστα εἰς Ωρεὸν ἦλθον, οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα, ὐδ' ἐποίησαν χρόνον ὐδένα, Αλυ ὄ πολιορκουμένυ, διέπλευσαν ὡς τάχιστον, καὶ πάλιν ἐντεῦθεν πρὸς Παρμενίωνα, τὸν πολιορκοῦντα, ἐξελθόντες, ἀπῆραν διὰ τ πολεμίυ στρατεύματος εἰς Παγασάς, κ πρῳόντες, ἀπήντων ἐν Λαρίσῃ τῷ κήρυκι· τοσαύτῃ σπυδῇ καὶ προθυμίᾳ τότ' ἐχώρυν· ἐπειδὴ ὄ εἰρήνη μὲν

rum testimonium, quid Euclidi post profecto Philippus reſponderit. TESTIMONIVM. eos igitur nec inficias ire poſſe, quin illa pro Philippo egerint, ex me audite. cum priore legatione profecti ſumus de pace facienda, vos caduceatorem praemiſiſtis ad impetrandam fidem publicam. tum igitur, vt primum Oreum venerunt, non exſpectarunt caduceatorem, neque vllam moram fecerunt, ſed quamuis Alus obſideretur, tamen eo traiecerunt, et rurſus inde ad Parmenionem, qui oppidum obſidebat, egreſſi per hoſtilem exercitum Pagaſas abierunt, et progreſſi, caduceatori Lariſſae occurrerunt, tanto ſtudio et alacritate tum proficiſcebantur. cum autem pax eſſet, et ſine omni periculo ire

ἦν, ἅπασα ἡ ἀσφάλεια ἰέναι, καὶ πρέσβυς παρ' ὑμᾶς πρώδειν, τίνι καὶ τὰ ὅτ' ἐπείγεσθαι βαδίζειν, οὔτε πλεῖν αὐτοῖς ἐπῆλθ. τί δή ποτε; ὅτι τότε μὲν τὸ τὴν εἰρήνην ὡς τάχιστα γενέσθαι, τοῦτ' ἦν ὑπὲρ Φιλίππου· νυνὶ δ', τὸ ὡς πλεῖστον τὸν μεταξὺ χρόνον διατριβῆναι, πρὸ τοῦ τοὺς ὅρκους λαμβάνειν. ἀλλὰ μήν, ὅτι καὶ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι καὶ ταύτην τὴν μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ἔστιν οὖν ὅπως ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι πάνθ' ὑπὲρ Φιλίππου πράττοντες ἐξελεγχθεῖεν, ἢ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἣν ἐκεῖνα μὲν πρώδειν ὑπὲρ ὑμῶν ἔδει, καθήμενοι, ὅτε δ' ὑπὲρ βαδίζειν πρόσηκε, πρὶν ἐλθεῖν τὸν κήρυκα, ἐπειγόμενοι;

κ. Ὅν τοίνυν χρόνον ἡμεῖς ἐκεῖ, καὶ καθήμεθα ἐν Πέλλῃ, σκέψασθε τί πράττειν ἕκαστος

ire liceret, et a vobis properandi mandatum haberent, tum nec iter accelerare, nec nauigare in mentem eis venit. cur tandem? quia tum e re Philippi erat, pacem quam primum fieri: eo vero tempore, moram quam longissimam interponi, priusquam iusiurandum exigeretur. sed vt et haec vere a me dici constet, etiam hoc cape testimonium. TESTIMONIVM. an igitur fieri potest, vt vlli homines magis conuinci possint, se omnia pro Philippo agere, quam qui in eodem itinere, cum pro vobis festinandum esset, desederunt, cum vero non eundum esset ante caduceatoris reditum, festinarunt?

§. 20. Quo igitur tempore illic fuimus, et Pellae desedi-

 mus,

ἡμῶν προείλετο. ἐγὼ μὲν τοίνυν τὰς αἰχμαλώτους ἀνασώζειν, καὶ ζητεῖν, καὶ παρ' ἐμαυτοῦ χρήματ' ἀναλίσκειν, καὶ Φίλιππον ἀξιοῦν, ὧν ἡμῖν ἐδίδου ξενίων, τούτοις λύσασθαι· αὐτὸς δ', αὐτίκα ἀκούσεσθε, τί ποιῶν διετέλεσε. τί οὖν ἦν τοῦτο; τὸ κοινῇ τὸν Φίλιππον χρήματ' ἡμῖν διδόναι. ἵνα γὰρ μηδὲ τοῦτο ἀγνοῆτε, ἐκεῖνος ἡμᾶς διεκωδώνισεν ἅπαντας, ἑκάστῳ τινὰ τρόπον προπέμπων ἰδίᾳ, καὶ πολύ γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διδοὺς χρυσίον. ὡς δ' ἀπετύγχανεν ὁτουδήποτε· οὐ γὰρ ἐμέ γε εἰπεῖν ἐμαυτὸν δεῖ, ἀλλὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ δηλώσει· τὰ κοινῇ δοθέντα ἅπασιν ἡγεῖτο εὐθέως εὐήθως λήψεσθαι. ἀσφάλειαν οὖν ἕξεσθαι τοῖς ἰδίᾳ πεπραγόσιν ἑαυτοῖς, εἰ μὴ κοινῇ γε λαβεῖν πάντες με-

mus, conſiderate quid quiſque nostrum facere instituerit. ego, captiuos redimere et quaerere, et de meo pecuniam inſumere, et a Philippo petere, vt hoſpitalium munerum vice, quae nobis offerebat, illos miſſos faceret: iste autem quid perpetuo fecerit, statim audietis. quid igitur illud erat? vt Philippus communiter pecuniam nobis largiretur. vt autem nec illud ignoretis, ille nos periclitatus est omnis, ad ſingulos priuatim miſſitans, et multum ſane auri offerens. vt autem frustra experiebatur quemcunque (neque enim de me ipſo mihi dicendum est, ſed facta et res ipſae declarabunt) communiter datam pecuniam vniuerſos putabat statim temere accepturos. eos igitur

in

τάχοιμι. διὰ ταῦτ' ἐδίδοτο· ξένια δ' ἦν ἡ πρόφασις. ἐπειδὴ δ' ἐκώλυσα ἐγὼ, πάλιν προσδιενείμαντο ἔτοι. τῷ Φιλίππῳ δ', ἐπειδὴ ταῦτ' εἰς τὰς αἰχμαλώτους ἠξίουν αὐτὸν ἀναλίσκειν ἐγὼ, ὅτε καλεπὴν τούτων εἶχε καλῶς, ἀδ' εἰπεῖν, ὅπ ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα, ὅτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα. ὡμολόγησε μὲν δὴ, διεκρούσαντο δ', εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπέμψειν. λέγε δὴ τὴν μαρτυρίαν τὴν Ἀπολλοφάνους, εἶτα τὴν τῶν ἄλλων τῶν παρόντων. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. φέρε δὴ ἢ ὅσους αὐτὸς ἐλυσάμην τῶν αἰχμαλώτων, εἴπω πρὸς ὑμᾶς. ἐν ὅσῳ γὰρ, οὐχὶ παρόντος πω τοῦ Φιλίππου, διετρίβομεν ἐν Πέλλῃ, ἔνιοι τῶν ἁλωκότων, ὅσοι περ ἦσαν ἐξηγορημένοι, ἀπιστοῦντες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δωρήσεσθαι μέν ταυ-

in tuto fore, qui ſe priuatim vendidiſſent, ſi vel minimum communiter datae pecuniae accepiſſemus. eo dabatur: hoſpitalia autem munera praetexebantur. vt autem ego prohibui, rurſus isti de integro inter ſe partiti ſunt. cum vero peterem a Philippo vt eam pecuniam in captiuos impenderet, neque opportunum illi fuit istos prodere, aut dicere illum, vel illum accepiſſe, neque impenſam fugere: ſed eluſit, ſe ad Panathenaea illos amiſſurum pollicitus. recita igitur testimonium Apollophanis, deinde aliorum qui adfuerunt. TESTIMONIVM. age, vobis exponam etiam, quot ipſe captiuos redemerim. dum enim ante reditum Philippi Pellae commorabamur, nonnulli captiuorum, qui

τα πεῖσαι τὸν Φίλιππον, ἑαυτὸς ἔφασαν βέλεσθαι λύσασθαι, καὶ μηδεμίαν τούτου Φιλίππῳ χάριν ἔχειν· καὶ ἐδανείζοντο, ὁ μὲν, τρεῖς μνᾶς, ὁ δὲ, πέντε, ὁ δὲ, ὅπως συνέβαινεν ἑκάστῳ τὰ λύτρα. ἐπειδὴ τοίνυν ὡμολόγησεν ὁ Φίλιππος τοὺς λοιποὺς λύσασθαι, συγκαλέσας ἐγὼ τούτους, οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὰ ἀργύρια, καὶ τὰ πεπραγμένα ὑπομνήσας, ἵνα μὴ δοκοῖεν ἔλαττον ἔχειν ἐπιχθέντες, μηδ' ἐκ τῶν ἰδίων λελυτρωσθαι πένητες ἄνθρωποι, τῶν ἄλλων ὑπὸ τοῦ Φιλίππου προσδοκωμένων ἀφεθήσεσθαι, ἔδωκα δωρεὰν τὰ λύτρα. καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λέγε καὶ ταύτας τὰς μαρτυρίας.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

κα. Ὅσα μὲν τοίνυν ἀφῆκα χρήματα, καὶ δωρεὰν ἔδωκα τοῖς ἀτυχήσασι τῶν πολιτῶν,

vades dederant, diffidentes, vt mihi videtur, ſe post a Philippo id impetraturos, dixerunt, ſe velle ſemetipſos redimere, neque id beneficium acceptum Philippo relaturos; et mutuo ſumpſerunt, alius tris minas, alius quinque, alius pro vt cuique condiciones erant propoſitae. postquam autem Philippus pollicitus fuit, ſe ceteros miſſos facturum, ego conuocatis iis, quibus mutuam pecuniam ipſe dederam, et actorum commonefactis (ne ſuam ſibi feſtinationem fraudi fuiſſe putarent, neue ſuis ſumptibus redimerentur tenues homines, cum ſpes eſſet, fore vt ceteri a Philippo dimitterentur) dono dedi precivm redemptionis. quae vt vere a me dici conſtet, recita et haec testimonia. TESTIMONIA.

§. 21. Quam igitur remiſi pecuniam, et dono dedi calamitoſis

ταῦτ' ἐστιν. ὅταν ὁ δεῖνα λέγῃ αὐτίκα δὴ πρὸς ὑμᾶς, τί δή ποτε, ὡς φῄς, ὦ Δημόσθενες, ἀπὸ μὲν σωτηρίαν ἐμὲ Φιλοκράτῃ, γνοὺς ὑδὲν ἡμᾶς ὑγιὲς πράττοντας, τὴν μὴ ταῦτα πρεσβείαν τὴν ἐπὶ τοὺς ὅρκους συμπρέσβευσας πάλιν, καὶ οὐκ ἀξιῶ; ταῦτα μέμνησθε, ὅτι τούτοις ὡμολογήκειν ἥξειν, ὡς ἐλυσάμην, καὶ κομιεῖν τὰ λύτρα, καὶ σώσειν εἰς δυνάμιν. δεινὸν οὖν ἦν ψεύσασθαι, καὶ πρέπον δυσυχοῦντας ἀνθρώπους πολίτας· ἰδίᾳ δ' ἀξιωσάμενον οὐ πάνυ καλὴν ὑδ' ἀσφαλὴς ἦν ἐπεῖσε πλανᾶσθαι. ἐπεὶ εἰ μὴ διὰ τὸ τούτοις βέλεσθαι σῶσαι, ἀξύλης ἀπολοίμην καὶ πρωΐης, εἰ καὶ πρωσλαβών γ' ἂν ἀργύριον πολὺ πολύ, μὴ τούτων ἐπρέσβευσα. σημεῖον δέ. ἐπὶ γὰρ τὴν τρίτην πρεσβείαν δίς με χειροτονη-

mitoſis ciuibus, haec est. quod ſi mox iste ad vos dicet, cur tandem, Demosthenes, ex mea, vt ais, Philocratis defenſione cum intellexiſſes, nos ſani nihil agere, posteriori legationi ad iuſiurandum exigendum miſſae interfuisti? cur eam non eiurasti? hoc mementote, me promiſiſſe iis quos redemeram, et allaturum pecuniam, et eos, quantum in me eſſet, conſeruaturum. non committendum igitur erat, vt mentirer, et deſererem calamitoſos ciuis; neque etiam admodum honestum aut tutum erat, detrectata legatione priuatim illic oberrare. nam niſi illos ſeruare voluiſſem, dii me omnes perdant et eradicent, ſi magnam mereri pecuniam voluiſſem, vt istorum in legatione collega eſſem. cuius rei ſignum hoc est; quod ad tertiam

σωτων ὑμῖν, δὶς ἐξωμοσάμην, καὶ ταῦτα ταύτην ἀποδημίαν πωποτε τοιαύτην ἐπρεσβευτον τούτοις. ὧν μὲν τοίνυν αὐτοκράτωρ ἦν ἐγὼ κατὰ τὴν πρεσβείαν, τοῦτον ἔχετε τὸν τρόπον ὑμῖν· ἃ δ' οὗτοι πλείους ὄντες ἐνίκων, ἀπωλόλωτε. καί τοι καὶ τἆλλα ἂν πολλὰ ἀκολούθως τούτοις ἐπέπρακτο, εἴπερ ἐπείθετό μοι. ἃ γὰρ ἔγωγε ἅπαξ ἀθλιος, διὰ ἄφρων ἦν, ὥστε χρήματα μὲν διδόναι, λαμβάνοντας ὁρῶν ἑτέρους, ὑπὲρ τοῦ πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας· ἃ δ' ἄνδρα μὲν δαπάνης οἷά τε ἦν πραχθῆναι, πολλῷ γὰρ μείζονας εἶχεν ὠφελείας πᾶσι τῇ πόλει, ταῦτ' οὐκ ἐβουλόμην γίγνεσθαι. καὶ σφόδρα γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. ἀλλ', οἶμαι, ἔδειξαν οὗτοί μοι. φέρε δή, τί τοῦτο πέπρακται καὶ ταῦτα, καὶ τί τῷ Φιλοκράτει, θεάσα-

tiam legationem bis delectus a vobis, bis iureiurando recusaui, et in illa profectione illis per omnia fui aduersatus. quae igitur in legatione mei arbitrii fuerunt, hoc se modo vobis habuerunt: in quibus autem isti, vt plures, vincebant, ea omnia perierunt. quin et cetera omnia conuenienter his acta essent, si quis mihi paruisset. neque enim ego ita infelix, aut vaecors fui, vt pecuniam darem, cum alios accipere viderem, pro meo vestri studio: quae autem et sine impensis confici potuissent, et vniuersae ciuitati longe plus profuissent, ea fieri noluissem. imo quid maluissem, Athenienses? sed me vincebant isti nimirum. agite vero quid inter haec iste egerit, et quid Philocrates,

spe-

δε· πρὸς ἄλληλα γὰρ ἔσαι φανερώτερα. πρῶτον μὲν τοίνυν Φωκεῖς σπονδους καὶ Αλεις ἀπέφηναν, καὶ Κερσοβλέπτην, καὶ πρὸς τὸ ψήφισμα, καὶ τὰ πρὸς ὑμᾶς εἰρημένα· εἶτα τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησαν κινεῖν, καὶ μεταίρειν, ἐφ' ᾧ πρεσβεύοντες ἤκομεν· εἶτα Καρδιανὸς Φιλίππῳ συμμάχους ἀνέγραψαν, καὶ τὴν μὲν γραφεῖσαν ὑπὸ Δημοσθένους ὑπ' ἐμοῦ πρὸς ὑμᾶς ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, αὐτοὶ δ' ἀδόκιμοι ὑγιὲς γράψαντες, ἀπέστειλαν· εἶθ' ὁ γνναῖος οὑτοσὶ, ἐμὲ μὲν τὸν δῆμον ἔφη τὸν ὑμέτερον καταλύσειν ἐπαγγέλεσθαι Φιλίππῳ, ὅτι ταῦτ' ἐπέπληττον, ἃ μόνον αἰσχρὰ νομίζων, ἀλλὰ καὶ δεινὰ, μὴ συναπόλωμαι διὰ τούτους, αὐτὸς δὲ ἰδίᾳ πολλὰ τὸν χρόνον ἐντυγχάνων ἀδόκιμον ἐπαύσατο Φιλίπ-

spectate: haec enim inter se collata, clariora erunt. primum igitur Phocensis et Alensis foedere excluserunt, et Cersobleptem, tum contra decretum, tum contra ea quae ad vos relata erant: deinde loco mouere atque immutare decretum, quo legati veniebamus, sunt aggressi: postea Cardianos Philippo socios inscripserunt, et scriptas a me literas ad vos non mittendas censuerunt, ipsi autem vaecordes suas literas miserunt: et tamen praeclarus iste vir me pollicitum esse Philippo dixit me rempublicam vestram abrogaturum, quod illas reprehendebam, quas non modo turpis existimabam, sed et verebar, ne insons ego meo interitu culpam illorum luerem, Aeschines vero nunquam de-

πω. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, Δέρκυλλος δ' αὐτὸν ἐν Φεραῖς τὴν νύκτα ἐφύλαττεν, οὐκ ἐγώ, τὸν παῖδα ἔχων τὸν ἐμὸν τουτονί, καὶ λαβὼν ἐξιόντα ἐκ τῆς Φιλίππου σκηνῆς, ἐμοὶ τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἀπαγγέλλειν, καὶ αὐτὸν μεμνῆσθαι. καὶ τὸ τελευταῖον ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς, νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀπόντων ἡμῶν, ἀπελείφθη παρὰ Φιλίππῳ. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ λέγω, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἐγὼ συγγραψάμενος, καὶ καλέσας ἐμαυτὸν ὑπάθυνον, μαρτυρήσω· εἶτα τῶν ἄλλων πρέσβεων ἕκαστον καλῶ, καὶ δυοῖν θατέρου, ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι ἀναγκάσω. ἐὰν δ' ἐξομνύωσιν, ἐπορκοῦντας ἐξελέγξω παρ' ὑμῖν φανερῶς. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

κϐ. Οἵοις μὲν τοίνυν κακοῖς καὶ πράγμασι

destitit priuatim congredi cum Philippo. ac cetera quidem taceo, Dercyllus autem Pheris eum nocte quadam obſeruauit, non ego, adhibito puero hoc meo, eoque deprehenſo, e tabernaculo Philippi exeunte, puerum mihi renunciare iuſſit, et ipſum id meminiſſe. denique nefarius iſte, et impudens, noctem et diem, digreſſis nobis, remanſit apud Philippum. et haec vere a me dici vt appareat, primum ego ipſe in tabellas referam, et meo periculo testificabor : deinde ceterorum legatorum ſingulos citabo, et omnino aut testificari, aut eiurare cogam. quod ſi eiurarint, periurii eos manifeste in conſpectu vestro conuincam. TESTIMONIVM.

§. 22. Quibus igitur malis et negociis in toto itinere ſim con-

κ᾽ τὴν ἀποδημίαν ἅπασαν συνεχόμενον, ἐωρᾶτε. τί γὰρ αὐτὸν οἴεσθε ἐκεῖ ποιεῖν, ἐγὼ ὀνίας δ᾽ ἀπόνητο, ὅθ᾽ ὑμῶν ὁρώντων τῶν καὶ πᾶσαν κυρίων ὄντων κ᾽ τἐναντίον κολάσαι, τοιαῦτα ποιοῦσι; συλλογίσασθαι δὴ βέλτιον τὰ κατηγορημένα ἀπαρχῆς, ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπισχνοῦμαι ἀρχόμενος δ᾽ λόγε, δείξω πεποιηκώς. ἐπέδειξα δ᾽ἐν ἀληθὲς ἀπαγγελκότα, ἀλλὰ φενακίσαντα ὑμᾶς, μάρτυσι τοῖς γεγραμμένοις αὐτοῖς, ἀ λόγοις χρώμενος· ἐπέδειξα αἴτιον γεγραμμένον δ᾽ μὴ θέλειν ὑμᾶς ἀκούειν ἐμοῦ τάληθῆ, ταῖς ὑποσχέσεσι, κ᾽ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τότε καταληφθέντας τότε, πολλὰ τἀναντία συμβουλεύσαντα, ἢ ἔδει, κ᾽ τῇ μὲν τῶν συμμάχων ἀντειπόντα εἰρήνη, τῇ δ᾽ Φιλοκράτους συναγορεύσαντα· οὗ χάριν

conflictatus, vidistis. quid enim eos illic feciſſe putatis, dum prope largitorem eſſent, cum videntibus vobis, qui habendi honoris, contraque irrogandae mulctae potestate valetis, ista deſignent? in ſumma igitur capita accuſationis ab initio colligam, vt ea me praestitiſſe demonstrem, quae in principio orationis, me vobis oſtenſurum eſſe ſum pollicitus. demonstraui eum nihil renunciaſſe veri, ſed fucum feciſſe vobis, ipſarum rerum non verborum testimoniis vſus: demonstraui, eum in cauſa fuiſſe, ne vos vera ex me audire velletis, tum istius promiſſis et pollicitationibus occupati, cum is omnia contra quam oportuit ſuaſiſſet, et ſociorum refragatum eſſe paci, Philocraticae ſuffragatum: tem-

καταπίψαντα, ἵνα μηδ' εἰ βούλησθε, δυνώμεθ' ἐξελθεῖν εἰς Φωκέας· καὶ ἄλλα δὴ τὰ ἀποδημίας πολλὰ καὶ δεινὰ εἰργασμένον· προδεδωκότα πάντα· πεπραγότα· δῶρα ἔχοντα· οὐδὲν ἐλλελοιπότα μοχθηρίας. ἐκεῖνα ταῦτα ὑπεχόμην ἐν ἀρχῇ, ταῦτα ἐπέδειξα. ὁρᾶτε τοίνυν τὰ μὴ ταῦτα· ἁπλοῦς γάρ ἐστιν ὁ μέλλων λόγος ἔτοιμος πρὸς ὑμᾶς ἤδη. ὁμωμόκατε ψηφιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου, καὶ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων· φαίνεται δ' οὗτος πάντα τἀναντία, τοῖς νόμοις, τοῖς ψηφίσμασι, τοῖς δικαίοις πεπραχὼς. ἐκεῖνα ἐκλωκέναι προσῆκε, πᾶσά γε νοῦν ἔχουσι δικασταῖς. εἰ γὰρ ἄλλο μηδὲν ἠδίκει, δύο τῶν πεπραγμένων ἔστ' ἱκανὰ αὐτὸν ἀποκτεῖναι. ἐ γὰρ μόνον Φωκέας, ἀλλὰ καὶ Θρᾳ-

pora contriuiſſe, vt nec ſi velletis, poſſetis educere copias in Phocidem: et alia multa et atrocia in itinere commiſiſſe: prodidiſſe omnia: vendidiſſe: accepiſſe munera: nullum praeteriſſe improbitatis genus. haec igitur in principio promiſi, haec demonstraui. iam quid reliquum ſit, videte; ſimplex enim est quae mihi iam vobiſcum erit oratio. iurastis vos pronunciaturos ex legibus et plebiſcitis, et decretis ſenatus quingentorum: constat autem, istum omnia contraria legibus, decretis, institutis in legatione feciſſe. eum igitur condemnari conuenit a cordatis iudicibus. nam ſi nihil aliud commiſiſſet, duo tamen eius facinora morte mulctanda eſſent. neque enim Phocenſis tantum, ſed et Thra-

κλω προδέδωκε Φιλίππῳ. καί τοι δύο χρησιμωτέρους τόπους τῆς οἰκουμένης ἐπὶ ἂν εἷς ἐπιδείξαι τῇ πόλει, τὴν μὲν γῆν, Πυλῶν, τὴν θαλάττης δ', τὸν Ἑλλήσποντον· ἃ σωμφότερα ἔστοι πεπράκασιν αἰσχρῶς, καὶ καθ' ὑμῶν ἐγκεχειρίκασι Φιλίππῳ. τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἄνδρ τῶν ἄλλων, ἡλίκον ἐστὶν ἀδίκημα, τὸ Θρᾴκλω καὶ τὰ τείχη προδόναι; μυρία δ' ἂν εἴη λέγειν, καὶ ὅσοι διὰ ταῦτα ἀπολώλασι παρ' ὑμῖν, ἃ δ', ὅτι χρήματα πάμπολλα ὠφλήκασιν, ῥᾴδιον δεῖξαι· Ἐργόφιλον Κηφισόδοτον, Τιμόμαχον, τὸ παλαιὸν πολὺν, Ἐργοκλῆν, Διονύσιον, ἄλλοι, οὓς ὀλίγου δέω σύμπαντας εἰπεῖν, ἐλάττω τὴν πόλιν βεβλαφέναι τούτου. ἀλλ' ἔτι γὰρ τότε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν λογισμὸν τὰ δεινὰ ἐφυλάττ-

Thraciam prodidit Philippo. at duo loca vtiliora reipublicae in orbe terrarum nemo possit ostendere, in terra, Pylis, Hellesponto, in mari: quae vtraque isti flagitiose vendiderunt, et vestro malo Philippo tradiderunt. illud ipsum igitur, praeter cetera, quantum scelus est, Thraciam et Muros prodidisse? infinita dici possent, quam multi propter talia facinora etiam interfecti sint apud vos, alios autem magna esse pecunia mulctatos, ostensu non est difficile; vt Ergophilum, Cephisodotum, Timomachum: vt olim aliquando Ergoclem, Dionysium, alios, quos vniuersos parum abest quin dicam minus quam istum nocuisse reipublicae. nam eo tempore, Athenienses, pericula vos et-

τεσθε ὑμεῖς, καὶ προεωρᾶσθε· νυνὶ δ' ὅ, τι ἂν μὴ καθ' ἡμέραν ὑμᾶς ἐνοχλῇ, καὶ παρὸν λυπῇ, παρορᾶτε. εἶτα τηνάλλως ἐνταῦθα ψηφίζεσθε, ἀποδοῦναι μὲν Κερσοβλέπτῃ τὸν Φίλιππον δεῖν ὄρκους, μὴ μετέχειν δὲ τῶν ἐν Ἀμφικτύοσιν, ἐπανορθώσασθαι δὲ τὴν εἰρήνην. καί τι τούτων ἑδενὸς ἂν τῶν ψηφισμάτων ἔδει, εἰ πλεῖν ἐθέλησε, καὶ τὰ προσήκοντα ποιεῖν· νυνὶ δ' ἃ μὲν ἦν πλούσασι σῶσαι, βαδίζειν κελεύων, ἀπολώλεκεν, ἃ δ' εἰπεῖν ταληθῆ, ψευδόμενος.

κγ. Ἀγανακτήσει τοίνυν αὐτίκα δὴ μάλα, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, εἴ μόνος τῶν ἐν τῷ δήμῳ λεγόντων, λόγων εὐθύνας ὑφέξει. ἐγὼ δ', ὅτι μὲν πρώτης ἂν εἰκότως ὧν λέγουσι δίκην ὑπέχοιεν, εἴπερ ἐπ' ἀργυρίῳ τί λέγοιεν, προσδοκῶ-

iamnum conſilio cauebatis et proſpiciebatis: nunc, niſi quod vos quotidie vexat, et praeſentia ſua molestiis afficit, negligitis. postea frustra hic decernitis, et Cerſobleptae a Philippo dandum eſſe iuſiurandum, et Philippo non dandum eſſe locum inter Amphictyones, et pacem eſſe corrigendam. quorum decretorum nullo fuiſſet opus, ſi navigare iste, et officio fungi voluiſſet: nunc quae nauigando conſeruare potuiſſent, ea dum ire iubet, perdidit, quae dicenda veritate, mentiendo.

§. 23. Indignabitur autem statim, vt ego audio, ſi ſoli ſibi popularium oratorum, verborum ratio reddenda ſit. ego vero aequum eſſe, vt omnes eorum quae dicant, ſi propter argentum dicunt, rationem reddant

ψω· ἀλλ' ἐκεῖνο λέγω. εἰ μὲν Αἰσχίνης ἰδιώτης ὢν ἀπελήρησέ τι καὶ διήμαρτε, μὴ σφόδρα ἀκριβολογήσησθε, ἀλλ' ἐάσατε, συγγνώμην ἔχετε· εἰ δ' πρεσβευτὴς ὢν, ἐπὶ χρήμασιν ἐξεπίτηδες ἐξηπάτηκεν ὑμᾶς, μὴ ἀφῆτε, μὴ δ' ἀνάσχησθε, ὡς ὐδεῖ δίκην ὧν εἶπεν ὑποσχεῖν. τίνος γὰρ ἄλλου δεῖ δίκην παρὰ πρέσβεων, ἢ λόγων λαμβάνειν; εἰσὶ γὰρ οἱ πρέσβεις, ὐ πειρῶν, ὐδὲ τόπων, ὐδὲ ὁπλιτῶν, ὐδ' ἀκροπόλεως κύριοι. ὐδεὶς γὰρ πρέσβεσι ταῦτα ἐγχειρίζει, ἀλλὰ λόγων καὶ χρόνων. οὗτος μὲν οὖν χρόνους, εἰ μὲν μὴ παρεῖλε τ πόλεως, οὐκ ἀδικεῖ, εἰ δ' ἀνεῖλεν, ἠδίκηκε· τοὺς γὰρ λόγους, εἰ μὲν ἀληθεῖς ἀπήγγελκεν, ἢ συμφέροντας, ἀποφυγέτω, εἰ δ' μὴ ψευδεῖς, μὴ μισθοῦ, μὴ ἀσυμφόρους, ἁλισκέσθω. ὐδὲν γὰρ ἔσθ'

reddant, praetermittam: ſed illud dico. ſi Aeſchines, vt homo rerum imperitus, delirauit alicubi, et frustratus est, ne ſeuerius inquirite, ſed miſſum facite, veniam date: ſin legationem obiens, accepta pecunia, de industria vos fefellit, ne abſoluite, neque admittite illud, poenas verborum non eſſe dandas. cuius enim alterius rei, quam verborum, ratio a legatis repoſcenda est? neque enim legatis committuntur triremes, aut loca, aut legiones, aut arces. nemo haec legatis tradit, ſed verba et tempora. quod ſi reipublicae tempora non praeripuit, non peccauit, ſin praeripuit, peccauit: verba autem ſi vera renunciavit, aut vtilia, abſoluatur, ſin et falſa, et corruptus, et invtilia, teneatur. nulla enim re

populus

ὅ, τι μεῖζον ἂν ὑμᾶς ἀδικήσειέ τις, ἢ ψευδῆ λέγων. οἷς γὰρ ἐστὶν ἐν λόγοις ἡ πολιτεία, πῶς, ἂν ὅτοι μὴ ἀληθεῖς ὦσιν, ἀσφαλῶς ἔστι πολιτεύεσθαι; ἐὰν ὃ δὴ καὶ πρὸς ἃ τοῖς ἐχθροῖς συμφέρει, δωρεά τις λαμβάνων λέγῃ, πῶς οὐχὶ κινδυνεύσει; ἀδέγε τὸν χρόνον ἴσον ἐς ἀδίκημα ὀλιγαρχίας, ἢ τυράννου παρελέσθαι, καὶ ὑμῖν· οὐδ' ὀλίγου γε δεῖ. ἐν ἐκείναις γὰρ, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις, πρᾶξαι ἐξ ἐπιτάγματος ὀξέως γίνεται· ὑμῖν δ', πρῶτον μὲν περὶ πάντων, τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ· καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι καὶ πρεσβείαις προσγεγραμμένον, οὐκ ἀεί· εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην, ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ· εἶτα κρατῆσαι, καὶ προειρῆσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας, τῷ ἢ δι' ἄγνοιαν, ἢ διὰ

populus laedi grauius potest, quam audiendis mendaciis. quorum enim in verbis ſita est reſpublica, quo pacto ſi ea vera non ſunt, tuto geri potest reſpublica? quod ſi quis inſuper ea quae hostibus conducant, accepta mercede dicat, an non etiam in magno periculo eritis? neque etiam eadem iniuria est, tyranno, aut oligarchiae praeripere tempora, quae vobis: neque parum interest. in illis enim imperiis omnia ex edicto celeriter fiunt: apud vos autem in primis ad ſenatum omnia referenda, et ab eo decernenda ſunt; idque duntaxat, cum praeconibus et legationibus adſcriptum fuerit, non ſemper; deinde indicenda concio, eaque tempore legibus constituto; post vincendi et ſuperandi ſunt iis qui rectiſ-

ſime

μοχθηρίαν ἀνθιλεγόντων· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, ἐπειδὰν ἡ δεδογμένον ᾖ, καὶ συμφέρον ἤδη φαίνηται, χρόνον δεῖ δοθῆναι τῇ τῶν πολλῶν ἀσθενείᾳ, ἐν ᾧ καὶ ποιοῦσι ταῦθ', ὧν ἂν δέωνται, ὅπως ἂν τὰ δόξαντα καὶ δυνηθῶσι ποιῆσαι. ὁ δὴ τὸν χρόνον τοῦτον ἀναιρῶν, τὸ οἷας παρ' ἡμῖν ἐστι πολιτείας, τὸν χρόνον ἀνῄρηκεν οὗτος, οὐ· ἀλλὰ τὰ πράγματα ἁπλῶς ἀφῄρηται.

κδ. Εἰ τίνων τις πρόχειρος λόγος πᾶσι τοῖς ἐξαπατᾶν ὑμᾶς βουλομένοις· ὁ ταράττοντες τὴν πόλιν, ὁ διακωλύοντες Φίλιππον ὑμῖν ποιῆσαι τὴν πόλιν. πρὸς οὓς ἐγὼ λόγον μὲν οὐδένα ἐρῶ, τὰς δ' ἐπιστολὰς ὑμῖν ἀναγνώσομαι τὰς τοῦ Φιλίππου, καὶ τοὺς καιροὺς, ἐφ' οἷς ἕκαστα ἐξηπάτησε, ὑπομνήσω· ἵνα

sime conſulunt, illi qui ex inſcitia, aut ex improbitate adverſantur; post haec autem omnia, cum iam et decretum aliquid fuerit, et iam conducibile eſſe videtur, ſpacium dandum est multitudinis tenuitati, in quo ea comparent, quorum indigent, vt decreta etiam exſequi poſſint. qui igitur ea tempora ſuſtulit in tali, qualis apud vos est, republica, is non tempora ſuſtulit, non, ſed ipſas actiones plane vobis eripuit.

§. 24. Etſi autem in promptu est quaedam iis qui vos decipere volunt, omnibus, oratio: illi qui ciuitatem turbant, qui Philippum reipublicae benefacere prohibent, iis tamen ego nihil reſpondebo, ſed literas vobis Philippi legam, et tempora ſingula, quibus decepti

estis

εἰδῆθ', ὅπ τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα, τὸ ἄχει κόρυ, παρελήλυθ' ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

κε. Οὕτω τίνυν αἰσχρὰ, καὶ πολλὰ, καὶ πάντα καθ' ὑμῶν πεπρεσβευκὼς, θρασέως λέγει, τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ Δημοσθένους, ὃς τῶν συμπρέσβεων κατηγορεῖ; νὴ Δία, εἴτε βέλομαί γε, εἴτε μή· παρ' ὅλην μὲν τὴν ἀποδημίαν ὑπὸ σοῦ τιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, δυοῖν δὲ αἱρέσεων ὄντων μοι νυνὶ, ἢ τοιούτων ὄντων τῶν πεπραγμένων, δοκεῖν κοινωνεῖν ὑμῖν, ἢ κατηγορεῖν, ἐγὼ δ' οὐδὲ συμπεπρεσβευκέναι φημί σοι, πρεσβεύειν μέντοι, σὲ μὲν πολλὰ καὶ δεινὰ, ἐμαυτὸν δ' ὑπὲρ τηλικούτων τὰ βέλτιστα. ἀλλὰ Φιλοκράτης σοι συμπεπρέσβευκε, κἀκείνῳ σὺ καὶ Φρύνων. ὑμεῖς γὰρ ταῦτα ἐπράξατε,

estis, redigam vobis in memoriam: vt sciatis, frigidum illud nomen ad fastidium vsque repetitum decipiendis vobis illum consumpsisse. LITERAE PHILIPPI.

§. 25. Cum igitur tam turpia, tam multa, omnia denique contra vos in legatione commiserit, passim dictitat, quid de Demosthene est dicendum, qui collegatos accusset? mehercule siue velim, siue nolim, cum sim et tot a te in toto itinere insidiis appetitus, et duarum nunc mihi rerum detur optio, aut vt talium actorum vestrorum socius esse videar, aut vos vt accusem, ego vero tuum me collegam fuisse nego, et te in legatione multa et non ferenda designasse; et ea me fecisse dico, quae essent reipublicae vtilissima. Philocrates quidem collega tuus fuit, et tu illius, et Phryno,

καὶ ταῦτα ἅπασιν ὑμῖν ἤρεσκε. ποῦ δ' ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγῳδεῖ μᾶλλον. ὥσπερ οὐχὶ τοὺς ἀδικουμένους τούτων ὄντας προδότας, ἀλλὰ τοὺς τὰ δίκαια ποιοῦντας. ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι πάντες οἱ πρυτάνεις θύσιν ἑκάστοτε κοινὴν, καὶ συνδειπνοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ συσπένδουσι, καὶ οὐ διὰ τοῦτο οἱ χρηστοὶ τοὺς πονηροὺς μιμοῦνται, ἀλλ' ἐὰν ἀδικοῦντα λάβωσί τινα αὐτῶν, τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δηλοῦσι. καὶ ἡ βουλὴ τὰ αὐτὰ ταῦτα εἰσιτήρια ἔθυσε, συνεισιόντων σπονδῶν, ἱερῶν ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοὶ, χρεὼν, ὡς εἰπεῖν, αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι. ἆρ' οὖν διὰ ταῦτα τοῖς ἀδικοῦσιν αὐτῶν ἔδωκαν ἄδειαν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Λέων Τιμαγόρου κατηγόρει, συμπεπρεσβευκὼς τέτταρα ἔτη· Εὔβουλος Θαρρήκου, καὶ Σμικύθου, συστε-

Phryno. vos enim ista agitabatis, ista vobis omnibus probabantur. vbi autem ſal? vbi menſa? vbi libationes? hoc enim paſſim tragice declamitat, quaſi non homines iniurii rerum illarum ſint proditores, ſed ii qui officio funguntur. ego vero ſcio, eos omnis qui ſummae rerum praeſunt, ſemper rem diuinam facere communiter, et concoenare inter ſe, et vna libare, neque tamen propterea boni malos imitantur, ſed ſi quem ſuorum in facinore deprehenderint, apud ſenatum et populum deferunt. ſenatus item communia ſacra habet auſpiciorum, communia conuiuia: vna libant, vna ſacrificant duces, parum abeſt, quin magiſtratus dicam omnis. nunquid propterea collegis delinquentibus dant impunitatem? minime vero. Leo Timagoram accuſauit, cum qua-

σιπκώς· Κόνων ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος, Ἀδειμάν]ε συςρατηγήσας. πότερον ἔν σοὺ ἄλας, ἢ τὰς σπονδὰς παρέβαινον, Αἰσχίνη; ἢ προδιδόντες, καὶ ξυμπεσβεύονλες, καὶ ἢ δωροδοκοῦντες, ἢ ἢ καπηγορεῦνλες; ἢ ἀδικοῦντες δηλονότι τὰς ὅλης γε τ̃ πατρίδ@ σπονδὰς, ὥσπερ σὺ, ἢ οὐ μόνον τὰς ἰδίας.

κς. Ινα τοίνυν εἰδῆτε, ὅτι οὐ μόνον τῶν δημοσίᾳ πο]ὲ ἐληλυθότων ὡς Φίλιππον ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἢ τῶν ἰδίᾳ, ἢ πάν]ων, ὅτοι φαυλόταδι καὶ πονηρόταδι γεγόνασιν, μικρὸν ἀκούσα]έ μου ἔξω τ̀ πρεσβείας ταυ]ησί. ἐπειδὴ γὰ εἷλεν Ολυνθον Φίλιππ@, Ολύμπια ἐποίη· εἰς δὲ τὴν θυσίαν ταύτην ἢ τὴν σπονήν, πάν]ας τὺς τεχνίτας συνήγαγεν. ἑσιῶν δ' αὐτὺς, καὶ σεφανῶν τὺς νενικηκότας,

driennium in legatione cum eo fuiſſet: Eubulus Tharrecem, et Smicythum, cum quibus communem menſam habuit: Cono antiquus ille, Adimantum, imperii militaris ſocium. vtri igitur, Aeſchine, ſalem et libationes negligebant? iine qui prodebant, et legationem ementiebantur, et largitionibus corrumpebantur, an ii qui accuſabant? ii nimirum, qui totius patriae libationes violabant, vt tu, et non ſolum priuatas.

§. 26. Vt autem ſciatis istos non eorum modo qui publice vnquam, ſed eorum etiam qui priuatim ad Philippum venerunt, atque adeo mortalium omnium nequiſſimos et improbiſſimos exstitiſſe, pauca ex me audite, quae ad hanc legationem nihil attinent. Olyntho capta Philippus Olympia celebrabat: ad id autem ſacrificium

ἤρετο Σάτυρον τινὰ, τὸν κωμικὸν ὑποκρινὴ, τί δὴ μόνον οὐδὲν ἐπαγγέλλεται; ἢ πινα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν, ἢ πρὸς αὐτὸν ἀπιστίαν ἐνεωρακὼς εἴη; εἰπεῖν δέ φασι τὸν Σάτυρον, ὅτι ὧν μὴν οἱ ἄλλοι δέονται, ἀδενὸς ὢν ἐν χρείᾳ τυγχάνει· ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾴσα μὴν ἐστι Φιλίππῳ δῶναι, καὶ χαρίσασθαι πολλῶν, δεδοικέναι δ', μὴ διαμάρτῃ. κελεύσαντος δ' ἐκεῖνον λέγειν, καί τι καὶ νεανιευσαμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδὲν ὅ, τι οὐ ποιήσει, εἰπεῖν αὐτόν φασιν, ὅτι ἦν αὐτῷ Ἀπολλοφάνης ὁ Πυδναῖος, ξένος, καὶ φίλος· ἐπειδὴ δολοφονηθεὶς ἐτελεύτησεν ἐκεῖνος, φοβηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὑπεξέθεντο τὰς θυγατέρας, παιδία ὄντας, εἰς Ὄλυνθον. αὗται νῦν, ἔφη, τοῦ πολέμου ἀλόντος, αἰχμάλωτοι γεγόνασι, καὶ εἰσὶ

crificium et celebritatem, omnis artifices congregarat. quos cum exciperet epulis, et victores coronis ornaret, interrogabat Satyrum, comicum histrionem, cur tandem ſolus nihil postularet? num in ſe aliquas ſordis, aut aliquam animi erga ipſum offenſionem perſpexiſſet? reſpondiſſe aiunt Satyrum, quae alii requirerent, eorum ſibi nihil eſſe opus: quae vero ipſe libenter postularet, ea Philippo quidem datu eſſe omnium facillima, et donatu, ſed vereri ſe, ne repudiaretur. cum autem ille dicere iuſſiſſet, et iuuenilius aliquid addidiſſet, ſe nihil non eſſe facturum, reſpondiſſe illum ferunt, Apollophanem Pydnaeum ſibi fuiſſe hoſpitem et amicum; quo per inſidias occiſo, a cognatis eius, metu perterritis, filiolas eius puellulas Olynthum, quo tutiores eſſent, eſſe miſſas. eae

πρὸς σοὶ, ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου. ταύτας αἰτῶ σε, καὶ δέομαι, δός μοι. βέλομαι δέ σε ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵαν μοὶ δώσεις δωρεὰν, ἐὰν ἄρα δῷς. ἀφ' ἧς ἐγὼ κερδανῶ μὲν οὐδέν· πρῶτα γὰρ οὐ πρεπτὰς, ἐκδώσω, καὶ οὐ φειδόμενοι παθόντας οὐδὲν ἀνάξιον, οὔθ' ἡμῖν, οὔτε τοῦ πατρός. ὡς οὖν ἀκοῦσαι τὰς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ θόρυβον πρῶτα πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον παθεῖν τι, καὶ δοῦναι. καί τοι τῶν ἀποκτεινάντων ἦν Ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου οὗτος ὁ Ἀπολλοφάνης. ἐξετάσωμεν δὴ πρὸς τὸ τοῦ Σατύρου τοῦτο συμπόσιον, ἕτερον συμπόσιον, τὸ τούτων, ἐν Μακεδονίᾳ γενόμενον· καὶ θεάσασθε εἰ πρόσπλησιον τοῦτῳ, καὶ ὅμοιον. κληθέντες γὰρ ἦσαν πρὸς Ξενόφρονα, τὸν υἱὸν τοῦ

nunc, inquit, expugnata vrbe, captae, penes te ſunt, aetate iam nubili. eas a te peto, et quaeſo vt mihi des. quas ſi mihi dederis, quale munus daturus ſis, audire et cognoſcere te velim. quo ego lucri nihil faciam, ſed eas dote data elocabo, neque committam, vt aliquid indignum vel nobis, vel patre patiantur. quod vt conuiuae audiuerunt, tantus plauſus, tanta collaudatio, tantus tumultus excitatus est ab omnibus, vt Philippus humanitate motus concederet. quanquam ex interfectoribus Alexandri, fratris Philippi, fuerat is Apollophanes. agite, conferamus cum hoc Satyri conuiuio, aliud conuiuium istorum in Macedonia celebratum: vt ſpectetis, an aequale huic et ſimile videatur. inuitati isti ad Xenophronem, Phaedimi filium, vnius e triginta tyrannis, pro-

Φαιδίμε, τᾶ τῶν τελάκοντα, ὤχοντο, ἐγὼ δ' οὐκ ἐπορεύθην. ἐπειδὴ δ' ἦκον εἰς τὸ πίνειν, εἰσάγει τινὰ Ολυνθίαν γυναῖκα, δύπροσπῆ μὲν, ἐλευθέραν δ' καὶ σώφρονα, ὡς τὸ τέλος ἐδήλωσε. ταύτην, τὸ μὲν πρῶτον, ἄτοσι πίνειν ἠνάγκαζον ἠσυχῇ, κ' πρόγειν ἄτοι, μοι δοκεῖν, ὡς διηγεῖτο Ιατροκλῆς ἐμοὶ τῇ ὑστεραίᾳ· ὡς δ' προῆκε τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, καταπλίνεσδαι, καί τι καὶ ἄδειν ἐκέλευον. ἀδημονέσης δ' τ' ἀνθρώπε, καὶ ἅτε ἐθελέσης, ἅτε ἐπισαμένης, ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν, ἅτοσι καὶ ὁ Φρύνων, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι, τῶν θεοῖς ἐχθρῶν τε, καὶ ἀλιτηρίων Ολυνθίων αἰχμάλωτον δσαν, πυφάν. κ', κάλει παῖδα, καὶ ἱμάντα τις φερέτω. ἦκεν οἰκέτης ἔχων ῥυπτῆρα. κ' πεπωκότων, οἶμαι, κ' μικρῶν ὄντων τῶν

propere abierunt, ego vero non abii. vt autem ad pocula ventum est, introducit is mulierem quandam Olynthiam, formosam quidem illam, sed ingenuam et modestam, vt exitus declarauit. eam primum bibere paulatim cogebant, atque edere (nisi fallor) isti, vt mihi postridie Iatrocles narravit: vt autem res procedebat, et mero incalescebant animi, assidere, atque etiam aliquid canere iubebant. aestuante muliere, vt quae neque vellet, neque sciret, contumeliam id factum interpretantur iste et Phryno, et non ferendum esse dictitant, vt captiua ex diis invisis et nefariis Olynthiis, delicias faceret. age, voca servum, inquit, et lorum aliquis afferat. venit seruus scuticam gestans. cum autem potassent scilicet, et leui de causa bilis moueretur, vt aliquid illa dixerat,

παρεξιώντων, εἰπόσης τί, καὶ δακρυσάσης ἐμείνης, περιρήξας τὸν χιτωνισκὸν ὁ οἰκέτης, ξαίνει κ' τ' νώτα πολλάς. ἔξω δ' αὐτῆς ὅσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ κ' τοῦ παράγματ' ἡ γυνὴ, ἀναπηδήσασα, περιπίπτει πρὸς τὰ γόνατα τῷ Ἰατροκλεῖ, κ' τιὼ τράπεζαν ἀναιρέπει· κ', εἰ μὴ ἐκεῖν' ἀφείλετο, ἀπώλετ' ἂν παρανυμφή. κ' γὰρ ἡ παρανία τ' καθάρματ' τυγχάνει, δεινή. κ' περὶ ταύτης τ' ἀνθρώπου, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ λόγ' ἦν ἐν τοῖς μυρίοις, κ' Διόφαντος ἐν ὑμῖν ἀπήγγειλεν, ἃ νυνὶ μαρτυρεῖν αὐτὸν ἀναγκάσω, καὶ κ' Θετταλίαν πολὺς λόγ', καὶ πανταχοῦ. καὶ τοιαῦτα σαυτοῦ συνειδὼς ἑαυτῷ πεπραγμένα ὁ ἀκάθαρτ' οὑτοσὶ, τολμήσει βλέπειν εἰς ὑμᾶς; κ' τὸν βεβιωμένον αὖτῷ βίον αὐτίκα δὴ μάλα ἐρεῖ λαμπρᾷ

xerat, et illacrymarat, lacerata et direpta tunica, ſeruus crebras plagas tergo ingerit. tum amens animi prae dolore et terrore mulier, ſubſiliens ad genua Iatrocli accidit, et menſam ſubuertit; quod niſi is eam eripuiſſet, interfecta eſſet in illa ebrietatis inſania. temulentia enim istius impuri, crudelis est. ac de hac muliere et in Arcadia ſermo fuit percelebris, inter decem illa virorum millia, et Diophantus apud vos renunciauit, quem mox dicere cogam testimonium, pervulgatus rumor fuit et in Theſſalia, et vbique gentium. et tamen talium ſibi conſcius facinorum impurus iste vos audebit intueri? et actam a ſe vitam clara statim voce praedicabit? quae res mihi ſpiritum intercludit. num hi neſciunt,

τῇ φωνῇ; ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπίγομαι. οὐκ ἴσασιν οὗτοι, τὸ μὲν ἐξαρχῆς τὰς βίβλους ἀναγινώσκοντά σε τῇ μητρὶ τελούσῃ; καὶ παῖδα ὄντα ἐν διάσοις καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλινδούμενον; μὴ ταῦτα ἢ ταῖς ἀρχαῖς ὑπογεγραμματεύοντα, ἢ δυοῖν, ἢ τριῶν δραχμῶν πονηρὸν ὄντα; τὰ τελευταῖα δὲ, ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ πρωταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς ἐδαρτεφόμενον; ποῖον οὖν ἐρεῖς βίον; ὃν ἐβεβίωκας; ἐπεὶ ὅγε βεβιωμένος σοι, πιστὸς φαίνεται. ἀλλὰ δὴ τὰ τῆς ἐξουσίας· ἔστιν ἄλλον ἔχεινε παρ' ὑμῖν ἐπὶ πορνείᾳ. ἀλλὰ μή πω ταῦτα· ἀλλὰ τὰς μαρτυρίας μοι λέγε πρῶτον ταυτασί. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

κζ. Τοσούτων τοίνυν καὶ τοιούτων ὄντων, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὧν ἀδικῶν ὑμᾶς ἐξελήλεγκται,

sciunt, te a primordio aetatis lectitasse libros matri initianti? et puerum etiamnum in coetibus Liberi patris, et inter ebriosos homines esse volutatum? post autem scriptioni apud magistratus dedisse operam, et propter binas aut ternas drachmas fuisse sceleratum? postremo, non ita olim alienis sumptibus ad tertias partis actitandas, cum bene tecum agi putares, victitasse? quam igitur vitam referes? quam non vixisti? nam eam quidem quam vixisti, talem esse constat. sed o licentiam. iste apud vos alium impudicitiae reum egit. verum nondum haec, sed testimonia mihi prius ista recita. TESTIMONIA.

§. 27. Cum igitur ea quae in vos commisisse convictus est,

ἐν οἷς τί κακὸν οὐκ ἔνι; δωροδόκος, κόλαξ, ταῖς ἀρχαῖς ἔνοχος, ψεύστης, τῶν φίλων προδότης, πάντα ἔνεστι τὰ λεγόμενα, πρὸς ἓν οὐδοπωῦν τούτων ἀπολογήσεται, ἀλλ' ἔξεστι δικαίαν ἀλλ' ἁπλῶς εἰπεῖν ἀπολογίαν ἀδεμίαν· ἃ δ' ἐγὼ πέπυσμαι μέλλειν αὐτὸν λέγειν, ἔστι μὲν ἐγχειρήσατω μανίας. ἀ μὲν ἀλλ' ἴσως τῷ μηδὲν ἔχοντι δίκαιον ἄλλο εἰπεῖν ἀνάγκη πάντα μηχανᾶσθαι. ἀκούω γὰρ αὐτὸν ἐρεῖν, ὡς ἄρα ἐγὼ, πάντων ὧν κατηγορῶ, κοινωνὸς γέγονα, καὶ συνήρεσκε ταῦτά μοι, καὶ συνέπραττον ἅπαντα, ἔπειτα ἐξαίφνης μεταβέβλημαι καὶ κατηγορῶ. ἔστι δ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπραγμένων, ὅτε δίκαια, ὅτε προσήκουσα ἡ τοιαύτη ἀπολογία, ἐμοῦ μέν τοι τίς κατηγορία· ἐγὼ μὲν γὰρ, εἰ ταῦτα πεποίηκα, φαῦλος εἰμὶ ἄνθρωπος, τὰ δὲ πράγ-

est, tot et tanta ſint, iudices, in quibus quid mali non inest? corruptus, aſſentator, diris obligatus, mendax, amicorum proditor, omnia inſunt atrociſſima, nihil horum defendet, neque quicquam aequi aut boni reſpondere poterit: quae autem ego eum reſponſurum eſſe audio, ſunt illa quidem inſaniae proxima. ſed eum fortaſſe qui nullam iuſtam habet excuſationem, quiduis neceſſe eſt comminiſci. dicturum audio, eorum me quae accuſem, ſocium ſibi fuiſſe, et approbatorem, et adiutorem omnium, ac deinde repente mutatum accuſare. quanquam autem actorum illa neque iuſta eſt defenſio, neque conueniens, ſed mei quaedam accuſatio (ego enim ista ſi feci, nequam homo ſum, res autem propterea nihilo

γματα οὐδὲν βελτίω διὰ τοῦτο, οὐδὲ πολλῶ δεῖ· οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγε οἶμαί μοι προσήκειν ἀμφότερα ὑμῖν ἐπιδεῖξαι, καὶ ὅτι ψεύσεται, ταῦτα ἐὰν λέγῃ, καὶ τὴν δικαίαν ἣ τις ἐστὶν ἀπολογία φεύξεται. ἡ μὲν τοίνυν δικαία καὶ ἁπλῆ, ἢ ὡς οὐ πέπρακται τὰ κατηγορημένα, δεῖξαι, ἢ ὡς πεπραγμένα συμφέρει τῇ πόλει· τούτων δ' ἑτέρου δυνήσεται ἂν οὐδὲ ποιῆσαι. ὅτε γὰρ ὡς συμφέρει δή τι Φωκέας ἀπολωλέναι, καὶ Πύλας Φίλιππον ἔχειν, καὶ Θηβαίους ἰσχύειν, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ στρατιώτας εἶναι, καὶ Μεγάροις ἐπιβουλεύειν, καὶ ἀνώμολον εἶναι τὴν εἰρήνην, λέγειν αὐτῷ ἔνεστιν, οἷς τότε τἀναντία ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ὡς συμφέροντα καὶ χρηστόμενα· οὔτε ὡς οὐ πέπρακται ταῦτα, δυνήσεται πεῖσαι τοὺς αὐτοὺς ἑωρακότας ὑμᾶς

nihilo sunt meliores, neque multis verbis est opus) tamen officii mei esse puto, vtrumque vobis vt ostendam, et mentiturum eum, si talia dicet, et legitimam defensionem declinaturum. quae ita fuerit iusta et simplex, si aut non feciſſe se quae accusentur, ostenderet, aut acta quae sint, profuisse reipublicae; quorum iste neutrum facere poterit. neque enim profecto dicere poterit, expedire, vt Phocenses perierint, vt Pylas Philippus teneat, vt Thebani sint potentes, vt milites in Euboea versentur, vt Megaris insidiae fiant, vt pax nullo sit iureiurando confirmata, quibus tum contraria vobis nunciauit, vt quae et vtilia essent, et futura essent: neque illa non esse facta, persuadere vobis poterit, qui vi-

καὶ δῦ εἰδότας. ἀκούω ὡς ὁ κεκοινώνηκα τούτοις μηδενὸς, λοιπόν μοι δεῖξαι. βούλεσθε οὖν ὑμῖν, πάντα τὰ ἄλλα ἀφεὶς, ἃ πρὸς ὑμῖν ἀνέπον, ἃ ἐν τῇ ἀποδημίᾳ προσέχουν, ὡς ἅπαντα τὸν χρόνον ἠναντίωμαι, αὐτοὺς προσέχωμαι μάρτυρας τούτοις, ὡς πάντα τἀναντία ἐμοὶ, καὶ τούτοις πέπρακται, καὶ χρήματα ἔτοι μοὶ ἔχουσιν ἐφ' ὑμῖν, ἐγὼ δ' οὐκ ἠθέλησα λαβεῖν; θεάσασθε δή. τίνα τῶν ἐν τῇ πόλει φήσαιτ' ἂν βουλευόμενον εἶναι, καὶ πλείστης ὀλιγωρίας καὶ ἀναιδείας μεστόν; ὁδεὶς ὅδ' ἂν ἁμαρτὼν ὑμῶν ἄλλον δῦ οἶδ' ὅτι φήσειεν, ἢ Φιλοκράτην. τίνα δὲ φθέγγεσθαι μέγιστον ἁπάντων, καὶ σαφέστατ' ἂν εἰπεῖν ὅ, τι βούλοιτο τῇ φωνῇ; Αἰσχίνην οἶδ' ὅτι τοῦτο. τίνα δ' ἔτοι μὴ ἄτολμον καὶ δειλὸν πρὸς τοὺς ὄχλους φα-

distis ipsi, et comperta habetis. reliquum est, nihil istorum omnium ad me attinere vt ostendam. vultis igitur me, ceteris omnibus omissis, vt scilicet apud vos in eos sim invectus, vt in itinere eos offenderim, vt eis omni tempore sim aduersatus, istos ipsos producere testis omnia inter me et illos contraria esse facta: istos pecuniam contra vos accepisse, me recusasse? videte igitur. quemnam in ciuitate fateamini esse vaecordissimum, et temeritatis atque impudentiae refertissimum? neminem vestrum vel per errorem alium scio dicturum, quam Philocratem. quem autem omnium clamosissimum, et quaelibet clarissima voce pronunciantem? Aeschinem nimirum. quem autem isti carere audacia,

σὶν, ἐγὼ δ' ἀὐλαβῆ; ἐμέ. ὐδὲν γὼ πώποτ' ἄτ' ἠνώχλησα, ἄτε μὴ βελομϐύοις ὑμᾶς βεβίασμαι. ὐκοῦν ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις, ὁσάκις λόγ@ γέγονε ϖερὶ τύτων, κ) κατηγορῆντ@ ἀκύετέ μ, κ) ἐλέγχονλος ἀεὶ τύτοις, κὰ λέγονλ@ ἀνλικρις, ὅτι χρήματα εἰλήφασι, κ) πάνλα πεπραάκασι τὰ πράγματα τ πόλεως. κὰ τύτων ὐδεὶς ϖώποτ' ἀκύων ταῦτα, ἀντεῖπεν, ουὐδὲ διῆρε τὸ ςόμα, ὐδ' ἔδειξεν ἑαυτόν. τί πο' ἔν ἐςι τὸ αἴτιον, ὅτι ④ βδελυρώταλοι ϖάνλων τῶ ἐν τῇ ϖόλ, κὰ μέγιςον φθεγόμϐοι, τοὺ ⓒ ἀτολμοτάτ ϖνύτων ἐμοῦ, κὰ ὐδενὸς μεῖζον φθεγομϐύ, τοσῦτον ἡτῶν)); ὅτι ταληθὲς ἰχυρόν ἐςι, κ) τὐνατώτιον ἀσθενές. τὸ συνειδέναι ϖεπραχόσιν ἑαυτοῖς τὰ ϖράγματα, τῦτο ϖροαιρεῖ) τὴν θρασύτητα τὴν

cia, et timidum eſſe ad turbas dicunt, ego autem verecundum? me. neque enim vnquam vobis molestus fui, aut coegi inuitos. atqui in omnibus concionibus, quoties de his mentio facta est, et accuſantem me audistis, et ſemper istos redarguentem, et palam dicentem, eos accepiſſe pecuniam, et omnia vendidiſſe negocia ciuitatis. quae isti cum audirent, nemo vnquam eorum iuit inficias, non os aperuit, non ſe ostendit. quae igitur cauſa est, vt omnium vaecordiſſimi in ciuitate, et voce ampliſſima praediti, a me omnium timidiſſimo, et nemine clarius loquente, tantum ſuperentur? quia veritas est potens, contrarium infirmum. conſcientia proditionum, eripit eis audaciam, ea linguam reprimit

τούτων· τοῦτο ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν· ἐμφράττει τὸ στόμα· ἄγχει· σιωπᾶν ποιεῖ. τὸ τοίνυν τελευταῖον, ἴσε δήπου πρώην ἐν Πειραιεῖ, ὅτ' αὐτὸν οὐκ εἰᾶτε πρεσβεύειν, βοᾷν ἃ εἰσαγγελεῖ με, καὶ γράψειν, κἀγὼ ἰὼ ἰώ. καίτοι ταῦτα μὲν ἐστι μακρῶν καὶ πολλῶν ἀγώνων καὶ λόγων ἀρχή, ἐκεῖνα δ' ἁπλᾶ, καὶ δύ' ἢ τρία ἴσως ῥήματα, ἃ κἂν ἐχθὲς ἐωνημένῳ ἀνθρώπῳ εἰπεῖν δυνηθείη· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πάνδεινόν ἐστιν. ὅτοσὶ κατηγορεῖ ταῦτα ἐμοῦ, ὧν αὐτὸς κοινωνὸς γέγονε, καὶ χρήματα εἰληφέναι φησὶν ἐμέ, αὐτὸς εἰληφὼς, ἢ μᾶλλον εἰληφώς. τούτων μὲν τοίνυν οὐδὲν εἶπεν, οὐδ' ἐφθέγξατο, οὐδ' ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς· ἄλλα δ' ἠπείλει. διὰ τί; ὅτι ταῦτα μὲν αὐτῷ συνήδει πεπραγμένα, ὁ δοῦλος

primit, obturat os, angit, silentium imponit. postremum autem illud profecto nostis, eum, cum nuper legatum ire non sineretis, clamitasse, diem se mihi dicturum apud senatum, et accusaturum, et heu, heu. atqui illa sunt longorum et multorum certaminum atque orationum exordia, haec autem simplicia, et duo aut tria circiter verba, quae vel heri emptum mancipium proferre posset: Athenienses, negocium hoc perindignum est. iste me earum rerum accusat, quarum ipse socius fuit, et pecuniam accepisse me dicit, cum ipse acceperit, aut in partem venerit. horum quidem nihil dixit, nec locutus est, nec ex eo quisquam vestrum audiuit, sed alia minitabatur. quamobrem? quod ea a se esse facta sibi conscius erat, et haec verba seruiliter reformidabat.

ἦν τῶν ῥημάτων τούτων. ἔκοπτε τοίνυν τὴν γνώμην οὐκ ἐπὶ τούτοις ἡ διάνοια, ἀλλ' ἀνεδύετο. ἐπέλαμπε γὰρ αὐτοῖς τὸ συνειδέναι· λοιδορεῖσθαι δ' ἄλλα ἅπαντα ἐξῆν, καὶ οὐδεὶς ἐκώλυεν αὐτὸν, οὐδὲ βλασφημεῖν.

κη. Ὁ τοίνυν μέγιστον ἁπάντων, καὶ οὐ λόγος ἀλλ' ἔργον ἤδη. βούλομαι γὰρ ἐμοῦ τὰ δίκαια, ὥσπερ ἐπρέσβευσα δὶς, οὕτω καὶ λόγον ὑμῖν δοῦναι δὶς, οὐσελθὼν Αἰσχίνης οὑτοσὶ τοῖς λογισταῖς, ἔχων μάρτυρας πολλοὺς, ἀπηγόρευε μὴ καλεῖν ἐμὲ εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς δεδωκότα δύθυνας, καὶ οὐκ ὄντα ὑπόδυνον. καὶ τὸ πρᾶγμα ἦν ὑπεργέλοιον. τί οὖν ἦν τοῦτο; τὸ προέρας ἐκείνης πρεσβείας, ἧς οὐδεὶς κατηγόρει, δὺς λόγον, οὐκ ἐβούλετο αὖθις εἰσιέναι πρὸς ταύτης, ἧς νυνὶ εἰσέρχεται, ἐν ᾗ πάντα τὰ ἀδικήματα ἐστὶν· ἐν ᾗ δ' δὶς ἐμὲ

dabat. non igitur eo accedebat animus, ſed reſiliebat. retrahebatur enim a conſcientia; alia vero quaedam conuiciari, nemo eum prohibebat, et maledicere.

§. 28. Quod autem est maximum omnium, et non verba iam, ſed res ipſa, cum ego vellem, quod aequum erat, vt bis legatus ieram, ſic bis reddere vobis rationem, Aeſchines multis testibus adductis, ad rationum magistros acceſſit, meque vocari in praetorium vetuit, vt qui rationem reddidiſſem, nec postulari poſſem. et res fuit perquam ridicula. quae igitur illa fuit? cum de priore legatione rationem reddidiſſet quam nemo accuſabat, nolebat denuo in ius venire de hac, qua nunc reus agitur, in qua omnes iniuriae ineſſent: quod autem ego me bis ſiſtebam, ex eoque et ipſi neceſſi-

tas

εἰσελθεῖν, ἀνάγκη ἦν αὐτὸν καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. διὰ ταῦτα οὐκ εἴα καλεῖν. καί τοι τοῦτο τὸ ἔργον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀμφότερ' ὑμῖν ἐπιδείκνυσι σαφῶς, καὶ κατεγνωκότα ἑαυτοῦ τοῦτον, ὡς τε μηδενὶ νῦν ὑμῶν δύσεβῶς ἔχειν ἀποψηφίσασθαι αὐτόν· καὶ μηδὲν ἀληθὲς ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. εἰ γὰρ εἶχε, τότ' ἂν κἀγὼ λέγων, καὶ κατηγορῶν ἐξηύξετο· οὐ, μὰ Δία, οὐκ ἀπηγόρευε καλεῖν. ὡς τοίνυν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

κθ. Ἀλλὰ μήν, ἐάν γέ τι ἔξω τοῦ πρεσβείας βλασφημῇ περὶ ἐμοῦ, κἀγὼ πολλὰ οὐκ ἂν εἰκότως ἀκούοιτε αὐτοῦ· ὁ γὰρ ἐγὼ κείνομαι τήμερον, οὐδ' ἐγχεῖ μοι ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. τί οὖν ἔστι ταῦτα, πλὴν δικαίων λόγων ἀπο-

tas imponebatur, se denuo sistendi. propterea citari me non sinebat. id autem factum, Athenienses, vtrumque vobis ostendit aperte, tum istum semetipsum damnasse, vt iam nemo vestrum eum sine impietate possit absoluere; tum nihil de me veri dicturum. si enim habuisset, ibi et dicendo et accusando protulisset; non medius fidius citari vetuisset. hoc a me vere dici vt constet, voca mihi huius rei testis. TESTES.

§. 29. Iam si quae in me conuicia extra legationem dixerit, multis nominibus eum audire non debebitis; non enim ego sum hodie reus, neque deinceps mihi quisquam infundet aquam. quid igitur aliud illa sunt, quam iustarum rationum inopia? quis enim accu-

εία; τίς γὰρ ἂν κατηγορεῖν ἕλοιτο κεινόμῳ, ἔχων ὅ, τι ἀπολογήσε̣ται; ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο σκοπεῖτε, ὦ ἄνδρες δικασταί. εἰ ἐκεινόμην μὲν ἐγὼ, κατηγόρει δὲ Αἰσχίνης ὑτοσὶ, Φίλιππος δ' ἦν ὁ κείνων, εἶτα ἐγὼ μηδὲν ἔχων εἰπεῖν ὡς οὐκ ἀδικῶ, κακῶς ἔλεγον τυτονὶ, κ̀ προπηλακίζειν ἐπεχείρουν· οὐκ ἂν οἴεσθε ⸌ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀγανακτῆσαι τὸν Φίλιππον, εἰ παρ' ἐκείνῳ τοῦ ἐκείνου τίς εὐεργέτας κακῶς λέγει; μὴ τοίνυν ὑμεῖς χείρους γένησθε Φιλίππου, ἀλλ' ὑπὲρ ὧν ἀγωνίζε̣ται, τοῦτων ἀναλήπτορας ἀπολογείας. λέγε μοι τὴν μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

λ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἐκ τ̣ῦ μηδὲν ἐμαυτῷ συνειδέναι δεινὸν, κ̀ λόγον διδόναι, ⸌ πάντα τὰ ἐκ τῶν νόμων ὑπέχειν ᾤμην δεῖν· ὑτοσὶ

accuſare velit, dum reus agitur, ſi, quo ſe defenderet, haberet? illud etiam conſiderate, iudices, ſi ego ipſe reus eſſem, et Aeſchines accuſaret, Philippus autem eſſet iudex, atque ego non negare poſſem me deliquiſſe, ſed isti maledicerem et eum exagitare inſtituerem: nonne putatis illud ipſum aegre laturum Philippum, ſi quis apud eum hominibus de ipſo benemeritis malediceret? ne igitur vos deteriores ſitis Philippo, ſed ad ea reſpondere eum cogite, quorum accuſatur. recita teſtimonium. TESTIMONIVM.

§. 30. Ego igitur integritatis meae conſcientia fretus, et rationem reddendam, et quae legibus iubentur, praeſtanda omnia ducebam: iſte contra. quare qui fieri potest, vt in eodem

ἢ ταὐναντία. πῶς οὖν ταὐτὰ ἐμοὶ καὶ τούτῳ ταῦτα πέπρακε; ἢ πῶς ἔνεστι τούτῳ ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγειν, ἃ μηδ' ἠτιᾶτο πρότερον πώποτε; ἀδαμῶς δήπου. ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νὴ Δί' εἰκότως γε. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἀφ' ὧν γεγόνασιν ἄνθρωποι, καὶ κρίσεις γίνονται, οὐδεὶς πώποθ' ὁμολογῶν ἀδικεῖν, ἑάλω· ἀλλ' ἀναισχυντοῦσιν, ἀρνοῦνται, ψεύδονται, προφάσεις πλάττονται, πάντα ποιοῦσιν, ὑπὲρ ὧν μὴ δοῦναι δίκην. ὧν οὐδενὶ δεῖ προσκρουσθῆναι σήμερον ὑμᾶς, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἴστε αὐτοί, τὰ παράγματα κρίναι, μὴ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, μηδὲ τοῖς τούτου προσέχειν, μηδέ γε τοῖς μάρτυσιν, οὓς οὗτ' ἑτοίμους ἕξει μαρτυρεῖν ὁποιῳοῦν, Φιλίππου χορηγοῦντος· ὄψεσθε δ' ὡς ἑτοίμως αὐτοῖς μαρτυρήσουσι. μηδέ γε εἰ καλὸν

eodem negocio ego et iste fecerimus eadem? aut qui convenit isti nunc apud vos ea dicere, quorum me antea nunquam insimulauit? nequaquam certe. sed tamen dicet, nec mehercule iniuria. scitis enim vtique hoc, ex quo nati sunt homines, et iudicia exercentur, neminem vnquam, qui crimen fateretur, esse condemnatum; sed frontem perfricant, negant, mentiuntur, causas comminiscuntur, omnia faciunt ne poenas luant. quarum rerum nulla vos oportet hodie decipi, sed ex vestrapte conscientia de causa iudicare, non meis aut istius credere sermonibus aut testibus, quos iste paratos habebit ad quiduis testificandum, Philippo praebitore vtens: videbitis autem, quam pro eo sint expedite dicturi

ς μέγα οὖς φθέγξῃ, μηδ' εἰ φαῦλον ἐγώ. οὐ γὰρ ῥητόρων, οὐδὲ λόγων κείσιν ὑμᾶς τήμερον, εἴπερ οὖ φρονεῖτε, σωφρονεῖν· ἀλλ' ὑπὲρ πραγμάτων αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἀπολωλότων, τοῖς ὑπάρχουσιν αἰσχύνην εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀπώσασθε, τὰ πεπραγμένα ἀνάπυστοι ἐξετάσοντες. τίνα οὖν ἐστι ταῦτα; ἃ ὑμεῖς ἴστε, καὶ ὁ παρ' ἡμῶν ὑμᾶς ἀκοῦσαι δεῖ. εἰ μὲν γὰρ ἄπορα, ὅσα ὑπέσχεθ' ὑμῖν, ἐπὶ τῇ εἰρήνης γέγονε, καὶ τοσαύτης ἀνανδρίας καὶ κακίας ὁμολογεῖτε ὑμεῖς εἶναι μέσοι, ὡς τε μήτε ἐν τῇ χώρᾳ τῶν πολεμίων ὄντων, μήτε ἐπὶ θαλάττης πολιορκέμενοι, μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δεινῷ τῆς πόλεως ὄντες, ἀλλὰ καὶ σῖτον δώνου ὠνούμενοι, καὶ τἆλλα ὁδὲν χεῖρον πράττοντες ἢ νῦν, πρειδότες καὶ πραακη-

cturi testimonium. neque illud etiam vos moueat, ſi vox illius clara et magna est, mea vero tenuior. neque enim de oratoribus, aut orationibus, ſi ſapitis, iudicium hodie facietis: ſed ignominiam propter res flagitioſe et ſcelerate perditas, ſuſceptam in auctores retorquebitis, negociis, quae omnes nostis, examinatis. quae igitur illa ſunt? quae vos ſcitis, neque opus est, ea vos e nobis audire. nam ſi ea, quae vobis pollicitus est, omnia pacem ſequuta ſunt, tantaque ignauia et timiditate vos eſſe refertos fatemini, vt, (cum in agro nostro nulli hostes verſarentur, cum neque mari oppugnaremur, neque vlla alia calamitas reipublicae accidiſſet, ſed et annona parui emeretur, et nihilo peius quam nunc vobiſ-

κοότες ωδὲ τότων, ἢ σὺ συμμάχοις ἀπολωμένοις, ⸌ Θηβαίοις ἰσχυρὰς γιγνομένας, ἢ τὰ ἐπὶ Θρᾴκης Φίλιππον λημόμενον, ἢ τὰ ἐν Εὐβοίᾳ καταστιβαδησόμενα ὁρμητήρια ἐφ' ὑμᾶς, ἢ πάντα ἃ πέπρακται γιγνόμενα· εἶτα τῇ εἰρήνῃ ἐποιήσασθε ἀσπλῶς, ἀπεψηφίσασθε Αἰσχίνου, ἢ μὴ ωρὸς τοσούτοις αἰσχροῖς, ἢ ἀπορίαν ωροσκτήσασθε. οὐδὲν γὰρ ὑμᾶς ἀδικεῖ, ἀλλ' ἐγὼ μαίνομαι, καὶ τετύφωμαι, νυνὶ κατηγορῶν αὐτοῦ. εἰ δ' ἅπαντα τοὐναντία τούτων, ἢ πολλὰ, ἢ φιλάνθρωπα εἰπόντες, Φίλιππον φιλεῖν τὴν πόλιν, Φωκέας σώσειν, Θηβαίους παύσειν τῆς ὕβρεως, ἔτι ωρὸς τούτοις μείζονα ἢ κατ' Ἀμφίπολιν ὧν ποιήσειν ὑμᾶς, ἂν τύχῃ τὰ εἰρηνικὰ, Εὔβοιαν, Ὠρωπὸν ἀποδώσειν· εἰ ταῦτ' εἰπόντες ἢ ὑπω-

cum ageretur, etſi praeſciſſetis, atque ex istis prius audiſſetis, et ſocios perituros, et Thebanos potentis fore, et Thraciam Philippum occupaturum, et in Euboea caſtella extructum iri ad vos oppugnandos, et omnia quae facta ſunt futura eſſe) tamen cupide facturi pacem fueritis, abſoluite Aeſchinem, nec cum tot flagitiis periurium coniungite. neque enim vobis iniuriam facit, ſed ego inſanio, et ſum attonitus, qui eum nunc accuſem. ſin omnia horum contraria, et multa et benigna locuti, Philippum bene velle reipublicae, Phocenſis conſeruaturum, Thebanorum inſolentiam repreſſurum, quin vltra haec maiora in vos quam quae cum Amphipoli conferenda ſint, collaturum, ſi pacem impetraſſet, Euboeam, Oropum redditurum: ſi haec, inquam, locuti,

χόμενοι, πάντα ἐξηπατήκασι, καὶ πεφενακίκασι, καὶ μόνον οὐ τὴν Ἀττικὴν ὑμῖν παρῄρηνται, καταψηφίσασθε, καὶ μὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ὕβρικασθε· ἐγὼ γὰρ ἔγωγ' οἶδ' ὅ, τι χρὴ λέγειν ἄλλο· καὶ ὑπὲρ ὧν ἅπαντες δεδωροδοκήκασιν, ὑμεῖς τὴν χώραν καὶ τὴν ἐπιορκίαν οἴκαδε ἀπενέγκησθε.

λα. Ἐπὶ τοίνυν καὶκεῖνο σκοπεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τίνος ἕνεκα ἐγὼ μηδὲν ἠδικηκότων τούτων κατηγορεῖν ἂν προαιροῦμαι. οὐ γὰρ δύσεσθε. ἡδὺ πολλοὺς ἐχθροὺς ἔχειν; ἀλλ' οὐκ ἀσφαλές. ἀλλ' ὑπῆρχέ μοι πρὸς τοῦτον ἀπέχθειά τις; ἀδεμία. τί οὖν; ἐφοβοῦ μὴ σεαυτοῦ, καὶ διὰ δειλίαν, ταύτην ἡγήσω σωτηρίαν; καὶ γὰρ ταῦτα ἀκήκοα αὐτὸν λέγειν· καί τοι, μηδενὸς ὄντος, Αἰσχίνη, δεινοῦ, μηδὲ ἀδικήματος ὡς σὺ φῄς. εἰ γὰρ αὖ ταῦτ' ἐρεῖ, σκο-

locuti et polliciti, omnia fefellerunt, si fucum vobis fecerunt, si vobis tantum non Atticam eripuerunt, condemnate, neque ad alias factas vobis contumelias (neque enim ego scio quo illa nomine alio appellanda sint) propter istorum corruptelas, vos diras et periurium domum reportate.

§. 31. Iam illud etiam considerandum, Athenienses, quanam ego de causa istos, insontes si essent, accusare instituissem. nullam enim reperietis. num suaue est, multos habere inimicos? imo ne tutum quidem. at cum isto aliqua mihi simultas intercedebat? nulla. quid igitur? de te ipse pertimueras, et propter metum hoc tibi saluti fore putabas? hoc enim eum dicere audiui: at nihil erat periculi, Aeschine, nihil peccatum erat, vt tu ais. nam si haec dicet, considerate,

πεῖτε, ὦ ἄνδρες δικασταί, εἰ ἐφ' οἷς ὁ μηδοδοκῶν ἀδικῶν ἐφοβούμην ἐγώ, μὴ διὰ τούτους ἀπόλωμαι, τί τούτοις προσήκει παθεῖν, τὸς αὐτὸς ἠδικηκότας; ἀλλ' ὁ διὰ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ τί σε κατηγορῶ; συκοφαντῶ νὴ Δία, ἵνα ἀργύριον λάβω παρὰ σοῦ. καὶ πότερον κρεῖττον ἦν μοι, παρὰ Φιλίππου λαβεῖν ἐξ διδόντος πολὺ, ἢ μηδενὸς τούτων ἔλαττον, καὶ φίλον κἀκεῖνον ἔχειν καὶ τούτους· ἦσαν γὰν ἂν, ἦσαν φίλοι μοι τῶν αὐτῶν κεκοινωνηκότι, νῦν δ' ἐγὼ νῦν ἔχθραν παρειλῆφα ἔχουσι πρὸς ἐμὲ, ἀλλ' ὅτι τῶν πεπραγμένων ὁ μετέσχηκα· ἢ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν, κἀκείνῳ τε ἐχθρὸν εἶναι ἢ τούτοις; καὶ σοῦ μὲν αἰσχαλώτους ἐκ τῶν ἰδίων τοσούτων χρημάτων λύσασθαι, μικρὰ δ' ἀξιοῦν παρὰ τούτων αἰσχρῶς μεταλαβεῖν;

iudices, si acta eiusmodi fuerunt, vt ego prorsus insons timerem ne propter istos mihi pereundum esset, quo pacto eos tractari conueniat, qui ipsi deliquerunt? verum non propter haec, sed cur te accuso? per calumniam nimirum, vt abs te nummos extorqueam. vtrum autem praestabilius mihi fuisset, a Philippo accipere multum largiente, et nemine istorum minus, et amicum etiam illum habere, et istos (essent enim, essent amici mihi, si in earundem rerum societatem veniissem; neque enim nunc paternas inimicitias exercent mecum, sed propter actorum communitatem recusatam) an ab istis aliquid de acceptis emendicantem, tum illius, tum istorum susscipere inimicitias? cum captiuos priuatis sumptibus tanti redemerim, pauca turpiter ab istis velle

βάνειν; οὐκ ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ἀπήχθεια μὲν τἀληθῆ, καὶ ἀπεχόμενον τοῦ λαβεῖν, καὶ δικαίου, καὶ τῆς ἀληθείας ἕνεκα, καὶ τοῦ λοιποῦ βίου, νομίζων, ὥσπερ ἄλλοι τινὲς παρ' ὑμῖν, καὶ αὐτὸς, ὢν ἐπιεικὴς, τιμηθήσεσθαι, καὶ οὐκ ἀνταλλακτέον εἶναί μοι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν, ἀδένος κέρδους. μισῶ δὲ τούτους, ὅτι μοχθηροὺς καὶ θεοῖς ἐχθροὺς εἶδον ἐν τῇ πρεσβείᾳ, καὶ ἀπεσέβημαι καὶ τῶν ἰδίων φιλοτιμιῶν, διὰ τὴν τούτων δωροδοκίαν, πρὸς ὅλην δυσχερῶς ὑμῖν τὴν πρεσβείαν ἐχόντων. κατηγορῶ ὅ νυνὶ, καὶ ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἥκω, τὸ μέλλον προορώμενος, καὶ βουλόμενος ἀγῶνι καὶ δικαστηρίῳ μοι διωρίσαι παρ' ὑμῖν, ὅτι ταὐτοπία ἐμοὶ καὶ τούτοις πέπρακται. καὶ δέδοικα, δέδοικα· εἰρήσεσθαι γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ἃ φρονῶ πρὸς

velle capere et per ſimultatem? non ita ſunt haec. ſed et vera renunciaui, et a corruptelis abstinui, propter iustitiam et veritatem et vitam reliquam, existimans fore, vt mihi, quemadmodum et aliis quibuſdam apud vos, ſi bonus vir eſſem, honos haberetur, neque commutandum eſſe mihi vestri studium vllo emolumento. istos autem odi, quod improbos eſſe, et ſacrilegos, in legatione animaduerti, et per istorum corruptelas, etiam priuato meo honore ſum ſpoliatus, cum vos toti legationi ſuccenſeretis. accuſo autem nunc, et rationem reddi postulo, propter curam rerum futurarum, et lite iudicioque declarari volo apud vos, ea quae a me et ab istis facta ſint, inter ſe pugnare omnia. et vereor, vereor (dicam enim iudices, quicquid ſentio, apud vos) ne tum me quoque

ὑμᾶς· μὴ τότε μὲν τούτοις συνεπαπάσησθέ με τὸν μηδενὸς ἀδικοῦντα, νυνὶ δὲ ἀναπεπωκότες ἦτε. πανταπασι γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐκλελυσθαί μοι δοκεῖτε, καὶ παθεῖν ἀναμένειν τὰ δεινά· ἑτέρους δὲ πάσχοντας ὁρῶντες οὐ φυλάττεσθε, οὐδὲ φρουτίζετε τῆς πόλεως πάλαι καὶ πολλοὺς καὶ δεινοὺς τρόπους ἀδικουμένης. οὐκ οἴεσθε δεινὸν εἶναι καὶ ὑπερφυές; καὶ γὰρ εἴ τι σιωπᾷν ἐγνώκειν, νυνὶ λέγειν ἐξάγομαι. ἴστε δήπου Πυθοκλέα τουτονὶ, τὸν Πυθοδώρου. τούτῳ πάνυ φιλανθρώπως ἐκεχρήμην ἐγώ. καὶ οὐδὲν ἐμοὶ καὶ τούτῳ γέγονεν εἰς τοῦτο ἡμέραν ταυτηνί. οὗτος ἐντρέπεταί με νυνὶ ἀπαντῶν, ἀφ' οὗ πρὸς Φίλιππον ἀφῖκται. κἂν ἀναγκασθῇ τοῦ συντυχεῖν, ἀπεπήδησεν εὐθέως, μή τις αὐτὸν ἴδῃ

quoque eodem cum istis reti implicetis, criminis omnis expertem, nunc autem nimium sitis negligentes, et supini. prorsus enim, Athenienses, dissoluti mihi esse videmini, et eo vsque differre seueritatem, dum in mala incidatis; quibus dum alios conflictari videtis, non cauetis, neque mouemini, tametsi respublica multis iamdiu, et diris modis laedatur. an non graue ac pene incredibile videtur esse vobis? etsi enim aliquid reticere statueram, nunc tamen facere non possum quin eloquar. nostis vtique Pythoclem istum, Pythodori filium. cum eo ego coniunctissime vixi. neque vlla inter me et illum in hunc vsque diem exstitit offensio. is nunc deuitat occursum meum, ex quo ad Philippum profectus fuit. et sicubi mecum congredi necesse habet, resilit statim,

λαλοῦντα ἐμοί· μὴ ὁ Αἰσχίνης παρέρχεται τὴν ἀγορὰν κύκλῳ, καὶ βουλεύεται, καὶ σκοπεῖ. ὀκνῶ δεινὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σχέτλιον, τοῖς μὲν τὰ Φιλίππου πεφάγμαθ' ἡρημένοις θεραπεύειν, ὅτως ἀκριβῆ τὴν παρ' ἐκείνου πρὸς ἑκάτερα αἴσθησιν ὑπάρχειν, ὥστε ἕκαστον ὑποπτεύειν παρεσκευότα ἀπὸ, μηδ' ὧν ἂν ἐνθάδε πράξῃ, μηδὲν ἡγεῖσθαι λήσειν, ἀλλὰ φίλους τε νομίζειν οὓς ἂν ἐκείνῳ δοκῇ, καὶ μὴ φίλους ὡσαύτως· τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι, καὶ τὰ παρ' ὑμῖν τιμῆς γλιχομένοις, καὶ μὴ πεφθεγγόσι ταύτῃ, τοσαύτην κωφότητα καὶ τοσοῦτο σκότος παρ' ὑμῖν ἁπανταχοῦ, ὥστε τοῖς ἀληθείοις τούτοις ἐξίσου νυνὶ ἐμὲ ἀγωνίζεσθαι, καὶ ταῦτα παρ' ὑμῖν, τοῖς ἅπαντα εἰδόσι. βούλεσθε οὖν εἰδέναι καὶ ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον;

tim, ne se quis mecum videat colloquentem: cum Aeschine autem circunquaque obit forum, et deliberat, et meditatur. peracerbum profecto est, Athenienses, et indignum, in eos qui colere Philippum instituerunt, adeo excitatos eius in vtranque partem esse sensus, vt quisque putet, tanquam eo semper assistente, ne vllum quidem suum hic factum clam fore, sed et amicos existiment, qui illi placuerint, et inimicos similiter: iis autem qui ad nutum vestrum viuunt, et honorem a vobis expetunt, eumque nullo emolumento commutatum volunt, tantum surditatis, et tantum tenebrarum a vobis occurrere, vt ego nunc ex aequo cum nefariis istis dimicem, idque apud vos, quibus nota sunt omnia. vultis igitur nosse et audire huius rei causam? dicam equidem. peto autem

ἐγὼ δὴ φράσω, ἀξιῶ ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθαί μοι λέγοντι ταληθῆ. ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἓν, οἶμαι, σῶμα ἔχων καὶ ψυχὴν μίαν, πάντι θυμῷ καὶ φιλεῖ τοὺς ἑαυτὸν εὖ ποιοῦντας, καὶ μισεῖ τοὺς τἀναντία· ὑμῶν δ' ἕκαστος πρῶτον μὲν, ὅτε τὸν εὖ ποιοῦντα τὴν πόλιν, αὐτὸν εὖ ποιεῖν ἡγεῖται, ὅτε τὸν κακῶς, ἀλλ' ἕτερά ἐστιν ἑκάστῳ πρεσβυτέρα, ὑφ' ὧν ἀπάγεσθε πολλάκις, ἔλεος, φθόνος, ὀργὴ, χαρίσασθαι τῷ δεηθέντι, ἄλλα μυρία. ἂν γὰρ ἅπαντά τις ἐκφύγῃ τἆλλα, τύς γε ὀδένα βουλομένοις εἶναι ῥᾴστον, οὐ διαφεύξεται. ἡ δ' ἐφ' ἑκάστῳ τούτων ἁμαρτία, κατ' μικρὸν ὑπορρέουσα, ἀθρόως τῇ πόλει βλάβη γίνεται. ὧν μηδὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάσχητε σήμερον, μηδ' ἀνῆτε τοῦτον, ὃς ὑμᾶς τηλικαῦτα ἠδίκηκε. καὶ γὰρ ὡς ἀλη-

autem, ne quid dicenti mihi verum ſuccenſeatis. ille vnum habet corpus et vnum animum, toto pectore et amat bene de ſe merentis, et odit aduerſarios: vestrum autem ſinguli, primum nec bene merentis de republica, bene de ſe mereri putant, nec male merentis, ſed alia ſingulis maiori curae ſunt, per quae ſaepe abducimini ab officio, vt miſericordia, inuidia, iracundia, ſupplicibus gratificando, aliis rebus infinitis. nam vt alia effugias omnia, nunquam tamen eos effugies, qui neminem talem eſſe velint. at ſingulatim ita commiſſa delicta, paulatim progreſſa, vniuerſe tandem cedunt in reipublicae detrimentum. quale nihil hodie vobis committendum eſt, Athenienſes, nec dimittendus is, qui tantis vos affecit iniuriis. quaeſo enim vos, qui de vobis ferme-

ϑῶς τίς ἔσαι λόγ@ πρὶ ὑμῶν, εἰ τοῦτον ἀφήσετε; Αθηνήθεν ἐπρέσβευσάν τινες ὡς Φίλιππον τοῦδνὶ, Φιλοκράτης, Αἰσχίνης, Φρύνων, Δημοσθένης. τί ἦν; ὁ μὲν, πρὸς τῷ μηδὲν ὠφ τ πρεσβείας λαβεῖν, τὰς αἰχμαλώτους ὠφ τῶν ἰδίων ἐλύσαϑ· ὁ ὃ, ὧν τὰ τῆς πόλεως πράγματα χρημάτων ἀπέδοτο, τούτων πόρνας ἠγόραζε, ϗ ἰχθῦς πρωϊών. κὴ ὁ μὲν, τὸν υἱὸν ἔπεμψε Φιλίππῳ πρὸν εἰς ἡλικίας ἐγγράψαι, ὁ μιαρὸς Φρυνών· ὁ δ' ἰδὲν ἀνάξιον οὔτε τ πόλεως, ὅτε αὐτῷ διεπράξαϑο. κὴ ὁ μὲν, χορηγῶν καὶ τριηραρχῶν ἔτι καὶ ταῦτ' ὤφελο δεῖν ἐθελοντὴς ἀναλίσκειν, λύεϑ τοὺς αἰχμαλώτους, μηδένα ὠν συμφορᾷ τῷ πολιτῶν δι' ἔνδειαν πρεσορᾶν· ὁ δὲ, τοσούτ δεῖ τῶν ὑπαρχόντων τινὰ αἰ-

sermones erunt, si istum absoluetis? Athenis legati ad Philippum iuerunt quidam, Philocrates, Aeschines, Phryno, Demosthenes. quid tum? hic, praeterquam quod nihil ex legatione accepit, captiuos priuatis sumptibus redemit: ille, qua pecunia vendiderat negocia ciuitatis, ea passim scorta emit, et piscis. et sceleratus ille Phryno filium ad Philippum misit, antequam in album virorum inscriberetur: Demosthenes nihil vel republica, vel se indignum fecit. atque idem, cum et aedilitates obiret, et triremis instrueret, etiam hos sumptus vltro faciendos existimauit, vt captiuos redimeret, neque vllum ciuivm propter egestatem in aerumna esse pateretur: ille, tantum abfuit vt vllum de suo captiuum redimeret, vt totam prouinciam et amplius decies

χμάλωτον σῶσαι, ὥσθ' ὅλην τόπον, ἢ πλείους ἢ μυρίους μὲν ὁπλίτας, ὁμοῦ δ' ἢ πλείους ἢ χιλίους ἱππέας τῶν ὑπαρχόντων συμμάχων, ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται Φιλίππῳ, συμπαρεσκεύασε. τί οὖν μετὰ ταῦτα; Ἀθηναῖοι λαβόντες· ἦδεσαν μὲν γὰρ πάλαι· τί δέ; τοὺς μὲν χρήματα εἰληφότας, καὶ δῶρα, καὶ καταισχύναντας ἑαυτοὺς, τὴν πόλιν, τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀφίεσαν, καὶ νοῦν ἔχειν ἡγοῦντο, καὶ τὴν πόλιν εὐθηνεῖσθαι. τὸν δὲ κατηγορήσαντα τί; ἐμβεβρυκηκέναι, τὴν πόλιν ἀγνοεῖν, ὅτι ἔχειν ὅποι τὰ ἑαυτοῦ ῥίπτοι. καὶ τίς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ἰδὼν τὸ παράδειγμα, δίκαιον αὐτὸν παρασχεῖν ἐθελήσει; τίς δωρεὰν πρεσβεύσει; εἰ μήτε λαβεῖν, μήτε τῶν εἰληφότων ἀξιοπιστότερον παρ' ὑμῖν εἶναι δοκεῖν ὑπάρξει; ὥστε

mille milites probe instructos, et ſimul pluris mille equitibus e nostris ſociis, vt captiui Philippi fierent, adiutor fuerit. quid igitur ſecutum est? Athenienſes, cum is eſſet in iudicium adductus, olim norant. quid autem? eos qui pecuniam acceperant, et munera, qui probris affecerant ſemetipſos, rempublicam, ſuos liberos, dimiſerunt, eos tum ſapere, tum bene actum iri cum republica putarunt. de accuſatore autem quid? eſſe attonitum, ignorare ingenium ciuitatis, non habere quo ſuos nummos abiiciat. ecquis, Athenienſes, in hoc exemplum intuens, iustum ſe praebere volet? quis gratis agere legatum? ſi nec accipere, nec quam ii qui acceperint, plus apud vos inuenire fidei licebit? quare non modo iudicium

οὐ μόνον κείνεσε τότους πήμεραν, ὦ· ἀλλὰ καὶ νόμον τότοις πίθεσθε εἰς ἄπανλα τὸν μὴ ταῦτα χεῆναν, πότεραν χημάτων αἰσχεῶς ἢ τὰς τῶν ἐχθρῶν πρεσβεύειν ἀπανλας πρασπκὰ, ἢ πρᾶκα ἢ τὰς ὑμῖν τὰ βέλπισα ἀδωρασδοκήτως. ἀλλὰ μὰ τὰ μὰ τῶν ἄλλων, ὁδενὸς πρασδεῖσθε μάρτυρος· ὡς ὃ τὸν υἱὸν ἔπεμψεν ὁ Φρύνων, κάλεσ μοι τότων τὰς μάρτυρας. ΜΑΡΤΤΡΕΣ. τοῦτον μὰ τοίνυν οὐκ ἔκεινεν Αἰσχίνης, ὅπ τὸν αὑτᾶ παῖδα ἐπ' αἰσχύνη πρὰς Φίλιππον ἔπεμψεν· εἰ δέ πις ὢν ἐφ' ἡλικίας, τὴν ἰδέαν ἑτέρα βελτίων, μὴ πρασδοκῶν τὴν ἐξ ἐκείνης τ ὄψεως ἀσωσίαν, ἰταμώτερον τῷ μὴ ταῦτα ἐχρήσαδο βίῳ, τᾶτον ὡς πεπορνευμένον κέκεικε.

λϛ. Φέρε δὴ πρὶ τ ἐσιάσεως ἃ ἔ ψηφί-

dicium de istis hodie facitis, non: sed et legem sancitis istis in omne aeuum, vtrum propter pecuniam flagitiose legati omnes hostium vtilitatibus seruire debeant, an gratuito et sine corruptelis agere quae vobis sunt vtilissima. ac de ceteris nullo teste vobis est opus: a Phrynone autem missum esse filium vt constet, voca mihi testis. TESTES. hunc igitur non accusauit Aeschines, quod suum filium ad probrum misit ad Philippum: sed si quis adolescens, aliis forma praestantior, non cauens illam ex facie nasci solitam suspicionem, liberius postea vixit, eum impudicitiae accusauit.

§. 32. Verum iam de inuitatione ac decreto vt dicam, faciendum est. parum enim

σματος εἶπω. μικρᾶ γε, ἃ μάλισά με δεῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, παρῆλθον. τῆς πρώτης ἐκείνης πρεσβείας, γεγράφων τὸ πρόβλημα ἐγὼ, ἐς πάλιν ἐν τῷ δήμῳ, ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν αἷς ἐμέλλετε βουλεύσασθαι περὶ τῆς εἰρήνης, οὐδενὸς ὅτε λόγου πω περὶ τούτων, ὅτ' ἀδικήματος ὄντος φανεροῦ, τὸν νόμον ἔθος ποιῶν, καὶ ἐπήνεσα τούτους, καὶ εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐκάλεσα· ἐς, νὴ Δί', ἔγωγε καὶ τοὺς παρὰ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις ἐξένισα, καὶ πολύ γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λαμπρῶς. ἐπειδὴ γὰρ ἑώρων αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐκεῖ σεμνυνομένους, ὡς εὐδαίμονας καὶ λαμπρούς, οὕτως ἡγούμην ἐν τούτοις πρῶτος αὐτὸς φανῆναι δεῖν αὐτῶν, καὶ μεγαλοψυχότερος φαίνεσθαι. ταῦτα δὴ παρέξεται νυνὶ οὗτος, λέγων, ὡς αὐτὸς ἐπήνεσεν

abfuit, quin ea primae legationis acta, quae me vobis in primis referre oportet, praeterirem. ego cum ſenatuſconſultum ſcriberem, ac rurſus apud populum, cum quidem iis concionibus, in quibus de pace deliberaturi eratis, nihil dum neque de rationibus istorum, neque de iniuriis conſtaret, conſuetudinis iure vſus, et laudaui istos, et in curiam inuitaui. ac mehercule et Philippi legatos hoſpitio excepi, idque, Athenienſes, omnino ſplendide. nam cum viderem eos illic etiam eam rem gloriae ſibi ducere, vt beatis et ſplendidis, statim duxi me primum eis ſuperiorem eſſe oportere, et magnificentia antecellere. ea igitur iste nunc afferet et recenſebit: ipſe, inquiet, laudauit nos, et ipſe legatos conviuio

ἡμᾶς, ἢ αὐτὸς εἰσία τὰς πρέσβεις· τὸ πότε, ἀ διοείζων. ἔστι ᾗ ταῦτα πρὸ τὴν πόλιν ἠδικῆθαί τι, καὶ ὕστερὰς τούτοις πεπραχότας αὐτὰς χρέαν· ὅτε ἄρα μὴ ἦκον ἡ πρέσβεις τὸ πρῶτον, ἀκοῦσαι ᾗ ἔδει τὸν δῆμον τί λέγουσιν, ἀδέπω ᾗ ἔθ' ὅστ' σωτερῶν δῆλον ἦν τῷ Φιλοκράτει, ὅτ' ἐκεῖνον τοιαῦτα γράψων. ἂν δὴ ταῦτα λέγῃ, μέμνησθε τὰς χάρις, ὅτι τῶν ἀδικημάτων εἰσὶ πρότερα. μὴ ταῦτα δὲ, ἀδὲν ἐμοὶ πρὸς τούτους οἰκεῖον, ἀδὲ κοινὸν γέγονε. λέξε τὴν μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

λγ. Ἴσως τίνων ἀδελφὸς αὐτῷ σωτερεῖ Φιλοχάρης, καὶ Ἀφόβητος· πρὸς ὃς ἀμφοτέρας ὑμῖν πολλὰ ἢ δίκαια ἐστιν εἰπεῖν. ἀνάγκη ᾗ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ παῤῥησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποσελλόμενον. ἡμεῖς, Ἀφό-

viuio excepit; neque tempus illius facti distinguet. facta autem illa ſunt, antequam reſpublica quicquam detrimenti cepiſſet, antequam palam factum eſſet, istos ſe vendidiſſe: cum legati primum recens adveniſſent, et populo audiendum eſſet quid dicerent: cum nondum vel istum patrocinari Philocrati, vel illum talia eſſe decreturum, constaret. ſi igitur talia dixerit, mementote temporum, quae iniuriis anteceſſerunt. post autem nulla mihi cum istis familiaritas aut ſocietas interceſſit. recita testimonium. TESTIMONIVM.

§. 33. Fortaſſis autem frater ei patrocinabitur Philochares et Aphobetus, quorum vtrique multa et aequa reſpondere poteritis. neceſſe autem est, Athenienſes, libere loqui, nihilque

ὄντε, καὶ σὺ, Φιλόχαρες, ἴσμεν σὲ μὲν τὰς ἀλαβαστροθήκας γεγράφοντα, καὶ τὰ τύμπανα, τούτους δ' γραμματέας, καὶ τοὺς τυχόντας ἀνθρώπους. ἀλλ' ἀδεμιᾶς κακίας ταῦτα· ἀλλ' οὐδὲ σεμνότητός γε ἄξια. πρεσβειῶν, στρατηγιῶν, τῶν μεγίστων πεμφθῆναι ἠξιώσαμεν. εἰ τοίνυν μηδὲν ὑμῶν ἠδίκηκε μηδεὶς, οὐχ ἡμεῖς χάριν ὑμῖν ὀφείλομεν, ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῖν δικαίως ἂν ἔχοιτε τούτων. πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους παρήκαμεν παρέντες ἡμεῖς ὑμᾶς ἐτιμήσαμεν. εἰ δ' ἦν καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐτιμήσατε, ἠδίκηκέ τις ὑμῶν, καὶ ταῦτα τοιαῦτα, πόσῳ μᾶλλον ἂν μισοῖσθε δικαίως, ἢ σώζοισθε; ἐγὼ μὲν οἶμαι πολλῷ. βιάσονται τοίνυν ἴσως, μεγαλόφωνοι καὶ ἀναιδεῖς ὄντες, καὶ τὸ, συγγνώμη ἀδελφῷ βοηθεῖν, προσειληφότες. ὑμεῖς δὲ μὴ πάθητε,

que dissimulare. nos, Aphobete, et tu, Philochares, scimus te quidem alabastrothecas pingere solitum, et tympana, istos vero notarios et vulgaris fuisse homines. atque haec vt ab omni sunt improbitate remota, sic neque imperii dignitatem merentur. legationibus, imperiis, maximis honoribus vos ornauimus. quod si nemo vestrum quicquam delinqueret, non nos merito vobis vllo nomine, sed vos nobis de his iure gratiam haberetis. multis enim honore quam vos dignioribus praeteritis, vos extulimus. sed si quis vestrum in illis ipsis, qui vobis habebantur, honoribus deliquit, idque tanta in re, quanto magis odio, quam conservatione digni estis? multo equidem opinor. vim autem fortasse facient, vt homines vocales et impudentes, atque illa re freti: non vitio vertendum, fratri opitulari. vos autem

ἐκεῖνο ἐνθυμέμθοι, ὅτι τούτοις μθὴ, τούτου
ϖροσήκ θ φροντίζειν· ὑμῖν ἢ, τῶν νόμων, καὶ ὅλης
τ πόλεως, καὶ ϖᾶσι πάντα, τῶν ὅρκων, ὃς αὐτοὶ
κάθησθε ὀμωμοκότες. καὶ γὰ εἴ τινων δεδέωθ)
τοῦτο σώζειν, πότερ', ἂν μηδὲν ἀδικῶν φαίνη)
τὴν πόλιν, ἢ κἂν ἀδικῶν, σκοπεῖτε. εἰ μθὴ γὰρ
μὴ ἀδικῶν, κἀγὼ φημὶ δεῖν· εἰ δ' ὅλως κἂν
ὁτιοῦν, ἀποχεῖν δεδέην). ὃ γὰρ εἰ κρύβδην
ἐστὶν ἡ ψῆφος, λήσ θ τὸς θεούς· ἀλλὰ καὶ τοῦτο,
ὃ ϖάντων ἄριστα ὁ τιθεὶς τὸν νόμον εἶδε, τὸ
ΚΡΥΒΔΗΝ ΨΗΦΙΖΕΣΘΑΙ. διὰ τί; ὅτι τούτων
μθὴ ἀδεὶς εἴσε) τὸν ἑαυτῷ κεχαρισμένον ὑ-
μῶν· ④ θεοὶ ἢ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸν
μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμθενον. ϖαρ' ὧν κρεῖττόν
ἐστιν ἑκάστῳ τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας τοῖς ϖαισὶ
καὶ ἑαυτῷ, τὰ δίκαια γνόντα καὶ τὰ ϖροσήκοντα,

autem nolite ſuccumbere, illud cogitantes, conuenire illis, vt istum curent: vobis, vt leges et totam rempublicam, et praeter omnia, iuſiurandum, quo dato ad iudicandum ſedetis. quod ſi rogarunt vestrum aliquos, vt illum ſeruaretis, illud conſiderate, vtrum ita rogarint, ſi inſons reperiretur, an, ſi in rempublicam iniurius. ſi inſons, et ego cenſeo: ſin omnino, quicquid deliquiſſet, id rogarunt, vt nullum periurium recuſaretis. non enim ſi occulta ſuffragia ſunt, latebunt deos: ſed et hoc vidit, et omnium rectiſſime prouidit legiſlator, VT CLAM SVFFRAGIA FERRENTVR. cur? vt nemo reorum ſciret, quis ei eſſet gratificatus: ſed dii ſcirent, et numen, eum qui iniqua pronunciaſſet. a quibus praestabilius est, ſingulos ſibi et liberis, iusta quae ſunt pronunciando, ſpem bonam reſeruare, quam ob-

πεποιήσαις, ἢ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν τούτοις καταθέσις, καὶ ἀφεῖναι τοῦτον, ὃς αὐτὸς ἑαυτῷ καταμεμαρτύρηκε.

λδ. Τίνα γὰρ, Αἰσχίνη, μάρτυρα μείζω δύναιμαι σοῦ πολλὰ καὶ δεινὰ πεπρεσβευκέναι σοι, ἢ σε σαυτοῦ; ὃς γὰρ ᾠήθης χρῆναι τὸν φαυλότερόν τι ποιῆσαι βουληθέντα τῶν σοὶ πεπρεσβευμένων, τηλικαύτῃ καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιβαλεῖν, δῆλον ὅτι δεινὸν ἄν τι παθεῖν σαυτὸν ἤλπιζες, εἰ πύθοιντ' ἔτοι τὰ πεπραγμένα σοι. τοῦτο τοίνυν, ἄνδρες ὑμεῖς δὴ φρονῆτε, καθ' αὑτοῦ συμβήσεσθαι τούτῳ πεπρᾶχθαι, οὐ μόνον καὶ τοῦθ', ὅτι παμμέγεθες σημεῖόν ἐστι τῶν πεπρεσβευμένων· ἀλλ' ὅτι καὶ κατηγορῶν, ἐκείνοις τοὺς λόγους εἶπεν, οἳ κατ' αὐτοῦ νυνὶ κεκράξονται. ἃ γὰρ ὠφέλησε σὺ δίκαια,

obſcuram et incertam gratiam istorum captare, et abſoluere istum, qui in ſe ipſe dixit teſtimonium.

§. 34. Quo enim alio maiore teſte probem, Aeſchine, te multa, et non ferenda in legatione deſignaſſe, quam te teſte contra teipſum? quod enim eum, qui aliquid eorum quae in legatione egisti, palam facere voluit, in tantam et talem calamitatem coniiciendum eſſe cenſuisti, ex eo conſtat, peſſime tecum actum iri te putaſſe, ſi tua facinora iudices comperiſſent. illud igitur eius factum in eius fraudem, ſi ſapitis, eſſe factum intelligetis, non eo duntaxat, quod ingens ſignum eſt, qua ratione legationem obierit: ſed quod in accuſando, ea verba protulit, quae nunc in eum poſſint

retor-

ὅτε Τίμαρχον ἔκεινες, ταῦτα δήπου ταὐτὰ καὶ κ᾽ σοῦ προσήκ᾽ τοῖς ἄλλοις ἰσχύειν. ἔλεξε τοίνυν τότε πρὸς τὺς δικασὰς, ὅτι ἀπολογήσε᾽ δὲ Δημοσθένης ὑπὲρ αὐτ᾽, καὶ κατηγορήσ᾽ τῶν ἐμοὶ πεπρεσβευμένων· εἶτα ἂν ὑμᾶς ἀπαγάγῃ τῷ λόγῳ, νεανιεύσεται, κ᾽ πολλὰ ἐρεῖ, πῶς; τί; τὺς δικασὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τ᾽ ὑποθέσεως, ᾠχόμην τὸ πρᾶγμα αὐτῶν ὑφελόμενο. μὴ σύ γε· ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὧν ἀγωνίζῃ, ὑπὲρ τούτων ἀπολογ᾽. τότε γ᾽, ἡνίκα ἐκεῖνον ἔκεινες, ἐξὴν σοι καθηγορεῖν κ᾽ λέγειν ὅ, τι ἐβούλ᾽.

λε. Αλλὰ μὴν, κ᾽ ἐπὶ τοῖς δικασαῖς ἔλεγες, ἀδένα μάρτυρα ἔχων, ἐφ᾽ οἷς ἔκεινες τὸν ἄνθρωπον, πλαχέα᾽,

Φήμη δ᾽ ἔτις πάμπαν ἀπόλλυ᾽, ἥν τινα πολλοὶ

retorqueri. quod enim ius accuſando Timarcho conſtituiſti, idem etiam ab aliis vſurpatum in te valere debebit. tum autem dicebat ad iudices, defendet eum Demoſthenes, et meam legationem accuſabit: et, ſi vos a cauſa abduxerit, ſtrenue declamitabit, et paſſim iactabit; quomodo? quid? abduxi a cauſa, iudices, et ſurrepto eis negocio abii. nequaquam vero: ſed quibus de rebus controuerſia eſt, ad eas reſpondeto. tum igitur, cum illum accuſares, criminari tibi et dicere licebat, quicquid libebat.

§. 35. Quin et ad iudices dicebas te, qui nullum actionis tuae teſtem haberes, ipſum hominem exhibere,

Quam populi ſermo creber
ciet, irrita nunquam

Λαοὶ φημίζωσι· θεός νυ τὶς ἐστὶ καὶ αὐτή.

ἀκουῶ, Αἰσχίνη, καὶ σὲ πάντες ἔτοι χρήματα ἐκ τ̃ πρεσβείας φασὶν εἰληφέναι· ὥστε κ τ̃ σὲ δήπουθεν

Φήμη δ' ἔστις πάμπαν ἀπόλλυτ', ἤν τινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσιν.

ὅσῳ γὰρ αὖ σε πλείους ἢ ἐκεῖνον αἰτιῶνται, σκέψασθον ὡς ἔχει. τὸν μὲν Τίμαρχον, ὃν ἅπαντες ἐπίστανται πονηρόν· ὑμᾶς δὲ τοὺς πρέσβεις, οὐδεὶς Ἑλλήνων, οὐδὲ βαρβάρων ἔστ' ὅστις οὐ φησι χρήματα ἐκ τ̃ πρεσβείας εἰληφέναι. ὥσ' εἴπερ ἀληθὴς ἡ φήμη, καθ' ὑμῶν ἐστιν ἡ μᾶλλον τῶν πολλῶν. ἦν ὅτι πιστὴν εἶναι δεῖ, καὶ θεός νυ τὶς ἐστὶ κ αὐτὴ, καὶ ὅτι

Fama cadit penitus: dea quaedam cum ſit et ipſa.

atqui et te, Aeſchine, hi omnes dicunt ex legatione accepiſſe pecuniam; itaque in te quoque illud profecto valet

Quam populi ſermo creber ciet, irrita nunquam
Fama cadit penitus.

nam quod te longe plures quam illum criminantur, id cuiuſmodi ſit, conſidera. Timarchum, ne finitimi quidem omnes norant: vos autem legatos, nemo vel Graecorum, vel Barbarorum est, qui pecuniam accepiſſe ex legatione non dicat. quare ſi fama verax est, contra vos etiam valet vulgaris ille rumor. cui fidem eſſe habendam, quaedam dea cum ſit et ipſa, et ſapientem fuiſſe

σοφὸς ἦν ὁ ποιητὴς ὁ ταῦτα ποιήσας, σὺ διώρισας αὐτός.

λς. Ετι τοίνυν ἰαμβεῖα δήπου συλλέξας ἐπέρχαινεν· οἷον,

Ος τις δ' ὁμιλῶν ἥδε κακοῖς ἀνὴρ,
Οὐ πώποτ' ἠρώτησα· γιγνώσκων, ὅτι
Τοιοῦτός ἐστιν οἷς περ ἥδε ξυνών.

εἶτα τὸν εἰς τὰς ὄρνις εἰσιόντα, καὶ μὴ Πιτταλάκου βαδίζοντα, καὶ τοιαῦτ' εἰπὼν, ἀγνοεῖτ', ἔφη, ποῖόν τινα ἡγεῖσθαι δεῖ; ὑκᾶν, Αἰσχίνη, ἃ καὶ σοὶ τὰ ἰαμβεῖα ταῦθ' ἁρμόσει νυνὶ ἐμοί· κἂν ἐγὼ λέγω πρὸς τούτους, ὀρθῶς ἃ προσηκόντως ἐρῶ. ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδε, καὶ ταὐτὰ πρεσβεύων Φιλοκράτει, οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων, ὅτι ἀργύριον εἴληφεν ἐπὶ τοῦτ', ὥσπερ Φιλοκράτης ὁ ὁμολογῶν·

fuiſſe poetam verſuum auctorem, tu ipſe definiisti.

§. 36. Praeterea collegit iambos, ſi diis placet, et prolixe recitauit: veluti,

Mala improborum conſuetudo
cui placet,
Is qui ſiet vir, non rogo:
ſciens ſatis
Sodalium illum conuenire moribus.

eum igitur qui ad gallos gallinaceos ingreditur, et cum Pittalaco obambulat, et eius generis alia cum dixiſſet, ignoratis, inquit, cuiuſmodi ſit exiſtimandus; proinde et in te iambi isti mihi nunc erunt opportuni, Aeſchine: quos ſi ad iudices dicam, recte conuenienterque dicam. cui conſuetudo placet Philocratis, et eadem obeundae legationis ratio, de eo nihil rogo, pecuniam eum accepiſſe ſciens, vt Philocratem, qui confitetur.

λζ. Λογογεάφυς τίνων ἢ σοφισὰς ἀποκαλῶν τὰς ἄλλας, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὢν ἔνοχος. ταῦτα μὲν γὰρ τὰ ἰαμβεῖα ἐκ Φοίνικός ἐστιν Εὐριπίδου. τοῦτο γὰρ τὸ δρᾶμα, ὅτε μὲν Θεόδωρος, ὅτε δὲ Ἀριστόδημος ὑποκρίνεται, οἷς οὐδεὶς τὰ τοιαῦτα λέγων διελέλεσται, ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καί εἴ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ἀντιγόνην γὰρ Σοφοκλέους, πολλάκις μὲν Θεόδωρος, πολλάκις γὰρ Ἀριστόδημος ὑποκέκριται, ἐν ᾗ πεποιημένα ἰαμβεῖα καλῶς καὶ συμφερόντως ὑμῖν πολλάκις οὐδεὶς εἰρηκώς, ἢ ἀκριβῶς ἐξεπίστατο, παρέλιπεν. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς, ἐξαίρετόν ἐστιν, ὥσπερ γέρας τι, τοῖς τελαγωνισταῖς, τὸ,

§. 37. Cum autem orationum ſcriptores et ſophistas alios cognominet, atque exagitare studeat, eum ipſum talem eſſe constabit. hi enim iambi e Phoenice ſunt Euripidis. quam fabulam nunquam vel Theodorus, vel Aristodemus egit, apud quos iste tertias partis actitauit, ſed Molo repraeſentauit, et quiſpiam fortaſſis alius veterum histrionum: Antigonam autem Sophoclis ſaepe Theodorus, ſaepe Aristodemus egit, in qua factos iambos praeclare et vobis vtiliter, quos ſaepe iste recitauit, et in promptu habet, praetermiſit. nostis enim hoc ſcilicet, in omnibus fabulis tragicis, eximium veluti praemivm virtutis hoc eſſe tertianis actoribus, vt tyrannorum habitu et ſceptra gerentes in ſcenam ingrediantur. eos igitur iambos in ea fabula conſiderate, qualis

poeta

τὸς τυράννους, ἢ τὸς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιένας. ταῦτα τοίνυν ἐν τῷ δράματι τούτῳ σκέψασθε, ὁ Κρέων Αἰσχίνης οἷα λέγων ποιῇ τῷ ποιητῇ· ἃ ὅτε πρὸς αὐτὸν οὐκ ἐπῄει τῆς πρεσβείας διελέχθη, ὅτε πρὸς τὸς δικασὰς εἶπε. λέγε.

ΙΑΜΒΕΙΑ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΕΞ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀμήχανον ὃ πᾶν τὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
Ἐμοὶ γὰρ, ὅς τις πᾶσαν εὐθυνῶν πόλιν,
Μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
Ἀλλ' ἐκ φόβου τι γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχῃ,
Κάκιστος εἶναι νῦν τε κ πάλαι δοκεῖ.
Καὶ μεῖζον' ὅστις ἀντὶ τ αὑτοῦ πατρὸς
Φίλον νομίζῃ, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.

poeta Aeſchini Creonti recitandos tribuerit: quos iste nec ſibi ipſi dixit in legatione, neque iudicibus recitauit. recita.

IAMBI SOPHOCLIS EX ANTIGONA.

Pernoſſe mentem nullius queas viri,
Tacitoſue ſenſus pectoris deprendere,
Diu antequam verſetur in republica,
Nam quiſquis vrbi, cuius imperium gerit,
Metu ſubactus ora degeneri tenens,
Mutamque linguam, haud conſulit ſalubriter,
Culpandus est et hoc et omni tempore.
Itemque amicum patriae qui praetulit,
Habetor improbus vir, et ciuis malus.

Sed

Εγὼ γὰρ, ἴσω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ,
Οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι, τὴν ἄτλω ὁρῶν
Στείχουσαν ἀσοῖς ἀντὶ τ σωτηρίας·
Οὔτ' ἂν φίλον ποθ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
Θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
Ηδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, κ ταύτης ἔπι
Πλέονες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.

τούτων οὐδὲν Αἰσχίνης εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ πρεσβείᾳ, ἀλλ' ἀντὶ μὲν τ πόλεως, τὴν Φιλίππου ξενίαν, καὶ φιλίαν, πολλῷ μείζονα ἡγήσατο αὑτῷ, κ λυσιτελεστέραν, ἐῤῥῴθη πολλὰ φράσας τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ. τὴν δ' ἄπαν ὁρῶν στείχουσαν ὁμοῦ, τὴν ἐπὶ Φωκέας στρατείαν, ὃ προεῖπεν, οὐδὲ προεξήγγειλεν, ἀλλὰ τἀναντίον, συνέκρυψε, κ συνέπραξε, κ οὐ βουλομένους εἰπεῖν, διεκώλυσεν, οὐκ ἀναμνη-

Sed ipse (magnus idque Iupiter sciat,
Qui cuncta vigili semper lumine aspicit)
Minime tacebo, si quid ingruat mali
Vrbi, vel vitae cum periculo meae:
Nec vrbis huius hostis impius, mihi
Amicus esto; nam considero satis,
Portum salutis patriam esse ciuibus:
Cui dum ventus prosper aspirauerit,
Ex illa amicos nobis eligi decet.

horum nihil sibi proposuit Aeschines in legatione, sed republica neglecta, Philippi hospitium et amicitiam longe pluris aestimauit, sibique vtiliora fore censuit, nihil motus omnino sapientis poetae Sophoclis auctoritate. et cum noxam vna cum expeditione in Phocensis pergere videret, non prae-

θεὶς, ὅπ ἤδ' ἐσὶν ἡ σώζουσα, ⁊ ταύτης ἔπ τελοῦσα μὴ ἡ μήτης αὐτὸ, ⁊ καθαίρουσα, ⁊ καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας, ἐξέθρεψε τοσούτους τοιουτί· διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ Ϝ Ηρωος Ϝ ἰατρῷ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὐ ἐν ταύτῃ γε ἔζη· ὑπογραμματεύοντες ὄ ἔτοι, ⁊ ὑπηρετοῦντες ἁπάσαις ταῖς ἀρχαῖς, ἀργύριον εἰλήφεσαν, ⁊ τὸ τελευταῖον, ὑφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύ' ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ Θόλῳ· πρεσβεύων δ' ἀπέσταλται οὗτος ἐκ ταύτης. τούτων οὐδὲν ἐσκέψατο, οὔθ' ὅπως ὀρθῇ πλεύσει, προείδετο, ἀλλ' ἀνέτρεψε, καὶ κατέδυσε, καὶ τὸ καθ' αὑτὸν, ὅπως ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ἔσαι, παρεσκεύασεν. εἶτ' οὐ σὺ σοφιστὴς ⁊ πονηρός γε; οὐ

praedixit, non ante denunciavit, ſed contra, occultauit, et adiuuit, et dicturis obstitit, non recordatus, hanc eſſe portum ſalutis, et in ea initiantem matrem ſuam, et lustrantem, et fruentem eorum, qui eius opera vterentur, opibus, istos tantos viros educaſſe; et patrem ſuum, vt ego e natu maioribus audio, ad Herois medici fanum docentem literas, vt potuerit illum quidem, ſed in hac vrbe vixiſſe tamen; ſe vero et ſuos ſcripturae operam dantis, et omnibus magistratibus inſeruientis, nummos accepiſſe, denique ſcribas a vobis delectos, biennium in Tholo eſſe enutritos; et nunc ſe ex hac vrbe legatum eſſe miſſum. horum nihil conſiderauit, neque vt reipublicae proſper ventus aſpiraret, procurauit, ſed eam euertit, et demerſit, et quantum in ſe fuit, operam dedit, vt in hostium potestatem redigeretur. nonne

tu

σὺ λογογεάφΘ, κὴ θεοῖς ἐχθρός; ὃς, ἃ μὴν πολλάκις ἠγωνίσω κὴ ἀκριβῶς ἐξήπίσασο, ὑπερέβης· ἃ δ' ὐδεπώποτε ἐν τῷ βίῳ ὑπεκείνω, ταῦτα ζητήσας ἐπὶ τῷ τῆς πολιτῆς βλάψαι τινὰ, εἰς μέσον ἤνεγκας;

λη. Φέρε δὴ κὴ περὶ ΣΣόλωνΘ ὃν εἶπε λόγον, σκέψαθε. ἔφη γὰρ τὸν Σόλωνα διὰκεῖσθαι τῶν τότε δημηγορούντων σωφροσύνης θαῦμα, εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημμένον, ἐπιπλήττων τι κὴ λοιδορούμενος τῇ ΣΤιμάρχε περπελείᾳ. καί τοι τὸν μὲν ἀνδριάντα τοῦτον οὔπω πεντήκοντα ἔτη φασὶν ἀνακεῖσθαι Σαλαμίνιοι· ἀπὸ ΣόλωνΘ δ', ὁμῶς διακόσιά ἐστιν ἔτη κὴ τεσσαράκοντα, εἰς τὸν νυνὶ χρόνον. ὥσθ' ὁ δημιουργὸς, ὁ τοῦτο πλάσας τὸ σχῆμα, οὐ μόνον οὐκ αὐτὸς ἦν καθ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἀλλ'

tu igitur literator es, et improbus? nonne tu ſcriptor orationum, et diis inuiſus? qui, quae in ſcena ſaepe recitaras, et memoria probe tenebas, praeterieris: quae vero in tua vita nunquam repraeſentaras, ea exquiſita ad laedendum ciuem quendam, in medium attuleris?

§. 38. Agite vero et de Solone quid dixerit, conſiderate. dixit Solonem dedicatum eſſe in exemplum modestiae oratorum, manum intra vestem tenentem, quo reprehendit et exagitat Timarchi petulantiam. at istam statuam nondum ante annos quinquaginta fuiſſe dedicatam, dicunt Salaminii: a Solone autem omnino ducenti ſunt anni et quadraginta, ad hanc aetatem. quare artifex, qui eum gestum effinxit, non ipſe ſolum eo tempore non fuit, ſed

ὐδ' ὁ πάππος αὐτός. τοῦτο μὲν οὖν εἶπε τοῖς δικασταῖς, καὶ ἐμιμήσατο· ὃ δ' ἔχρημα τοῦ λῷ. τοῦτο πολλῷ τῷ πόλει λυσιτελέστερον, τὸ τὴν ψυχὴν τοῦ Σόλωνος ἰδεῖν, καὶ τὴν διάνοιαν, ταύτην οὐκ ἐμιμήσατο, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον. ἐκεῖνος μὲν γε, ἀφεστηκὼς Σαλαμῖνος Ἀθηναίων, καὶ θανάτου τὴν ζημίαν ψηφισαμένων, ἂν τις εἴπῃ κομίζεσθαι, τὸν ἴδιον κίνδυνον ὑποθεὶς, ἐλεγεῖα ποιήσας ἦδε, καὶ τὴν μὲν χώραν ἔσωσε τῇ πόλει, τὴν δ' ὑπάρχουσαν αἰσχύνην ἀπήλλαξεν· οὗτος ἦν, ὃν ὁ Βασιλεὺς καὶ πάντες Ἕλληνες ὑμνέουσιν ἔγνωσαν, Ἀμφίπολιν, ταύτην ἐξέδωκε, καὶ ἀπέδοτο, ὃς τῷ ταῦτα γράφοντι συνεῖπε Φιλοκράτει. ἄξιόν γε. οὐ γὰρ ἦν Σόλωνος αὐτῷ μεμνῆσθαι. καὶ οὐ μόνον ἐνταῦθα ταῦτ' ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖσε ἐλθὼν,

sed nec auus eius. hoc igitur dixit iudicibus, et imitatus est: id autem, quod gestu illo multo esset reipublicae vtilius, vt animus Solonis inspiceretur, et mens, id non est imitatus, sed omnia potius contra fecit. nam ille, cum Salamis desciuisset ab Athenienſibus, et capite sancitum esset, nequis eius recuperandae esset auctor, priuatim periculum sibi depoposcit, et elegiacos versus quos fecerat, cecinit, et prouinciam reipublicae restituit, et susceptum dedecus aboleuit: iste autem, quam rex Persarum, et omnes Graeci vestram esse decreuerunt, Amphipolim, eam tradidit et vendidit, et eius senatusconsulti auctorem defendit Philocratem. praeclare sane. neque enim ei Solonis recordari vacabat. neque id hic so-

ὐδὲ τὄνομα ἐφθέγξαϑ᾽ τ χώρας, ὑπὲρ ἧς ἐπρέσϑευε. ϵ ταῦτα αὐτὸς ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς. μέμνησϑε γὰρ δήπου λέγοντ᾽ αὐτὸν, ὅτι περὶ Ἀμφιπόλεως εἶχον μὲν ἐγὼ λέγειν· ἵνα δ᾽ ἐγγένηϑ Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. ἐγὼ γ᾽ παρελθὼν, οὐδὲν ἔφην τούτων ὧν ἐβούλετο εἰπεῖν πρὸς Φίλιππον, ἐμοὶ προσαλιπεῖν· ἅπαν γὰρ ἂν ἔδει ἀπολωλϑ, ἢ λόγου μεταδοῦναί τινι· ἀλλ᾽, οἶμαι, τὸν χρήματ᾽ εἰληφότα, οὐκ ἦν ἀντιλέγειν πρὸς Φίλιππον, τὸν ὑπὲρ τούτου δεδωκότα, ὅπως ἐκείνην μὴ ἀποδῷ. λέγε δή μοι λαβὼν καὶ τὰ τοῦ Σόλωνϑ ἐλεγεῖα ταυτί· ἵν᾽ εἰδῆτε, ὅτι καὶ ὁ Σόλων ἐμοῦ τοῦτ᾽, οἷος ἦν, ἀνϑρώπους. ὁ λέγειν εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, Αἰσχίνη, δεῖ, ἀλλὰ προσβούειν εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα. σὺ δ᾽ ἐπεὶ προσῆλθες, καὶ ὑπο-

lum fecit, sed et illuc cum venisset, ne mentionem quidem fecit eius regionis, propter quam legatus abierat. idque ipse vobis renunciauit. meministis enim profecto dicere eum, de Amphipoli et ego verba facere potuissem; sed vt Demostheni de ea dicendi esset locus, ideo praeterii. ego vero progressus dicebam, eum nihil eorum quae ad Philippum dicere voluisset, mihi reliquisse (facilius enim sanguine, quam dicendi loco cuiquam cedere) sed putasse, accepta pecunia, aduersari Philippo non licere, qui pecuniam ea de causa largitus esset, ne id oppidum redderet. age, cape Solonis elegiam illam, et recita: vt sciatis etiam Soloni homines istius similis fuisse inuisos. non concio habenda est, Aeschine, manu in sinu condita, non: sed obeunda legatio manu in sinu condita. tu vero, cum eam illic porrexeris, et exhibueris, et

hos

χὼν, ἢ καταισχύνας τούτους, ἐνθάδε σεμνολογῇ; ἢ λογάρια δύσλυτα μελετήσας ἢ φωνασκήσας, οὐκ οἴει δίκην δώσειν πηλικούτων ἢ τοσούτων ἀδικημάτων; κἂν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, ὠθενοῦν, ἢ ἐμοὶ λοιδορῇ. λέγε σύ.

ΕΛΕΓΕΙΑ ΣΟΛΩΝΟΣ.

Ημελέρα ὴ πόλις, κῆ μὴ Διὸς ἔπορ' ὀλεῖται
Αἶσαν, ἢ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰ μεγάθυμος, ἐπίσκοπος, ὀβριμοπάτρη,
Παλλὰς Αθηναίη, χεῖρας ὕπερθεν ἔχει.
Αὐτοὶ ὴ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἁρπαλίῃσιν
Ασοὶ βούλονῆ, χήμασι πειθόμενοι,
Δήμυ θ' ἡγεμόνων ἄδικον νόον, οἷσιν ἑτοῖμον
Υβριος ἐκ μεγάλης, ἄλγεα πολλὰ πατεῖν.
Οὐ γὰ ἐπίστανῆ καλέχειν κόρον, ὐδὲ παρούσας
Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

hos contumelia affeceris, hic differis magnifice, et propter miseras sententiolas, quas meditatus es, et vocis exercitationem, te poenas esse daturum non putas, tot et tantorum scelerum: etsi pileolo capiti impositio obambularis et in me conuicia dixeris. recita tu.

ELEGIACI VERSVS SOLONIS.

Nostra quidem, fato Iouis, vrbs non occidet vnquam,
Propitiisque diis salua manere potest.
Nam Ioue nata, ferox hastaque atque aegide Pallas
Hanc teget, hostilis disiicietque minas.
Moenia sed ciues stolidi, cupidique lucrorum
Ardua subuerti per sua facta student;
Atque ducum populi mala mens, elataque corda,
Accersunt poenas, et mala multa sibi.
Non etenim placida didicerunt munere diuum

Χρήματα δ' ἰμείρουσιν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσ,
Πλουτοῦσι δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι,
Οὔθ' ἱερῶν φειδόμενοι, οὔτε τἀ δημοσίων
Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλοθ',
Οὐδὲ φυλάττον') σεμνὰ δίκης θέμεθλα.
Ἡ σιγῶσα σωφρονίζει τὰ γιγνόμενα, φεύγει δ' ἑκόντα,
Τῷ δ' ὀργῷ πάντως ἦλθ' ἀποπλησαμένη.
Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχε') ἕλκει ἄφυκτον,
Εἰς ἣ κακὴν ταχέως ἦλυθε δουλοσύνην.
Ἡ στάσιν ἔμφυτον, πόλεμόν θ' ὁδὸν') ἐπεγείρει,
Ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
Τρύχε') ἐν στυγεροῖς τοῖς ἀδικοῦσι φίλοις.

Mente frui, ſaturi nec tenuere modum.
Deſpoliant aerarium, et ipſa altaria diuum,
Per fas atque nefas quo cumulentur opes.
Furantur, rapiunt omnes datur vnde, nec iram
Iustitiae curant, ſcitaque ſancta deae.
Illa tacet veterum memor, et praeſentia cernens,
Saeua, ſed ad poenas post ruitura grauis.
Vrbibus hinc vlcus venit immedicabile cunctis,
Vt iuga ſeruitii mox odioſa ferant.
Seditioue oritur, ſopitaue bella moventur,
Bella, quibus pubes laeta perire ſolet.
Vrbs etenim, quae nulla tenet ſocialia iura,
Est ſubito hoſtili diſperitura manu.
Haec agitant populum mala, ſed paupercula turba
Venditur, et peregre vincula dura gerit.
Nec ſunt expertes cladis, quos ampla beat res,

Et

Ταῦτα μὴ ἐν δήμῳ τρέφε) κακά· πῶν ὃ
πενιχρῶν,
Ἰκνεῖ) πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
Περαθέντες, δεσμοῖσι τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.
Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ·
Αὔλειοι δέ τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, οὖρε ὃ πάντων,
Εἴ γε τις ἢ φεύγων ἐν μυχῷ, ἢ θαλάμῳ.
Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει.
Εὐνομία δ' εὔκοσμα, καὶ ἅρπια πάντ' ἀποφαίνει,
Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιπέδησι πέδας,
Τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυρῖ,
Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
Εὐθυνει ὃ δίκας σκολιὰς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
Πραΰνει, παύει δ' ἔργα δυσοσίης,

Et ſua diuitibus poena luenda venit.
Publica ſic intrant priuatos damna penates;
Excludi foribus nec mala tanta queunt:
Tranſiliunt muros altos, fuga nulla tuetur,
Siue petas thalamum, ſiue ſub antra ruas.
His ego Palladios monitis pius inſtruo ciuis,
Vt ſapiant, vigilent, nil petulanter agant.
Inuehit heu quantas legum violatio clades?
At iuſtae leges commoda quanta ferunt?
Compedibus ſtringunt ſceleratos, ordinis aequi
Conſeruatrices, nil niſi recta ſinunt.
Aſpera complanant, ſedant faſtidia, fraenant
Indomitos, abigunt ſemina quaeque mali,
Iura regunt, manſuefaciunt turgentia corda,

Com-

Παύει δ' ἀρχαλέης ἔριδος χόλον. ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
Πάντα καὶ ἀνθρώποις ἄρτια, κ᾽ πυκιά.

λθ. Ακούετε, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, περὶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, οἷα Σόλων λέγει, καὶ περὶ τῶν θεῶν, ὅς φησι τὴν πόλιν σώζειν. ἐγὼ δ' ἀεὶ μὲν ἀληθῆ τὸν λόγον εἶναι τοῦτον ἡγοῦμαι καὶ βούλομαι, ὡς ἄρα ④ θεοὶ σώζουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν· τρόπον δέ τινα ἡγοῦμαι κ᾽ βούλομαι, κ᾽ τὰ νῦν συμβεβηκότα πρῶτα ὑπὲ τοῖς αὐθυναις ταυταισὶ, δαιμονίας τινὸς διανοίας ἔνδειγμα τῇ πόλει γεγονέναι. σκοπεῖτε γάρ. ἀνθρωπος πολλὰ κ᾽ δεινὰ πεπραχὼς, κ᾽ χώρας ἐπιδεδωκὼς, ἐν αἷς οὗτ᾽ θεὸς ὑφ' ὑμῶν κ᾽ τῶν συμμάχων τιμᾶσθαι προσῆκεν, ἠτίμωσεν ὑπαιτίαί τινα αὐτὸν κατήγορον. διὰ τί;

Compescunt miserae seditionis opus,
Iurgia litis acerba premunt, ac denique vitam
Humanam erudiunt, vt sapienter eat.

§. 39. Auditis, Atheniensis, de isto genere hominum Solo quid dicat, et de diis, a quibus vrbem conseruari asserit. ego vero semper hanc orationem veram esse puto, et opto, conseruari vrbem nostram diuinitus: et quodammodo existimo, et sic accipio ea quae nunc acciderunt omnia in accusatione hac, diuinae cuiusdam erga rempublicam beneuolentiae signum exstitisse. idque sic considerate. homo qui multa in legatione, et atrocia scelera designauit, qui prouincias tradidit, in quibus deos a vobis et sociis coli decebat, ignominia notauit quendam,

ἵνα μήτε ἐλέου, μήτε συγγνώμης, ἐφ' οἷς αὐτὸς ἠδίκησε, τύχῃ. ἀλλὰ καὶ κατηγορῶν ἐκεῖνος, κακῶς λέγειν προείλετο ἐμέ· καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ γραφὰς ἐποίσειν, καὶ τοιαῦτα ἠπείλει. διὰ τί; ἵνα ὡς μὴ πλείσης συγγνώμης παρ' ὑμῶν, ὁ τὰ τότε πονηρεύματα ἀκριβέσατα εἰδὼς ἐγώ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ. ἀλλὰ καὶ διακρουόμενον πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, εἰ μηδενὸς ἄλλου, οὐκ οἷόν τε, οὐδ' ἀσφαλὲς ὑμῖν, δεδωροδοκηκότα τοῦτον ἀθῷον ἐᾶσαι. ἀεὶ μὲν γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσήκει μισεῖν, καὶ κολάζειν τοὺς προδότας, καὶ δωροδόκους· μάλιστα δ' νυνὶ ἐπὶ καιροῦ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὃ πάντας ὠφελήσειεν ἀνθρώπους κοινῇ. νόσημα γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀ-

dam, qui eius accuſatorem ſe profiteri non dubitauit. cur? ne ipſe delictorum ſuorum veniam, aut vllam miſericordiam conſequeretur. ſed et illo accuſando in me inuehere inſtituit, et rurſus pro concione accuſationem mihi minitatus est, et eius generis alia. quamobrem? vt optima cum venia apud vos ego, qui ſcelera istius optime noui, et omnia comperta habeo, accuſarem. quin etiam cum omni ſuperiori tempore iudicia eluſerit, in id coniecit ſeſe tempus, in quo ſi non ob aliud, vel propter imminentia pericula, nec licitum, nec tutum vobis est, istum corruptum largitionibus abſoluere. ſemper enim, Athenienſes, odio proſequendi ſunt, et puniendi proditores, et homines corrupti: tum vero nunc id cum primis tempestiue et communi cum vtilitate moi-

θηναῖοι, δεινὸν ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ χαλεπὸν, καὶ πολλῆς τινος δυτυχίας, καὶ τοῦ παρ' ὑμῶν ἐπιμελείας δεόμενον. ἐν γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι γνωριμώτατοι, καὶ προεσθαι τῶν κοινῶν ἀξιώμενοι, τὴν αὐτῶν προδιδόντες ἐλευθερίαν, καὶ δυσυχεῖς, αὐθαιρέτον αὐτοῖς ἐπάγουσι δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν, καὶ ἑταιρείαν, καὶ φιλίαν, καὶ τιμᾶσθ' ὑποκοριζόμενοι. καὶ οἱ λοιποὶ, καὶ τὰ κύρια ἅπαντα πολλαχοῦ ἐστὶν ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὓς ἔδει τούτοις κολάζειν, καὶ πολλαχοῦ μηνύειν, τοσοῦτον ἀπέχουσι δὲ τοιοῦτόν τι ποιεῖν, ὥστε καὶ θαυμάζουσι, καὶ ζηλοῦσι, καὶ βούλοιτ' ἂν αὐτὸς ἕκαστος τοιοῦτος εἶναι· καί τοι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, καὶ τὰ τοιαῦτα ζηλώματα, Θετταλῶν μὲν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, μέχρι μὲν ἐχθὲς καὶ πρώην, τὴν ἡγεμονίαν, καὶ

mortalium fiet. morbus enim, Athenienſes, ingens inuaſit in Graeciam, et difficilis, quique magnam et felicitatem et curam veſtram poſtulet. qui enim ſunt in vrbibus nobiliſſimi, et in quos collata eſt reipublicae auctoritas, hi ſuae proditores libertatis, infelices, vltro in ſeruitutem ſe coniicivnt, dum Philippi hoſpitium, et familiaritatem, et amicitiam, atque alia, minuendi cauſa criminis, in ore habent: ceteri autem, et magiſtratus ſingularum vrbium, quicunque illi ſunt, a quibus illos coerceri oportebat, et ſtatim occidi, ii, tantum abeſt, vt tale aliquid agant, vt eos admirentur, et fortunatos iudicent, et ſinguli ſe talis eſſe optent. atqui ea res, et eiuſmodi aemulationes, Theſſalorum, Athenienſes, cum

τὸ κοινὸν ἀξίωμα ἀπολωλέκῃ, νῦν δ' ἤδη καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἁρπάζεται. τὰς γὰρ ἀκροπόλεις αὐτῶν ἐνίων Μακεδόνες φρουροῦσιν. εἰς Πελοπόννησον δὲ εἰσελθὼν, τὰς ἐν Ἠλίδι σφαγὰς ἐποίησε, καὶ τοσαύτης ἀνομίας, καὶ μανίας ἐνέπλησε τοὺς ταλαιπώρους ἐκείνους, ὥστ', ἵνα ἀλλήλων ἄρχωσι, καὶ Φιλίππῳ χαρίζωνται, τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν, καὶ πολίτας μιαίνειν. καὶ οὐδ' ἐνταῦθ' ἔστηκεν, ἀλλ' εἰς Ἀρκαδίαν εἰσελθὼν, πάντ' ἄνω καὶ κάτω ταράττει ἐποίησε. καὶ νῦν Ἀρκάδων πολλοὶ, δέοντα αὐτοῖς ἐπ' ἐλευθερίᾳ μέγιστον φρονεῖν, ὁμοίως ὑμῖν· μόνοι γὰρ ἁπάντων ὑμεῖς αὐτόχθονές ἐστε, κἀκεῖνοι· Φίλιππον θαυμάζουσι, καὶ χαλκοῦν ἱστᾶσι, καὶ στεφανοῦσι, καὶ τὸ τελευταῖον, ἂν εἰς Πελοπόννησον ἔλθῃ, δέχεσθαι

cum nuper adeo principatum et communem auctoritatem perdidiſſent, nunc iam etiam libertatem eis eripiunt. nam quorundam ex eis arcis Macedones praeſidiis occupant. in Peloponneſum autem ingreſſa, caedes illas Elide concitauit, et ea iniquitate et inſania miſeros illos impleuit, vt, quo alii aliis imperent, et Philippo gratificentur, cognatorum ſuorum et ciuium caede ſe polluant. ac ne hic quidem res ſtetit, ſed Arcadiam ingreſſa, omnia illic ſurſum deorſumque vertit. et nunc Arcadum multi, cum eos libertatem facere maximi oporteat, aeque vt vos (ſoli enim vos ex omnibus, et illi, aborigines estis) Philippum admirantur, et aereas ei ſtatuas erigunt, et coronas decernunt, denique, ſi in Peloponneſum

πόλεσιν εἰσὶν ἐψηφισμένοι. ταὐτὰ ᾽ὴ ταῦτα Ἀργεῖοι. ταῦτα, νὴ τὴν Δήμητρα, εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, ἀὐλαβείας ἀ μικρᾶς δεῖται· ὡς βαδίζον γε κύκλῳ, ὃ δοῦρ᾽ εἰσελήλυθεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ νόσημα τοῦτο. ἕως μὲν ἐστὲ ἐν ἀσφαλεῖ, φυλάξασθε, καὶ τοὺς πρώτους εἰσαγαγόντας ἀτιμώσατε· εἰ δὲ μή, σκοπεῖτε ὅπως μὴ πυνθάνεσθε δεῦρο λέγειν δόξῃ τὰ νῦν εἰρημένα, ὅτε ἀδεὲς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν ἔξεστε. ἀλλ᾽ ὁρᾶτε ὡς ἐναργὲς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σαφὲς παράδειγμα ⑭ τὰλαίπωρον γεγόνασιν Ὀλύνθιοι; οἳ πάρ᾽ ἀδὲν ἄτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπόλωλασιν ⑭ δείλαιοι. ἔχοιτε δ᾽ ἂν ἐξετάσαι καθαρῶς, ἐκ τῶν συμβεβηκότων αὐτοῖς. ἐκεῖνοι γὰρ, ἡνίκα μὲν τετρακοσίους ἱππέας ἐκέκτηντο μόνον, καὶ σύμπαντες

ierit, eum oppidis recipere decreuerunt. eadem et Argiuorum ratio est. haec medius fidius, si ſerio agendum est, non paruam prudentiam postulant; paſſim enim peruagata lues illa etiam huc introiit, Athenienſes. dum igitur in tuto estis, cauete, et eos qui illam primi introduxerunt, cogite in ordinem; quod si neglexeritis, videte, ne tum ea quae nunc dico, recte dicta eſſe videantur, cum nullum rerum vestrarum initium reperietis. non cernitis, Athenienſes, quam euidens et illustre exemplum sit in miſeros Olynthios editum? qui nulla alia re magis quam istiuſmodi factis perierunt. idque ex eorum euentibus cognoſci perſpicue potest. qui cum quadringentos duntaxat equites haberent, et vniverſi

ὀδὲν ἦσαν πλείους πενταχιχιλίων τὸν ἀριθμὸν, ὅπω Χαλκιδέων πάντων εἰς ἓν συνῳκισμένων, Λακεδαιμονίων ἐπ' αὐτοὺς ἐλθόντων, καὶ πεζῇ, καὶ ναυλικῇ πολλῇ δυνάμει· ἴσε γὰρ δήπε τόθ', ὅτι γῆς καὶ θαλάττης ἦρχον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λακεδαιμόνιοι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους· ἀλλ' ὅμως τηλικαύτης ἐπ' αὐτοὺς ἐλθούσης δυνάμεως, ὅτε τὴν πόλιν, ὅτε φρούριον ὀδὲν ἀπώλεσαν, ἀλλὰ καὶ μάχας πολλὰς ἐκράτησαν, καὶ τρεῖς τῶν πολεμάρχων ἀπέκτειναν, & τὸ τελευταῖον, ὅπως ἠβούλοντο, ἔτω τὸν πόλεμον κατέθεντο. ἐπειδὴ ὃ δωροδοκεῖν ἤρξαντό τινες, καὶ δι' ἀβελτηρίαν ὁ πολλοὶ, μᾶλλον ὃ διὰ δυσυχίαν, τούτους πιστοτέρους ἡγήσαντο τῶν ὑπὲρ αὐτῶν λεγόντων, καὶ Λαθένης μὲν ἤρεψε τιὴ οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας δοθεῖσι ξύλοις,

versi non plures numero quinque millium essent, antequam Chalcidenses in vnum locum conuenissent, a Lacedaemoniis petiti magnis et pedestribus et naualibus copiis (nostis enim hoc haud dubie, terra marique vt paucis dicam, illis temporibus imperitasse Lacedaemonios) tamen tantis oppugnati copiis, neque vrbem suam, neque castellum vllum amiserunt, sed et praelia multa vicerunt, et tris imperatores occiderunt, et pacem denique ex animi sui sententia fecerunt. posteaquam autem quidam acceptare munera coeperunt, et ex simplicitate, ac potius calamitate, illos fideliores existimauit populus, quam patriae studiosos et defensores, cum Lasthenes aedis suas contexit lignis dono allatis e Ma-

Εὐθυκράτης ὃ βοῦς ἔτρεφε πολλὰς, μικρὸν ὀδενὶ δούς, ἕτερος δέ τις ἦγεν ἵππους, ἄλλος δέ τις ἵππους, ἢ ὃ πολλοὶ, καὶ καθ' ὧν ταῦτα ἐγίγνετο, ὀργὴν οὐκ ὤφειλον, ἢ κολάζειν ἠξίουν τοὺς ταῦτα ποιοῦντας, ἀλλ' ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων, ἄνδρας ἡγοῦντο· ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτω προήγετο, καὶ τὸ δωροδοκεῖν ἐκράτησε, χιλίους μὲν ἱππέας κεκτημένοι, πλείους ὃ ὄντες ἢ μύριοι, πάντας ὃ τοὺς περιχώρους ἔχοντες συμμάχους, μυρίοις ὃ ξένοις, καὶ τριήρεσι πεντήκοντα ὑμῖν βοηθησάντων αὐτοῖς, καὶ ἔτι τῶν πολιτῶν τετρακισχιλίοις, οὐδὲν αὐτοὺς τούτων ὠφελήσει σῶσαι, ἀλλὰ πρὶν μὲν ἐξελθεῖν ἐνιαυτὸν ἢ πολέμου, τὰς πόλεις ἁπάσας ἀπολωλέκεσαν τὰς ἐν τῇ Χαλκιδικῇ καὶ προδιδόντες, καὶ Φίλιππος οὐκ ἔτ' εἶχεν ὑπα-

cedonia, et Euthycrates bovis multos aluit, precio nemini numerato, et alius aliquis ouis aduexit, alius equos, cum populus, in cuius illa fraudem fiebant, non modo non iraſceretur, aut id genus hominum puniret, ſed ſuſpiceret, praedicaret, veneraretur, viros putaret; cum igitur ea ita creſcerent, et largitiones inualeſcerent, quamuis equites mille haberent, et plures eſſent x. millibus, et cum finitimis omnibus ſocietate coniuncti, quamuis vos eis decies mille conducticiis, et triremibus L. opem tuliſſetis, et quater mille praeterea ciuibus, nihil horum eis ſaluti eſſe potuit, ſed priuſquam belli annus exiret, oppida omnia Chalcidicae ditionis, proditores perdiderunt, nec Philippus iam ad nutum proditorum

κέειν τοῖς προδιδοῦσιν, οὐδ' εἶχεν ὅ, τι πρῶτον λάβῃ, πεντακοσίους δ' ἱππέας προδοθέντας ὑπ' αὐτῶν τῶν ἡγεμόνων ἔλαβεν αὐτοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος, ὅσους οὐδεὶς πώποτε ἄλλος ἀνθρώπων, οὔτε τὸν ἥλιον ἠχύνοντο ταῦτα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν, πατρίδα οὖσαν, ἐφ' ἧς ἔστασαν, οὔτε ἱερά, οὔτε τάφους, οὔτε τὴν μὴ ταῦτα γιγνομένων αἰσχύνην ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἔργοις. οὕτως ἐκφρονας, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, καὶ παραπλῆγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ. ὑμᾶς δ', ὑμᾶς δεῖ φρονεῖν δεῖ, τοὺς πολλούς, καὶ μὴ ἐπιτρέπειν τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ κολάζειν δημοσίᾳ. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὑπερφυὲς εἴη, εἰ μὴ τῶν Ολυνθίων προδόντων, πολλὰ καὶ δεινὰ ἐψηφίσασθε, τοὺς δὲ παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ἀδικοῦντας, μὴ κολάζοντες φαίνοισθε. λέξε δή μοι τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τῶν

ditorum praesto esse potuit, neque sciuit, quid primum occuparet, et quingentos equites ab ipsis ducibus proditos cum ipsis armis cepit, quod nemini mortalium vnquam contigit, neque illi solem reuerebantur, qui id agebant, neque terram patriam, in qua stabant, neque fana, neque monumenta maiorum, nec dedecus ea facinora secuturum. vsque adeo vaecordis, Athenienses, et attonitos faciunt largitiones. vos igitur, vos, inquam, ciues, et sapietis, et ad talia facinora non conniuebitis, sed ea publice punietis. nihil enim fieri queat absurdius, quam committere, cum in proditores Olynthiorum multa atrocia decreueritis, vt eos qui apud vosmetipsos deliquerunt, non puniatis. age recita decretum de

Olyn-

Ολυνθίων. ΨΗΦΙΣΜΑ. ταῦτα ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὀρθῶς καὶ καλῶς πᾶσιν Ελλησί τε καὶ βαρβάροις δοκεῖτε ἐψηφίσθαι, κατ' ἀνδρῶν προδοτῶν, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν. ἐπειδὴ τοίνυν τὸ δωροδοκεῖν, πρότερον τοῦ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἐστι, κ' δι' ἐκεῖνο καὶ τάδε πράττουσι πολλοί, ὃν ἂν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, δωροδοκοῦντα ἴδητε, τοῦτον κ' προδότην εἶναι νομίζετε. εἰ δὲ ὁ μὴ καιρούς, ὁ δ' πράγματα, ὁ δ' εὐπιστίας προδιδῶσιν, ὧν ἂν ἕκαστος αὐτῶν, οἶμαι, κύριος γίγνηται, ταῦτα διαφθείρει. μισεῖν δ' ὁμοίως δεῖ τοὺς προδότας ἅπαντας προσήκει.

μ. Εστι δ' ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, πρὸς τούτων μόνοις πρῶτον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οἰκείοις χρῆσθαι παραδείγμασι, κ' τοὺς προγόνους, οὓς ἐπαινεῖτε δικαίως, ἔργῳ μιμεῖσθαι. κ' γὰρ εἰ μὴ

Olynthiis factum. DECRETVM. haec vos, iudices, recte praeclareque omnium et Graecorum conſenſu et barbarorum, decreuistis in proditores, et homines diis inimicos. cum igitur acceptatio munerum talia facinora praecedat, et propter illa etiam haec quidam admittant, quemcunque, Athenienſes, acceptare munera videritis, eum etiam proditorem eſſe putatote. quod ſi alivs occaſiones, alius negocia, alius milites prodit, quicquid ſingulis commiſſum fuerit, id vtique perdunt. aeque autem tales omnes digni ſunt odio.

§. 40. Et vos, Athenienſes, in ea re ſoli exemplis vti domeſticis potestis, et maiores, quos iure laudatis, ipſa re imitari.

τὰς μάχας, μηδὲ τὰς στρατείας, μηδὲ τοὺς κινδύνους, ἐν οἷς ἦσαν ἐκεῖνοι λαμπροὶ, συμβαίνῃ καιρὸς, ἀλλ' ἄγετε ἡσυχίαν ὑμεῖς ἐν τῇ παρόντι, ἀλλὰ τό γε δύ φρονεῖν αὐτῶν μιμεῖσθε· τοῦτο γὰρ πολλαχοῦ χρεία. καὶ οὐδέν ἐστι πραγματωδέστερον, οὐδ' ὀχληρότερον τὸ καλῶς φρονεῖν ἢ κακῶς. ἀλλ' ἐν τῷ ἴσῳ χρόνῳ νυνὶ καθήμενοι ὑμῶν ἕκαστος, ἂν μὲν ἀεὶ γιγνώσκῃ περὶ τῶν πραγμάτων καὶ ψηφίζηται, βελτίω τὰ κοινὰ ποιήσει τῇ πόλει, καὶ ἄξια τῶν προγόνων πράξει· ἂν δ' ἀμὴ δεῖ, φαυλότερα καὶ ἀνάξια τῶν προγόνων ποιήσει. τί οὖν ἐκεῖνοι περὶ τούτων ἐφρόνουν; ταυτὶ λαβὼν ἀνάγνωθι, γραμματεῦ. δεῖ γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἔργοις ραθυμεῖτε, ὧν θάνατον κατεγνώκασιν ④ πρό-

tari. quod ſi praelia, et expeditiones, et diſcrimina, in quibus illi fuerunt ſplendidi, hoc tempore non incidunt, cum ocium nunc vos agatis, at prudentiam eorum imitamini, qua vbiuis est opus. neque operoſius est, aut molestius, ſapere, quam deſipere. ſed pari ſpacio temporis ſedens vestrum quiſque, ſi quae oportet de rebus ſtatuerit et decreuerit, reipublicae commodis conſulet, et a dignitate maiorum non degenerabit: ſin quae dedecent, statum rerum communium deteriorem faciet, et indignum maioribus. vt igitur illi in istos fuerunt animati? haec cape, ſcriba, et lege. cognoſcendum enim vobis est, vos in iis rebus eſſe ſegnis, propter quas ſontis

ca-

γονοι. λέγε ταῦτα. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΗΣ. ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τῶν γεγραμμάτων λεγόντων, Ἀρθμιον τὸν Πυθώνακτος τὸν Ζελείτην, ἐχθρὸν εἶναι καὶ πολέμιον τοῦ δήμου τῶν Αθηναίων, καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸν καὶ γένος ἅπαν. διὰ τί; ὅτι τὸν χρυσὸν ἐκ τῶν Βαρβάρων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἤγαγεν. ἀκούω ἔστιν, ὡς ἔοικεν, ἐκ τούτων ἰδεῖν, ὅτι ὑμῖν μὲν γέγονεν, ὅπως μηδὲ ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς ἕνεκα χρημάτων μηδὲν ἐργάσηται κακὸν τὴν Ἑλλάδα, ἐφρόντικεν· ὑμεῖς δὲ τῇ πόλει αὐτῇ ὅπως μηδεὶς τῶν πολιτῶν ἀδικήσῃ, προορᾶτε. νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔσηκεν; ἀλλ' ὅλης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησί, καὶ πολλὴν εὐρυχωρίαν ἐχούσης, πρὸς τῷ χαλκῷ τῷ με-

capitis damnarunt maiores. recita has. LITERAE DELECTVS. auditis, Athenienſes, hoc ſcripto contineri, Arthmium Pythonactis F. Zelitam, iudicatum eſſe inimicum et hoſtem populi Athenienſis et ſociorum, ipſum et vniuerſum eius genus. cur? quod aurum a Barbaris in Graeciam invexit. hinc apparet nimirum, et maioribus vestris, ne quiſquam mortalium propter pecuniam, cladem importaret Graeciae, fuiſſe curae: et vos nec illud cauere, ne vestrorum ciuium aliquis reipublicae iniuriam faciat. at hercule id monumentum vtcunque collocatum est? imo cum haec tota arx ſit ſacroſancta, et amplum ſpacium occupet, iuxta aeream illam

γάλλω Αθηναῖν ἐν δεξιᾷ ἔσηκεν· ἣν, ἀργύριον ἡ πόλις ἔθετο τὸς βαρβάρους πολέμου, δόντων Ελλήνων τὰ χρήματα ταῦτα, ἀνέθηκε. τότε μὲν τοίνυν οὕτω σεμνὸν ἦν τὸ δίκαιον, καὶ τὸ κολάζειν τὸς τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας ἔνδικον, ὥστε τὴν αὐτῆς ἠξιοῦτο σώσεως τό, τε ἀργύριον τὴν θεὸν, καὶ αἱ καὶ τῶν τὰ τοιαῦτα ἀδικούντων τιμωρίαι· νῦν δ', γέλως, ἀδεια, αἰσχύνη, εἰ μὴ τὴν ἄγαν ταύτην ἐξουσίαν σχήσετε νῦν ὑμεῖς.

μα. Νομίζω τοίνυν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, οὐ καθ' ἕν μόνον τὸς προγόνους μιμησομένους ὀρθῶς ἂν ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πολλὰ, ὅσα ἔπραξαν ἐφεξῆς. ἐκεῖνοι τοίνυν, ὡς ἄπαντες μὲν οἶδ' ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε, Καλλίαν τὸν Ιππονίκου, τὸν ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλουμένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα,

illam et magnam Mineruam, ad dextram ſitum est, quam in victoriae memoriam Barbarici belli, data pecunia illa a Graecis, reſpublica conſecravit. ac tum quidem tanti fiebat iuſtitia, tantoque studio ſontes plectebantur, vt eadem statio et deae praemio, et talium ſcelerum ſupplicio tribueretur: nunc autem riſus, impunitas, dedecus, niſi vos immodicam istam licentiam nunc reprimetis.

§. 41. Existimo autem recte vos eſſe facturos, ſi non vna tantum in re maiores, ſed ex aequo in omnibus ea imitemini, quae illi fecerunt. illi igitur, quod vos omnis audiviſſe compertum habeo, Calliam Hipponici F. qui legatus

ἵππου μὴ δεῆμον ἡμέρας πεζῇ μὴ καταβαίνειν ἐπὶ τὴν θάλατταν βασιλέα, ἐντὸς δὲ Χελιδονέων καὶ Κυανέων, πλοίῳ μακρῷ μὴ πλεῖν, ὅπ δῶρα λαβεῖν ἔδοξε πρεσβεύσας, μικρᾶ μὴ ἀπέλειναν, ἐν ᾗ ταῖς δυθυίαις πεντήκοντα ἐπεράξαντο τάλαντα. καί τι καλλίω ταύτης εἰρωνίαν, ἢτε πρότερον, ἢθ' ὕστερον, ἢδεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι πεποιημένην τὴν πόλιν. ἀλλ' ἐ τοῦτο ἐσκόπουν. τότε μὴ γὰρ ἡγοῦντο τὴν ἑαυτῶν ἀρετὴν, καὶ τὴν τ πόλεως δόξαν, αἰτίαν εἶναι τ ᾗ πρᾶξαι, ἢ μὴ, τὸν τρόπον τ πρεσβευτοῦ. τοῦτον ἦν δίκαιον ἠξίουν παρέχειν καὶ ἀδωροδόκητον, τὸν πρησόντα τοῖς κοινοῖς. ἐκεῖνοι μὴ ἦν ὅτως ἐχθρὸν ἡγοῦντο τὸ δωροδοκεῖν, καὶ ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει, ὥστε μήτ' ἐπὶ πράξεως μηδεμιᾶς, μήτε ἐπ' ἀνδρὸς ἐᾶν

celebratam illam pacem fecit, vt nec intra ſpacium, quantum curſu equi vno die confici poſſet, rex Perſarum cum exercitu ad mare deſcenderet, nec ad Chelidonias et Cyaneas longa naue accederet, quod in legatione munera accepiſſe viſus fuit, parum abfuit quin occidiſſent, in referendis certe rationibus L. talenta ab eo exegerunt. atqui pulchriorem ea pacem neque post, neque prius vllam a ciuitate nostra eſſe factam, quiſquam dicet. verum non illud ſpectabant. id enim ſuae virtuti et reipublicae auctoritati acceptum referebant: an vero gratis fieret, necne, legati ingenio. ab eo enim qui ad rempublicam eſſet acceſſurus, morum integritatem et abstinentiam flagitabant. illi igitur ita inimicas ducebant lar-

γίγνεσθε· ὑμεῖς δ', ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τὴν αὐτὴν εἰρήνην ἑωρακότες, τὰ μὲν τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων τείχη καθηρημένα, τὰς δὲ τῶν πρέσβεων οἰκίας οἰκοδομουμένας, καὶ τὰ μὲν τῆς πόλεως κτήματα ἀφῃρημένην, τούτοις δ' οὐδὲν ὄναρ ἤλπισαν ποτέ, κεκτημένην, οὐκ αὐτοὶ τούτους ἀπεκτείνατε, ἀλλὰ κατηγόρους προσδεῖσθε, καὶ λόγῳ κείνους, ὧν ἔργῳ τὰ ἀδικήματα πάντες ὁρῶσιν.

μϛ. Οὐ γὰρ νῦν τὰ παλαιὰ δεῖ τις ἔχοι μόνον εἰπεῖν, καὶ διὰ τούτων τῶν παραδειγμάτων ὑμᾶς ἐπὶ τιμωρίαν παρακαλέσαι, ἀλλ' ἐφ' ὑμῖν τοῖσι τῶν ἔτι ζώντων ἀνθρώπων πολλοὶ δίκην δεδώκασιν· ὧν ἐγὼ τοὺς μὲν ἄλλους παραλείψω, τῶν δ' ἐκ πρεσβείας, ἣ πολὺ ταύτης ἐλάττω κακὰ τὴν πόλιν εἴργα-

largitiones, et reipublicae pernicioſas, vt nec in actione vlla, nec viro locum habere paterentur: ſed vos, Athenienſes, cum videritis eandem pacem et moenia veſtrorum ſociorum diruiſſe, et legatorum aedis extruxiſſe, et reipublicae ſuas opes eripuiſſe, istis autem ea quae nec per ſomnium vnquam ſperarant, contuliſſe, non ipſi eos occidistis, ſed accuſatore indigetis, et verbis diſceptatis cauſam eorum, quorum iniurias re ipſa omnes vident.

§. 42. Neque vero vetera duntaxat referri poſſunt, et per exempla vos ad vltionem incitari, ſed veſtra aetate, qui adhuc viuitis, poenas dederunt: quorum ego alios praeteribo, eorum autem, qui propter legationem, hac multo minus nocentem reipublicae, capite

σται, θανάτῳ ζημιωθέντων, ἑνὸς ἢ δυοῖν ἐπιμνησθήσομαι. καί μοι λέγε τουτὶ τὸ ψήφισμα λαβών. ΨΗΦΙΣΜΑ. καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ψήφισμα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν πρέσβεων ἐκείνων ὑμεῖς θάνατον κατεγνώκατε· ὧν εἷς ἦν Ἐπικράτης, ἀνήρ, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πεπαιδαῦσθαι, καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει, καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς καταγαγόντων τὸν δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικός. ἀλλ' ὅμως οὐδὲν αὐτὸν ὠφέλησε τούτων. δικαίως. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμισείᾳ χρηστὸν εἶναι δεῖ, τὸν τὰ τηλικαῦτα διοικεῖν ἀξιοῦντα, οὐδὲ τὸ πιστευθῆναι πρεσβεύειν παρ' ὑμῶν, εἰς τὸ μείζω δεινὰ κακουργεῖν καταχρῆται· ἀλλ' ἁπλῶς μηδὲν ὑμᾶς ἀδικεῖν ἐκόντα. εἰ τί νυν τῶν τούτων ἄπεστιν τούτοις, ἐφ' οἷς ἐκείνων θάνατον κατέγνωσαι, ἐμὲ ἀ-

mulctati ſunt, vnius atque alterius mentionem faciam. age cape hoc decretum, et recita. DECRETVM. ex hoc decreto, Athenienſes, legatos illos capitis vos condemnastis, quorum vnus fuit Epicrates, homo, vt ego e natu maioribus audio, frugi, et multum vtilis reipublicae, et ex eorum numero, qui populum e Piraeo reduxerunt, et alioqui popularis. ſed tamen nihil ei horum profuit. merito. neque enim ex ſemiſſe bonum oportet eſſe eum, qui tanta negocia ſuſcipit, nec ſi fides ei adiungatur a vobis, ea abuti ad maiorum ſcelerum licentiam; ſed plane vos nulla iniuria de industria afficere. ſi quid igitur eorum isti non perpetrarunt, propter quae illi capitis ſunt damnati, me iam occidite. rem autem

ἀποκλείναι ἤδη. σκοπεῖτε γάρ. ΕΠΕΙΔΗ ΠΑΡΑ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ φησιν ΕΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝ ΕΚΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ. καὶ τοῦτ' ἔστι τῶν ἐγκλημάτων τὸ πρῶτον. ἕτοι δὲ οὐ πρὸς τὰ γράμματα; οὐ τὸ μὲν ψήφισμα Ἀθηναίοις, καὶ τοῖς Ἀθηναίων συμμάχοις εἶναι κελεύει τὴν εἰρήνην· ἕτοι ἢ Φωκέας ἐσπόνδους ἀπέφηναν; ἀλλὰ τὸ μὲν ψήφισμα τοὺς ἄρχοντας ὁρκοῦν τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν· ἕτοι ἢ οὓς ὁ Φίλιππος αὐτοῖς πρεσβείαν ἔπεμψε, τούτους ὤμοσαν; ἀλλὰ τὸ μὲν ψήφισμα ἐξαμοῦ μόνους ἐντυγχάνειν Φιλίππῳ· ἕτοι οἳ ἐδὲν ἐπαύσαντο ἰδίᾳ χρηματίζοντες; ΚΑΙ ΗΛΕΓΧΘΗΣΑΝ ΤΙΝΕΣ ΑΥΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΟΥ ΤΑΛΗΘΗ ΑΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΕΣ. ἕτοι δέ γε καὶ ἐν τῷ δήμῳ· καὶ ὑπό τε; τοῦτο γάρ ἐστι τὸ λαμπρόν· ὑπ' αὐτῶν

autem ita conſiderate. CVM CONTRA LITERAS inquit LEGATIONEM OBIERINT ILLI ET DECRETVM. atque hoc primum crimen est. an vero isti non contra literas? nonne decretum iubet pacem ad Athenienſis et ad Athenienſium ſocios pertinere; isti autem Phocenſes foedere excluſerunt? nonne decretum iureiurando adigi vrbium magiſtratus; isti autem, quos Philippus ad ipſos miſerat, iureiurando adegerunt? nonne decretum nuſquam ſolos cum Philippo colloqui; isti autem priuatim cum eo agere nunquam deſtiterunt? QVIDAM EORVM IN SENATV FALSAE RENVNCIATIONIS SVNT CONVICTI. at isti apud populum: et a quo? (id enim illustre est) a rebus ipſis. nam

eorum

τῶν πεπραγμάτων. οἷς γὰρ ἀπήγγειλαν ἕτοι, πάντα δήπου γέγονε τἀναντία. ΟΥΔΕ ΕΠΙΣΤΕΛΛΟΝΤΕΣ φησι ΤΑ ΑΛΗΘΗ. ἐκοινῶ οὐδ' ἕτοι. ΚΑΙ ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ. ἀντὶ μὲν τοίνυν γε καταψεύδεσθαι, παντελῶς ἀπολωλεκότες· πολλῷ γ' ἂν δή που τοῦτο τοὺς καταψεύσασθαι δεινότερον· ἀλλὰ μήν, ὑπέρ γε μὲν δώρων εἰληφέναι, εἰ μὲν ἠρνοῦντο, ἐξελέγχειν τὸ λοιπὸν ἂν ἦν, ἐπειδὴ γ' ὁμολογοῦσιν, ἀπάγειν δή που προσῆκε. τί οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτων ἕτως ἐχόντων, ὑμεῖς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ὄντες, ④ γ' καί τινες αὐτῶν ἔτι ζῶντες, ὑπομένειτε τὸν μὲν εὐεργέτην μὲν δήμου, καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς, Ἐπικράτην, ἐκπεσεῖν καὶ κολασθῆναι, καὶ πάλιν πρώην Θρασύβουλον ἐκεῖνον, τὸν

eorum renunciationi euenerunt omnia ſane contraria. NEC VERA inquit SCRIPSERVNT. at nec isti. ET IN SOCIOS inquit MENTITI SVNT ET MVNERA ACCEPTARVNT. isti vero non in eos mentiti ſunt, ſed funditus eos perdiderunt. id quod multo est mendaciis acerbius. iam de largitionibus, ſi ſe accepiſſe munera negarent, reſtaret, vt conuincerentur, cum autem faſſi ſint, in cruciatum abreptos oportebat. quid igitur, Athenienſes? cum haec ita ſint, cum vos illis viris prognati, partim etiam ex illorum numero ſitis ſuperſtites, committetis vt de republica benemeritus, et populi ex Piraeo reductor Epicrates, vrbe pulſus poenas dederit, cum rurſus, dudum Thraſybulus ille, Thra-

Θρασυβούλου τοῦ δημοτικοῦ υἱὸν, καὶ ἀπὸ Φυλῆς καταγαγόντος τὸν δῆμον, τάλαντα δέκα ὠφληκέναι, καὶ τῶν ἀφ' Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, καὶ τῶν τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ὑμᾶς ἐργασαμένων, οὓς νόμῳ διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς, ἐπὶ ταῖς θυσίαις, σπονδῶν, καὶ κηρυκείων κοινωνοὺς ἐποιήσατε, καὶ ἀδετε καὶ τιμᾶτε ἐξίσου τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς θεοῖς, τούτους μὲν τοιούτους τινὰ ἐν τῶν νόμων δίκαιον ὑπεχηκέναι, καὶ μήτε συγγνώμην, μήτε ἔλεον, μήτε παιδία κλαίοντα, ὀμώνυμα τῶν εὐεργετῶν, μήτ' ἄλλο μηδὲν αὐτοὺς ὠφεληκέναι· τὸν δ' Ἀτρομήτου τοῦ γραμματιστοῦ, καὶ Γλαυκοθέας, τοῦ τοὺς θιάσους συναγούσης, ἐφ' οἷς ἕτερα τέθνηκεν ἱέρεια, τοῦτον ὑμεῖς λαβόντες, τὸν τῶν τοιούτων, τὸν οὐδὲ καθ' ἓν χρήσιμον τῇ πό-

Thrasybuli hominis popularis filius, eius qui populum e Phyle reduxit, talentis decem sit mulctatus, cum quidam ex Harmodii et Aristogitonis posteris, et eorum qui maxima in vos beneficia contulerunt, quos lege ob beneficentiam erga vos in omnibus fanis, in sacrificiis, libationum et poculorum participes effecistis, quos celebratis et colitis pari cum heroibus honore, et diis: cum igitur hi quidem omnes, poenas legibus dederint, cum neque venia, neque misericordia, neque plorantes pueri, nomina eorum qui bene de republica sunt meriti, referentes, neque quicquam aliud eis profuerit: Atrometi literatoris et Glaucotheae, coetus bacchantium ductantis filium, ob quod factum alia sacrificula

oc-

λει, ὃν αὐτὸν, οὐ παλέρα, ὃν ἄλλον ὑδένα τῶν τούτου, ἀφήσελε; ποῖον γὰρ ἵππον, ποια τελήρης, ποία σερδλεία, ποία χορηγία, τίς χορὸς, τίς λειτουργία, τίς εἰσφορὰ, τίς δύνοια, ποῖον κίνδυνον, τί τούτων ἀπόντων, ἐν πόλει χερνῷ γέγονε πρὸ τούτων τῇ πόλει; καίτοι, κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν, ἐκεῖνο ὃ μὴ ποιῶ, τὸ, δικαίως, καὶ ποῖκα πεπεισθυκέναι, ἀπολωλέναι δή που ποιοῦσιν ἀνῆρ· εἰ δ' μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα, ὑ μνησήσεσθε; ὃν ἀναμνησθήσεσθε, ὧν ὅτ' κατηγορῶν ἔλεγε Τιμάρχου; ὡς ὑδέν ἐστιν ὄφελος πόλεως, ἢ τις μὴ νοῦν ἔχει τοὺς ἀδικουμένους ἔχῃ, ὑδὲ πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσιν. ὑδὲ ἐλεεῖν ὑμᾶς ὅτε τὴν μητέρα δεῖν τὴν Τιμάρχου,

occisa est, eum vos nacti, prognatum talibus, nulla ex parte reipublicae vtilem, non ipsum, non patrem, non alium vllum eius necessarium, dimittetis? quis enim equitatus, quae classis, quae expeditio, quae aedilitas, qui coetus, quod munus, quod tributum, quae beneuolentia, quod periculum, quid horum omnium ab omni memoria praestitum est ab istis reipublicae? atqui si illa praestitissent omnia, neque tamen eis recte et gratuito legationis obitae laus accederet, interfici eum vtique deceret: quod si neque haec, neque illa, non punietis? non reminiscemini quid in accusando Timarcho dixerit? nullum esse vsum ciuitatis, quae neruos contra facinorosos non habeat: neque reipublicae, in qua venia

γραῦν γυναῖκα, ὅτε τὰ παιδία, ὅτε ἄλλον ὀδένα, ἀλλ' ἐκεῖνο ὁρᾶν, ὅπι εἰ προήσεσθε τὰ τῶν νόμων, καὶ τὰ τῆς πολιτείας, οὐχ εὑρήσετε οὓς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐλεήσοντας. ἀλλ' ὁ μὲν ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἠτίμωται, ὅτι τοῦτον εἶδεν ἀδικοῦντα· τούτῳ δ' ἀθῴῳ δώσετε εἶναι; διὰ τί; εἰ γὰρ παρὰ τῶν εἰς ἑαυτὸν ἐξαμαρτανόντων τηλικαύτην ἠξίωσε δίκην Αἰσχίνης λαβεῖν, παρὰ τῶν εἰς τὰ τῆς πόλεως τηλικαῦτα ἡμαρτηκότων, ὧν εἷς ἕκαστ' ἂν ἐξελέγχῃ, πηλίκην ὑμᾶς προσήκει λαβεῖν, τοὺς ὁμωμοκότας καὶ δικάζοντας; νὴ Δί'. ἆ νέοι γὰρ ὑμῖν δι' ἐκεῖνον ἔσονται τὸν ἀγῶνα βελτίους; ἀκοῦσ' ὃς διὰ τόνδε ἆ πολιδυόμενοι, δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύῃ τῇ πόλει. προσήκει ἢ καὶ τούτων φροντίζειν. ἵνα τίνων εἰδῆτε, ὅτι καὶ τοῦτον

nia et deprecatio plus valeant legibus. neque vos misericordia moueri oportere matris Timarchi, senis mulieris, nec puerorum, nec denique cuiusquam, sed illud spectandum, si legum et reipublicae curam abieceritis, qui vestri misereatur, inventuros esse neminem. ille igitur infelix homo ignominia notatus est, quod istius scelera vidit: isti autem impunitatem concedetis? cur? nam si ab iis qui in se ipsi deliquerunt, tantas poenas expetiit Aeschines, quid in eos, qui tantis in rebus reipublicae nocuerunt, quorum istum vnum esse constat, a vobis iuratis iudicibus erit statuendum? at hercule adolescentes propter illud iudicium vobis erunt meliores? propter istum autem ii qui versantur in republica, per quos

ἀπώλεσε τὸν Τίμαρχον, ὦ, μὰ Δία, οὐχὶ τῶν ὑμετέρων παίδων, ὅπως ἔσονται σώφρονες, προσορῶν· εἰσὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ νῦν σώφρονες, μὴ γὰρ ὄντω γένοιτο κακῶς τῇ πόλει, ὥστε Ἀφοβήτου καὶ Αἰσχίνου σωφρονιστῶν δεηθῆναι τοὺς νεωτέρους· ἀλλ' ὅτι βυλεύων ἔγραψεν, ἂν τις ὡς Φίλιππον ὅπλα ἄγων ἁλῷ, ἢ σκύτη τετμηκὰ, θανάτου εἶναι τὴν ζημίαν. σημεῖον δέ. πόσον γὰρ ἐδημηγόρει χρόνον Τίμαρχος; πολλοῦ. οὐκοῦν τοῦτον ἦν Αἰσχίνης ἄπονος ἐν τῇ πόλει, καὶ οὐδὲ πώποτε ἠγανάκτησεν, οὐδὲ δεινὸν ἡγήσατο εἶναι τὸ πρᾶγμα, εἰ ὁ τυχὸν λέγει, ἕως εἰς Μακεδονίαν ἐλθὼν, ἑαυτὸν ἐμίσθωσε. λέξε δή μοι τὸ ψήφισμα λαβὼν αὐτὸ τὸ τοῦ Τιμάρχου. ΨΗΦΙΣΜΑ. ὁ μὲν τοίνυν ὑμέτερος ὑμῖν γράψας, μὴ ἄγειν ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς

in ſummum ciuitas diſcrimen adducitur. est autem et horum habenda ratio. vt autem ſciatis, ab isto etiam hunc Timarchum euerſum eſſe, non ita me dii ament de liberis veſtris, quo illi eſſent modesti, ſollicito (ſunt enim, Athenienſes, iam nunc modeſti: abſit vt eo loci reſpublica redigatur, vt Aphobeto et Aeſchine cenſoribus indigeat, abſit) ſed quod ille ſenator ſcripſit, ſi quis conuincatur, arma vexiſſe ad Philippum, aut armamenta triremium, morte mulctandum. cuius rei hoc ſignum est. nam quamdiu concionatus fuit Timarchus? diu. eo igitur omni tempore in republica fuit Aeſchines, et nunquam aegre tulit, aut graue eſſe duxit, ſi homo illis moribus, conciones haberet, donec in Macedoniam profectus, ſeipſum mercede locauit. age, ipſum Timarchi decre-

Φίλιππον ὅπλα, εἰ ὃ μὴ, θανάτῳ ζημιῶσαι, ἀπόλωλε, καὶ ὕβρεικαι· ὁ δὲ καὶ τὰ τῶν ὑμετέρων συμμάχων ὅπλα ἐκείνῳ παραδοὺς ἔτοσι, κατηγόρει, καὶ περὶ πορνείας ἔλεγλε, ὦ γῆ καὶ θεοὶ, δυοῖν μὲν κηδεσταῖν παρεσκότοιν, οὓς ἰδόντες ἂν ὑμεῖς ἀναχωρήσαιτε, Νικίᾳ τε καὶ βδελυρῷ, ὃς ἑαυτὸν ἐμίσθωσεν εἰς Αἴγυπτον Χαβρίᾳ, καὶ καταρατῷ Κηρυβιῶνι, ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ προσωπείου κωμάζει. καὶ τί ταῦτα; ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὁρῶν Αφόβητον. ἀλλὰ δῆτα ἄνω ποταμὸν ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ πάντες ὅσοι ④ περὶ πορνείας ἐρρύησαν λόγοι.

μγ. Καὶ μὴν εἰς ὅσιον ἀτιμίαν τὴν πόλιν ὑμῶν ἡ τότε πονηρία, καὶ ψευδολογία καταστᾶσα ἔχει, πάντα τὰ ἄλλα ἀφεὶς, ὃ πάντες ὑμεῖς ἴστε, ἐρῶ. πρότερον μὲν γὰρ, ὦ ἄνδρες

decretum cape, et recita. DECRETVM. qui igitur pro vobis decreuit, ne belli tempore ad Philippum arma ferrentur, ſin quis feciſſet, capitale fore, periit, et contumelia eſt affectus, iſte autem, qui, et veſtrorum ſociorum arma illi tradidit, accuſat, et de ſtupro diſſerit, proh diuum atque hominum fidem, duobus ſuis affinibus aſſiſtentibus, quibus conſpectis vos exclamaretis, Nicia illo vaecordi, qui ſe in Aegypto mercede locauit Chabriae, et homine exſecrando Cerybione, qui in feſtis abſque perſona comeſſatur. ſed quid haec dico? atqui fratrem eius videat Aphobetum. ſed illa die profecto omnes de impudicitia orationes aduerſo, quod aiunt, amni fluxerunt.

§. 43. Verum quanta ignominia rempublicam veſtram iſtius improbitas et mendacitas

Αθηναῖοι, τί παρ' ὑμῖν ἐψήφισαι, τοῦτο ἐπε-
τήρουν ἅπαντες ἄλλοι πάντες Ἕλληνες· νυνὶ δ' ἂν δὴ δι-
ερχόμεθα ἡμεῖς, τί δέδοκται τοῖς ἄλλοις σκο-
ποῦντες, καὶ ἀκροώμενοι, τί τὰ τῶν Ἀρ-
κάδων; τί τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων; ποῖ πορεύ-
εται Φίλιππος; ζῇ, ἢ τέθνηκεν; οὐ γιγνόμε-
θα ποιοῦμεν; ἐγὼ μὲν οὖν οὐ δέδοικα, εἰ Φίλιππος ζῇ·
ἀλλ' εἰ τῆς πόλεως τέθνηκε τὸ τοὺς ἀδικοῦντας
μισεῖν, καὶ πιμωρεῖσθαι. οὐδὲ φοβεῖ με Φίλιππος,
ἂν τὰ παρ' ὑμῖν ὑγιαίνῃ, ἀλλ' εἰ παρ' ὑμῖν
ἄδεια χρήσει τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνεῖν
βουλομένοις, καὶ συνεργοί τινες τούτοις τῶν ὑφ'
ὑμῖν πεπολιτευμένων, καὶ πάντα τὸν ἔμπροσθεν
χρόνον ἀρνούμενοι μὴ πεφάσθαι ὑπὲρ Φιλίπ-
που, νυνὶ ἀναβήσονται· ταῦτα φοβεῖ με. τί γὰρ
δή ποτε, Εὔβουλε, Ἡγησίλεῳ μὲν κερνομένῳ,

affecerit, omnibus relictis ceteris, quod nostis omnes vos, id dicam. olim, Athenienſes, quid a vobis decretum eſſet, obſeruabant alii Graeci omnes: nunc obambulamus nos, quid viſum ſit aliis, ſpeculantes, atque auſcultantes, quid Arcades? quid Amphictyones? quo proficiſcatur Philippus? vivatne? an obierit? nonne ita facimus? ego vero id non vereor, an viuat Philippus: illud vereor, ne reipublicae odium in facinoroſos et vindicta obierit. neque mihi terrori est Philippus, ſi vos ſani ſitis, ſed ſi a vobis impunitas proponetur iis, qui illi mercede ſeruire non recuſant, ſi illis quidam patrocinabuntur, quibus vos fidem habetis, ſi ii qui omni ſuperiore tempore negarunt ſe cauſam Philippi agere, nunc ſuggeſtum conſcendent: haec mihi terrori ſunt.

ὃς ἀνεψιός ἐσί σοι, καὶ Θρασυβύλῳ πρώην, τῷ Νικηράτου θείῳ, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου οὐδὲ ὑπακοῦσαι καλούμενος ἠθέλησας, εἰς τε τὸ τίμημα ἀναβὰς, ὑπὲρ μὲν ἐκείνων οὐδὲ ὁπῶν ἔλεγες, ἐδέου ἂν τῶν δικασῶν συγγνώμην ἔχειν σοι· εἶτα ὑπὲρ μὲν συγγενῶν καὶ ἀναγκαίων ἀνθρώπων οὐκ ἀναβαίνεις, ὑπὲρ Αἰσχίνου δ' ἀναβήσῃ; ὃς, ἡνίκα ἔκεινεν Αἰσοφῶν Φιλόνεικον, καὶ δι' ἐκείνου τῶν σοὶ πεπραγμένων κατηγόρει, συγκατηγόρει μετ' ἐκείνου σοῦ, καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἰς ἐξηλάζετο· ἐπειδὴ δὲ σὺ μὲν τουτουσὶ δεξάμενος, καὶ φήσας καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ δεῖν ἤδη, καὶ χρήματα εἰσφέρειν, καὶ τὰ θεωρικὰ στρατιωτικὰ ποιεῖν, ἢ χειροτονεῖν, ἃ συνεῖπε μὲν οὗτος, ἔγραψε δ' ὁ βδελυρὸς Φιλοκράτης, ἐξ ὧν ἀντὶ καλῆς αἰσχρὰν συνέβη

sunt. nam cur tandem, Eubule, Hegesileo reo, qui consobrinus tuus est, et Thrasybulo dudum Nicerati auunculo, cum prima suffragia ferrentur, aduccatus esse, cum citarere, noluisti, et ad litis aestimationem progressus, nec pro illorum defensione dixisti quicquam, et iudices precatus es, vt veniam tibi darent: itane, cum hominibus cognatis et necessariis non patrocineris, Aeschini patrocinaberis? qui, cum Aristopho reum ageret Philonicum, et per illum tua acta accusaret, vna cum illo te accusabat, et in inimicorum tuorum subsselliis versabatur; postquam autem post istos oratione habita affirmasti, aut iam in Piraeeum esse descendendum, et pecuniam conferendam, et theatralem in militarem conuertendam, aut iubenda quae et

iste

ψευδῆ τὴν εἰρήνην, ὅταν δ' ἐπειδὴ τοῖς μὴ ταῦτα ἀδικήμασι πονηρὰ ἀπολωλέκασι, πονηρὰ δήλαξας; ὃς ἐν μὲν τῷ δήμῳ κατηγορεῖς Φιλίππου, καὶ κατ' αὐτῶν παίδων ὄμνυες, ἢ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον, ἂν βέλτιστε· νυνὶ δὲ βοηθήσεις τούτῳ; πῶς οὖν ἀπολεῖται, ὅταν τὰς παρ' ἐκείνου δωροδοκίνας σὺ σώζῃς; τί δὴ ποτε, Μυροκλέα μὲν ἔκεινας, εἰ πρὸ τριῶν τὰ μέταλλα ἐωνημένων εἴκοσιν ἀπέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἐδίωκες, εἰ τριῶν ὕστερον ἡμέραις ἀπὸ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς· τοὺς δ' ἔχοντας, ὁμολογοῦντας, ἀπελεγχομένους ἐπαυδοφώρῳ ἀπὸ τῶν συμμάχων ὀλέθρῳ ταῦτα πεποιηκότας, τούτους οὐκ εἶνεις, ἀλλὰ καὶ σώζειν κελεύεις; καὶ μήν, ὅπ

iste defenderat, et nefarius Philocrates decreuerat, vnde factum est, vt pro honesta pace pax turpis fieret, postquam igitur isti, perpetratis postea sceleribus omnia perdiderunt, tum demum in gratiam rediisti? cum pro concione Philippum insecteris, et per liberos tuos iuraris, haud dubie periturum Philippum, si populus velit: nunc isti opitulaberis? qui peribit igitur, si eos quos ille corrumpit largitionibus, tu seruaris? nam cur tandem Myroclem accusabas, quod a singulis eorum qui metalla redemerant, vicenas drachmas exegisset? cur Cephisophontem sacrilegii reum agebas, quod triduo post statam diem septem minas numerasset? eos vero qui habent, fatentur, conuicti sunt, palamque deprehensi fecisse illa in sociorum perniciem, eos non modo non accusas, sed et seruari iubes? atqui haec esse formi-

ταῦτα μὲν ἐστι φοβερὰ, καὶ φρονήσεως, καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενα· ἐφ' οἷς δὲ ἐκεῖνος οὐκ ἐκεῖνα, γέλως, ἐκεῖθεν ὄψεσθε. ἦσαν ἐν Ἤλιδι κλέπτοντες τὰ κοινά τινες; καὶ μάλα εἰκός γε. ἔστιν οὖν ὅς τις μετέσχεν αὐτόθι νεῶν τούτων τοῦ καταλῦσαι τὸν δῆμον; οὐδεὶς. τί δέ; ἦσαν ὅτε ἦν Ὀλυνθος, τοιοῦτοί τινες ἄλλοι; ἐγὼ μὲν οἶμαι. ἆρ' οὖν διὰ τούτους ἀπώλετο Ὄλυνθος; οὔ. τί οὖν; Μεγαρεῖς οὐκ οἴεσθ' εἶναί τινα κλέπτειν, καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά; ἀνάγκη καὶ τοῦτο. τίς οὖν αἴτιος αὐτόθι νεῶν τούτων τῶν συμβεβηκότων πραγμάτων; οὐδεὶς. ἀλλὰ ποῖοι, καὶ τίνες εἰσὶν ⓐ τὰ τηλικαῦτα, καὶ τοιαῦτα ἀδικοῦντες; ⓑ νομίζοντες αὐτοὺς ἀξιόχρεως εἶναι, τοῦ Φιλίππου ξένοι, καὶ φίλοι προσαγορεύεσθαι, ⓒ στρατηγῶν τε, καὶ προσα-

formidabilia, et magnam requirere prudentiam et cautionem, ea vero, quorum tu illos accuſasti, ridicula, inde perſpicietis. fueruntne Elide quidam aerarii depeculatores? omnino probabile est fuiſſe. an vero quiſquam eorum auctor, adiutorue fuit abrogandi status popularis? nullus. quid? fueruntne Olyntho incolumi alii quidam tales? equidem, opinor. nunquid per istos periit Olynthus? non. quid igitur? Megaris nonne putatis aliquem fuiſſe peculatorem, et ex aerario ſurripientem? non aliter fieri potest, palamque factum est. quis igitur ibi auctor fuit rerum, quae nunc illic acciderunt? nemo horum. quáles igitur, et qui ſunt, qui tanta et talia facinora deſignent? qui ſe dignos eſſe putant, qui Philippi hoſpites et amici appellentur, quibus exercitus et ſumma rerum creduntur, qui prae ſe multitudinem deſpiciunt.

ψηφέσῃ τὴν εἰρήνην, ὅταν δ' ἐπειδὴ τοῖς μὴ ταῦτα ἀδικήμασι πάντα ἀπολωλέκασι, πεντακόσια ἀλλάξας; ἐν μὲν τῷ δήμῳ κατηγορῶν Φιλίππου, καὶ τῶν παίδων ὤμνυες, ἢ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον, ἂν βέλτιστε· νεῦν ἃ βουλήσεις τούτῳ; πῶς οὖν ἀπολεῖται, ὅταν τὰς παρ' ἐκείνου δωροδοκήσας σὺ σώζῃς; τί γὰρ δήποτε, Μυροκλέα μὲν ἔκεινας, εἰ πᾶσι τὰ μέταλλα ἐωνημένων εἴκοσιν ἀπέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἐδίωκες, εἰ τριῶν ὕστερον ἡμέραις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς· τοὺς δ' ἔχοντας, ὁμολογοῦντας, ἀπελεγχομένους ἐπαυτοφώρῳ ἐπὶ τῷ τῶν συμμάχων ὀλέθρῳ ταῦτα πεποιηκότας, τούτους οὐ κρίνεις, ἀλλὰ καὶ σώζειν κελεύεις; καὶ μήν, ὅπ

iste defenderat, et nefarius Philocrates decreuerat, vnde factum est, vt pro honesta pace pax turpis fieret, postquam igitur isti, perpetratis postea sceleribus omnia perdiderunt, tum demum in gratiam rediisti? cum pro concione Philippum insecteris, et per liberos tuos iuraris, haud dubie periturum Philippum, si populus velit: nunc isti opitulaberis? qui peribit igitur, si eos quos ille corrumpit largitionibus, tu seruaris? nam cur tandem Myroclem accusabas, quod a singulis eorum qui metalla redemerant, vicenas drachmas exegisset? cur Cephisophontem sacrilegii reum agebas, quod triduo post statam diem septem minas numerasset? eos vero qui habent, fatentur, conuicti sunt, palamque deprehensi fecisse illa in sociorum perniciem, eos non modo non accusas, sed et seruari iubes? atqui haec esse formi-

ταῦτα μὴν ἐστι φοβερὰ, καὶ ὠφελοίας, καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενα· ἐφ' οἷς δὲ ἐκεῖνος οὐκ ἔκεινας, γέλως, ἐκεῖθεν ὄψεσθε. ἦσαν ἐν Ηλιδι κλέπτοντες τὰ κοινά τινες; καὶ μάλα εἰκός γε. ἔστιν οὖν ὅς τις μελέχει αὐτόθι νυν τούτων τὸν δῆμον; οὐδεὶς. τί δέ; ἦσαν ὅτε ἦν Ολυνθος, τοιοῦτοί τινες ἄλλοι; ἐγὼ μὴν οἶμαι. ἆρ' οὖν διὰ τούτους ἀπώλετο Ολυνθος; οὔ. τί οὖν; Μεγάρεις οὐκ οἴεσθ' εἶναί τινα κλέπτειν, καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά; ἀνάγκη καὶ τοῦτο. τίς οὖν αἴτιος αὐτόθι νυν τούτων τῶν συμβεβηκότων πραγμάτων; οὐδεὶς. ἀλλὰ ποῖοι, καὶ τίνες εἰσὶν ⓐ τὰ τηλικαῦτα, καὶ τοιαῦτα ἀδικοῦντες; ⓑ νομίζοντες αὐτοὺς ἀξιόχρεως εἶναι, καὶ Φιλίππου ξένοι, καὶ φίλοι προσαγορεύεσθαι, ⓒ στρατηγῶν τε, καὶ πρόσα-

formidabilia, et magnam requirere prudentiam et cautionem, ea vero, quorum tu illos accusasti, ridicula, inde perspicietis. fueruntne Elide quidam aerarii depeculatores? omnino probabile est fuisse. an vero quisquam eorum auctor, adiutorue fuit abrogandi status popularis? nullus. quid? fueruntne Olyntho incolumi alii quidam tales? equidem, opinor. nunquid per istos periit Olynthus? non. quid igitur? Megaris nonne putatis aliquem fuisse peculatorem, et ex aerario surripientem? non aliter fieri potest, palamque factum est. quis igitur ibi auctor fuit rerum, quae nunc illic acciderunt? nemo horum. quales igitur, et qui sunt, qui tanta et talia facinora designent? qui se dignos esse putant, qui Philippi hospites et amici appellentur, quibus exercitus et summa rerum creduntur, qui prae se multitudinem despiciunt.

σίας ἀξιώμενοι, ᾧ μείζως τῶν πολλῶν οἰόμενοι δεῖν εἶναι. ὁ Περίλαος ἐκεῖνος ἔναγχος ἐν τοῖς Μεγάροις ἐν τοῖς τριακοσίοις, ὅτι πρὸς Φίλιππον ἀφίκετο, καὶ παρελθὼν Πτοιόδωρος αὐτὸν ἐξηπάτηκε, καὶ πλούτῳ, καὶ γένει, καὶ δόξῃ πρῶτος ὢν Μεγαρέων, καὶ πάλιν ὡς Φίλιππον ἐξέπεμψε; καὶ μὴ ταῦτα, ὁ μὲν ἦκεν, ἄγων τοὺς ξένους, ὁδὶ ἔνδον ἐτύρευε τριαῦτα. ὁ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστ' ὦ, μὰ τῶν πάντων μᾶλλον ὑλαβεῖσθαι δεῖ, ἢ τὸ, μείζω τινὰ τῶν πολλῶν ἐᾶν γίγνεσθαι. μή μοι σωζέσθω, μηδ' ἀπολύσθω μηδεὶς, ὃν ἐὰν ὁ δεῖνα βούληται, ἀλλ' ὃν ἂν τὰ πεπραγμένα σώζῃ, καὶ τοῦτον, τούτῳ δ' ἐξουσίαν ψήφου παρ' ὑμῶν ὑπαρχέτω τυγχάνειν. τοῦτο γάρ ἐστι δημοτικόν.

μδ. Ἔτι τοίνυν, πολλοὶ παρ' ὑμῖν ἐπὶ καιρο-

ciunt. nonne Megaris Perilaus nuper apud trecentos causam dixit, quod ad Philippum venisset, Ptaeodorus autem progressus pro eo deprecatus est, et genere, et opibus, et auctoritate princeps Megarensium, eumque ad Philippum remisit? post, ille conductitios milites adduxit, alter intus talia instruxit. non enim est, non quicquam est rerum omnium, quod magis sit cauendum, quam ne quem vulgo maiorem fieri patiamini. ne mihi sit incolumis, neque vero pereat quisquam, certi cuiusdam arbitratu, sed is quem facta sua tuentur, contraque, vt ius et aequum est, in istum sententia feratur. hoc enim populare est.

§. 44. Iam saepe accidit, vt pro ratione temporum, quidam apud

ρῶν γεγόνασιν ἰσχυροὶ, Καλλίστρατος ἐκεῖνος, αὖθις Αἰσχοφῶν, Διόφαντος, τούτων ἕτεροι πρότερον. ἀλλὰ πῶς τούτων ἕκαστος ἐπρώτευεν; ἐν τῷ δήμῳ. ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις, οὐδείς πω μέχρι τῆμερον ἡμέρας ὑμῖν, οὐδὲ τῶν νόμων, οὐδὲ τῶν ὅρκων κρείττων γέγονε. μὴ τοίνυν μηδὲ νυνὶ τοῦτον ἐάσητε. ὅτι γὰρ ταῦτα φυλάττοισθε ἂν εἰκότως μᾶλλον ὑμεῖς, ἢ τούτοις πιθοίσθε, τῶν θεῶν ὑμῖν μαντείαν ἀναγνώσομαι, οἵ πρὸ ἀεὶ σώζουσι τὴν πόλιν πολλῷ τῶν προεστηκότων μᾶλλον. λέγε τὰς μαντείας. MANTEIAI. ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν θεῶν, οἷα ὑμῖν προλέγουσιν; εἰ μὲν τοίνυν πολεμούντων ὑμῖν ταῦτ' ἀνῃρέθησαν, τοὺς στρατηγοὺς λέγουσι φυλάττεσθαι· πολέμου γάρ εἰσιν ἡγεμόνες οἱ στρατηγοί· εἰ δὲ

apud vos multum potuerint, vt Callistratus ille, vt Aristopho, Diophantus, alii his antiquiores. sed vbi horum singuli principatum tenuerunt? apud populum. in iudiciis autem, ad hodiernum vsque diem nemo vel vobis, vel legibus, vel iureiurando plus valuit. itaque nec istum nunc sinatis. hanc enim rem vobis magis esse cauendam, quam istis fidendum, vt sciatis, responsa deorum vobis recitabo, qui semper multo magis rempublicam tuentur, quam ipsi magistratus. recita oracula. ORACVLA. auditis, Athenienses, qualia dii vobis praedicant? qui, si belli tempore vobis haec respondissent, imperatores cauendos esse vobis monuissent (belli enim duces sunt imperatores) at pace facta, reipu-

πεποιημένων εἰρήνην, τοὺς ἐπὶ τ πολιτείας ἐφεστηκότας. ἕτοι γὰ ἡγεῖν), τούτοις πείθεσθε ὑμεῖς, ὑπὸ τούτων δέος ἐστὶ μὴ ξυλλαμβανῆτε. καὶ τὴν πόλιν δεῖν σωέχειν φησὶν ἡ μαντεία, ὅπως ἂν μίαν γνώμην ἔχωσιν ἅπαντες, καὶ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ἡδονὴν ποιῶσι. πότερον οὖν οἴεσθ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν τοσαῦτα κακὰ εἰργασμένον, σωθέντα, ἢ δίκην δόντα, ἡδονὴν Φιλίππῳ ποιῆσαι; ἐγὼ μὲν οἶμαι σωθέντα. φησὶ δέ γε ἡ μαντεία, ἀεὶ δεῖν, ὅπως ἂν μὴ χαίρωσιν ⊕ ἐχθροὶ, ποιεῖν. ἅπασι τοίνυν μιᾷ γνώμῃ ξυλλαμβάνειν κολάζειν τοὺς ὑπηρετηκότας τι τοῖς ἐχθροῖς, ὁ Ζεὺς, ἡ Διώνη, πάντες ⊕ θεοί. ἔξωθεν ⊕ ἐπιβουλεύοντες, ἔνδοθεν δὲ ⊕ συμπεφάνοντες. οὐκοῦν τῶν ἐπιβουλευόντων μὲν ἔργον, τὸ διδόναι· τῶν συμ-

blicae gubernatores. hi enim duces ſunt, his vos paretis, ab his periculum eſt, ne decipiamini. vrbem porro coniungendam eſſe monet oraculum, vt omnes conſentiant, neue hostibus voluptatem praebeant. vtrum igitur putatis, Athenienſes, eum qui tot ſcelera perpetrauit, conſeruatum, an mulctatum, voluptatem Philippo praebiturum? equidem opinor conſeruatum. aſſerit autem oraculum, ſemper eſſe curandum ne hostes gaudeant. omnis igitur hortatur vno animo, ad puniendos eos qui aliquid officii hostibus praestiterunt, Iupiter, Dione, omnes dii. foris ſunt qui inſidientur, intus qui iuuent inſidiatores. proinde inſidiatorum munus est,

πραπόντων δὲ, λαμβάνειν, καὶ τὰς εὐπορίας ἐπισώζειν.

με. Ἔτι τοίνυν κἂν ἀπ' ἀνθρωπίνου λογισμοῦ τοῦτο ἴδοι τίς, ὅτι πάντων ἐχθρόταδν καὶ φοβερώταλον τὸ, τὸν πρεσβεύοντα ἐὰν οἰκεῖον γίγνεσθαι τοῖς μὴ τῶν αὐτῶν ἐπιθυμοῦσι τῷ δήμῳ. τίσι γὰρ τῶν πραγμάτων ἐγκρατὴς γέγονε Φίλιππος ἁπάντων, καὶ τίσι τὰ μέγιστα κατείργασται τῶν πεπραγμένων, σκέψασθε. τῷ μὲν γὰρ τῶν πωλούντων τὰς πράξεις ὠνεῖσθαι, τῷ τοὺς πρεσβεύοντας ἐν ταῖς πόλεσι διαφθείρειν, καὶ ἐπαίρειν τούτοις. ταῦτα τοίνυν ἐφ' ὑμῖν ἔστιν ἀμφότερα, ἐὰν βούλησθε, ἀχρεῖα ποιῆσαι τἠμέρᾳ, ἐὰν τῶν μὲν, μὴ ἐθέλητε ἀκούειν, τοῖς τοιούτοις συνηγορούντων, ἀλλ' ἐπιδείξητε ἀκύρους ὄντας ὑμῶν· νῦν γάρ φασιν εἶναι κύριοι·

est, largiri: adiutorum autem, accipere, et eos qui acceperint, tueri.

§. 45. Iam humana etiam prudentia perſpici potest, omnium inimiciſſimum eſſe, et maxime periculoſum, ſi princeps ciuitatis iis familiaris fiat, quorum animi a populi studiis abhorrent. quibus enim rebus Philippus omnis ſubegerit, qua ratione maxima quaeque confecerit, ſpectate. emendis actionibus ab iis qui vendebant, corrumpendis principibus ciuitatum, iiſque extollendis. haec autem vtraque in vestra potestate est, hodie, ſi vultis, facere irrita, ſi et audire istos noletis, qui talibus hominibus patrocinantur, ſed ostendetis, nullam eorum eſſe apud vos

τὸν δὲ πεπρακότα ἑαυτὸν κολάσητε, καὶ τοῦτον ἀπώλεσε ἴδωσι. πάντι μὲν γὰρ εἰκότως ἂν ὀργισθείητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοιαῦτα πεποιηκότι, καὶ προδεδωκότι συμμάχους, καὶ φίλους, καὶ καιρούς, μεθ' ὧν καλῶς, ἢ κακῶς ἑκάστοις ἔχει τὰ πράγματα· ἐπὶ μὲν δὴ ἐνὶ μᾶλλον ἐπὶ δικαιότερον ἢ τούτῳ. ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ, καὶ μόνῳ καὶ πρώτῳ ἰδὼν, ὅτι κοινὸς ἐχθρὸς ἐκεῖνός ἐστιν ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων, ὑπωμόλησε, καὶ προέδωκε, καὶ γέγονεν ἐξαίφνης ὑπὲρ Φιλίππου, πῶς ἐπὶ πολλοῖς ἐστ' ἄξιος ἀπολωλέναι; ἀλλὰ μὴν, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, αὐτὸς οὐκ οἷός τε ἀπαρνεῖν ἔσται. τίς γάρ ἐστιν ὁ τὸν Ἰσχανδρον προσάγων ὑμῖν τοιαυταχὰς, ὃν πρὸ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ φίλων τῇ πόλει δοῦναι ἥκειν

auctoritatem (nunc enim vos in ſua potestate eſſe dicunt) et ipſum venditorem punietis, idque in conſpectu omnium. nam cum omnibus iure iraſcimini, Athenienſes, qui talia deſignarint, et prodiderint ſocios, et amicos, et occaſiones, quibus rebus fit, vt ſingulorum fortunae omnes vel floreant, vel marceſcant: tum vero isti maxime et iustiſſime omnium. qui enim, cum ex eorum ſe eſſe numero voluerit, qui Philippo diffiderent, cum ſolus et primus perſpexerit, communem illum eſſe hostem Graecorum omnium, transfugit ad hostes, et stationem deſeruit, et ſubito factus est Philippi defenſor, nonne is multiplici dignus est interitu? haec autem eſſe vera, nec ipſe poterit ire inficias. quis enim est, qui Iſchandrum

ἔφη; τίς ὁ συσκευάζεως τὴν Ελλάδα καὶ Πελοπόννησον Φίλιππον βοῶν, ὑμᾶς δὲ καθεύδειν; τίς ὁ τὰς καλὰς, καὶ μακρὰς, καὶ πολλὰς λόγους ἐκείνους δημηγορῶν, καὶ τὸ Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους ψήφισμα ἀναγινώσκων, καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Αγραύλου τῶν ἐφήβων ὅρκον; οὐχ οὗτος; τίς ὁ πείσας ὑμᾶς μόνον οὐκ ἐπὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν πρεσβείας πέμπειν, ὡς ἐπιβουλευομένης μὲν ὑπὸ Φιλίππου τῆς Ελλάδος, ὑμῖν δὲ πρόσχημα προφερῶν ταῦτα, καὶ μὴ φρίεσθαι τὰ τῶν Ελλήνων; οὐχ ὁ μὲν γράφων τὸ ψήφισμα Εὔβουλος ἦν, ὁ δὲ πρεσβεύων εἰς Πελοπόννησον, Αἰσχίνης οὑτοσί; ἐλθὼν δὲ ἐκεῖσε ἅπαξ μὲν πολὺ διελέχθη καὶ ἐδημηγόρησεν, αὐτὸς ἂν εἰδείη· ἃ δ' ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ὑμεῖς οἶδ' ὅτι μέμνησθε πάντες.

ſchandrum primum ad vos adduxerit, quem amicum reipublicae ex Arcadia huc venire dicebat? quis compilari Graeciam et Peloponneſum a Philippo clamitabat, vos autem dormitare? quis, qui praeclaras et prolixas et multas illas orationes declamitaret, et Miltiadis et Themiſtoclis decretum recitaret, et illud in Agrauli ſacello adoleſcentum iuſiurandum? nonne iſte? quis auctor fuit, tantum non ad mare rubrum mittendi legatos, tanquam et inſidiae fierent Graeciae a Philippo, et vos deceret id proſpicere, et non deſerere Graeciae libertatem? nonne decreti auctor Eubulus fuit, legatus autem in Peloponneſum iſte iuit Aeſchines? quo cum peruenisſet, quid diſſeruerit, et pro concione dixerit, ipſe

βάρβαρόν τε γὰ πολλάκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον ἀποκαλῶν, ἐδημηγόρει, καὶ τὰς Αρκάδας ὑμῖν ἀπήγγειλεν ὡς ἔχαιρον, εἰ πρόσχοι τοῖς πράγμασιν ἤδη, καὶ ἐγείροι ἡ τῶν Αθηναίων πόλις. ὁ δ' πάντων μάλιστα ἀγανακτῆσαι ἔφη· συμβαίνειν γὰρ ἀπιὼν Ατρεστίδα πρὸς Φιλίππου πορευομένῳ, καὶ μετ' αὐτοῦ γύναια καὶ παιδάρια ὡς τριάκοντα βαδίζειν, αὐτὸς δὲ θαυμάσας, ἐρέσθαι τινὰ τῶν ὁδοιπόρων, τίς ὁ ἄνθρωπός ἐστι, καὶ τίς ὁ ὄχλος ὁ μετ' αὐτοῦ. ἐπειδὴ δ' ἀκῆσαι, ὅτι Ατρεστίδας πρὸς Φιλίππου τῶν Ολυνθίων αἰχμάλωτα δωρεὰν ταῦτα ἔχων ἀπέρχοιτο, δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι, καὶ δακρύσαι, καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ελλάδα, ὡς κακῶς διάκοιτο, ἢ τοιαῦτα πάθη πρὸς ἀρετὴν γινόμενα, καὶ συμβάλλοιτο ὑμῖν, πέμπειν τινὰς εἰς

ipſe nouit: quid vero renunciarit, vos ſcio meminiſſe omnis. ita enim concionabatur, vt barbarum et pestem ſaepe Philippum nominaret, et nunciabat, quanta laetitia Arcades afficerentur, ſi iam curam ſuſcepiſſet rerum, et experrecta eſſet vrbs Athenienſium. quod vero ſibi omnium grauiſſimum accidiſſet, id eſſe dicebat, quod in reditu in Atrestidam a Philippo abeuntem incidiſſet, qui ſecum mulierculas et puerulos proficiſcentis haberet circiter triginta, ſe vero miratum, ex viatore quodam quaeſiſſe, quiſnam homo ille eſſet, et quae turba cum eo? postquam autem audiſſet Atrestidam dono acceptis illis Olynthiorum captiuis a Philippo abire, indignum facinus ſibi eſſe viſum, et illacrymaſſe, et doluiſſe vicem Graeciae, et ſegnitiem, quae ad talis iniurias conniveret,

Αρκαδίαν, οἵ τινες κατηγορήσουσι τῶν τὰ Φιλίππου φρονούντων. ἀκούειν γὰρ ἔφη τῶν φίλων, ὡς ἐὰν ὑπερφῇ ἡ πόλις ποιήσῃ, καὶ πρέσβεις πέμψῃ, δίκην ὑμεῖνοι δώσουσι. ταῦτα μὲν τοίνυν τότε καὶ μάλα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλὰ, καὶ τῆς πόλεως ἄξια ἐδημηγόρει· ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο εἰς Μακεδονίαν, καὶ τὸν ἐχθρὸν εἶδε τὸν ἑαυτοῦ, καὶ τῶν Ἑλλήνων, τὸν Φίλιππον, ἆρά γε ὅμοια, ἢ παραπλήσια τούτοις; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλὰ μήτε τῶν προγόνων μεμνῆσθαι, μήτε τρόπαια λέγειν, μήτε βοηθεῖν μηδενὶ, τῶν τε κελευόντων μὴ τῶν Ἑλλήνων φεῖσθαι τοῦ πρὸς Φίλιππον εἰρήνης βουλεύσασθαι, θαυμάζειν ἔφη, εἰ φεῖσθαι τῶν ὑμετέρων ἰδίων ἄλλον τινὰ δεῖ πεισθῆναι, εἶναί τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν, Ἡράκλεις, Ἑλλωι-

veret, vobiſque ſuaſit, vt mitteretis aliquos in Arcadiam, qui Philippi ſtudioſos accuſarent. ſe enim ex amicis audiſſe dicebat, ſi reipublicae nostrae curae eſſet, ſique legatos mitteret, poenas illos daturos eſſe. haec igitur tum, Athenienſes, et quidem praeclara, et e dignitate nostrae vrbis pro concione dicebat: vt autem in Macedoniam venit, et hostem vidit, tum ſuum, tum Graecorum omnium, Philippum, nunquid his ſimilia aut affinia? minime gentium: ſed neque maiorum eſſe recordandum, neque triumphos praedicandos, neque cuiquam opem ferendam, ſeque eos qui de ſententia Graecorum, de facienda cum Philippo pace deliberari iuberent, demirari aiebat, ſi in vestris priuatis negociis, alterius vobis aſſenſu eſſet opus, eſſeque Philippum ipſum,

κώτατον ἀνθρώπων, δεινότατον λέγειν, φιλαθηναιότατον, ὅτω δὲ ἀτόπους τινὰς ἐν τῇ πόλει καὶ δυσχερεῖς ἀνθρώπους εἶναι, ὥσε οὐκ αἰσχυνεῖσθαι λοιδορεμένους αὐτῷ, καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας. ἔστιν οὖν ὅπως ἂν ταυτ' ἐκεῖνα προειρηκὼς, ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, μὴ διαφθαρεὶς, ἐτόλμησεν εἰπεῖν; τίς δ' ἐστὶν, ὅς τις ἂν τὸν Ατρεσίδαν τότε μισήσας, διὰ τοὺς τῶν Ολυνθίων παῖδας καὶ τὰ γυναῖα, ταυτὰ Φιλοκράτει νυνὶ πράττειν ὑπέμεινεν, ὃς γυναῖκας ἐλευθέρας τῶν Ολυνθίων ἤγαγε δοῦρε ἐφ' ὕβρει; καὶ ὅτως ἐπὶ τῷ βδελυρῶς βεβιωκέναι γιγνώσκει, ὥς τε μηδὲν ἐμὲ αἰσχρὸν εἰπεῖν νυνὶ περὶ αὐτοῦ δεῖν, μηδὲ δυσχερὲς, ἀλλὰ τοσοῦτον εἰπόντα μόνον, ὅτι Φιλοκράτης γυναῖκας ἤγαγε, πάντας ὑμᾶς εἰδέναι, καὶ τοὺς

ipſum, o dii, omnium ſtudioſiſſimum Graecorum, eloquentiſſimum, Athenienſium amantiſſimum, ceterum adeo peruerſos eſſe quoſdam et moroſos in vrbe homines, vt non erubeſcerent ei conuicia dicere, et barbarum eum vocitare. fieri potest igitur vt idem vir, illis ſermonibus ante habitis, post, haec dicere non dubitaſſet, niſi corruptus eſſet largitionibus? quid vero? iſne qui Atrestidae tum infestus fuit propter Olynthios pueros et mulierculas, nunc adiutor Philocratis eſſe non dubitat, qui mulieres Olynthias ingenuas ad libidinem huc adduxit? qui ob vitae petulantiam ſic innotuit, vt mihi nulla iam eius flagitia commemoranda ſint, aut facinora, ſed ſi tantum dixero, Philocratem huc duxiſſe mulieres, omnis vos et eos qui circunstant, cetera noſſe

περιεσηκότας τὰ μὴ ταῦτα, καὶ ἐλεεῖν, εὖ οἶδ' ὅτι, τὰς ἀτυχεῖς καὶ ταλαιπώρους ἀνθρώπους· ἃς οὐκ ἠλέησεν Αἰσχίνης, οὐδὲ ἐδάκρυσεν ἐπὶ ταύταις τῇ Ἑλλάδι, εἰ μηδὲ τοῖς συμμάχοις ὑπὸ τῶν πρέσβεων ὑβρίζοντο), ἀλλὰ ὑπὲρ αὐτῶν κλαήσετ', καὶ τὰ τοιαῦτα πεπρεσβευκότος, καὶ τὰ παιδία ἴσως μηδ' ἀξει καὶ ἀναβιβᾶται. ὑμεῖς δ' ἐνθυμεῖσθε, ὦ ἄνδρες δικασταί, περὶ μὲν τὰ τούτου παιδία, ὅτι πολλῶν συμμάχων ὑμετέρων καὶ φίλων παῖδες ἀλῶνται), καὶ πλανῶνται περίερχονται), δεινὰ πεπονθότες διὰ τοῦτον· ὃς ἐλεεῖν πολλῷ μᾶλλον ὑμῖν ἄξιον, ἢ τοῦτ' τοσαῦτα ἠδικηκότας, καὶ περιόντα πατέρα, καὶ ὅτι τοὺς ὑμετέρους παῖδας ἔστι, καὶ τοῖς ἐκγόνοις περιστεφάνους τῇ εἰρήνῃ, καὶ τῆς ἐλπίδων ἀπεστερήκασι. περὶ δὲ τὰ αὐτοῦ

nosse sciam, et dolere vicem infelicium et aerumnosarum mulierum, quarum Aeschines non miseretur, nec in eas intuens, Graeciam deplorat, si illae apud socios a legatis contumeliose vexantur, suas quidem fortunas lamentabitur, cum ita se in legatione gesserit, et puerulos fortassis accersat, et producet. vos autem cogitabitis, iudices, in respectu ad istius liberos, multorum sociorum vestrorum et amicorum liberos errare, et mendicos circumire, crudeliter tractatos propter istum; quorum vos misereri multo est aequius, quam natorum ita facinorosi et proditoris patris, et vestrorum liberum qui sunt ab istis, qui pacem ad posteros quoque extenderunt, etiam spe fortunae melioris spoliati. ipsius autem lacrymas intuentis, vos nunc habere hominem qui vos iussit

τύτυ δάκρυα, ὅτι νυῖ ἔχελε ἄνθρωπον, ὃς εἰς Αρκαδίαν ἐπέλθυεν ἐπὶ τὺς ὑπὲρ Φιλίππυ πράττονλας πέμπειν τὺς κατηγορήσονλας. νυῖ τοίνυν ὑμᾶς ὐκ εἰς Πελοπόννησον δεῖ πρεσβείαν πέμπειν, ὐδ' ὁδὸν μακρὰν βαδίσαι, ὐδὲ ἐφόδια ἀναλίσκειν, ἀλλὰ ἄχει τοῦ βήματος ἑνταυθοῖ προσελθόνλα ἕκασον ὑμῶν, τιμὴ ὁσίαν καὶ δικαίαν ταύτην ψῆφον ὑπὲρ τ' πατρίδ' θέσθ κατ' ἀνδρὸς, ὃς, ὦ γῆ καὶ θεοὶ, ἐπεῖνα μὲ διεξῆλθον ἐν ἀρχῇ δεδημηγορηκὼς, τὸν Μαραθῶνα, τὴν Σαλαμῖνα, τὰς μάχας, τὰ τρόπαια, ὡς ἐπέβη Μακεδονίας, πάντα τἀνανλία τύτοις ἔλεγε, μὴ προγόνων μεμνῆσθ, μὴ τρόπαια λέγειν, μὴ βοηθεῖν μηδενὶ, μὴ κοινῇ μετὰ τῶν Ελλήνων βυλεύεσθ, μόνον ὐ καθελεῖν τὰ τείχη. καί

mittere in Arcadiam, qui Philippi studiosos accusarent. nunc igitur nihil est necesse legatos mittere in Peloponnesum, aut longinquum iter suscipere, aut viaticum impendere, sed illud duntaxat, vt vnusquisque vestrum vsque ad tribunal progressus, sanctum et aequum suffragium ferat pro patria, contra hominem, qui, o dii immortales, cum illas, de quibus initio dixi, conciones habuerit, de Marathone, de Salamine, de praeliis, de triumphis, statim vt Macedoniam attigit, omnia his contraria dixit: non recordandum esse maiorum, non triumphos narrandos, nemini opem ferendam, non communiter cum Graecis consultandum, tantum non diruendos esse muros. quibus orationes nullo vnquam tem-

τοι τούτων αἰσχίους λόγοι ὄδενες πώποτε ἐν τῷ παντὶ γεγόνασι χρόνῳ παρ' ὑμῖν. τίς γάρ ἐστιν Ἑλλήνων ἢ Βαρβάρων οὕτω σαιὸς, ἢ ἀνήκοος, ἢ σφόδρα μισῶν τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν, ὅς τις, εἴ τις ἔροιτο, εἰπέ μοι, τῆς νῦν οὔσης Ἑλλάδος ταύτησὶ τῇ οἰκουμένης, ἔνθ' ὅπου τούτῳ ἂν τὴν παρρησίαν εἶχεν, ἢ ᾠκεῖτο ὑπὸ τῶν νῦν ἐχόντων Ἕλλήνων, εἰ μὴ τὰς ἀρετὰς ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνας ἐπὶ Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι παρέχοντο ἡμέτεροι πρόγονοι; οὐδ' ἂν εἷς δῆ οἶδ' ὅπι φήσειεν· ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἐαλωκέναι. εἶτ' οὖς μηδὲ τῶν ἐχθρῶν μηδεὶς ἂν τούτων τῶν ἐγκωμίων καὶ τῶν ἐπαίνων ἀποστερήσειε, τούτων Αἰσχίνης ὑμᾶς οὐκ ἐᾷ μεμνῆσθαι, οὗ δ' ἐξ ἐκείνων, ἵνα αὐτὸς ἀργύριον λάβῃ. καὶ μὴν τῶν μὲν ἄλλων

tempore apud vos habitae ſunt foediores. quis est enim Graecorum et Barbarorum ita vaecors, aut imperitus rerum, aut vſque adeo nostrae vrbi inimicus, qui, ſi quis roget, age, dic mihi, eius Graeciae quae nunc est, atque incolitur, estne vlla pars, quae nomen ſuum retineret, atque incoleretur ab iis qui nunc eam obtinent Graecis, niſi in Marathone et ad Salaminem maiores nostri pro eis tanta virtute dimicaſſent? nemo id quidem, ſatis ſcio, dixerit: ſed illud fuiſſe futurum, vt a barbaris haec omnia caperentur. quibus igitur laudibus et ornamentis illos vel hoſtium nemo ſpoliarit, eorum vos Aeſchines meminiſſe non ſinit, illorum posteros, vt ipſe nummos accipiat. ac alia quidem bona nihil attinent ad de-

ἀγαθῶν, ὑ μέτεσι τοῖς τεθνεῶσιν· ⓓ ᾧ ἐπὶ τοῖς καλῶς πεϱαχθεῖσιν ἔπαινοι, τῶν ὕτω τελευτηκότων ἴδιον κλῆμά εἰσιν. ὐδὲ γὰϱ ὁ φθόνος αὐτοῖς ἔτι ἐνικᾶται ἀνανπῦται. ὧν ἀποϛεϱῶν ἐκείνους ὧδ', αὐτὸς ἂν τ' ἐπιμίας δικαίως νεῶ ϛεϱηθείη, καὶ ταύτῃ ὑπὲϱ τῶν πϱογόνων ὑμεῖς δίκῃ λάβητε πaϱ' ἀυτ. ϱιϛότοις μὲν τοι λόγοις, ὦ κακὴ κεφαλή, σὺ τὰ τῶν πϱογόνων ἔϱγα συλήσας, καὶ διασύϱας τῷ λόγῳ, πάντα τὰ πϱάγματα ἀπώλεσας. εἶτα γεωϱγεῖς ἐκ τούτων, καὶ σεμνὸς γέγονας. ἢ γὰ αὖ τοῦτο, πϱὸ μὲν τοῦ πόνητα τὰ κακὰ ἐϱγάζῃ τὴν πόλιν, ὡμολόγει γεγϱαμματευκέναι, ἢ χάϱιν ὑμῖν ἔχειν τοῦ χειϱοτονηθῆναι, καὶ μέτϱιον παϱεῖχεν ἑαυτόν· ἐπειδὴ ᾧ μύϱια εἴϱγασαι κακὰ, τὰς ὀφϱῦς ἀνέσπακε,

functos: at rerum praeclare geſtarum laudes, eorum qui ſic oppetiere, propria ſunt poſſeſſio (neque enim eis inuidia post obitum aduerſatur) quibus eos iste dum defraudat, ipſe merito nunc dignitate priuabitur, et vos hoc modo maiores veſtros recte vlciſcemini. talibus verbis, o improbum caput, tu res geſtas maiorum depraedatus, et calumniatus, omnia negocia perdidisti. postea istis dictis et factis praediatus nobis et magnificus exstitisti. nam illud, antequam rempublicam omnibus cladibus affeciſſet, fatebatur, ſe fuiſſe ſcribam, et gratiam habere vobis de creditis magistratibus, et moderatum ſe praebebat. posteaquam autem infinita ſcelera deſignavit, ſupercilium erigit, ac ſi quis dicat, Aeſchines qui ſcriba fuit,

καὶν, ὁ γεγραμματδυκὼς Αἰσχίνης, εἴποι τις, ἐχθρὸς δύθέως, ἢ κακῶς φησὶν ἀκηκοέναι, καὶ διὰ τ ἀγορᾶς πορδύε), θοιμάτιον καθεὶς ἄχει τῷ σφυρῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους φυσῶν, τῷ Φιλίππυ ξένων ⁊ φίλων εἷς ἔστ ὑμῖν ἤδη, τῷ ἀπαλλαγῆναι τοῦ δήμυ βυλομένων, ἢ κλύδωνα ἢ μανίαν τὰ καθεσηκότα περάγματα ἡγουμένων, ὁ τέως ἔπι πρασκηνῶν τὴν Θόλον.

μς. Βύλομαι τοίνυν ὑμῖν ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, ὃν τρόπον ὑμᾶς κατεπολιτδύσατο Φίλιππος, πρασλαβὼν τύτυς τοὺς θεοῖς ἐχθρύς· πάνυ ⁊ ἄξιον ἐξετάσαι ἢ θεάσασθ τὴν ἀπάτην ὅλην. τὸ μὲν γὰρ ἀπ' ἀρχῆς, τ εἰρηνεύειν ἐπιθυμῶν, διαφερομένης αὐτὸ τ χώρας ὑπὸ τῶν λῃσῶν, ἢ κεκλεισμένων τῶν ἐμ-

fuit, statim hostis est, statim male audisse se dicit, et per forum ambulat, veste ad talos vsque demissa, pari cum Pythocle gradu incedens, buccas inflans, Philippi hospitum et amicorum vobis iam vnus est, qui a populo recedere volunt, et tempestatem atque insaniam receptum statum interpretantur, qui non ita pridem Tholum adhuc adorabat.

§. 46. Libet autem vobis summatim percurrere, quibus calliditatibus vos Philippus, ascitis istis nefariis adiutoribus, circumuenerit: omnino autem operae precium est, perpendere et spectare fraudem vniversam. ab initio cum pacem expeteret, latronibus eius regnum diripientibus, clausisque mercatibus, vt nullis omnino suis bonis frui posset, misit huc qui

πορίων, ὥσε ἀνόητον ἐκεῖνον ἁπάντων εἶναι τῶν ἀγαθῶν, σὺν τὰ φιλάνθρωπα λέγοντας ἐκείνους ἀπέστειλε μετ' αὐτῦ, τὸν Νεοπτόλεμον, τὸν Αριστόδημον, τὸν Κτησιφῶντα· ἐπειδὴ δ' ἤλθομεν ὡς αὐτὸν ἡμεῖς ⑭ πρέσβεις, ἐμισθώσατο μὲν τοῦτον δύθέως, ὅπως συνεργεῖ καὶ συναγωνιεῖται τῷ μιαρῷ Φιλοκράτει, καὶ τῶν τὰ δίκαια βουλομένων ἡμῖν πράττειν φθείσαι. συνέγραψε δ' ἐπιστολὴν ὡς ὑμᾶς, ἣ μάλιστα ἂν ᾤετο τῆς εἰρήνης τυχεῖν. ἦν δὲ οὐδὲν μᾶλλον μέγα αὐτῷ καθ' ὑμῶν ἐάν τ' ὄτω πραξαι, εἰ μὴ Φωκέας ἀπολῇ· τοῦτο δ' οὐκ ἦν δύπορον. συνῆκε γὰρ αὐτῷ τὰ πράγματα, ὥσπερ ἐκ τύχης, εἰς καιρὸν τοιοῦτον, ὥστε ἢ μηδὲν, ὧν ἐβούλετο εἶναι διαπράξασθαι, ἢ ἀνάγκην εἶναι ψεύσασθαι, ἐπιορκῆσαι, καὶ μάρτυρας τ' αὐτῦ

qui humana ipsius verba renunciarent, Neoptolemum, Aristodemum, Ctesiphontem: vt autem nos legati venimus, statim istum conduxit, vt defenderet, et adiuuaret nefarium Philocratem, et nos qui bona fide res agere institueremus, superaret. scripsit et epistolam ad vos, qua se vel in primis pacem impetraturum putauit. nihilo magis tamen etiam sic ei quicquam gerere magnum contra vos licebat, nisi Phocensis perdidisset: id vero expeditum non erat. contractae enim eius res erant tanquam fato quodam, hoc modo, vt aut nihil eorum quae vellet, posset consequi, aut necesse haberet mentiri, peierare, et testis suae improbitatis facere omnis et Grae-

κακίας πάντας Ελληνας καὶ Βαρβάρους ποιήσαντας. εἰ μὲν γὰρ προσδέξαιτο Φωκέας συμμάχους, καὶ μετ' ὑμῶν τοὺς ὅρκους αὐτοῖς ἀποδοίη, τοὺς πρὸς Θετταλοὺς καὶ Θηβαίους ὅρκους προβαίνειν οὐθὺς ἀναγκαῖον ἦν, ὧν τοῖς μὲν, τὴν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὁμωμόκει, τοῖς δὲ, τὴν Πυλαίαν συγκαταιρήσειν· εἰ δὲ μὴ προσδέχοιτο, ὥσπερ οὐ προσίετο, οὐκ ἐᾶσειν ὑμᾶς παρελθεῖν αὐτὸν ἡγεῖτο, ἀλλὰ βοηθήσειν εἰς Πύλας. ὅπερ, εἰ μὴ παρεκρούσθητε, ἐποιήσατε ἄν. εἰ δὲ τοῦτο ψεύσεται, οὐκ ἐνεῖναι παρελθεῖν ἐλογίζετο. καὶ ταῦτα οὐ παρ' ἄλλων αὐτὸν ἔδει πυθέσθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὑπῆρχε μάρτυς ἑαυτῷ περὶ τοῦ πράγματος. ὅτε γὰρ τὸ πρῶτον ἐκράτησε Φωκέας ὁ Φίλιππος, καὶ διέφθειρε τοὺς ξένους αὐτῶν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, καὶ στρατη-

Graecos et Barbaros. si enim Phocensis socios recepisset, et vobiscum eis iusiurandum dedisset, Thebanis et Thessalis datum iusiurandum statim violare coactus esset, quorum se illis Boeotiam subacturum, his Pylaeam redditurum iurauerat: sin eos non recepisset, sicut non admittebat, non permissuros vos sibi, vt progrederetur, putabat, sed auxilia missuros ad Pylas. idque, nisi decepti essetis, fecissetis. quod si fieret, satis videbat sibi aditum esse intercluſum: neque id ei erat ex aliis cognoscendum, sed ipsemet eius rei sibi testis erat. vt enim primum Phocensis subegerat Philippus, et milites eorum occiderat, ac ducem atque imperatorem Onomarchum,

γοδν᾽α Ονόμαρχον, τότε τῶ ὄντων ἀνθρώπων ἀπάντων ἀδενὸς ἄτε Ελλήνων, ἄτε Βαρβάρου βοηθήσαντος Φωκεῦσι, πλὴν ὑμῶν, οὐχ ὅπως παρῆλθεν, ἢ διεπράξατο ὧν ἠβουλήθη π παρελθὼν, ἀλλ᾽ ἀδὲ προσελθεῖν ἐγγὺς ἠδυνήθη. ἤδει ἂν σαφῶς, οἶμαι, τοῦτο, ὅπ νδν, ἡνίκα ἐσάλπιζε μὲν ἀμφὶ τὰ Θετταλῶν, καὶ Φεραῖοι πρῶτον ἀ συνεκολάβυν, ἐκρατοῦντο ἂν Θηβαῖοι, ἐ μάχη ἥττηντο, καὶ τρόπαιον ἀπ᾽ αὐτῶν εἱστήκει, οὐκ ἔνεστι παρελθεῖν, εἰ βοηθήσετ᾽ ὑμεῖς· ἀδὲ, ἂν ἐπιχειρῇ τοῖς ὅπλοις δυνήσεται, εἰ μή τις τέχνη προσγενήσεται. πῶς οὖν μήτε ψεύσομαι φανερῶς, μήτε ἐπορκεῖν δόξας, πάνθ᾽ ὅσα βέλομαι, διαπράξομαι; πῶς; ἔτως. ἐὰν Αθηναίων τινὰς εὕρω σὺν Αθηναίοις ἐξαπατήσοντας. ταύτης γὰρ οὐκ ἔτ᾽ ἐγὼ τ αἰ-

nomarchum, tum ſi mortalium omnium nemo neque Graecus, neque Barbarus opem tuliſſet Phocenſibus, praeter vos, non modo non penetraſſet, aut ingreſſus eorum quae voluit perpetraſſet quicquam, ſed nec prope accedere potuiſſet. ſatis autem illud norat, opinor, ſe tum, cum inter Theſſalos, et ſe non optime conueniret, et Pheraei primum militiam detrectarent, et Thebani ſuccubuiſſent, praelioque victi eſſent, et tropaeum de eis erectum, non penetrare poſſe, ſi vos opem ferretis: nec, ſi armis conaretur, quicquam perfecturum, niſi dolus acceſſiſſet. quo pacto igitur nec aperte mentiar, et ſine periurii infamia, omnia quae volo conſequar? quomodo? ſic. ſi quos Athenienſis

φύνης κληρονομῶ. ἐντεῦθεν ⓐ μὲν παρ' ἐκείνου πρέσβεις πρῶτον ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι Φωκέας ὁ δεῖνα δέχεται Φίλιππον συμμάχους· ἕτοιμοι δὲ δεχόμενοι, τοιαῦτα ἐδημηγόρουν, ὡς φανερῶς μὲν οὐχὶ καλῶς ἔχει τῷ Φιλίππῳ προσδέξασθαι τοὺς Φωκέας συμμάχους, διὰ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλούς, ἐὰν δὲ γένηται τῶν πραγμάτων κύριος, καὶ τὴν εἰρήνης τύχῃ, ἅπερ ἂν σωθέντες νῦν αἰτιώσαιμεν αὐτὸν, ταῦτα ποιήσει τότε. τοῖς μὲν τότε εἰρήνην, ταύταις ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ ταῖς ἐπαγωγαῖς, δόλος παρ' ὑμῖν ἀνὴρ Φωκέων. τὴν δὲ βοήθειαν ἔδει μὴ ταῦτα κωλύσαι, τοῖς εἰς τὰς Πύλας, ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁρμοῦσε ἐφώρμουν, ἵν', εἰ πορεύοιτο Φίλιππος, κωλύοιτε ὑμεῖς. πῶς οὖν; τίς τέχνη πάλιν

ensis inuenero, qui Atheniensis decipiant: id enim probrum iam meum non erit. inde factum est, vt eius legati vobis ante dicerent, Phocensis a Philippo in societatem non recipi: isti autem succesſere, atque ita concionati sunt; palam non sane commodum esse Philippo, in societatem recipere Phocensis, propter Thebanos et Thessalos, sed si summa rerum potiretur, et pacem impetraret, quae nunc eum paciſci postulemus, tum facturum. pacem igitur his pollicitationibus et dolis et illecebris a vobis sine Phocensibus impetrarunt. post, prohibendum erat, ne ad Pylas auxilia mitterentur: cuius rei gratia L. triremes in propinquo in ancoris stabant, vt si proficiſceretur Philippus, vos

αὖ γνήσε) περὶ ταύτης; τὰς χρόνους ὑμῖν ἀφελέσθαι, καὶ ἐπιξῆσαι τὰ πράγματα ἀγαγόντας ἄφνω, ἵνα, μηδ' ἂν βέλησθε, δυνήσεσθε ἐξελθεῖν. ἀκούω ταῦθ' ἕτοι πραξάντες φαίνονται. ἐγὼ δ', ὥσπερ ἀκηκόατε ἤδη πολλάκις, οὐχὶ δυνηθεὶς παραπελθεῖν, ἀλλὰ καὶ μισθωσάμενος πλοῖον κατεκωλύθην ἐκπλεῦσαι. ἀλλὰ καὶ πεισθῆναι Φωκέας ἔδει Φιλίππῳ, καὶ ἑκόντας ἑαυτοὺς ἐνδοῦναι, ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται τοῖς πράγμασι, μηδ' ἐνδοιπόν ἔλθῃ ψήφισμα παρ' ὑμῖν μηδέν. ἀκούω, ὡς μὲν Φωκεῖς σωθήσονται, παρὰ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεων ἀπαγγελθήσεται· ὡς τε καὶ εἴ τις ἐμοὶ διαπιστεῖ, τούτοις πιστεύσας, ἑαυτὸν ἐγχειρεῖ. τοὺς δ' Ἀθηναίους αὐτοὺς μεταπεμψόμεθ' ἡμεῖς, ἵνα πάντα ὅσα ἂν βούλωνται,

prohiberetis. quid igitur? quae iterum fraus hic excogitabitur? tempora vobis eripienda erant, et negocium ita ducendum, vt subito ingrueret, ac vos, nec si velletis, posletis egredi, itaque istos fecisse constat. ego vero, vt iam saepius audistis, non prius abire potui: sed et naue conducta sum retentus. iam opus erat, vt etiam fidem haberent Philippo Phocenses, seque vltro dederent, ne res differretur, neue contrarium a vobis senatusconsultum ederetur. proinde ab Athenienſium legatis nunciandum fuit, Phocenſis conſervatum iri: vt, tametsi aliquis mihi diffidat, illorum promiſſis fretus, se mihi tradat. Athenienſis autem ipſos, accerſemus nos, vt omnia quae volunt, ſibi parata eſſe exiſtimantes,

νομίσθωλες ὑπάρχειν σφίσι, μηδὲν ἐνθωπίον ψηφίσωνθ· οὗτοι γὰρ ταῦτα ἀπαγγελοῦσι παρ' ἡμῶν καὶ ὑποχήσονθ, ἐξ ὧν μηδ' ἂν ὁποιῳῦν ᾖ, κινηθήσονθ. τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τοιαύταις τέχναις, ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστα ἀπολωλώτων ἀνθρώπων, πάντα τὰ πράγματα ἀπώλετο. καὶ γάρ τοι πρᾶγμα, ἀντὶ μὲν τοῦ, Θεσπιὰς οἰκιζομένας ἰδεῖν, Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν ἠκούσατε ἀνδραποδιζομένας· ἀντὶ δὲ τοῦ, τὰς Θήβας ταπεινὰς γενέσθαι, καὶ πεδιαιρεθῆναι τῷ ὕδατι καὶ τὸ ῥεῦμα αὐτῶν, τὰ τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων Φωκέων τείχη καθεσκάπτετο, Θηβαῖοι δ' ἦσαν οἱ καθασκάπτοντες, οἱ διοικιστὴν τὸν Αἰσχίνην τῷ λόγῳ· ἀντὶ δὲ τοῦ, τὴν Εὔβοιαν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ὑμῖν παραδοθῆναι, ὁρμητήρια ἐφ' ὑμᾶς ἐν Εὐβοίᾳ Φίλιπ-

mantes, nihil contrarium decernant. illi autem a nobis talia nunciabunt et promittent, vt quicquid tandem fiat, non commoueantur. ad hunc modum et talibus technis, ab istis perditissimis hominibus omnes res sunt perditae. itaque statim non Thespias et Plataeas instaurari vidistis, vt decebat: sed Coroneam et Orchomenum euersas esse audivistis. non Thebas depressas, nec insolentiam Thebanorum et ferociam cohibitam, sed Phocensium, sociorum vestrorum, moenia diruta, eaque diruta a Thebanis, quorum vrbem Aeschinis verba in pagos redegerunt scilicet. non vobis Euboea tradita est pro Amphipoli: sed Philippus in Euboea praesidia munit ad bellum vobis inde inferendum,

τῶν περιπολιορκοῦσι), καὶ Γερασῷ καὶ Μεγάροις ἐπιβουλεύων διατελεῖ· ἀντὶ ὧν ὑμῖν, τὸν Ωρωπὸν ὑμῖν ἀποδοθῆναι, περὶ Δρύμου, καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων διεξερχόμεθα, ὧν, τέως ἦσαν Φωκεῖς σῶοι, οὐδέ ποτε ἐποιήσαμεν· ἀντὶ ὧν τοῦ, τὰ πάτρια ἐν τῷ ἱερῷ καλασαθῆναι, καὶ τὰ χρήματα ἱερὰ εἶναι τῷ θεῷ, ἃ μὲν ὄντες Ἀμφικτύονες φεύγουσι καὶ ἐξελήλανται), καὶ ἀνάσατον αὐτῶν ἡ χώρα γέγονεν, ἃ δ' οὐδὲ πώποτε ἐν τῷ πρόσθεν γεγονότες, Μακεδόνες βάρβαροι, νυνὶ Ἀμφικτύονες εἶναι βιάζονται), ἐὰν δέ τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῇ, καταχρημνίζεται), ἡ πόλις ὧν, τιμωρητείαν ἀφῄρηται), καὶ γέγονε τὰ πράγματα πάντα, ὥσπερ αἴνιγμα τῇ πόλει· ὁ μὲν, οὐδὲν ἔψευσαι, καὶ

et Gerasto et Megaris insidiari non desistit. non vobis Oropus restituitur: sed de Drymo, et agro ad Panactum armis dimicamus, quod saluis Phocensibus, nunquam fecimus. non patrii ritus in templo Delphico obseruantur, non Apollini pecunia redigitur, sed germani Amphictyones exsulant et exterminantur, eorumque regio vasta iacet, qui vero ante nunquam fuerunt Amphictyones, barbari Macedones, ii nunc vi Amphictyones esse volunt. quod si quis de sacra pecunia mentionem fecerit, de saxo deiicitur, et vrbi nostrae oraculi praerogatiua est erepta, et totum negocium reipublicae nostrae factum est aenigmatis instar. ille et nihil mentitus est, et quae voluit confecit omnia vos, cum

ea

πάντα ὅσα ἐβουλήθη διαπέπραχται, ὑμεῖς ἦτε, ἅπερ εὔξαισθε ἂν ἐλπίσαντες, τἀναντία τούτων ἑωράκατε γιγνόμενα. καὶ, δοκεῖτε μοὶ εἰρήνην ἄγειν, πεπόνθατε ἢ δεινότερα, ἢ πολεμοῦντες, ἕτοιμοι ἦτε χρήματα ἔχουσιν ἐπὶ τούτοις, καὶ μέχρι τῆμερον ἡμέρας, δίκην ἃ δεδώκασιν.

μζ. Οτι ἦ ταῦθ' ἁπλῶς δεδιωρθόκειν, καὶ πολὺ ἔχουσιν ἀπάντων τούτων ἕτοιμοι, πολλαχόθεν μοὶ ἔγωγ' οἶμαι δῆλον ὑμῖν εἶναι πάλαι, καὶ δέδοικα, μὴ τἀναντίον ἅ βούλομαι ποιήσω, σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος διοχλῶ πάλαι τοῦτο αὐτοὺς ὑμᾶς εἰδότας· ὅμως δ' ἴσως ἔτι καὶ τόδε ἀκούσατε. ἔστιν ὄντινα ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τῶν πρέσβεων, οὓς ἔπεμψε Φίλιππος, χαλκῆν στήσαι' ἂν

ea quibus optari meliora nequeant, ſperaueritis, eorum contraria fieri vidistis, et, cum in pace viuere videamini, acerbiora perpeſſi estis, quam ſi bellum gereretis, isti pecuniam habent, et in hunc vſque diem poenas non dederunt.

§. 47. Haec autem omnino confecta eſſe largitionibus, et precium eorum omnium habere istos: iamdudum vobis multifariam declaratum eſſe arbitror, et vereor, ne contra quam volo faciam, et dum id accurate conor ostendere, vobis molestus ſim, rei iamdudum gnaris, ſed tamen et hoc audite. estne legatorum aliquis, quos Philippus huc miſerit, cui vos aeream in foro statuam decerneretis? quid vero? an victum in Prytaneo dare-

ἐν ἀγορᾷ; τί δέ; δοίητ' ἂν ἐν Πρυτανείῳ σίτησιν, ἢ ἄλλῳ τινὰ δωρεάν, οἷς πιστεύετε τοὺς εὐεργέτας; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. διὰ τί; ὅτε γὰρ ὑμεῖς γε ἀχάριστοί ἐστε, ὅτε ἄδικοι ἄνθρωποι, ὅτε κακοί· ἀλλ' ὅτι πάνθ' ὑπὲρ Φιλίππου καὶ συμβουλῶν ὑπὲρ ὑμῶν ἐπεποίηκεν, εἴποιτε ἂν κἀληθῆ κἀδίκαια. εἶτα οἴεσθε ὑμεῖς μὲν ὅτῳ γιγνώσκειν, τὸν δ' Φίλιππον οὐχ ὅτῳς; ἀλλὰ τούτοις διδόναι τοσαύτας καὶ τηλικαύτας δωρεάς, διότι ὑπὲρ ὑμῶν δικαίως καὶ καλῶς ἐπρέσβευσαν; οὐκ ἔστι ταῦτα. τὸν γὰρ Ηγήσιππον ὁρᾶτε, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ πρέσβεις ὅπως ἐδέξατο, τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, ἀλλὰ Ξενοκλείδῃ τινὶ τὸν ποιητὴν ἐξεκήρυξεν, ὅτι αὐτοὺς ὑπεδέξατο, πολίτας ὄντας. τοῖς μὲν γὰρ ὑπὲρ ὑμῶν λέγουσι δικαίως

daretis? aut aliquod aliud praemium, quo benemeritos honoratis? equidem non opinor. cur? neque enim vos ingrati estis, neque homines iniurii, neque mali: sed eo vos facturos negaretis (idque vere et recte) quod pro Philippo omnia, pro vobis nihil prorsus egissent. cum vos igitur ita sentiatis, putatis aliter Philippum esse animatum, atque istis tot et tanta largiri munera propterea, quod pro vobis legationem recte et vere obierint? fieri non potest. Hegesippum enim, et collegatos eius videtis vt acceperit. cetera taceo. sed Xenoclidem poëtam egit in exsilium, quod eos, ciuis suos, hospitio exceperat. sic cum illis agit qui vere et ex animo causam vestram agunt. qui vero seipsos ven-

ὅσα ἂν φρονῶσι, τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρειν· τοῖς δὲ πεπραχόσιν ἑαυτοὺς, ὡς τούτοις. ταῦτ' ἦν μαρτύρων; ταῦτ' οὖν ἐλέγχων τινῶν ἔτι δεῖται μειζόνων; ταῦτ ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν;

μη. Εἶπε τοίνυν μοί τις ἄρτι προσελθὼν πρὸ τῆς δικαστηρίου πρᾶγμα καινότατον πρώτων· Χάρητα κατηγορεῖν παρεσκευάσθαι, καὶ διὰ τοῦτο τὸν τρόπον, καὶ διὰ τούτων τῶν λόγων, ἐξαπατήσειν ὑμᾶς ἐλπίζειν. ἐγὼ δ', ὅτι μὲν πάντα τρόπον κρινόμενον Χάρης, εὑρεθήσεται πιστῶς καὶ εὐνοϊκῶς, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ, πράττων ὑπὲρ ὑμῶν, διὰ τοῦτ' ἐστὶ χρήμασι λυμαινομένους τοῖς πράγμασι, πολλῶν ὑστέρων, οὐ πάνυ διϊσχυρίζομαι, ἀλλ' ὑπερβολὴν ποιήσομαι· ἔστω γὰρ, πάντα ταληθῆ λέξειν περὶ

vendiderunt, eos tractat, vt istos. haec igitur testis, haec aliqua maiora argumenta requirunt? haec quisquam vobis extorquebit?

§. 48. Dudum autem ante curiam quidam venit, et mihi rem dixit omnium absurdissimam: instituisse eum Charetem accusare, atque eo modo et iis verbis decipi posse vos sperare. ego vero, si accusetur Chares, inuentum iri eum fideliter et beneuole modis omnibus pro vobis egisse, quicquid in ipso fuerit: propter eos autem, qui suis corruptelis negocia perderent, tanto fuisse inferiorem, non magnopere contendo. sed nimium isti largiar. esto, vere Aeschines de eo dicat omnia: etiam sic tamen admodum ridiculum erit, eum ab isto accusari.

ego

ἀυτὸ τοῦτο· καὶ ὅτω τοίνυν κομιδῇ γέλως ἐστὶ κατηγορεῖν ἐμοῦ τοῦτο. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνῃ ὀδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεπραγμένων· τούτων γάρ εἰσιν οἱ στρατηγοὶ ὑπεύθυνοι· ὀδὲ γε ποιήσαντος τὴν πόλιν εἰρήνην. ἀλλ' ἄχρι τούτου πάντα ἀφίημι. τί οὖν λέγω, καὶ πόθεν ἄρχομαι κατηγορεῖν; τοῦ, συνομωμόκη τῇ πόλεως εἰρήνην, Φιλοκράτει συνειπεῖν, ἀλλὰ μὴ τοῖς τὰ βέλτιστα γράφουσι· καὶ γε, δῶρα εἰληφέναι· τοῦ, μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῇ ὑστέρᾳ πρεσβείᾳ σὺν χρόνοις καταπεῖψαι, καὶ μηδὲν ὧν προσεταξάτε ὑμεῖς, ποιῆσαι· τε, φενακίσαι τὴν πόλιν, καὶ προσηπάσθαι ἐλπίδας, ὡς ὅσα βουλόμεθα ἡμεῖς, Φίλιππος πράξει, πάντα ἀπολωλεκέναι· τε, μετὰ ταῦτα ἑτέρων προλεγόντων φυλάττεσθαι τὸν τοσαῦτα ἠδικηκότα,

ego enim nihil quod in bello commiſſum est, Aeſchini imputo (id enim a ducibus requirendum est) neque pacem factam a republica: ſed hactenus condono omnia. quid igitur dico? vnde accuſare incipio? quod, dum pacem reſpublica faceret, Philocrati ſuffragatus est, non iis qui ſuadebant optima: quod munera accepit: quod deinde in posteriore legatione tempora conſumpſit, et nihil eorum quae vos mandaueratis, fecit, quod fucum fecit reipublicae. et excitata ſpe, quae vellemus nos, Philippum eſſe facturum, omnia perdidit, quod postea, cum alii praemonerent, cavendum eſſe eum, qui vos tot iniuriis affeciſſet, ipſe defendit. haec accuſo, haec memineritis. nam iustam pacem et ac-

τοῦτον ἐκείνῳ συνηγορεῖν. ταῦτα κατηγορῶ. ταῦτα μέμνησθε. ἐπεὶ δικαίαν εἰρήνην ἢ ἴσην, ἢ μηδὲν πεπραγότας ἀνθρώπους μηδὲ ψευσαμένους ὕστερον, κἂν ἐπήνουν, καὶ στέφανον ἐκέλευον. στρατηγὸς δ' εἷς ἠδίκησεν ὑμᾶς, οὐχὶ κοινωνεῖ ταῖς νεῶν αὐθύναις. ποῖος γὰρ στρατηγὸς Ἅλον, τίς Φωκέας ἀπολώλεκε; τίς Δορίσκον; τίς Κερσοβλέπτην; τίς ἱερὸν ὄρος; τίς δὲ Πύλας; τίς δὲ πεποίηκεν ἄχει τὴν Ἀττικῆς ὁδὸν διὰ συμμάχων ἢ φίλων εἶναι Φιλίππῳ; τίς δὲ Κορώνειαν, τίς Ὀρχομενὸν, τίς Εὔβοιαν ἀλλοτρίαν; τίς Μέγαρα πρώην ὀλίγα; τίς Θηβαίους ἰσχυρούς; τούτων γὰρ οὐδὲν, τοσούτων καὶ τηλικούτων ὄντων, διὰ τοὺς στρατηγοὺς ἀπώλετο, οὐδ' ἐν τῇ εἰρήνῃ συγχωρηθὲν, πειθένων ὑμῶν, ἔχει Φί-

aequam, homines item incorruptae fidei, et post nihil mentitos, etiam laudaſſem, et corona donari iuſſiſſem. ſi quis autem vos dux affecit iniuriis, id ad hanc reddendae rationis cauſam nihil attinet. quis enim dux Alum, quis Phocenſis perdidit? quis Doriſcum? quis Cerſobleptem? quis ſacrum montem? quis Pylas? quis effecit, vt per ſocios et amicos vſque ad Atticam Philippo eſſet iter? quis Coroneam, quis Orchomenum, quis Euboeam alienauit? quis Megara paulo ante? quis Thebanos firmauit? quae quanquam tot tantaque ſunt, nihil tamen eorum, culpa ducum periit, neque veſtro conſenſu conceſſum in pace, Philippus tenet: ſed ea per istos perierunt, eorumque corrupte-

λιπῶν, ἀλλὰ διὰ τούτους ἀπόλωλε, καὶ τὴν τούτων δωροδοκίαν. ἂν τίνυν ταῦτα μὴ φύγῃ, πλουτᾷ δὲ, καὶ πάντα μᾶλλον λέγῃ, ἐκείνως αὐτὸν δέχεσθε· οὐ συκοφαντῶ δικάζομαι. ὁ περὶ τούτων κρίνῃ. μὴ λέγε εἴ τις αἴτιός ἐστι καὶ ἄλλος ἢ τῶν Φωκέων ὀλέθρου, ἀλλ' ὡς οὐ σὺ σωταίτιος εἶ, δεῖξον. τί οὖν, εἴπ Δημοσθένης ἠδίκει, νυνὶ λέγεις, ἀλλ' οὐχ ὅτε τὰς δυνάμεις ἐδίδου, κατηγόρεις; δι' αὐτὸ γὰ εἶ τοῦτο ἀπολωλέναι δίκαιος. μὴ λέγε, ὡς καλὴν εἰρήνην, μηδὲ συμφέρουσαν· οὐδεὶς γὰρ αἰτιᾶταί σε ἢ ποιήσασθαι τὴν πόλιν εἰρήνην· ἀλλ' ὡς οὐχ αἰσχρὰ, καὶ ἐπονείδιστα, καὶ πολλὰ ὕστερον ἐξηπατήμεθα, καὶ πάντα ἀπώλετο, ταῦτα λέγε. τούτων γὰρ ἁπάντων ἡμῖν αἴτιος σὺ δέδειξαι. καὶ τί δὴ μέχρι νυνὶ τὸν τὰ τοιαῦτα πεπονηκότα ἐπαινεῖς; ἂν οὕτω φυλάττητε αὐ-

las. quod ſi haec fugerit, et errarit, et quiduis potius dixerit, ſic ei occurrite. non de duce iudicium facimus: non horum criminum reus es, ne dic, etiam alium quempiam praebuiſſe cauſam Phocenſium excidio: ſed te inſontem eſſe oſtendito. quid igitur, ſi quid deliquit Demoſthenes, nunc narras, et non, cum rationem redderet, accuſabas? nam propter hoc ipſum dignus es exitio. ne dic, quam res bona ſit pax atque vtilis. nemo enim pacis a republica factae auctorem te eſſe dicit: ſed, non turpiter et flagitioſe, poſt multis in rebus nos eſſe deceptos, non omnia periiſſe, id dicito. horum enim omnium te eſſe auctorem, id nobis eſt oſtenſum. cur vero hactenus eum qui talia deſignauit, laudas? ſi ſic ab eo caueritis, nihil habe-

τὸν, οὐχ ἕξει τί λέγειν, ἀλλὰ τἰωάλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνὴν, καὶ πεφωνασκηκὼς ἔσαι. καίτοι καὶ περὶ τ φωνῆς ἴσως εἰπεῖν ἀνάγκη· πάνυ γὰρ μέγα καὶ ἐπὶ ταύτῃ φρονεῖν αὐτὸν ἀκούω, ὡς καθυποκεινέμενον ὑμᾶς. ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀτοπώτατον ἁπάντων ἂν ποιῆσαι, εἰ, ὅτε μὲν τὰ Θυέστου καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο, ἐξεβάλλετε αὐτὸν, καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων, καὶ μόνον ἐκαλεῖτε ἔτως, ὥστε τελευτῶντα, τοῦ τελαγωνιστοῦ ἀποσῆναι· ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐπὶ τ σκηνῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶ τοῖς μεγίστοις τ πόλεως πράγμασι μυρία εἴργασαι κακὰ, τἰωικαῦτα ὡς καλὸν φθεγγομένῳ προσέχοιτε. μηδαμῶς. μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθητε, ἀλλὰ λογίζεσθε, ὅτι δεῖ, κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, εἰ εὔφωνος, σκοπεῖν· πρεσβευτὴν δὲ, καὶ τῶν κοινῶν

habebit, quod reſpondeat: ſed frustra vocem hic acuet, et declamitabit. ſed fortaſſis et de voce neceſſario dicendum est. nam ea quoque magnopere fretus eſſe fertur, vt actionis vehementia vos debellaturus. facturi autem estis, mea quidem opinione, omnivm ineptiſſime, ſi quem Thyestis et Troiani belli mala repraeſentantem eiecistis, et exſibilastis e theatris, et tantum non lapidibus obruistis, vſque adeo donec a tertiarum actione partium dimouistis: eum, postquam non in ſcena, ſed in republica et maximis negociis ciuitatis infinita ſcelera perpetrauit, tum demum vt belle ſonantem attente audietis, minime vero. abſit a vobis ea stultitia: cum praeco approbandus est, id ſpectandum eſſe ducite, an ſit vocalis: legatum autem, et reipublicae

ἀξιοῦτά τι πεφάνειν, δίκαιον καὶ φρόνημα ἔχοντα, ὑπὲρ μὲν ὑμῶν μέγα, πρὸς δὲ ὑμᾶς ἴσον. ὥσπερ ἐγὼ Φίλιππον μὲν οὐκ ἐθαύμασα, τοὺς δὲ αἰχμαλώτους θαυμάσας ἔσωσα, οὐδὲν δὲ ὑπεσειλάμην· οὗτος δ' ἐκεῖνα μὲν πρυχυλινδεῖτο, καὶ τὰς πανάνας ἤδεν, ὑμῶν δὲ ὑπερεώρα. ἔτι τοίνυν, ὅταν μὲν ἴδητε δεινότητα, ἢ λύφωνίαν, ἢ τι τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἐπὶ χρηστῷ καὶ φιλοτίμῳ γεγενημένον ἀνδρώπῳ, συγχαίρειν καὶ σπουδάζειν ἅπαντας δεῖ· κοινὸν γὰρ ὑμῖν ἅπασι τοῖς ἄλλοις τοῦτο τὸ ἀγαθὸν γίνεται· ὅταν δ' ἐπὶ δωροδόκῳ, καὶ πονηρῷ, καὶ πάντος ἥττονος λήμματος, ἀποκλείειν, καὶ πικρῶς, καὶ ἐναντίως ἀκούειν, ὡς πονηρία δυνάμεως δόξαν λυμαινομένη παρ' ὑμῶν, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστίν. ὁρᾶτε δ' ἀφ' ὧν οὗτος λυδοκιμεῖ, πηλίκα τῇ πόλει περι-

gubernatorem, cum virum esse bonum tum magnum pro vobis et aequum erga vos animum habere oportet. sicut ego Philippum non sum admiratus, sed captiuos admiratus seruaui, neque dissimulaui quicquam. iste vero et ante illum procidebat, et paeanas cantabat, et vos despiciebat. ad haec, siue eloquentia, siue claritate vocis, siue alio quopiam commodo bonum virum et vestri studiosum praeditum videritis, congratulari omnes et excolere debetis (id enim bonum vobis omnibus fit commune) sin hominem corruptum et improbum, quique omni lucello vincitur: excludere, et acerbe atque hostiliter aduersari. improbitas enim facultatis apud vos adepta opinionem, reipublicae pernicioſa est. videte quibus laudibus iste floret, eae laudes in quae negocia rempublicam

ἔσηκε πράγματα. αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι δυνάμεις, ὥσπερεὶ σῶν ἰσχύουσιν αὐτάρκεις· ἡ δὲ τοῦ λέγειν, ἂν τὰ παρ' ὑμῶν τῶν ἀκουόντων ἀνέλῃ, διαπέπτωκεν. ἴστω οὖν ἀκούετε τούτου, ὡς πονηροῦ, καὶ δωροδόκου, καὶ ἀδόλιον ἐρωτῶ ἀληθές. ὅτι δ' οὐ μόνον περὶ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν τὸν Φίλιππον πράγματα, πάντα χρήσιμα τούτου ἐναντία, θεάσασθε. εἴτε γὰρ ἥξει ποτὲ εἰς ἀνάγκην τῶν δικαίων τι ποιεῖν τῇ πόλει, τὸν τρόπον μεταθήσεται· νῦν μὲν γὰρ πρόκριται, τοὺς πολλοὺς ἐξαπατῶν, ὀλίγοις θεραπεύειν, ἂν δὲ τούτους ἀπολωλότας πύθηται, ὑμῖν τοῖς πολλοῖς, καὶ πᾶσιν κυρίοις, τὰ λοιπὰ ποιεῖν βεβούλεται· εἶτ' ἐπὶ τοῦ αὐτῆς, ἥσπερ νῦν, ἐξουσίας καὶ ἀσελγείας μέρει, τοὺς ὁτιοῦν ἂν ἐκείνῳ ποιήσοντας ἀπηρκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε, ἂν τούτους

blicam coniecerint? ac ceterae quidem facultates ſuis ipſae viribus nituntur: ſed eloquentia, ſi auditorum studiis destituitur, intercidit. ſic igitur audite istum, vt improbum, vt corruptum, vt nihil veri dicturum. iam non propter cetera duntaxat negocia, ſed propter illa ipſa etiam, quae cum Philippo vobis ſunt, omnino eſſe vtile vt condemnetur, ſpectate. ſiue enim aliquando in neceſſitatem veniet praestandi aliquid reipublicae quod debet, mutabit ingenium (nunc enim instituit populum decipere, et paucos colere, at ſi eos periſſe audierit, populo et vobis, penes quos ſumma rerum est, cetera praestare volet) ſin eandem, qua nunc vtitur, licentiam et petulantiam retinebit, eos e ciuitate, qui ad nutum illi parati eſſent, ſuſtuleritis, ſi istos ſuſtuleritis. ſi enim, cum putarent

ἀνέλητε. εἰ γὰρ οἰόμενοι δίκην ὑφέξειν, τοιαῦτα ἔπραξαν, τούτους, ἐὰν τὰ παρ' ὑμῶν αὐτοῖς ἀφεθῇ, τί οἴεσθε ποιήσειν; ποῖον Εὐθυκράτην; ποῖον Λασθένην; τίν' οὐχ ὑπερβαλεῖσθαι προδότην; τίνα δ' ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων χείρω πολίτην ὑπάρξειν; ὁρῶντα τοῖς μὲν ἅπαντα πεπρακόσι, χρήματα, δόξαν, ἀφορμήν, τὴν Φιλίππου ξενίαν πρεῖσθαι· τοῖς δὲ δικαίως τε παρέχουσιν ἑαυτοὺς, καὶ πρὸς ἅπαντα χρήματα, πράγματα, ἀπεχθείας, φθόνους πρεῖσθαι παρ' ἐνίων; μηδαμῶς. ὅτε γὰρ πρὸς δόξαν, ὅτε πρὸς εὐσέβειαν, ὅτε πρὸς ἀσφάλειαν, ὅτε πρὸς ἄλλο ὑδὲν ὑμῖν συμφέρει, τοῦτον ἀφεῖναι· ἀλλὰ τιμωρησαμένους παράδειγμα ποιῆσαι πᾶσι καὶ τοῖς πολίταις, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν.

rent se poenas daturos, talia commiserunt, eos, sublato vestri metu, quid facturos putatis? quem Euthycratem? quem Lasthenem? quem proditorem non superaturos? quem reliquorum ciuium non deteriorem fore? qui videat iis qui vendiderunt omnia, pecuniam, auctoritatem, opes, Philippi hospitium suppetere? iis autem qui se bonos viros praebuerunt, et insuper etiam sumptus fecerunt, molestias, inimicitias, inuidiam supersesse apud nonnullos? absit hoc, absit: neque enim ad gloriam, neque ad pietatem, neque ad securitatem neque ad vllam denique rem aliam vobis prodest, istum vt absoluatis: sed vt eum in exemplum omnium et ciuium et aliorum Graecorum puniatis.

ΤΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ
ΛΟΓΟΥ
ΤΟΥ ΑΙΣΧΙΝΟΥ.

Ἀθηναῖοι Φιλίππῳ πολεμήσαντες, ὕστερον ἐπείσθησαν ὑπὸ Ἀριστοδήμου καὶ Νεοπτολέμου καὶ Κτησιφῶντος, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν ποιήσασθαι. καὶ ἔπεμψαν δύο πρεσβείας· τὴν μὲν πρώτην περὶ τῆς εἰρήνης, τὴν δευτέραν δὲ, ἀπολαψομένην τὸς ὅρκους. ἐν αἷς ἀμφοτέραις ἦσαν πρεσβευταὶ Δημοσθένης καὶ Αἰσχίνης. ὡς ἂν ἐπανῆκον ἐκ τῆς ὑστέρας πρεσβείας τῆς ἐπὶ τὸς ὅρκους, ἐγράψαντο παραπρεσβείας Αἰσχίνην Δημοσθένης τε καὶ Τίμαρχος. τὸν μὲν οὖν Τίμαρχον πρὸ τῆ τῆς παραπρεσβείας ἀγῶνος, γραψάμενος Αἰσχίνης ἑταιρήσεως, ἠτίμωσε· πρὸς δὲ Δημοσθένην ἀπολογεῖται. ἔνιοι μὲν ἂν φασι γεγραφέναι μὲν

GESTO bello cum Philippo, Aristodemus tandem, Neoptolemus et Ctesipho, auctores fuerunt Athenienſibus, pacis cum eo faciendae. itaque bis legatos miſerunt, principio propter pacem, deinde ad exigendum iuſiurandum. inter quos vtroque tempore Demosthenes et Aeſchines fuerunt. vt igitur ex posteriore legatione ad iuſiurandum exigendum miſſa reuerſi fuerunt, Aeſchinem Demosthenes et Timarchus perperam obitae legationis accuſarunt. ac Timarchum quidem, antequam in iudicium veniret ea cauſa, Aeſchines prostitutae pudicitiae conuictum, in ordinem coegit: contra Demosthenem autem ſe defendit. ſunt qui dicant,

τὺς λόγους ἀμφοτέρους, ὃ μέν τοι γε εἰρῆσθαι· οἱ δὲ καὶ εἰρῆσθαί φασι, καὶ κεκινδυνευκέναι τὸν Αἰσχίνην τριάκοντα ψήφοις ἁλῶναι, ὅμως μέν τοι ἀποφυγεῖν, Εὐβούλῳ αὐτῷ τῷ δημαγωγοῦ συναγωνισαμένῳ, ὃ μέν τοι παρὰ πᾶσιν ἀπογνωσθῆναι αὐτῷ τὸ Φιλιππίζειν, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ παραδηλοῖ, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῷ Στεφάνου. Ἐν μὲν ἓν τῷ πρώτῳ προοιμίῳ καθ' ἀρχὴν εἰς εὔνοιαν παρακαλεῖ τὺς δικαστάς, τὸν ἀντίδικον καὶ τὴν κατηγορίαν διαβάλλων, καὶ τῷ κινδύνῳ τὸ μέγεθος, καὶ ὡς ψεῦδος συκοφαντῶντα. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ νοήματι, πρᾶγμα εἰρημένον ἐν τῇ κατηγορίᾳ διαβάλλει, καὶ πιστοῦται ἀξιοπίστως, ὡς καὶ αὐτῶν εἰδότων ὅτι ψεῦδός ἐστι. καὶ τοῦτο δὲ εἰς διαβολὴν τῷ ἀντιδίκῳ. καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως εἰς εὔνοιαν ἑαυτῷ, καὶ διαβολὴν τοῦ ἀντιδίκου.

dicant, vtrumque has orationes ſcripſiſſe, ſed non habuiſſe: ſunt qui etiam habitas eſſe affirment, et Aeſchinem xxx duntaxat calculorum praeſidio euaſiſſe, atque abſolutum eſſe Eubuli opera, viri in republica magnae auctoritatis, non tamen ab omnibus liberatum ea ſuſpicione, quaſi cum Philippo faceret, vt et ipſe in exordio innuit, et Demosthenes in oratione de Corona. In primi exordii initio beneuolentiam captat iudicum, aduerſario et accuſatione criminanda, et magnitudine periculi ac falſitate calumniae conquerenda. in altera ſententia, partem quandam accuſationis perſtringit, et magna grauitate confirmat, eam ipſa etiam iudicum conſcientia eſſe falſam. quod et ipſum ad criminationem aduerſarii pertinet. referuntur et cetera deinceps, tum ad beneuolentiam ipſi comparandam, tum ad odium aduerſario conflandum.

ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ.

α. ΔΕΟΜΑΙ ὑμῶν, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐθελήσαι μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου λέγοντος, ἐπιλογιζομένους τό, τε μέγεθος τοῦ κινδύνου, καὶ τὸ πλῆθος τῶν αἰτιῶν, πρὸς ἃς ἀπολογήσασθαί με δεῖ, καὶ τὰς τέχνας καὶ τὰς καταπειρὰς τοῦ κατηγόρου, καὶ τὴν ὠμότητα· ὃς ἐτόλμησε παρακελεύσασθαι πρὸς ἄνδρας, ὀμωμοκότας τῶν ἀντιδίκων ὁμοίως ἀμφοτέρων ἀκούσεσθαι, τὴν δὲ κινδυνεύοντος φωνὴν μὴ ἐπομένειν. καὶ ταῦτ' εἶπεν, οὐ δι' ὀργήν· οὐδεὶς γὰρ

§. 1. ORO vos, Athenienſes, vt me dicentem beneuole audire velitis, conſiderata et periculi magnitudine, et multitudine criminum, quae refutanda mihi ſunt, et accuſatoris artibus, inſidiis atque crudelitate: qui non dubitarit eos viros exhortari, qui ſacramento adacti ſunt ſe aequis animis vtrunque adverſarium audituros, vt rei ne vocem quidem tolerent. idque dixit, non per iracundiam (ne-

τῶν ψευδομένων τοῖς ἀδίκως διαβαλλομένοις ὀργίζεσθαι, οὐδὲ ⟨ὃ⟩ ταληθῆ λέγοντες, κωλύσει λόγου τυχεῖν τὸν φεύγοντα, ἐὰν μὲν πρότερον κατηγορία ἰσχύσῃ παρὰ τοῖς ἀκούσασι, πεῖν ἂν ὁ φεύγων ἀπολογίας τυχὼν, ἀδυνατήσῃ τὰς προειρημένας αἰτίας ἀπολύσασθαι· ἀλλ', οἶμαι, Δημοσθένης ἐν καιρῷ δικαίοις λόγοις, οὐδ' ὅτῳ παρεσκεύασαι, ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται, ἐν κατηγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. τὸν μὲν ἐπὶ ταῖς δωροδοκίαις δεῖν δικασὰς προπεπόμενον ὀργίζεσθαι, αὐτὸν χρὴ τῶν τοιούτων ἔργων πολὺ ἀφεστάναι.

β. Ἐμοὶ δ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συμβέβηκε τ Δημοσθένους ἀκούσαι κατηγορίας, μήτε δεῖσαι πώποθ' ὅτως, ὡς ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ,

mo enim mentiens iis irascitur, qui iniquo crimine petuntur, et qui vera dicunt, ii dicendae causae potestatem non adimunt reo, neque enim accusatio prius apud auditores valet, quam reus defensionis facultate concessa, obiecta crimina refellere non potuerit) sed illud in causa est, quod Demosthenes veris orationibus non delectatur, neque ita se parauit, sed vestram iracundiam inflammare voluit, meque acceptorum munerum accusauit, homo ad eam suspicionem inferendam ineptus. nam qui iudices hortatur, vt largitionum corruptelis irascantur, eum oportet ipsum ab eiusmodi factis plurimum abhorrere.

§. 2. Sic autem accidit, Athenienses, vt audita Demosthenis accusatione, neque vnquam sic vt hoc die pertimuerim,

μήτ' ἀγαναχτῆσαι μᾶλλον ἢ νυῦ, μήτ' εἰς ὑπερβολὴν ὁμοίως ἡδῆναι. ἐφοβήθην μὴ γὰ, καὶ ἔτι καὶ νυῦ τεθορύβημαι, μή τινες ὑμᾶς ἀγνοήσωσί με, ψυχαγωγηθέντες τοῖς ἐπιβεβουλευμένοις καὶ κακοήθεσι τούτοις ἀνυποθέτοις. ἐξέστην δ' ἐμαυτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν βαρέως ἤνεγκα, ὅθ' ὕβριν καὶ παρθενίαν εἰς γυναῖκα ἐλευθέραν καὶ τὸ γένος Ὀλυνθίαν κατηγόρει μου. ἥδιον ἄν, ὅτ' αὐτὸν ἐπὶ τ αἰτίας ὄντα ταύτης ἐξεβάλετε, καὶ τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ μοι χάριν ἀπειληφέναι νομίζω. ὑμᾶς μὲν ἔν ἐπαινῶ καὶ διαφερόντως ἀγαπῶ, ὅτι τῷ βίῳ μᾶλλον τῶν κεκινημένων πιστεύετε, ἢ ταῖς παρὰ τῶν ἐχθρῶν αἰτίαις· αὐτὸς δ' οὐκ ἂν ἀποσαίμην τ παρὰς ταυτ' ἀπολογίας. εἰ γάρ τις ἢ τῶν ἔξωθεν παρεστηκότων πέπεισαι· χαλεπὸν δ' ④

muerim, nec magis indignatus ſim quam nunc, neque etiam pari laetitia exultarim. timui enim, idque nunc etiam me turbat, ne qui veſtrum me ignorent, deliniti inſidioſis istis et malicioſis contrapoſitis. et extra me ipſum raptus ſum, crimenque grauiter tuli, cum me contumeliae et proteruitatis in mulierem ingenuam et genere Olynthiam admiſſae accuſaret. delectatus autem ſum, cum eum id crimen tractantem eiecistis, quo facto, vitae modeste actae gratiam mihi perſolutam eſſe exiſtimo. vos igitur laudo, et ſingulari amore proſequor, qui vitae reorum magis credatis, quam criminationibus inimicorum, ipſe tamen hac defenſione non cedam. nam ſiue foris circumſtantis coronae (fere autem maxima pars civium adest) ſiue veſtrum qui

πλεῖσοι τῶν πολιτῶν πάρεισιν· ἢ τῶν δικαζόντων ὑμῶν, ὡς ἐγὼ τοιοῦτό τι διαπέπραγμαι, μὴ μόνον εἰς ἐλεύθερον σῶμα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τυχὸν, ἀβίωτον εἶναί μοι τὸν λοιπὸν βίον νομίζω. κἂν μὴ, πρόϊσθαι τῆς ἀπολογίας, ἐλέγξω καὶ τὴν αἰτίαν ὅσαν ψευδῆ, καὶ τὸν τολμήσαντ' εἰπεῖν, ἀνόσιον καὶ συκοφάντην, κἂν τἄλλα πάντα μηδὲν ἀδικῶν φαίνωμαι, θανάτου τιμῶμαι.

γ. Παράδοξον δέ μοι κἀκεῖνον ὁ λόγος ἐφάνη, καὶ δεινῶς ἄδικον, ὅθ' ὑμᾶς ἐπηρώτα, εἰ οἷόν τ' ἐστὶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Φιλοκράτους μὲν θάνατον καταψηφίσασθαι, ὅτι καταγνοὺς ἀδικεῖν ἑαυτῷ τὴν χεῖρα οὐχ ὑπέμεινεν, ἐμοῦ δ' ἀπογνῶναι. ἐγὼ δ' ἐπ' αὐτῷ τούτῳ δικαίως ἂν ὑπολαμβάνω μάλιστα σωθήσεσθαι. εἰ γὰρ

pro tribunali ſedetis cuiquam perſuaſum eſt, me tale aliquid commiſiſſe non tantum in hominem ingenuum, ſed vel in quemlibet, reliquum vitae mihi tempus acerbum puto. quod niſi in defenſionis progreſſu, et crimen illud eſſe falſum demonſtraro, et qui id afferre auſus fuit, nefarium calumniatorem, etſi cetera omni crimine vacaro, mori non recuſo.

§. 3. Admirabilis illa etiam mihi viſa eſt oratio, et ſupra modum iniusta, cum vos percontaretur, num fieri poſſet, vt in eadem ciuitate Philocrates capitis condemnaretur, quod facinorum conſcientia perterritus, iudicio ſe non ſtitiſſet: ego vero abſoluerer. ego vero ob idipſum maxime conſeruandum eſſe me arbitror. nam ſi is qui ipſe ſeſe condemnauit, atque e medio

ex-

ὁ καταγνὺς ἑαυτοῦ, καὶ μὴ παρὼν, ἀδικεῖ, ὁ δὴ ἀπογνὺς, καὶ τὸ σῶμα τοῖς νόμοις καὶ τοῖς πολίταις παραδοὺς, οὐκ ἀδικεῖ.

δ. Περὶ δὲ τ ἄλλης κατηγορίας δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, ἐάν τι παραλίπω, καὶ μὴ μνησθῶ, ἐπερωτᾶν με, καὶ δηλοῦν, ὅ τι ἐὰν βουλῆτέ μοι ἀκοῦσαι, μηθὲν παραλελυπότες ὡς ἀδικῶ, ἀλλ' ἴσῃ τῇ εὐνοίᾳ ἀκούοντες. ἀπορῶ δ' ὁπόθεν χρὴ πρῶτον ἄρξασθαι, διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τ κατηγορίας. σκέψασθε γὰρ, ἂν ὑμῖν εἰκός τι πρᾶγμα πάσχειν δόξω. εἰμὶ μὲν γὰρ ὁ κινδυνεύων ἐγὼ νυνὶ περὶ τ σώματος· τ δὲ κατηγορίας τὴν πλείστην ποιοῦνται Φιλοκράτης, καὶ Φρυνώνδας, καὶ τῶν ἄλλων συμπρέσβεων, καὶ Φιλίππου, καὶ τ εἰρήνης, καὶ τῶν Εὐβούλου πολιτευμάτων. ἐν ἅπασι δὲ τούτοις ἐγὼ τέτα-

exceſſit, peccat, is nimirum qui ſeſe abſoluit, et corpus ſuum legibus et ciuibus tradit, non peccat.

§. 4. De reliqua accuſatione vos oro, Athenienſes, ſi quid praetermiſero, et ſilentio praeteriero, vt me ſciſcitemini, et ſignificetis, quid ex me audire velitis, meque ſine praeiudicio vllius delicti, ſed pari beneuolentia audiatis. dubito autem vnde mihi primum ſit ordiendum, ob accuſationis confuſionem. cuius dubitationis an cauſam habeam, ſic conſiderate. ego nunc in capitis diſcrimen ſum adductus: accuſationis autem maxima pars conſumpta eſt criminando Philocrate, Phrynone, et reliquis legatis, Philippo item, et pace, et Eubuli actis. atque iis omnibus ego ſum inſertus. ſolum autem in tota oratione de rep. ſollicitum eſſe

γμαι. μόνῳ δ' ἐν τῷ λόγῳ φαίνεται κηδεμὼν τῆς πόλεως Δημοσθένης, ᾧ δ' ἄλλοι πεφθόται. διατε τέλεκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων, καὶ λοιδορίας ψευδεῖς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορούμενος, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. ὃν δ' ὅτως ἀπιμάζει, πάλιν ἐκ μεταβολῆς, ὅπως τύχῃ, ὥσπερ Αλκιβιάδην ἢ Θεμιστοκλῆ κείνων, οἳ πλεῖστον τῶν Ελλήνων δόξῃ διήνεγκαν, φυγηκένας μὲν αἰτιᾶται με τὰς ἐν Φωκεῦσι πόλεις, ἀπολλοτριωκέναι δ' ἀφ' ὑμῶν τὸν ἐπὶ Θράκης τόπον, ἐκβεβληκέναι δ' ἃ καὶ τὸ δέχης Κερσοβλέπτην, ἄνδρα φίλον καὶ σύμμαχον τῆς πόλεως, ἐπεχείρησε δ' ἀπειλάζειν με Διονυσίῳ, τῷ νῦν τυράννῳ τῆς Σικελίας πεφάννῳ, καὶ μετὰ πολλῆς καὶ κραυγῆς πολλῆς παρεκελεύσατ' ὑμῖν τὸ θεῖον φυλάξασθαι, καὶ τὸ τῆς ἱερείας ἐνύπνιον

esse apparet Demosthenem: ceteri omnes sunt proditores. nunquam enim nos probris afficere destitit, et falsa maledicta iacere, non in me duntaxat, sed etiam in ceteros. quem vero sic deprimit, rursus mutata sententia, quasi Alcibiadem aut Themistoclem accusaret, quorum summa fuit inter Graecos auctoritas, criminatur, vt qui et Phocensis ciuitates euerterim, et Thraciae locum a vobis alienarim, et Cersoblepten etiam regno eiecerim, virum amicum et foederatum ciuitatis: quin et Dionysio Siciliae tyranno me comparare instituit, et bellua vos magna seueritate et clamore multo est hortata, vt vobis caueretis, et Siculae sacrificulae somnium recitauit. cum autem rem tantopere

τ ἐν Σικελίᾳ διηγήσαιτο. ἔτω δ' ἄνω τὸ πρᾶγμα ἤξαρας, ἐφθόνησέ μοι ταῖς διαβολαῖς, τὰς αἰτίας ἀναλυθεὶς τῶν πεπραγμένων οὐ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, ἀλλὰ τοῖς ὅπλοις τοῖς Φιλίππου.

ε. Πρὸς δὲ τοσαύτην τόλμαν καὶ πραγμάτειαν ἀνθρώπου, χαλεπὸν καὶ διαμνημονεῦσαι τὰ λεχθέντα καθ' ἕκασα, καὶ λέγειν μὴ κινδυνεύειν πρὸς ἀπροσδοκήτους διαβολάς. ἧ δ' οἶμαι σαφεστάτους μοι τοῦτ λόγους ἔσεσθε, καὶ γνωσίμους ὑμῖν τ δικαίους, ἐντεῦθεν ἄρξομαι, ἀπὸ τῶν περὶ τ εἰρήνης λόγων, καὶ τ αἱρέσεως τ πρεσβείας. ἔτω γὰρ ἂν μάλιστα καὶ μεμνήσομαι, καὶ δυνήσομαι εἰπεῖν, καὶ ὑμεῖς μαθήσεσθε. ἅπαντας γὰρ ἂν ὑμᾶς οἶομαι τοῦτό γε αὐτὸ μνημονεύειν, ὅθ' ⓐ πρέσβεις ⓐ τῶν Εὐβοέων, ἐπειδὴ περὶ τ πρὸς αὐτοὺς εἰρήνης τῷ

topere exaggeraſſet, inuidit meis criminationibus, et cauſam rerum geſtarum aſcripſit non meis verbis, ſed Philippi armis.

§. 5. Contra igitur tantam audaciam et praestigias hominis, difficile est vel meminiſſe ſingula, et cum periculo dicere contra inexſpectatas calumnias. ſed tamen qua ratione meam orationem dilucidiſſimam, vobiſque notam et aequam fore arbitror, inde auſpicabor: videlicet ab oratione de pace et delectu legationis. ſic enim ego maxime et meminero, et dicere potero, et vos rem cognoſcetis. vos omnis illud ipſum meminiſſe arbitror, legatos Euboeenſium, cum de pace a ſeſe cum populo facienda egiſſent, dixiſſe, etiam Philippum

δήμῳ διειλέχθησαν, εἶπον, ὅτι καὶ Φίλιππος αὐτὸς κελεύσειεν ὑμῖν ἀπαγγεῖλαι, ὅτι βέλτιον διαλύσασθαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ τὴν εἰρήνην ἄγειν. ὑστερον δ' οὐ πολλῷ χρόνῳ, Φρυνώνα τὸν Ραμνούσιον ἁλῶναι ὑπὸ λῃστῶν, ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς Ολυμπιακαῖς, ὡς αὐτὸς ἠτιᾶτο. ἐπειδὴ δ' ἐπανῆλθε δεῦρο λυτρωθείς, ἐδεῖτο ὑμῶν πρεσβυτὴν αὐτὸν πρὸς Φίλιππον ἑλέσθαι· ἵν', εἴπως δυνατόν, ἀπολάβοι τὰ λύτρα. πειθέντες δ' ὑμεῖς προσείλεσθε αὐτὸν Κτησιφῶντα πρεσβευτήν. ἐπειδὴ δὲ ἐπανῆκε δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας ὁ Κτησιφῶν, ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς ὑπὲρ ὧν ἐπέμφθη, καὶ πρὸς τούτοις, ὅτι φαίη Φίλιππος, ἄκων μὲν πολεμῆσαι πρὸς ὑμᾶς, βέλτιον δὲ καὶ νυνὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πολέμου. εἰπόντος δὲ ταῦτα τοῦ Κτησιφῶντος, καὶ πολ-

pum nunciari iuſſiſſe vobis, ſe velle tranſigere vobiſcum, et pacem agere. non multo autem post, Phrynonem Rhamnuſium a praedonibus eſſe captum in Olympicis induciis, vt ipſe querebatur: eumque cum huc rediiſſet redemptus, oraſſe vos, vt ſe legatum ad Philippum decerneretis, an forte pecuniam ſuam recuperare poſſet. vos obſecuti, legatum ei adiunxistis Cteſiphontem. is huc a legatione reuerſus, ea vobis renunciauit, ob quae fuerat miſſus, praetereaque dixiſſe Philippum, ſe et inuitum vobiſcum geſſiſſe bellum, et nunc eo velle liberari. quae cum dixiſſet Cteſipho, et magnopere humanitatem regis praedicaſſet, populus

λεὼ πνα ἐξαγγείλαντ᾽ πρὸς τούτοις φιλανθρωπίαν, ⁊ τὸ δήμου σφόδρα ἀποδεξαμένου, καὶ τὸν Κτησιφῶντα ἐπαινέσαντ᾽, ἀνύπευθύτ᾽ δ᾽ οὐδενὸς, ἐνταῦθα ἤδη δίδωσι ψήφισμα Φιλοκράτης ὁ Ἀγνούσι᾽, ⁊ ὁ δῆμ᾽ ἅπας ὁμογνωμονὼν ἐχειροτόνησεν, ἐξεῖναι δεῦρο Φιλίππῳ κήρυκας καὶ πρέσβεις πέμπειν ὑπὲρ εἰρήνης. πρότερον μὲν γὰρ καὶ αὐτὸ τοῦτ᾽ ἐκωλύε᾽ ὑπό πνων, οἷς ἦν τοῦτ᾽ ἐπιμελὲς, ὡς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔδειξεν. γράφον᾽ δ᾽ ἕτοι παρανόμων τὸ ψήφισμα, Λυκῖνον ἐπὶ τὴν γραφὴν ἐγγραψάμενοι, ⁊ τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα. ⁊ μὴ ταῦτ᾽ εἰσῄει ἡ γραφὴ εἰς τὸ δικαστήριον. ἀῤῥώστως δ᾽ ἔχων ὁ Φιλοκράτης ἐκάλεσεν αὐτῷ συνήγορον τὸν Δημοσθένην, ἀλλ᾽ οὐκ ἐμέ. πα-

pulus item eam rem valde probaſſet, ac Cteſiphontem collaudaſſet, nemo autem adverſatus eſſet: ibi demum decretum facit Philocrates Hagnuſius, et populus vno animo decernit, licere Philippo caduceatores huc mittere, et legatos de pace. prius enim idipſum etiam a nonnullis prohibebatur, quibus ea res ſtudio erat, vt res ipſa declaravit. isti autem id decretum vt contra leges factum accuſant, Licyno accuſatore inſcripto, et mulota c. talentis aestimata. deinde cauſa in foro agebatur. Philocrates, cum aduerſa valetudine laboraret, Demosthenem ſibi patronum aduocauit, non me. progreſſus Philippi oſor De-

 mosthenes,

ελθὼν δ' ὁ μισοφίλιππος Δημοσθένης καὶ ἐτείψε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀπολογούμενος, καὶ τὸ τελευταῖον ἀποφεύγει ὁ Φιλοκράτης. ὁ δὲ γραψάμενος τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ μεταλαμβάνει, καὶ ταῦθ' ὑμεῖς ἅπαντες ἴστε. ὑπὸ τὰς αὐτὰς καιρὸς, Ὄλυνθος ἥλω, ἐν πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκαλεήφθησαν πολιτῶν. ὧν ἦν Στρατοκλῆς ὁ Ἐργοχάρους ἀδελφὸς, καὶ Εὔκρατος ὁ Στρομμίχου υἱός. ὑπὲρ ὧν τούτων ἱκετηρίαν θέντες οἱ οἰκεῖοι, ἐδέοντο ὑμῶν ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι. παρελθόντες δ' αὐτοῖς συνηγόρευον Φιλοκράτης καὶ Δημοσθένης, ἀλλ' οὐκ Αἰσχίνης. καὶ πέμπουσι πρεσβευτὴν Ἀριστόδημον, τὸν ὑποκριτὴν, πρὸς Φίλιππον, διὰ τὴν γνῶσιν καὶ φιλανθρωπίαν τῆς τέχνης. ὡς δ' ἐπανήκων ἀπὸ τῆς

mosthenes, in defenſione totum diem contriuit. denique Philocrates abſoluitur, accuſator autem quintam ſuffragiorum partem non accepit. etiam haec vos omnes ſcitis. ſub eadem tempora Olynthus capta est, in eaque multi noſtrorum ciuium ſunt comprehenſi. quorum fuit Stratocles Ergocharis frater, et Eucratus Strommichi filius, horum cognati vos rogarunt ſupplices, vt curam eorum ſuſciperetis. iis Demosthenes et Philocrates patrocinati ſunt, non Aeſchines. et legatum ad Philippum mittunt Aristodemum histrionem, ob notitiam et artis gratiam. vt autem a legatione reuerſus Aristodemus, propter occupationes quaſdam non

πρεσβείας ὁ Αἰσχίνης, διά τινας ἀσχολίας οὐ παρῆν πρὸς τὴν βουλὴν, ἀλλ' ἔφθασεν αὐτὸν Στρατοκλῆς, ἐλθὼν ἐκ Μακεδονίας, ἀφεθεὶς ὑπὸ Φιλίππου ἄνευ λύτρων, ψευσάμενος αἰχμάλωτος, ἐνταῦθ' ἠγανάκτουν πολλοὶ, ὅτι τὴν πρεσβείαν οὐκ ἀπήγγειλεν ὁ Αἰσχίνης, οὗ αὐτὸς λόγους ἀκούοντες τοῦ Στρατοκλέους παρὰ Φιλίππου. τελευταῖον δ' εἰς τὴν βουλὴν εἰσελθὼν Δημοκράτης ὁ Ἀφιδναῖος, ἔπεισε τὴν βουλὴν συγκαλέσαι τὸν Αἰσχίνην. εἰς ἣν τῶν βουλευτῶν ἦν Δημοσθένης, ὁ ἐμὸς κατήγορος. παρελθὼν δ' Αἰσχίνης, πολλήν τινα εὔνοιαν ἀπήγγειλε Φιλίππου πρὸς τὴν πόλιν, καὶ προσέθηκεν, ὅτι καὶ σύμμαχος βούλοιτο τῇ πόλει γενέσθαι. καὶ ταῦτ' οὐκ ἐν τῇ βουλῇ μόνον εἶπεν, ἀλλὰ

non accedebat ſenatum, Stratocles eum anteuertit, profectus ex Macedonia, vbi captiuus fuerat, et ſine precio dimiſſus a Philippo, ibi multi indignabantur, quod Aristodemus legationem non renunciaſſet, cum eadem de Philippo a Stratocle referri audirent. poſtremo ſenatum ingreſſus Democrates Aphidnaeus, ſenatui auctor est Aristodemi reuocandi. fuit autem tum ſenator Demosthenes, accuſator meus. progreſſus Aristodemus, magnopere praedicauit Philippi beneuolentiam, quam erga nostram vrbem haberet, et adiecit, Philippum, etiam ſocietatem cum republica coire velle. neque in curia duntaxat haec, ſed et

καὶ ἐν τῷ δήμῳ. κἀνταῦθ' ὑδὲν ἀνεῖπε Δημοσθένης, ἀλλὰ καὶ στεφανῶσαι τὸν Αριστόδημον ἔγραψε. ῥηθέντων δὲ τούτων ἐν τῷ δήμῳ, ψήφισμα ἔγραψεν ὁ Φιλοκράτης, ἑλέσθαι πρέσβεις ὑμᾶς πρὸς Φίλιππον ἄνδρας δέκα, οἵτινες διαλέξονται Φιλίππῳ περὶ εἰρήνης, καὶ τῶν κοινῇ ξυμφερόντων Αθηναίοις καὶ Φιλίππῳ. χειροτονηθέντων δὲ τῶν δέκα πρέσβεων, ἐγὼ μὲν προεβλήθην ὑπὸ Ναυσικλέους, Δημοσθένης δ' ὑπὸ τοῦ Φιλοκράτους, ὁ νυνὶ Φιλοκράτους κατηγορῶν. ὅτω δ' ἦν προθυμος εἰς τὰ πράγματα, ὡς τε ἐν τῇ βουλῇ γράφῃ, ἵνα ἀζήμιος ὢν ἡμῖν συμπρεσβεύῃ ὁ Αριστόδημος, ἑλέσθαι πρέσβεις ἐπὶ τὰς πόλεις ἐν αἷς ἔδει τὸν Αριστόδημον ἀγωνίζεσθαι, οἵτινες ὑπὲρ αὐτοῦ παραιτήσονται τὰς ζημίας. καὶ ὅτι ταῦτ'

pro concione dixit. atque ibi nihil contra dixit Demosthenes, ſed et coronam Aristodemo decreuit. his apud populum dictis, decreuit Philocrates, x legatos a vobis eſſe creandos, qui cum Philippo de pace agerent, et iis rebus quae ex aequo Athenienſium et Philippi intereſſent. decretis x legatis, ego deſignatus ſum a Nauſicle, Demosthenes a Philocrate, quem nunc accuſat. ea porro alacritate rem gerendam ſuſcepit, vt in ſenatu ſcriberet quo citra ſuum detrimentum nobiſcum iret Aristodemus, legatos creandos eſſe in eas vrbis, in quibus Aristodemo certandum eſſet, qui mulctas pro eo deprecarentur. quae vt vera eſſe conſtet, ſume decreta, et ſcriptum Aristodemi testimonivm

ἐστὶν ἀληθῆ, λάβε μοι τὰ ψηφίσματα, καὶ τὴν ἐπιμαρτυρίαν ἀνάγνωθι τὴν Αἰσχοδήμου, καὶ καλῶ πρὸς ὃς ἐξεμαρτύρησεν, ἵν' εἰδῶσιν ὑμᾶς δικασταὶ, τίς ἦν Φιλοκράτους ἑταῖρος, καὶ τίς ὁ τὰς δωρεὰς Αἰσχοδήμῳ φάσκων πεῖσαι δοῦναι τὸν δῆμον. ΨΗΦΙΣΜΑ. ΕΚΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

5. Ἡμῖν τοίνυν ἐξ ἀρχῆς ἔνστασις τῶν ὅλων πραγμάτων ἐγένετο, οὐ δι' ἐμοῦ, ἀλλὰ διὰ Δημοσθένους καὶ Φιλοκράτους. ἐν δὲ τῇ πρεσβείᾳ συσκηνεῖν ἡμῖν ἐπιτρέψασιν, οὐκ ἐμὲ πείσας, ἀλλὰ σὺν μετ' ἐμοῦ, Ἀγλαοκρέοντα τὸν Τενέδιον, ὃν ἐκ τῶν συμμάχων εἵλεσθε, καὶ Ἰατροκλέα. ἐν ᾗ τῇ πορείᾳ παρακελεύεσθαί με φησὶν αὐτῷ, ὅπως τὸ θηρίον κοινῇ φυλάξωμεν, τὸν Φιλοκράτη, πρᾶγμα λέγων πεπλασμένον. πῶς γὰρ ἂν ἐγὼ Δημοσθένει

vm recita, et eos voca, qui hoc eum testificantem audierunt, vt sciant iudices, quis fuerit Philocratis amicus, quis item qui polliceretur, se munera Aristodemo impetraturum esse a populo. DECRETVM, ET ALIENA FIDE RECITATA TESTIMONIA.

§. 6. Prima igitur totius rei institutio, non a me, sed a Demosthene et Philocrate est profecta. in legatione porro mensa eadem nobiscum vti studuit, idque non a me obtinuit, sed ab Aglaocreonte Tenedio, quem e sociis delegeratis, et ab Iatrocle. iam in itinere ait me sibi auctorem fuisse belluae communiter cauendae, nimirum Philocratis: commentum referens. quo pacto enim ego Demosthenem contra Philocratem concitassem, quem

ἐπὶ Φιλοκράτ῾ει παρεκάλεν, ὃν ἤδειν συνειπόν῾α μὲν Φιλοκράτ῾ει, ὅτ᾽ ἐῶν ἡ τῶν παρανόμων γραφὴ, παρελη θέντα δὲ εἰς τὴν πρεσβείαν ὑπὸ Φιλοκράτους; πρὸς δὲ τούτοις, οὐκ ἐν ῥιστοις μόνον, οἶμαι, λόγοις ἐσυμπέσθε, ἀλλ᾽ ὅλῃ τὴν πορείαν ἠναγκαζόμεθα ὑπομένειν Δημοσθένει, ἀφόρητον ὄντα καὶ βαρὺν ἀνθρωπον. ὃς διασκοπέν῾ων ἡμῖν, ὅ, τι χρὴ λέγειν ἡμᾶς, τῶν συμπρέσβεων, ὃ Κίμωνος εἰπόντος, ὅτι φοβοῖτο, μὴ δικαιολογούμενος περιγένοιτο ἡμῶν ὁ Φίλιππος, πηγὰς ἢ δὴ λόγων ἀφθόνους ἔχειν ἐπηγγέλλετο, καὶ περὶ τῶν δικαίων τῶν ὑπὲρ Αμφιπόλεως, ἢ τ᾽ ἀρχῆς ἧς πολέμου τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὥστε ἀπορράψειν τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοχοίνῳ ἀνέρχῳ, καὶ πεῖσειν Αθηναίους μὲν καθαιρέ-

quem ſcirem et patrocinatum eſſe Philocrati in violatarum legum actione, et legatum a Philocrate deſignatum? praeterea non in huiuſmodi duntaxat verbis nos legati, ſed in toto itinere tolerare coacti ſumus Demosthenem, hominem intolerabilem et molestum. nam cum nos legati meditaremur, quid nobis dicendum eſſet, et Cimo dixiſſet, vereri ſe, ne Philippus iure ſuo defendendo nos ſuperaret, iste ſe fontis eloquentiae vberrimos habere pollicebatur, ac de iure Amphipolis bellique principio talia dicturum dicebat, vt os Philippi grandi ſiccoque iunco conſueret, ac perſuaſurum, vt et Athenienſes Leosthenem reciperent, et Philippus Amphipolim Athenienſibus restitueret. ne vero longus

ξαλς Λεωσθένη, Φίλιππον δ' Αθηναίοις Αμφίπολιν ἀποδῶναι. ἵνα ὃ μὴ μακρηλογῶ τὴν τούτου δι' ἐξιὼν ὑπερηφανίαν, ὡς τάχιστα ἤκομεν ὡς Μακεδονίαν, συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὅταν προσίωμεν Φιλίππῳ, τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν, καὶ τοὺς λοιποὺς καθ' ἡλικίαν. ἐτύγχανε δ' ἡμῶν νεώτατος ὢν, ὡς ἔφη, Δημοσθένης. ἐπειδὴ ὃ εἰσεκλήθημεν, καὶ τούτοις ἤδη σφόδρα μοι προσέχετε τὸν νοῦν. ἐνθένδε γὰρ καλόψεσθε ἀνθρώπου φθόνον ὑπερβάλλοντα, καὶ δεινὴν δειλίαν ἅμα καὶ κακοήθειαν, καὶ τοιαύτας ἐπιβουλὰς κατ' ἀνδρῶν συνόντων καὶ συμπρέσβεων, ἃς οὐδὲ κατὰ τῶν ἐχθίστων τις εἰκῇ ποιήσαιτο. τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας, καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν φησὶ πλείστου δεῖν φησι ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ἐπιχώριος, εἰρήσεται

longus ſim istius arrogantia recenſenda, cum primum in Macedoniam veniſſemus, conſtituimus inter nos, cum Philippum acceſſuri eſſemus, vt natu maximi primi verba facerent, et reliqui pro aetate. erat autem noſtrum natu minimus, vt aiebat, Demosthenes. vt intro vocati ſumus (haec diligenter velim vos animaduertere. hinc enim perſpicietis hominis inuidiam immenſam, et ingentem timiditatem ſimul et maliciam, et talis inſidias contra eiuſdem et menſae et legationis ſocios, qualis non facile quiſquam vel contra inimiciſſimos compararet. nam cum ſalem ciuitatis et menſam publicam maximi ſe facere dicat, non est ex nostro ſolo (dicetur enim) neque noſtri generis. nos ve-

γὼ, ὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν. ἡμεῖς δὲ, οἷς ἱερὰ καὶ τάφοι προγόνων ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ διατριβαὶ, καὶ συνήθεια μεθ' ὑμῶν ἐλεύθεροι, καὶ γάμοι κατὰ τοὺς νόμους, καὶ κηδεσταὶ, καὶ τέκνα, Αθήνησι μὲν ἦμεν ἄξιοι τῆς ὑμετέρας πίστεως· ὐ γὰρ ἂν πολὺ ἡμᾶς εἵλεσθε· ἐλθόντες δ' εἰς Μακεδονίαν ἐξαίφνης ἐγνώμεθα προδόται. ὁ δὲ οὐδὲν ἄπαλλον ἔχων μέρος τοῦ σώματος, ὐδ' ὅθεν τὴν φωνὴν προΐεται, ὡς ὢν Αριστείδης ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ελλησιν, ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος, δυσχεραίνει, καὶ καταπύστου δωροδοκίας. ἀκούσατε δὴ τούς τε ἡμετέρους λόγους, οὓς εἴπομεν ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ πάλιν, οὓς τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως εἶπεν Δημοσθένης, ἵν' ἐφεξῆς καὶ κατὰ μικρὸν πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων ἀπολογήσωμαι.

ro, qui ſacra et monumenta maiorum habemus in patria, et commercia atque familiaritates vobiſcum liberalis, et legitima connubia, et affinis et liberos, Athenis quidem fuimus digni, quibus fides a vobis haberetur (alioquin enim nos non legaſſetis) in Macedoniam autem profecti, ſubito ſumus facti proditores. ipſe vero, qui nullam partem corporis non venalem habet, ne eam quidem vnde vocem emittit, quaſi Aristides eſſet qui tributa Graecis ordinauit, et iuſtus cognominatur, auerſatur et deſpuit largitiones) audite igitur eas orationes, quas nos habuimus pro vobis, ac viciſſim eas, quas magnum reipublicae munimentum Demoſthenes recitauit, vt ordine ac pedetentim ſingula capita accu-

ἐπαινῶ δ' εἰς ὑπερβολὴν πάντας ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες, ὅτι σιγῇ καὶ δικαίως ἡμῶν ἀκούετε. ὥστε ἐάν τι μὴ λύσω τῶν κατηγορημένων, οὐχ ὑμᾶς, ἀλλ' ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι. ἐπειδὴ γὰρ οἱ πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις ὑπὲρ τῆς πρεσβείας εἰρήκεσαν, καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος. καὶ τὰ μὲν καθ' ἕκαστα τῶν ἐκεῖ ῥηθέντων ὑπ' ἐμοῦ, καὶ καὶ σοῦ πρὸς ταῦτα λεχθέντας ὑπὸ Φιλίππου λόγους, ἐν τῷ δήμῳ σαφῶς ἀπήγγελται πρὸς ἅπαντας Ἀθηναίους, νυνὶ δ' πειράσομαι διὰ κεφαλαίων ὑμᾶς ὑπομιμνήσκειν. πρῶτον μὲν γὰρ πρὸς αὐτὸν διεξῆλθον τὴν παλαιὰν εὔνοιαν, καὶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ, τῷ Φιλίππου πατρὶ, οὐδὲν παρελείπων, ἀλλ' ἐφεξῆς ἅπαντα ὑπομιμνήσκων, δεύτερον δὲ ὧν αὐτὸς ἐγὼ μάρτυς εἰ

accuſationis diſſoluam. laudo autem ſupra modum omnis vos, iudices, quod cum ſilentio, et vt aequum est, nos auditis. itaque ſi quod crimen non refellero, me ipſum, non vos culpabo. cum igitur natu maiores pro legatione verba feciſſent, ad nos peruenit ſeries orationis. ea porro ſingula quae illic a me dicta ſunt, et viciſſim quae a Philippo ſunt reſponſa, pro concione perſpicue renunciaui apud vniuerſos Athenienſis: nunc per capita duntaxat vobis in memoriam ea reuocare conabor. primum apud eum commemoraui paternam beneuolentiam, et beneficia quae in Amyntam patrem Philippi contuliſſetis, nihil praetermittens, ſed ordine omnia commemorans: et deinde merita,

παθών. Αμύντα γὰρ νεωστὶ τελευτηκότος, καὶ Αλεξάνδρου τοῦ πρεσβυτάτου τῶν ἀδελφῶν, Περδίκκα μὲν καὶ Φιλίππου παίδων ὄντων, Εὐρυδίκης δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν προδιδομένης ὑπὸ τῶν δοκούντων αὐτοῖς εἶναι φίλων, Παυσανίου δ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν καλιόντος, φυγάδος μὲν ὄντος, τῷ καιρῷ δ' ἰσχύοντος, πολλῶν δ' αὐτῷ συμπραττόντων, ἔχοντος δὲ Ἑλληνικὴν δύναμιν, εἰληφότος δ' Ἀνθεμοῦντα καὶ Θέρμαν καὶ Στρέψαν καὶ ἄλλ' ἄττα χωρία, Μακεδόνων δὲ οὐχ ὁμονοούντων, ἀλλὰ τῶν πλείσων τὰ Παυσανίου φρονούντων· ἐπὶ τῶν καιρῶν τούτων ἐχειροτόνησαν στρατηγὸν Ἀθηναῖοι ἐπ' Ἀμφίπολιν Ἰφικράτην, Ἀμφιπολιτῶν αὐτῶν ἐχόντων τὴν πόλιν, καὶ τὴν χώραν τότε καρπουμένων. ἀφικομένου δ' εἰς ἐκεῖνον τοὺς τόπους

quorum ipse testis erat. nam Amynta recens defuncto, et Alexandro fratrum natu maximo, Perdicca et Philippo pueris, Eurydice autem matre eorum, ab iis quos amicos sibi esse putabat, destituta, et Pausania in imperium eorum inuadente, qui quamuis exsul, tamen propter tempora multum poterat, vt qui et multorum studia haberet, et Graecis copiis munitus esset, et Anthemuntem, Therman, Strepsam, et alia quaedam oppida cepisset, Macedonibus non consentientibus, sed plerisque Pausaniae fauentibus; his igitur temporibus Atheniensis, Iphicratem ad Amphipolim misisse cum imperio, cum ipsi Amphipolitae vrbem tenerent, et agri fructus perciperent. cum igitur in ea loca

venisset

Ιφικράτους μετ' ὀλίγων τὸ πρῶτον νεῶν, ἐπὶ κατασκοπῇ μᾶλλον τῶν πραγμάτων, ἢ πολιορκίᾳ τ πόλεως, ἐνταῦθ', ἔφην ἐγὼ, μετεπέμψατο αὐτὸν Εὐρυδίκη ἡ μήτηρ ἡ σή. ἢ, ὥς γε δὴ λέγουσιν ⓐ παρόντες πολῖται, Περδίκκαν μὲν τὸν ἀδελφὸν τὸν σὸν κατασήσασα εἰς τὰς χεῖρας τὰς Ιφικράτους, σὲ δὲ εἰς τὰ γόνατα τὰ ἐκείνου θεῖσα παιδίον ὄντα, εἶπεν, ὅτι Ἀμύντας ὁ πατὴρ τῶν παίδων τούτων, ὅτ' ἔζη, ὑὸν ἐποιήσατό σε, τῇ τῶν Ἀθηναίων πόλει οἰκείως ἐχρήσατο, ὥς τε συμβαίνει σοι καὶ ἰδίᾳ τῶν παιδίων τούτων γεγονέναι ἀδελφῷ, καὶ δημοσίᾳ φίλον ἡμῖν εἶναι. καὶ μὴν ταῦτα ἤδη δέησιν ἰσχυρὰν ἐποιεῖτο καὶ ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ ὑπὲρ τ ἀρχῆς, καὶ ὅλως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας. ἀκούσας δὲ ταῦτα Ιφικράτης, ἐξήλασε

veniſſet Iphicrates, principio cum paucis nauibus explorandarum rerum cauſa magis, quam obſidendae vrbis, tum, inquam, eum accerſiuit mater tua et (vt ii dicunt qui affuerunt omnes) Perdicca fratre tuo in manus Iphicratis tradito, te autem, qui puer eſſes adhuc, in genua illius impoſito, dixit, Amyntas, pater horum puerorum, dum vixit, et te adoptauit, et vrbe Atheniensium familiariter vſus est, vnde fit, vt et priuatim horum puerorum ſis frater, et publice nobis amicus. his dictis, vehementer eum obtestata est, tum pro vobis, tum pro ſe, tum pro regno, denique pro incolumitate. quibus Iphicrates auditis, Pauſaniam Macedonia expulit, et vobis imperium conſeruauit.

Παυσανίαν ἐκ Μακεδονίας, καὶ τὴν δωρεὰν ὑμῖν ἔσωσε. καὶ μετὰ ταῦτα εἶπον περὶ Πτολεμαίου, ὃς ἦν ἐπίτροπος καθεστηκὼς τῶν πραγμάτων, ὡς ἀχάριστον καὶ δεινὸν ἔργον διεπεράξατο, διδάσκων, ὅτι πρῶτον μὲν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως ἀντέπραττε τῇ πόλει, καὶ πρὸς Θηβαίους διαφερομένων Ἀθηναίων, συμμαχίαν ἐποιήσατο. καὶ πάλιν ὡς Περδίκκας εἰς τὴν ἀρχὴν καταστὰς, ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως ἐπολέμησε τῇ πόλει, καὶ τὴν ὑμετέραν, ἠδικημένων ὅμως, φιλανθρωπίαν λέγων, διεξήειν, ὅτι κρατοῦντες τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, Καλλισθένους Ἀθηναίων ἡγεμόνος, δώροις πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε, ἀεί τινος προσδοκώντες τῶν δικαίων τεύξεσθαι. καὶ τοῦ διαβολοῦ ταύτην ἐπειρώμην διαλύειν, διδάσκων, ὅτι Καλλισθένους

post haec, locutus ſum de Ptolemaeo, cuius auctoritati ſumma rerum commiſſa fuerat, quam is ingrate et improbe ſe geſſiſſet, docens primum, eum de Amphipoli adverſatum fuiſſe nostrae vrbi, et cum Thebanis, Athenienſium hostibus, foedus iciſſe. ac rurſus, vt Perdiccas ſuſcepto regno, de Amphipoli bellum geſſiſſet cum nostra vrbe, et vestram, quanquam iniuriis affectorum humanitatem narrans, commemorabam, vt, quamuis Perdicca bello ſuperiores, Callisthene Athenienſium duce, inducias tamen cum eo feciſſetis, ſubinde ſperantes, vos tandem aequi aliquid impetraturos. et calumniam illam refellere studebam, docens, Callisthenem a populo non propter inducias fuiſſe

ὁ δῆμος ἀπέκτεινεν, οὐ διὰ τὰς πρὸς Περδίκκαν ἀνοχὰς, ἀλλὰ δι' ἑτέρας αἰτίας. καὶ πάλιν οὐκ ὤκνουν κατ' αὐτοῦ λέγειν, Φιλίππου ἐπιμώνου, ὅτι τοῦ ἐνδοχὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν πόλιν ἢ πολέμου. καὶ μαρτύρων ὧν ἂν εἴποιμι, μάρτυρας τὰς ἐκείνων ἐπιστολὰς παρειχόμην, καὶ τὰ ψηφίσματα ἃ δήμου, καὶ τὰς Καλλισθένους ἀνοχάς. περὶ μὲν οὖν τῆς ἐξ ἀρχῆς κλήσεως τῆς χώρας, καὶ τῶν καλουμένων ἐννέα ὁδῶν, καὶ περὶ τῶν Θησέως παίδων, ὧν Ακάμας λέγεται φερνὴν ἐπὶ τῇ γυναικὶ λαβεῖν τὴν χώραν ταύτην, τότε μὲν ἤρμοττε λέγειν, καὶ ἐῤῥέθη ὡς ἐνεδέχετο ἀκριβέστατα· νυνὶ δὲ ἴσως ἀνάγκη συντέμνειν τοὺς λόγους. ἃ δ' ἦν τῶν σημείων οὐκ ἐν τοῖς ἀρχαίοις μύθοις, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν γεγονημένα, τούτων ἐμνημόνευσα.

fuiſſe interfectum cum Perdicca factas, ſed ob alias cauſas. ac rurſus contra eum dicere non dubitabam, Philippum increpans, quod belli contra vrbem nostram gerendi ſucceſſor exstitiſſet. atque omnium eorum quae referebam, testis proferebam literas eius, et plebiſcita, et Calliſthenis inducias. ac de prima regionis illius acquiſitione, et nouemuiarum, vt vocabantur, et de Theſei filiis, quorum Acamas doti accepiſſe ferretur eam prouinciam, haec et tunc dici conueniebat, et dicta ſunt quam fieri potuit accuratiſſime; nunc autem fortaſſis opus est verba conferre in compendium. quae vero ſigna non in antiquis fabulis poſita erant, ſed nostra aetate facta, eorum mentionem faciebam. re-

ferebam,

συμμαχίας γὸ Λακεδαιμονίων κὴ τῶ ἄλλων Ελλήνων σωελθόσης, εἷς ὢν τότων Αμύντας ὁ Φιλίππε πατὴρ, κὴ πέμπων σωέδρον, ἔ τ καθ' ἑαυτὸν ψήφε κύριος ὢν, ἐψηφίσαθ Αμφίπολιν τὴν Αθηναίων σωεξαιρεῖν μετὴ τῶν ἄλλων Ελλήνων Αθηναίοις. κὴ τῦτο τὸ κοινὸν δόγμα τῶν Ελλήνων, καὶ σὺ ψηφισαμένους, ἐκ τῶν δημοσίων γραμμάτων μάρτυρας παρεχόμην. ὧν ὃ Αμύντας ἀπέκτη ὁ Φιλίππε πατὴρ ἐνδοξότον τῶν Ελλήνων ἀπάντων, ὐ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ψήφῳ, τότων, ἔφην ἐγὼ, σὲ τὸν ἐξ ἐκείνε γεγονότα, ὐκ ἔστ δίκαιον ἀντιποιεῖσθαι. εἰσὶ ἀνάποινῆ, κατὰ πόλεμον λαβὼν, εἰκότως ἔχειν, εἰ μὴ πρὸς ἡμᾶς πολεμήσας, δορυάλωτον τὴν πόλιν εἶλες, κυρίως ἔχεις, τῷ τοῦ πολέμου

ferebam, vt congressa Lacedaemoniorum ceterorumque Graecorum societate, eorum vnus Amyntas, pater Philippi, misso assessore, suique suffragii iure praeditus, decreuisset, Amphipolim Athenienſium vrbem, esse Athenienſibus reliquorum Graecorum auxiliis expugnandam, et restituendam. et hoc commune Graecorum decretum, eosque qui decreuissent, e publicis monumentis testata proferebam. iam quibus rebus Amyntas, tuus pater, coram Graecis omnibus cessit, non oratione duntaxat, sed etiam suffragio, eas, aiebam, te ex illo natum tibi vindicare, non est aequum. sin vt bello captam, iure te habere censes, siquidem bello aduersus nos gesto vi cepisses vrbem, sine controuersia te-

neres

νόμῳ κλησάμην· εἰσὶ Ἀμφιπολίτας ἀφεῖλε τὴν Ἀθηναίων πόλιν, ἃ τὰ ἐκείνων ἔχεις, ἀλλὰ τὴν Ἀθηναίων χώραν.

ζ. Ῥηθέντων δὲ τούτων καὶ ἑτέρων λόγων, ἤδη καθῆκεν εἰς Δημοσθένην τὸ τῆς πρεσβείας μέρος, καὶ πάντες προσεῖχον ὡς ὑπερβολάς τινας δυνάμεως ἀκουσόμενοι λόγων. καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν τὸν Φίλιππον, ὡς ἦν ὕστερον ἀκοῦσαι, καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ, ἐξηγγέλθη ἡ τῶν ἐπαγγελιῶν ὑπερβολή. ὕτω δὲ ἁπάντων διακειμένων πρὸς τὴν ἀκρόασιν, φθέγγεται τὸ θηρίον τοῦτο προοίμιον σκοτεινόν τε καὶ τεθνηκὸς δειλίας, καὶ μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων, ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη· τελευτῶν δ' ἐκπίπτει ἐκ τοῦ λόγου. ἰδὼν δ' αὐτὸν ὁ Φίλιππος ὡς διέκειτο, θαρρεῖν τε

neres eam, quippe iure belli partam: sed si Amphipolitis vrbem Athenienſium eripuisti, non ea quae illorum fuerunt, habes, sed regionem Athenienſium.

§. 7. His et aliis orationibus habitis, legationis vices iam Demosthenis erant: atque omnes intenti ora tenebant, vt inuictam excellentis eloquentiae vim audituri. nam et ipsi Philippo (vt post audire licuit) et amicis eius enunciata fuerat pollicitationum eius magnitudo. sic autem affectis omnibus ad auscultationem, sonat bellua ista exordium tenebricosum, et prae metu exanime, et cum in rerum commemoratione paulum processisset, subito obticuit, inops consilii: tandem excidit oratione. Philippus autem

παρεκελεύετο, καὶ μὴ νομίζειν, ὥσπερ ἐν τοῖς θεάτροις, διὰ τοῦτο οἴεσθαί τι πεπονθέναι· ἀλλ' ἡσυχῇ καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμιμνήσκεσθαι, καὶ λέγειν ὡς παρεῖλετο. ὁ δ', ὡς ἅπαξ ἐταράχθη, καὶ τῶν γεγραμμένων διεσφάλη, οὐδ' ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν ἠδυνήθη· ἀλλὰ καὶ πάλιν λέγειν ἐπιχειρήσας, ταυτὸν ἔπαθεν. ὡς δ' ἦν σιωπὴ, μεταξὺ ἡμᾶς ὁ κήρυξ ἐκέλευεν. ἐπειδὴ δ' ἐφ' ἡμῖν αὐτῶν ④ συμπέσοιεν ἐγιγνόμεθα, σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας ὁ χρηστὸς οὗτος Δημοσθένης, ἀπολωλεκέναι μὲ ἔφη τὴν πόλιν καὶ τοὺς συμμάχους. ἐκπλαγέντος δὲ οὐκ ἐμοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν συμπρέσβεων ἁπάντων, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένων, δι' ἣν ταῦτ' εἶπεν, ἤρετό με, εἰ τῶν Ἀθήνησι πραγμάτων ἐπιλέλησμαι, καὶ τὸν

tem cum vidiſſet, vt affectus eſſet, eum et bono animo eſſe iuſſit, et non existimare, vt in theatris, ſic ſibi propterea mali aliquid accidiſſe; ſed per ocium ac paulatim redire in memoriam, et pro ſuo inſtituto verba facere. at iſte vt ſemel fuerat conturbatus, et a ſcriptis aberrarat, ad ſeſe redire non potuit, ſed et rurſus dicere aggreſſo, idem accidit. vt autem ſilentium erat, ſecedere nos praeco iuſſit. deinde cum nos legati ſoli eſſemus, bonus iſte Demosthenes vultu admodum tetrico, perdidiſſe me vrbem et ſocios aiebat. perculſo autem non me tantum, ſed et ceteris legatis omnibus, ac cauſam ſciſcitantibus, cur id dixiſſet, me rogabat, an oblitus eſſem, vt ſe res Athenis haberent, et vt popu-

δῆμον καταπεπονημένον, καὶ σφόδρα ἐπιθυμοῦντα τ εἰρήνης, εἰ μὴ μέμνημαι. ἢ μέγα φρονεῖς, ἔφη, ἐπὶ ταῖς ἐψηφισμέναις μὲν πεντήκοντα ναυσὶν, οὐδέποτε δὲ πληρωθησομέναις; ἴτω γὰρ ἠρέθικας Φίλιππον καὶ τοιαῦτα εἴρηκας, ἐξ ὧν οὐκ εἰρήνη γένοιτ' ἂν ἀλλὰ πόλεμος ἀκήρυκτος. ἀρχομένου δέ μου περὶ ταῦτα διαλέγειν, ἐκάλουν ἡμᾶς οἱ ὑπηρέται οἱ τ Φιλίππου. ὡς δ' ἤλθομεν καὶ ἐκαθεζόμεθα, ἐξ ἀρχῆς πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἐνεχείρει τι λέγειν ὁ Φίλιππος, πλείστου ἂν εἰκότως ἐποιήσατο διατεῖναι πρὸς σοῦ ἐμοὺς λόγους· ἴσως γὰρ οὐδὲν τῶν ἐνόντων εἰπεῖν, ὡς γε οἶμαι, παρέλιπον· καὶ πολλάκις μου τὸ ὄνομα ἐν τοῖς λόγοις ὠνόμαζε, πρὸς δὲ Δημοσθένη,

populus eſſet defatigatus, et quantopere pacem expeteret, non meminiſſem. an vero animos, inquit, tibi faciunt L triremes, decretae illae quidem, ſed nunquam complendae? ſic enim irritasti Philippum, et ea fecisti verba, vnde non bellum in pacem mutetur, ſed pax in bellum infestiſſimum. incipiente autem me haec refutare, accerſebant nos miniſtri Philippi. vt venimus, et denuo conſedimus, Philippus ad ſingula quae dicta fuerant, reſpondere aliquid parabat, neque vero mirum fuit, cum in mea oratione diutiſſime fuiſſe immoratum (fortaſſis enim nihil quod dici poterat, vt arbitror, praetermiſeram) et ſaepe nominatim me compellavit, contra Demosthenem autem,

τὸν οὕτω καταγελάσως ἀπαλλάξοντα, ὡσ᾽ ὑπὲρ ἑνὸς, οἶμαι, διελέχθη. τοῦτο ἦ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ. ἐπειδὴ δὲ κατέστρεψεν εἰς φιλανθρωπίαν τοὺς λόγους Φίλιππος, καὶ τὸ συκοφάντημα, ὃ προεῖπέ καθ᾽ ἐμοῦ πρὸς τοὺς συμπρέσβεις οὗτος, ὡς ἐσομένου πολέμου καὶ διαφορᾶς αἰτίου, διέπιπτεν αὐτῷ, ἐνταῦθα ἤδη ὁ πάντελῶς ἐξισάμενος αὐτοῦ καταφανὴς ἦν· ὥστε καὶ κληθέντων ἡμῶν ἐπὶ ξενίαν, δεινῶς ἀχθομενεῖν.

η. Ἀφορμώντων δ᾽ ἡμῶν οἴκαδε ἐκ τῆς πρεσβείας, ἐξαίφνης κατὰ τὴν ὁδὸν παραδόξως καὶ φιλανθρώπως πρὸς ἕκαστον διελέγετο. ὅ, τι μὲν οὖν ἦν πρὸ ὁ κέρκωψ, ἢ τὸ καλάμβυκον παίπαλημα, ἢ τὸ παλίμβολον, ἢ τὰ τοιαῦτα ῥήματα, οὐκ ἤδειν πρότερον· νυνὶ δὲ

tem, qui tam ridicule discesserat, ne vlla quidem de re disseruit scilicet. quae summa isti crux et molestia fuit. vt autem Philippi oratio tandem in fine ad humanitatem conuersa est, et iste calumniam, qua me prius apud collegas onerarat, quasi belli et dissidii auctor futurus essem, amiserat, ibi vero satis apparebat, eum nec animi iam esse compotem; adeo vt ad hospitium nobis inuitatis, ineptissime se gereret.

§. 8. Cum autem a legatione iam nos ad reditum pararemus, subito in itinere, praeter opinionem nostram, humaniter cum singulis colloquebatur. quid igitur esset Cercops, aut Vertumnus, aut Chamaeleo, aut si quid aliud est eiusmodi nominum, prius igno-

ἐξηγητὴν τοῦτον λαβὼν τ̃ πάσης κακοηθείας, μεμάθηκα. διαλαμβάνων γὰρ ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει, τῷ μὲν, ἔρανον εἰσοίσειν ἐπηγγέλλετο, καὶ βοηθήσειν τοῖς ἰδίοις, τὸν δὲ εἰς στρατηγίαν καθαιρήσειν, ἐμοὶ δ' ἀκολουθῶν, καὶ τὴν φύσιν μακαρίζων, καὶ τοὺς λόγους, οὓς εἶπον, ἐγκωμιάζων, πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. συνδειπνούντων δ' ἡμῶν ἁπάντων ἐν Λαρίσῃ, εἰς αὐτὸν μὲν ἔσκωπτε, καὶ τὴν ἀπορίαν, τὴν ἐν τῷ λόγῳ συμβᾶσαν ἑαυτῷ· τὸν δὲ Φίλιππον τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀνθρώπων ἔφη πάντων εἶναι δεινότατον. συναποφηναμένου δέ μοι καὶ μᾶλλόν τι τοιοῦτον, ὡς μνημονικῶς εἴποι πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν ῥηθέντα, Κτησιφῶντος δ', ὅσπερ ἦν ἡμῶν πρεσβύτατος, ὑπερβολήν τινα ἑαυτοῦ παλαιότητος καὶ πλήθους ἐτῶν εἰπόντος, καὶ

ignorabam: nunc istum totius maliciae nactus interpretem, didici. nam vnoquoque nostrum seducto, alii collectam se collaturum pollicebatur, et de suo laturum esse opem, alium ad imperium euecturum, me vero affectans, et ingenii mei felicitatem praedicans, atque habitam orationem celebrans, multus erat me laudando, et molestus. cum autem nos omnes Lariſsae concoenaremus, se ipsum ludebat, ac dicendi qua vsus erat inopiam. Philippum autem eorum qui sub sole essent eloquentissimum esse asserebat. vt autem et ego tale aliquid pronunciaram, quam memoriter nostris orationibus respondisset, et Ctesipho qui nostrum erat natu maximus, insignem senectutem suam et

πρεσβέυτου, ὡς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ καὶ βίῳ, ὅ πώποθ' ὕτως ἡδὺν οὐδ' ἐπαφρόδιτον ἄνθρωπον ἑωρακὼς εἴη, ἀνακρουσάμενος ὁ Σίσυφος ὅδε τὰς χεῖρας, ταῦτα μὲν τοι, ἔφη, ὦ Κτησιφῶν, ὅτ' ἂν σὺ πρὸς τὸν δῆμον εἴποις, ὅτ' ἂν ἔξῃ· ἐμὲ δὴ λέγων· τολμήσειεν εἰπεῖν πρὸς Αθηναίους, ὡς ἦν ὁ Φίλιππος δεινὸς εἰπεῖν, καὶ μνημονικός. ἀναιδῶς ὢ ἡμῶν ἐχόντων, ἃ τὴν ἐπιβουλὴν οὐ προορωμένων, ἣν αὐτίκα ἀκούσεσθε, εἰς σωφρόνων τινὰ ἡμᾶς καθέκλεισεν ὑπὲρ ὧν ταῦτ' ἐρεῖν πρὸς ὑμᾶς, ἐμοῦ δὲ καὶ δέησίν τινα ἰσχυρὰν ἐδεήθη, μὴ παραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν, ὡς ὑπὲρ Αμφιπόλεως καὶ Δημοσθένης εἴποι.

θ. Μέχρι μὲν δὴ τούτων ④ συμπρέσβεις εἰσί μοι μάρτυρες, οὓς πρεσβυτικώτερον ὄντ' καὶ διαβάλλων ἐν τῇ κατηγορίᾳ διατετέλεκε· τῶν

annorum multitudinem narraſſet, atque adieciſſet ſe tanto temporis ſpacio nullum hominem adeo ſuauem et feſtivum vidiſſe, Siſyphus iſte cum plauſu manuum haec quidem, inquit, Cteſipho, neque tu, neque iſte (me autem intelligebat) ad populum dicere audebit, fuiſſe Philippum eloquentem, et memoria valuiſſe. nos autem qui, illa non intelligeremus, neque inſidias proſpiceremus, quas ſtatim audietis, pactione quadam concluſit, vt apud populum eadem omnes diceremus, me vero vehementer etiam obteſtatus eſt, ne praetermitterem quin dicerem, etiam Demoſthenem aliquid dixiſſe de Amphipoli.

§. 9. Hactenus igitur teſtes mihi ſunt legationis collegae, quos

δ' ἐπὶ τοῦ βήματος παρ' ἡμῖν λόγων ὑμεῖς ἀκηκόατε. ὡς τε οὐκ ἐνέσαι μοι ψεύδεσθαι. δέομαι δὲ ὑμῶν προσεπιπονῆσαι ἀκούσας τε τὴν λοιπὴν διήγησιν. ὅπ μὲν γὰρ ἕκασος ὑμῶν ποθεῖ τὰ πρὸς Κερσοβλέπτην ἀκοῦσαι, καὶ τὰς πρὸς Φωκέων αἰτίας, σαφῶς οἶδα, καὶ πρὸς ταῦτα σπεύδω. ἀλλ' ἐὰν μὴ τὰ πρὸ τούτων ἀκούσητε, οὐδ' ἐκείνοις ὁμοίως προσέξετε· ἐὰν δ' ἐμοὶ τῷ κινδυνεύοντι, εἰπεῖν δῶτε ὡς βέλομαι, καὶ σῶσαί με, εἰ μηδὲν ἀδικῶ, δυνήσεσθε, ἱκανὰς εἰληφότες ἀφορμὰς, καὶ θεάσεσθε ἐν τοῖς ὁμολογουμένων καὶ τὰ ἀντιλεγόμενα. ὡς γὰρ δεῦρ' ἤλθομεν, καὶ πρὸς τὴν βουλὴν ἐπὶ κεφαλαίων τὴν πρεσβείαν ἀπηγγείλαμεν, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἀπέδομεν τὴν παρὰ Φιλίππου, ἐπαινέτης ἦν ἡμῶν Δημοσθέ-

quos per totam orationem exagitare non destitit: orationes autem, quae pro ſuggestu apud vos habitae ſunt, ipſi audiuistis. quare mihi mentiri non licebit. oro autem vos, vt id laboris capiatis, vt et reliquam audiatis narrationem. nam quemque vestrum de Cerſoblepte et Phocenſi crimine audire cupere, ſatis ſcio, et ad illa festino. verum niſi ea quae antecedunt, audiueritis, illa etiam minus accipietis: ſin periclitanti mihi arbitratu meo dicendi potestatem dederitis, et conſeruare me, ſi innocens ſum, poteritis ſatis edocti, et ex iis quae in confeſſo ſunt etiam controuerſa perſpicietis. vt enim huc reverſi, apud ſenatum capita legationis expoſuimus, et literas Philippi reddidimus, laudator

νης πρὸς τὰς βουλώσεις, καὶ τὴν εἰσιοῦσαν ἐπώμοσε τὴν βουλαίαν, συγχαίρειν τῇ πόλει, ὅτι τοιούτους ἄνδρας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξέπεμψεν, οἳ καὶ τοῖς λόγοις, καὶ τῇ πίστει, καὶ πεισθέντες τε καὶ λέγοντες ἄξιοι ἦσαν τῆς πόλεως· ὑπὲρ ἐμοῦ δ' εἶπέ τι τοιοῦτον, ὡς ὁ ψευσαίμην τὰς τῶν ἑλομένων με ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐλπίδας. τέλος δὲ πάντων, ἔγραψεν ἡμᾶς στεφανῶσαι πάλιν στεφάνῳ ἕκαστον, θυσίας ἕνεκα καὶ εἰς τὸν δῆμον, καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς αὔριον. ὅτι δ' οὐδὲν ψεῦδος εἴρηκα πρὸς ὑμᾶς, λαβέτω μοι τὸ ψήφισμα ὁ γραμματεύς, καὶ τὰς τῶν συμπρέσβεων μαρτυρίας ἀναγνώτω. ΨΗΦΙΣΜΑ ΒΟΥΛΗΣ Ο ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΕΙΠΕ. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΠΡΕΣΒΕΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ. ἐπειδὴ

dator noster fuit Demosthenes apud ſenatores, et per aram curialem iurauit, ſe gratulari ciuitati, quae talis legatos miſiſſet, qui et eloquentia et fide ſe republica dignos, dicendo, agendoque praebuiſſent: de me autem huiuſmodi quippiam dixit, me ſpem eorum, qui me legatum creaſſent, non fefelliſſe. postremo omnium ſcripſit, nostrum vnumquemque ſacrae oleae corona ornandum eſſe, ob beneuolentiam erga populum, et ad coenam in curiam in crastinum inuitandum. vt autem constet, me nihil falſi dixiſſe apud vos, capiat ſcriba decretum, et collegarum testimonia recitet. SENATVSCONSVLTVM DEMOSTHENE REFERENTE FACTVM. TESTIMONIA COLLEGARVM DE

τίνων ἀπηγγέλλομεν τὴν πρεσβείαν ἐν τῷ δήμῳ, εἶπε παρελθὼν πρῶτος ἡμῶν διὰ τὴν ἡλικίαν Κτησιφῶν, ἄλλας τέ τινας λόγους, καὶ οὓς τοὺς πρὸς Δημοσθένην ἀπὼν συγκειμένους ὑμῖν ἐρεῖν, περί τε τῆς ἐντεύξεως τοῦ Φιλίππου, καὶ τῆς ἰδέας αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις ἐπιδεξιότητος. ἐγὼ μετὰ τοῦτον Φιλοκράτους εἰπόντος μικρὰ, καὶ Δερκύλλου, παρῆλθον ἐγώ. ἐπειδὴ δὲ τὴν ἄλλην διεξῆλθον πρεσβείαν, ἀπήντησα καὶ πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἐν τοῖς συμπρέσβεσι διωμολογησάμην· εἰπὼν, ὅτι μνημονικῶς καὶ δεινατῶς ὁ Φίλιππος εἴποι, καὶ τὴν δέησιν οὐκ ἐπελαθόμην τὴν Δημοσθένους, ὅπως ταχθείη λέγειν, ἐάν τι παραλίπωμεν ἡμεῖς, ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως. ἐφ' ἅπασι δ' ἡμῖν ἀνίσταται τελευταῖος Δημοσθένης, καὶ τεραλλυσάμενος, ὥσπερ

DE IIS QVAE DICTA SVNT. postquam igitur legationis acta apud populum expoſuimus, Cteſipho primus inter nos, propter aetatem, cum alia dixit, tum ea quae dicturos eſſe nos, cum Demosthene pepigeramus, item de affabilitate Philippi, et forma eius, et dexteritate in compotationibus. post hunc, cum Philocrates et Dercyllus pauca dixiſſent, ego prodii. recitatis autem ceteris legationis actis, ad eam etiam commemorationem, quae cum collegis mihi conuenerat, cum acceſſiſſem, dixi Philippum memoriter et eloquenter reſpondiſſe. neque oblitus precum Demosthenis adieci, ei partis dicendi de Amphipoli attributas fuiſſe, ſi quid nos pretermiſiſſemus. post omnis nos postremus ſurgit Demo-

εἴωθε, τῷ σχήματι, καὶ τείψας τὴν κεφαλήν, ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους, ἀμφοτέρων ἔφη θαυμάζειν, καὶ τῶν ἀκουόντων, καὶ τῶν πρεσβευσάντων, ὅταν παρέντες τὸν καιρὸν, ἃ μὲν τὸν δ' βεβουλεύσαθε, ἃ δ' οὐ, τὸν δ' συμβεβουλεύειν, ἀποδιατείβωσι, τὴν ὑπερβολὴν λαλιὰν ἀγαπῶντες ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασιν· ἁπλοῦν γὰρ εἶναι ῥᾴον ἢ πρεσβείαν ἀπαγγεῖλαι. βούλομαι δ' ὑμῖν, ἔφη, καὶ ἐπιδεῖξαι ὡς δεῖ τὸ πρᾶγμα γίνεσθαι. ἅμα δ' ἐκέλευσεν ἀναγνωσθῆναι τὸ ψήφισμα τοῦ δήμου. ἀναγνωσθέντος δ', εἶπεν, ὅτι κατὰ τοῦτο ἐξεπέμφθημεν, καὶ ταῦτα ἐπράξαμεν, ἃ ἐνταυθοῖ γέγραπται. λάβε δή μοι καὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἤκομεν φέροντες παρὰ Φιλίππου φέρουσες. ἐπειδὴ δ' ἀνεγνώσθη, ἀπέ-

Demosthenes, et vultu, vt ſolet, praestigiis factis, atque capite perfricto, cum populum videret gestu dare ſignum, et meam approbaſſe orationem, vtroſque ſe mirari dixit, tum qui audirent, tum qui legationem obiiſſent, quod omiſſo tempore, illi deliberandi, hi in medium conſulendi, moram facerent, nugis peregrinis contenti in rebus domesticis; nihil enim eſſe facilius, quam legationem recenſere. demonstrabo autem, inquit, vobis, quae ratio huius rei eſſe debeat. ac ſimul recitari iuſſit plebiſcitum. quo recitato, dixit, nos ex hoc ablegati ſumus, et quae hic ſcripta ſunt, ea egimus. cape ergo etiam literas, quas a Philippo afferimus. quibus lectis, habetis, inquit, reſponſum,

χελε, ἔφη, τὴν ἀπόκεισιν, καὶ λοιπὸν ὑμῖν ἐστι βεβλῦσαι. θορυβησάντων δ' ἐπ' ἀμφω, τῶν μὲν, ὡς δεινός τις εἴη καὶ σιώτομος, τῶν δὲ πλειόνων, ὡς πονηρὸς καὶ φθονερὸς, καὶ σκέψασθε δὴ, ἔφη, ὡς σιωτόμως, καὶ τἄλλα σιωπῶτα ἀπαγγελῶ. ἐδόκει μνημονικὸς καὶ δεινὸς εἶναι λέγειν Αἰσχίνης Φίλιππος; ἀλλ' οὐκ ἐμοί. ἀλλ' εἴπερ ἀμφὶ τὴν τύχην σφαλεὶς, ἑτέρῳ σφαθείη, οὐκ ἂν σολύ τι καταδεὴς εἴη. ἐδόκει Κτησιφῶντι τὴν ὄψιν λαμπρὸς εἶναι; ἐμοὶ δ' οὐ χείρων Αἰσχύλος, ὁ ὑποκριτὴς, ὃς σαρῆν ἡμῖν καὶ σιωπερέσβευε. μνημονικόν τις αὐτὸν φησιν εἶναι; καὶ γὰρ ἕτεροι. συμπεῖν δεινὸς ἦν; ἀλλὰ Φιλοκράτης ὁ μεθ' ἡμῶν δεινότερος. λόγον τίς φησιν ἐμοὶ καταλιπεῖν ὑσὲρ Αμφιπόλεως; ἀλλ' ὅτ' ἂν ὑμῖν ὁ ῥήτωρ δοκῇ, ὅτ' ἂν

sum, restat vt deliberetis. excitato autem tumultu, ab aliis, quod breuis et acutus, a pluribus, quod improbus atque inuidus videretur, videte porro (inquit) quanto compendio et cetera omnia sim renunciaturus. visus est memoria valere, et eloquentia Philippus Aeschini? mihi vero non item. nam si quis fortunam ei ademptam, alteri tribueret, is non multo esset illo inferior. visus est Ctesiphonti splendido esse vultu? mihi vero illo non deterior Aristodemus histrio, qui nostrae legationi interfuit. memoria eum pollere, ait aliquis? sunt et alii. egregius compotor fuit? at Philocrates, qui nobiscum fuit, longe illum superat. dicendi de Amphipoli se mihi reliquisse locum ait

ἐμοὶ λόγε μεταδοίη. ταῦτα μὲν ἔν λῆρός ἐστιν, ἔφη, ἐγὼ δ' ψήφισμα γράψω, καὶ τῷ κήρυκι πεισάσῃς βούλομαι τῷ παρὰ Φιλίππε ἥκοντι, καὶ τοῖς μέλλεσι παρ' αὐτὸ δεῦρο ἰέναι πρέσβεσι, καὶ τὸς πρυτάνεις κελεύειν, ἐπειδὰν ἥκωσιν οἱ πρέσβεις, ἐκκλησίαν ποιεῖν δύο ἡμέρας περὶ εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ περὶ συμμαχίας, καὶ τὸς πρέσβεις ἡμᾶς, εἰ δοκοῦμεν ἄξιοι εἶναι, ἐπαινέσαι, καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον εἰς τὸ πρυτανεῖον εἰς αὔριον. ὅπως δ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τὰ ψηφίσματα, ἵνα εἰδῆτε, ὦ ἄνδρες, καὶ τὴν ἀνωμαλίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν φθόνον, καὶ τὴν τῶν πραγμάτων μετὰ Φιλοκράτους κοινωνίαν, καὶ τὸ ἦθος ὡς ἐπίβουλον καὶ ἄπιστον. κάλει δέ μοι καὶ τὸς συμπρέσβεις, καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν ἀνάγνωθι, καὶ τὰ ψη-

aliquis? at nec vobis orator iste dicendi locum daret, nec mihi. verum istae nugae sunt, inquit, ego vero decretum scribam, et cum caduceatore a Philippo misso inducias faciam, et cum mittendis huc legatis: curiones porro iubebo, vbi legati venerint, eis bidui concionem conuocare, qua deliberetur, non de pace tantum, sed etiam de societate, et nos legatos, si digni videmur, laudare, et vocare ad coenam in curiam in crastinum. vt autem me vera dicere constet, cape decreta, vt videatis inconstantiam eius, et malignitatem, et actionum cum Philocrate societatem, et mores insidiosos ac perfidos. voca ergo mihi legatos, eorumque testimonia recita, et decreta Demosthenis. DE-

CRETA.

φίσματα Δημοσθένους. ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. ὁ τοίνυν μόνον ταῦτα ἔγραψεν, ἀλλὰ καὶ μὴ ταῦτα ἐν τῇ βουλῇ εἶπε, θέαν εἰς τὰ Διονύσια καθαιρεῖσθαι τοῖς πρέσβεσιν, ἐπειδὰν ἥκωσι, τοῖς Φιλίππου. λέγε καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. ἀνάγνωθι δὴ καὶ τὴν τῶν συμπρέσβεων μαρτυρίαν, ἵν' εἰδῆτε, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅτι Δημοσθένης οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰπεῖν δυνάμενος, ἀλλ' ἅπαντας συναίτιος καὶ ὁμοπόνδους μελετᾷ. ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

ι. Τὴν μὲν τοίνυν πραγματείαν τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης πράξεων, οὐκ ἐμὴν καὶ Φιλοκράτους, ἀλλὰ Δημοσθένους καὶ Φιλοκράτους εὑρήσετε, καὶ τὰς πίστεις τῶν εἰρημένων ἱκανὰς ὑμῖν οἶμαι παρασχέσθαι. τῶν μὲν γὰρ ἀπηγγελμένων ὑμεῖς

CRETA. neque vero haec duntaxat ſcripſit, ſed post etiam in ſenatu dixit: ſpectandi locum Bacchanalibus aſſignandum eſſe Philippi legatis, vbi venerint. recita etiam hoc decretum. DECRETVM DEMOSTHENIS. recita etiam legatorum testimonium vt videatis, Athenienſes, Demosthenem non poſſe verba facere pro republica, ſed declamitare contra conuictores, atque arctiſſima neceſſitudine deuinctos. TESTIMONIVM.

§. 10. Tractationem igitur pacificationis, non meam et Philocratis, ſed Demosthenis et Philocratis fuiſſe, reperietis: et argumenta eorum quae dixi, me fide digna reor attuliſſe. nam eorum quae renunciaui, vos mihi testes estis: eorum quae in Macedonia

ἐσέ μοι μάρτυρες τῶν ὑπ' ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων, καὶ τῶν κατὰ τὴν πορείαν ἡμῖν συμβάντων, τὰς συμπρέσβεις ὑμῖν μάρτυρας παρεχόμην· τὰ δὲ ὑπὸ Δημοσθένους ἀρτίως εἰρημένης κατηγορίας ἠκούσατε καὶ μέμνησθε, ἧς τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο ἀπὸ τῆς δημηγορίας, ἣν εἶπον περὶ τῆς εἰρήνης. πολλὰ δὲ ἐν τῷ μέρει τούτῳ τῆς κατηγορίας ἐψεύσατο, ἐπὶ τῷ καιρῷ τούτῳ δεινῶς ἐξελίασε. τὰς γὰρ λόγους τούτους ἐναντίον φησὶ τῶν πρέσβεων λέγεσθαι, οὓς ἔπεμψαν πρὸς ἡμᾶς οἱ Ἕλληνες, μεταπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου, ἵνα κοινῇ καὶ πολεμοῖεν, εἰ δέοι, Φιλίππῳ καὶ Ἀθηναίων, καὶ τῆς εἰρήνης, εἰ τοῦτο εἶναι δοκοίη σύμφορον, μετέχοιεν. σκέψασθε δὴ πράγματος μεγάλου κλοπὴν, καὶ δεινὴν ἀναισχυντίαν ἀνθρώπου. τῶν γὰρ πρέ-

dicta ſunt, atque in itinere nobis acciderunt, collegarum teſtimonio vobis demonſtraui: accuſationem autem modo a Demoſthene allatam audiſtis, et meminiſtis, cuius initium ſumpſit a concione, quam de pace habui. cum autem in ea parte accuſationis ementitus fuerit omnia, in eo articulo vehementer eſt conqueſtus. ea enim verba coram legatis ait eſſe facta, quos Graeci ad nos miſiſſent, a populo accerſiti, vt communiter et bellum gererent contra Philippum, ſi eſſet opus, cum Athenienſibus: et pacis, ſi id expedire videretur, eſſent participes. conſiderate igitur, quantam rem homo ſurripuerit, quantaque ſit impudentia, nam

eo

σβεων, ὃς ἐξεπέμψατε εἰς τὴν Ελλάδα, ἔτι τοῦ πολέμου πρὸς Φίλιππον ἡμῖν ἐνεστηκότος, ᾧ μὲν χρόνοι τῆς αἱρέσεως, ὅτε ἐξεπέμφθησαν, καὶ τὰ τῶν πρεσβευσάντων ὀνόματα, ἐν τοῖς δημοσίοις ἀναγέγραπται γράμμασι· τὰ δὲ σώματα αὐτῶν ἐστιν οὐκ ἐν Μακεδονίᾳ, ἀλλ' Αθήνησι· ταῖς δὲ ξενικαῖς πρεσβείαις ἡ βουλὴ τὰς εἰς τὸν δῆμον εἰσόδους εἰσβουλεύει. οὗτος δέ φησιν ἀπεσάλθαι τὰς ἐξ τῶν Ελλήνων πρεσβείας. παρελθὼν τοίνυν, Δημόσθενες, ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦτο, ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ, εἰπὲ πόλεως ἧς τινος βούλει τῶν Ελληνίδων τὄνομα, ἐξ ἧς ἀφῖχθαι τότε φῂς τοὺς πρέσβεις, καὶ τὰ ψηφίσματα περὶ αὐτῶν ἐκ τοῦ βουλευτηρίου δὸς ἀναγνῶναι, καὶ τοὺς Αθηναίων καλεῖ πρέσβεις, οὓς ἐξέπεμψαν ἐπὶ τὰς πόλεις, μάρτυρας·

eo tempore legati creati ſunt quos in Graeciam ablegastis, quo bellum vobis adhuc cum Philippo intercedebat: ac legatorum nomina quidem in publica relata ſunt monimenta: eorum autem corpora non ſunt in Macedonia, ſed Athenis: et ſenatus de adducendis ad populum peregrinis legationibus decernit. iste autem ait, miſſas fuiſſe Graecanicas legationes. igitur conſcenſo hoc ſuggesto, Demosthenes, dum meae ſunt dicendi partes, cuiuſuis Graecanicae vrbis nomen profer, ex qua tum legatos aduenisse dicis, earumque ſenatuſconſulta e curia dato legenda, et Athenienſium legatos citato teſtis, quos ablegauit ad ciui-

tates:

κἂν παρεῖναι, καὶ μὴ ἀποδημεῖν, ὅτε ἡ πόλις τἰὼ εἰρήνιω ἐποιεῖτο, μαρτυρήσωσιν, ἢ τὰς πρὸς τὴν βυλὴν αὐτῶν προσόδυς ϗ τὰ ψηφίσματα ἂν παράσχῃς, ἐν ᾧ σὺ φῂς ὄντα χρόνῳ, καταβαίνω, ϗ θανάτυ τιμῶμαι. ἀνάγνωθι δὴ ϗ τὸ τῶν συμμάχων δόγμα τί λέγει. ἐν ᾧ διαρρήδην γέγραπται, ἐπειδὴ βυλεύῃ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον, ④ ἢ πρέσβεις ἔπω πάρεισιν οὓς ἐξέπεμψεν ὁ δῆμος εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρακαλοῦντας τὰς πόλεις ὑπὲρ τ ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, δεδόχθαι τοῖς συμμάχοις, ἐπειδὰν ἐπιδημήσωσιν ④ πρέσβεις, ϗ τὰς πρεσβείας ἀπαγγείλωσιν Ἀθηναίοις, ϗ τοῖς συμμάχοις, προγράψαι τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο ϗ τὰς νόμυς. ἐν δὲ

tates : qui ſi ſe adfuiſſe, nec peregre profectos fuiſſe teſtificati fuerint : ſi acceſſum eorum ad ſenatum et decreta exhibueris, eo facta tempore, quo tu ais, deſcendo, et capitis ipſe me condemno. lege et ſociorum decretum, quid in eo dicatur. in quo aperte ſcriptum est : cum deliberet populus Athenienſis de pace Philippica, legati autem nondum adſint, quos ablegarit populus in Graeciam, qui vrbis ad tuendam Graecorum libertatem exhortentur : viſum eſſe ſociis, vbi redierint legati, et acta ſua renunciarint Athenienſibus, eorumque ſociis, vt curiones duas conciones ſecundum leges indicant, atque in iis de pace deliberent

ταύταις βελόσαις περὶ τ εἰρήνης Αθηναίοις. ὅ, τι δ' ἂν βελόσηι ὁ δῆμος, τοῦτ' εἶναι κοινὸν δόγμα τῶν συμμάχων. ἀνάγνωθι δή μοι τὸ τῶν συνέδρων δόγμα. ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΕΔΡΩΝ. ΤΙ ἀνάγνωθι δή μοι καὶ τὸ τοῦ Δημοσθένους ψήφισμα, ἐν ᾧ κελεύει τοὺς πρυτάνεις μετὰ τὰ Διονύσια τὰ ἐν ἄστει, καὶ τὴν ἐν Διονύσου ἐκκλησίαν, προγράψαι δύο ἐκκλησίας, τὴν μὲν, τῇ ὀγδόῃ ἐπὶ δέκα, τὴν δὲ τῇ ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα, ὁρίζων τὸν χρόνον, καὶ προῦφαιρῶν τὰς ἐκκλησίας, περὶ ἐπιδημῆσαι σοῦ ἀπὸ τῶν Ελλήνων πρέσβεις. Ϲ τὸ μὲν τῶν συμμάχων δόγμα κελεύει, ᾧ σὺ εἰπεῖν καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ, ὑπὲρ τ εἰρήνης μόνον ὑμᾶς βελόσαις, Δημοσθένης ὃ καὶ περὶ συμμαχίας κελεύει. λέξε αὐτοῖς τὸ ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

rent Athenienſes. quicquid autem populus decreuerit, id fore commune ſociorum decretum. recita ergo decretum aſſeſſorum. DECRETVM ASSESSORVM. confer cum hoc etiam Demosthenis decretum, quo iubet curiones, post vrbana Bacchanalia, et concionem in Bacchi aede haberi ſolitam, indicere duas conciones, alteram die XVIII, alteram XIX. definiens tempus, et conciones praeripiens, ante legatorum ad Graecos miſſorum reditum. ac ſociorum quidem decretum iubet, quod me quoque defendiſſe fateor, vos de pace duntaxat deliberare: Demosthenes autem, etiam de ſocietate iubet. recita decretum. DECRETVM DEMOSTHENIS.

τῶν μὲν ψηφισμάτων ἀμφοτέρων, ὦ Ἀθηναῖοι, ἠκούσατε, ὑφ' ὧν ἐξελέγχεται Δημοσθένης τὰς ἀποδημούσας πρεσβείας ἐποδημεῖν φάσκων, καὶ βουλομένων ὑμῶν ἀκροάσασθαι, τὸ τῶν συμμάχων ἄκυρον πεποιηκὼς δόγμα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀπεφηνάμην, ἀναμεῖναι τὴν πόλιν τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβείας· Δημοσθένης δὲ οὐ λόγῳ μόνον κεκώλυκε παρεῖναι, ὁ πάντων αἴσχιστα καὶ τάχιστα μεταθέμενος, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ψηφίσματι προστάξας ἤδη βουλεύεσθαι.

ια. Εἶπεν δ' ὡς ἐν τῇ πρωτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν δημηγορήσαντος Φιλοκράτους, ὕστερον ἀναβὰς ἐγὼ καταμεμψάμην ἣν εἰσηγεῖτο ἐκεῖνος εἰρήνην, αἰσχρὰν καὶ τῆς πόλεως ἀναξίαν εἶναι φάσκων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν ἡμέρᾳ ὡς συναγορεύοιμι τῷ Φιλοκράτει, καὶ τὴν

STHENIS. decretum vtrumque audiuistis, Athenienſes, vnde conuincitur, Demosthenem affirmare, legationes eas quae abfuerunt, adfuiſſe, et cum vos audire velletis, irritum feciſſe decretum ſociorum. nam illi quidem pronunciarant, Graecanicas legationes eſſe vrbi exſpectandas: Demosthenes autem non verbis tantum obstitit, quo minus exſpectarentur, qui illud omnium turpiſſime ac celerrime immutauit, ſed re ipſa et decreto, quippe qui statim deliberari iuſſerit.

§. 11. Dixit autem, me priore concione, cum verba feciſſet Philocrates, post eum ſuggestu conſcenſo reprehendiſſe pacem, cuius auctor ille fuerit, eamque turpem et ciuitate indignam iudicaſſe: postridie

ἐκκλησίαν εὐημερήσας ἠχόμην φέρων, πεί-
θων ὑμᾶς μὴ προσέχειν τοῖς τὰς μάχας καὶ
τὰ τῶν προγόνων λέγουσι τρόπαια, μηδὲ τοῖς
Ἕλλησι βοηθεῖν. ὅπ δ' ὁ ψευδῆ μόνον κατη-
γόρηκεν, ἀλλὰ καὶ ἀδυνάτα γνώσῃ, μίαν μὲν
αὐτὸς καθ' αὑτοῦ Δημοσθένης μαρτυρίαν
μαρτυρήσῃ, ἑτέραν δὲ πάντες Ἀθηναῖοι, καὶ
ὑμεῖς ἀναμιμνησκόμενοι, τρίτον δὲ, ἢ τῆς αἰ-
τίας ἀπαθανότης, τεταρτον ὄ, ἀνὴρ ἀξιόλο-
γος, εἷς τῶν πολιτευομένων, Ἀμυντωρ, ᾧ τὸ
ψήφισμα ἐπεδείξατο Δημοσθένης, καὶ ἀνεκοι-
νώτο, εἰ δῷ τῷ γραμματεῖ, ἀντίγραφον,
ἀλλὰ ταυτὸν γεγραφὼς Φιλοκράτης. καί μοι
λάβε τὸ ψήφισμα καὶ ἀνάγνωθι τὸ Δημο-
σθένους. ἐν ᾧ φαίνεται γεγραφὼς τῇ μὲν πρω-
τέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν τὸν βουλό-

stridie autem ſuffragatum Philocrati, et concionem magno applauſu in ſententiam meam perduxiſſe: cum ſuaderem vobis, ne auſcultaretis iis, qui praelia et triumphos maiorum commemorarent, neue Graecis auxiliaremini. id vero crimen non tantum eſſe falſum, ſed etiam fieri ſic non potuiſſe, primum ipſius Demosthenis, deinde omnium Athenienſium, tertio loco, vestro, ſi admoneamini, denique viri magnae in republica auctoritatis, Amyntoris, cui Demosthenes decretum oſtendit, quemque conſuluit, vtrum id daret ſcribae: cum quidem non contrarium, ſed idem quod Philocrates ſcripſiſſet, testimonio, atque ipſius calumniae abſurditate oſtendetur. cape Demosthenis decretum,

μμον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ οὐ πρέσβεις ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον ὃ μὴ προθέναι, ἐν ᾧ με φησὶν αὐτὸς Φιλοκράτει συνειπεῖν.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. ἀκούω τὰ μὲν ψηφίσματα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐγράφη μιᾷ· ④ ὃ τῶν συκοφαντῶν λόγοι, πρὸς τὰς ἐφ' ἡμέραν καιρὰς λέγονται. ποιεῖ δέ μου τὴν δημηγορίαν ὁ μὲν κατήγορος διπλῆν, τὸ ψήφισμα ὃ καὶ τἀληθὲς μίαν. λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑστέραν ἐκκλησίαν, τῶν ὃ πρέσβεων κωλυόντων, οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν. τί ὃ καὶ βούλομαι, εἴπερ ταὐτὰ Φιλοκράτει προειλόμην, κατηγορῶ μὲν πρὸς τὰς αὐτὰς ἀκροατὰς τῇ προτεραίᾳ, μίαν ὃ νύκτα διαλιπὼν συνηγορῶ; πότερα ὡς αὐτὸς δόξοντα, ἢ ὡς ἐκεῖνον ὠφελήσων; ἀλλ' οὐκ ἐνῆν ἀμ-

et recita: in quo eum priore concione ſcripſiſſe conſtat, licere cuiuis in medium conſulere, poſteriore praeſidibus recenſendas eſſe ſententias: et non dicendi potestatem eſſe dandam, quo tempore ipſe me ait Philocrati eſſe ſuffragatum.

DECRETVM DEMOSTHENIS. itaque decreta vt principio ſcripta ſunt, ita manent, calumniatorum autem verba in dies pro tempore mutantur. facit autem concionem meam accuſator geminam: decretum et veritas, vnam. cum enim poſteriore concione dicendi potestas data non eſſet, ſed praeſides prohiberent, verba facere non licuit. quid vero mihi voluiſſem, ſi Philocratis ſectam ſequebar, eo pridie apud eoſdem auditores, accuſando, et post interuallum noctis vnius defendendo? vtrum vt ipſi mihi accederet auctoritas,

φότερα ἐξενέγκαιμι, ἀλλ' ἐκ τούτων μὴ μισεῖσθαι, πεφαίνειν ὃ μηδέν. κάλει δέ μοι τὸν Ἀμυντορα Ἐρχιέα, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἀνάγνωθι. οὐ δὲ τέτοιον γέγραπται, προδιελθεῖν ὑμῖν βούλομαι. μαρτυρεῖ Ἀμύντωρ Αἰσχίνῃ, ὅτε ἐβουλεύετο ὁ δῆμος περὶ τῆς συμμαχίας τῆς πρὸς Φίλιππον καὶ τὸ Δημοσθένους ψήφισμα, ἐν τῇ ὑστεραίᾳ τῶν δυοῖν ἐκκλησιῶν, ὅτε οὐκ ἐξῆν δημηγορεῖν, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς εἰρήνης καὶ συμμαχίας ψηφίσματα ἐπεψηφίζετο, ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, Δημοσθένει ἐπιδείξαντος προκαθήμενον ψήφισμα γεγραμμένον ἑαυτῷ, ἐφ' ᾧ ἐπεγέγραπτο Δημοσθένους ὄνομα, καὶ ἀνακοινῶσαι αὐτὸν αὑτῷ, εἰ δῷ τῷ γραμματεῖ, ἐπιψηφίσαντος τοῖς πρυτάνεσι· ἐφ' οἷς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συμμαχίαν ἔγραψε ποιεῖσθαι, ἢ τὴ

ritas, an vt illi commodum aliquod per me compararetur? verum non licuit vtrumque consequi: sed illud restabat, vt et omnium voluntates a me alienarem, et nihil promouerem. voca mihi Amyntorem Erchiensem, et eius testimonium recita. quo autem pacto id scriptum sit, in primis exponam vobis. testimonium perhibet Amyntor Aeschini cum populus de societate cum Philippo ineunda de sententia Demosthenis in posteriore duarum concionum deliberaret, ac verba facere non liceret: sed decreta de pace et societate facta, comprobanda aut improbanda essent, in ea concione Demosthenem assidentem sibi ostendisse scriptum decretum, cui nomen Demosthenis praescriptum esset ac consuluisse, an daret scribae, vt praesidibus of-

 ferret:

τοῖς αὐτοῖς, ἐφ' οἷς πρὸς ἡμᾶς Φιλοκράτης ἐγεγράφει. καλεῖ δέ μοι Ἀμύντορα Ἐρχιέα, καὶ ἐκκλήτους, ἐὰν μὴ θέλῃ δοῦναι παρεῖναι. ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΜΥΝΤΟΡΟΣ. τὰ μὲν μαρτυρίας ἀκηκόατε, ὦ ἄνδρες. σκοπεῖτε δὴ πότερα ὑμῖν δοκεῖ Δημοσθένης ἐμοῦ κατηγορηκέναι, ἢ τἀναντίον αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὀνόματι.

16. Ἐπειδὴ δ' καὶ τὴν δημηγορίαν μου διαβάλλει, καὶ τοὺς εἰρημένους λόγους ἐπὶ τὰ χείρω διεξέρχεται, ὅτ' ἂν ἀποφαίνω, οὔτ' ἂν τῶν τότ' εἰρημένων οὐδὲν ἀρνησαίμην, ὅτ' αἰσχύνομαι ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φιλοτιμοῦμαι. βούλομαι δ' ὑμᾶς καὶ τοὺς καιροὺς ὑπομνῆσαι ἐν οἷς ἐβουλεύεσθε. τὴν μὲν γὰρ ἀρχὴν ἐποιησάμεθα τοῦ πολέμου πρὸς Ἀμφίπολεως· συνέβαινε δ' ἡμῖν τὸν στρατηγὸν

ferret: in quo ſcripſiſſet, pacem et ſocietatem iiſdem condicionibus eſſe faciendam, quibus Philocrates ſcripſerat. voca mihi Amyntorem Erchienſem, et citato, niſi huc prodire voluerit. TESTIMONIVM AMYNTORIS. testimonium quidem audiuistis, Athenienſes. conſiderate igitur, vtrum videatur vobis Demosthenes me accuſaſſe, an contra ſub meo nomine ſemetipſum?

§. 12. Quoniam autem concionem quoque meam criminatur, et habitas a me orationes male narrando deprauat, ego nec defugio eorum quae tum dixi, neque negarim quicquam: quorum adeo me non pudet, vt ea laudi quoque mihi ducam. reuocabo autem vobis in memoriam temporum condicionem

ἐν τῷ πολέμῳ μὲν ἑβδομήκοντα καὶ πέντε πόλεις συμμαχίδας ἀποβεβληκέναι, ἃς ἐπήσατο Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, καὶ κατέσπασεν εἰς τὸ συνέδριον· παρρησιάσασθαι γὰρ παρρησιάσασθαι καὶ ἐλευθέρως ἅμα καὶ τἀληθῆ εἰπὼν σώζεσθαι, ἐὰν δὲ ἄλλως πως γνώσκητε, διαχείσασθέ με, οὐ γὰρ ἂν ὑποστειλαίμην· ἑκατὸν ἢ καὶ πεντήκοντα τριήρεις λαβόντα ἐκ τῶν νεωρίων μὴ καταπεπομπέναι· καὶ ταῦτα ὑμῖν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀεὶ τοῖς Χάρητος ④ κατήγορος δεικνύουσι· χίλια δὲ καὶ πεντακόσια τάλαντα οὐκ εἰς στρατιώτας, ἀλλ' εἰς ἡγεμόνων ἀλαζονείας ἀνηλωκέναι, Δηϊάρην τε καὶ Δηΐπυρον καὶ Πολυφόντην, καὶ δραπέτας ἀνθρώπους, ἐκ τῆς Ἑλλάδος συνειλεγμένους, καὶ χωρεῖς εἰς τὰς θύρας τὸ βῆμα καὶ τὴν ἐκκλησίαν

dicionem, quibus deliberabatis. bellum principio ſuſcepimus pro Amphipoli. res autem eo redierat: noster imperator foederatas vrbis v. et LXX. amiſerat, quarum Timotheus Cononis F. potitus erat, quaſque nostro concilio adiunxerat (decreui enim nihil diſſimulare et libere ſimul vereque loquendo conſeruari, ſin aliter ſenſeritis, animo tamen meo obſequi, neque enim tergiuerſabor) et cum CL. triremis e naualibus accepiſſet, XLVIII. reduxerat (atque haec vobis accuſatores in Charetis periculis ſubinde ostendunt) et MD. talenta non in milites, ſed in ducum inſolentiam inſumpta erant, in Deiarem, Deipyrum, Polyphontem, qui fugitiuos homines ex Graecia collegerant, ac ſeorſim in mercenarios

μισθοφόρους· ὃ τὰς μὲν ταλαιπώρους νησιώτας καθ' ἕκασον ἐνιαυτὸν ἑξήκοντα τάλαντα εἰσέπραττον σωτάξιν, κατῆγον δὲ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς κοινῆς θαλάττης. ἀντὶ ἧς ἀξιώματος, καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἡ πόλις ἡμῶν Μυοννήσου καὶ τῆς τῶν λῃστῶν δόξης ἀνεπίπλαττο. Φίλιππος δὲ ὁρμηθεὶς ἐκ Μακεδονίας, οὐκ ἔθ' ὥσπερ Ἀμφιπόλεως πρὸς ἡμᾶς ἠγωνίζετο, ἀλλ' ἤδη περὶ Λήμνου καὶ Ἴμβρου καὶ Σκύρου, τῶν ἡμετέρων κτημάτων. ἐξέλιπον δὲ Χερρόνησον ἡμῶν οἱ πολῖται, τὴν οὖσαν ὁμολογουμένως Ἀθηναίων. πλείους δὲ ἐκκλησίας συγκλήτους ἀναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν μετὰ φόβου καὶ θορύβου, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων. ἔτω δ' ἦν σφαλερὰ καὶ ἐπικίνδυνα τὰ πράγματα, ὥστε ἀναγκάσθη γρά-

cenarios istos, qui in ſuggesto et concionibus verſantur: qui a miſeris inſularibus quotannis ſexaginta talenta exigebant tributi nomine, qui nauis et Graecos in communi naui depraedabantur. nostra vero vrbs loco auctoritatis et principatus Graecorum, eandem opinionem, quam Myonneſus et piratae, conſecuta erat. Philippus porro e Macedonia progreſſus, non vt hactenus de Amphipoli nobiſcum pugnabat, ſed iam de Imbro et Lemno et Scyro, nostris poſſeſſionibus. et Cherſonneſum ciues nostri deſerebant, quae citra controuerſiam est Athenienſium. erant autem plures neceſſario indictae conciones cum tumultu et metu habendae, quam statae ac legitimae. res porro ita labefactatae

ψαι ψήφισμα Κηφισοφῶν ὁ Παιωνιεὺς, εἷς τῶν φίλων καὶ ἑταίρων τοῦ Χάρητος, ἐκπλεῖν τὴν ταχίστην Ἀντίοχον τὸν ἐπὶ τῶν ὑπηρετικῶν, καὶ ζητεῖν τὸν στρατηγὸν τὸν ἐπὶ τῇ δυνάμει τεταγμένον, κἂν ἐντύχῃ ᾧτινι, φράζειν, ὅτι θαυμάζει ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων, εἰ Φίλιππος μὲν ἐπὶ Χερρόνησον τὴν Ἀθηναίων πορεύεται, Ἀθηναῖοι δὲ οὐδὲ τὸν στρατηγὸν ἴσασιν, οὐδὲ τὴν δύναμιν ἣν ἐξέπεμψαν, ὅπου ἐστίν. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀκούσατε τοῦ ψηφίσματος, καὶ ἀναμνήσθητε τοῦ πολέμου, καὶ τὴν εἰρήνην, τοὺς τῶν πολέμων ἡγεμόνας, ἀλλὰ μὴ τοὺς πρέσβεις ἀπαιτεῖτε. ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΥ Ο ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ ΕΙΠΕΝ. Ἐπὶ μὲν καιροῦ τοῦ πόλεως τοιοῦτοι ἦσαν, ἐν οἷς ἐπὶ τοῦ εἰρήνης ἐγίνοντο λόγοι. ἀκούσαντες δὲ ἐπὶ σωτεία-

tae ac periculosae erant, vt Cephisopho Paeanienſis, amicus et familiaris Charetis, decretum ſcribere cogeretur, vt Antiochus actuariis nauigiis praefectus, quam primum ſolveret, imperatorem quaeſitum, cui commiſſus eſſet exercitus: quod ſi in eum incidiſſet, ei narraret, mirari populum Athenienſem, Philippum Cherſonneſum, quae ſit Athenienſium, inuadere, Athenienſis autem neſcire, nec dux nec copiae quas miſerint, vbi ſint. vt autem vera me loqui intelligatis, decretum audite et belli recordamini, et pacem a belli ducibus non a legatis repetitote. DECRETVM A CEPHISOPHONTE FACTVM. ac tempora quidem ciuitatis, quibus de pace verba fiebant, erant huiuſmodi. oratores autem

γμῳύοι ῥήτορες, ὡς ἐμὲ μὲν τ᾽ σωτηρίας τ᾽ πόλεως ὀδὲν ἐνεχείρουν λέγειν, ἀποβλέπειν δὲ εἰς τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως ἐκέλευον ἡμᾶς, καὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Πέρσην ναυμαχίας μεμνῆσθαι, καὶ τῶν τάφων, καὶ τῶν προγόνων, καὶ τῶν τροπαίων. ἐγὼ δὲ ἀπάντων μὲν τούτων ἔφην δεῖν μεμνῆσθαι, μιμεῖσθαι μέντοι τὰς τῶν προγόνων εὐβουλίας, τὰ δ᾽ ἁμαρτήμαθ᾽α αὐτῶν καὶ τὴν ἄκαιρον φιλονεικίαν φυλάττεσθαι, τὴν μὲν ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς Πέρσας πεζομαχίαν, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ Σαλαμῖνα, καὶ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, καὶ τὴν ἐπ᾽ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν, καὶ τὴν Τολμίδου ζηλοῦν στρατηγίαν κελεύων, ὃς χιλίους ἐπιλέκτους ἔχων Ἀθηναίων, διὰ μέσης Πελοποννήσου, πολεμίας οὔσης, ἀ-

tem isti factiosi, cum ad dicendum surgebant, de ciuitatis quidem incolumitate nihil in medium afferebant, sed vos arcis vestibulum intueri iubebant, et Salaminiae pugnae contra Persas, et sepulchrorum et maiorum nostrorum et triumphorum meminisse. ego vero horum sane omnium recordandum esse dicebam, sed tamen prudentiam maiorum esse imitandam, peccata vero et intempestiuam contentionem vitandam, pedestre praelium ad Plataeas, et Marathoniam pugnam, et nauale praelium ad Artemisium, et Tolmidae imperium iubebam imitari, qui cum haberet mille delectos Athenienſis, infestis armis secure per mediam Peloponnesum peruasisset, expeditionem autem

δεῶς διεξῄδ, τὴν δ' εἰς Σικελίαν στρατείαν φυλάττεσθαι, ἣν ἐξέπεμψαν Λεοντίνοις βοηθήσοντες, τῶν πολεμίων ἐμβεβληκότων εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχισμένης, καὶ τὴν τελευταίαν ἀβουλίαν φυλάξασθαι, ὅθ' ἡττημένοι τῷ πολέμῳ, προσκαλουμένων αὐτοὺς Λακεδαιμονίων εἰρήνην ἄγειν, ἔχοντας πρὸς τῇ Ἀττικῇ Λῆμνον καὶ Ἴμβρον καὶ Σκύρον, καὶ δημοκρατουμένους κατὰ τοὺς νόμους, τούτων μὲν οὐδὲν ἤθελον ποιεῖν, πολεμεῖν δ' προῃροῦντο, οἱ δυνάμενοι· Κλεοφῶν δ' ὁ λυροποιὸς, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης, καὶ διεφθαρκὼς νομῇ χρημάτων τὸν δῆμον, ἀποκόψειν ἠπείλησε μαχαίρᾳ τὸν τράχηλον, εἴ τις εἰρήνης μνησθήσεται· τελευτώντες δὲ εἰς τοῦτο τὴν πόλιν

autem Sicilienſem cauendam eſſe, qua Leontinis auxilia miſiſſent, cum hoſtes in noſtrum agrum impetum feciſſent, et Decelea contra nos munita eſſet, poſtremum item temeritatem illam cauendam, cum bello victi, poſtulantibus Lacedaemoniis vt pacem agerent, et praeter Atticam, etiam Lemnum Imbrum et Scyrum tenerent, et conſtituta legibus libertate vterentur, horum nihil admittere voluerunt, ſed bellum quod gerere non poterant, praetulerunt: cum quidem Cleopho lyrarum faber, quem multi compedibus vinctum meminerant, per fraudem ac turpiter in ciuium album inſcriptus, populo largitionibus corrupto, ſe gladio collum ei praeciſurum minitaretur, qui

πρεσβύτατον, ὥστε ἀσπαστῶς τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, ἀποστάντας πάντων, καὶ τὰ τείχη καθελόντας, καὶ πρὸς δεξαμενὰς φεύγειν, καὶ Λακεδαιμόνιον ἄρχοντα λαβεῖν, καὶ τὴν δημοκρατίαν τοῖς τριάκοντα ἀφεμένους, οἱ χιλίους καὶ πεντακοσίους τῶν πολιτῶν ἀκρίτους ἀπέκτειναν. τὴν μὲν τοιαύτην ἀβουλίαν ὁμολογῶ πρὸς ἄγγελλειν φυλάττεσθαι, τὰ δ' ὀλίγῳ πρότερον εἰρημένα μιμεῖσθαι. ἐγὼ γὰρ παρὰ τῶν ἀλλοτρίων, ἀλλὰ παρὰ τῶν πάντων οἰκειοτάτων ταῦτα ἐπυνθανόμην. Ἀτρομήτῳ γὰρ πατρὶ ὁ ἡμέτερος· ὃν σὺ λοιδορεῖς, οὐκ εἰδὼς οὐδ' ὁπόθεν τὸ ἑαυτοῦ ἡλικίας ὅς ποτ' ἦν, καὶ ταῦτα, ὦ Δημόσθενες, ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος· ὃν ἔφυγε μὲν ἐπὶ τῶν τριάκοντα, συγκατέγαγε δὲ τὸν δῆμον. καὶ ὁ τῆς μητρὸς τῆς ἐμὲ-

pacis mentionem feciſſet: tandem eo rem illi perduxerunt, vt cupide pacem amplecterentur, cedentes omnibus poſſeſſionibus, moenibus deiectis, praeſidio recepto, et praefecto Lacedaemonio, et populi auctoritate ad XXX. tyrannos tranſlata, qui MD. ciuis indicta cauſa occiderunt. talem temeritatem eſſe cauendam, monuiſſe me profiteor, ea vero quae paulo ante dixi, eſſe imitanda. neque enim ab alienis illa, ſed ab omnium coniunctiſſimo audiebam. nam Atrometus pater noster (cui tu maledicis, cum eum ignores, neque videris quiſnam ſua aetate fuerit, idque Demosthenes, cum maternum tuum genus a vagabundis Scythis originem trahat) ſub XXX. tyrannis profugit, et populum reſti-

τέρας ἀδελφὸς, θεῖος ὢν ἡμέτερος, Κλεόβουλος ὁ Γλαύκου τοῦ Αχαρνέως υἱὸς, μετὰ Δημαινέτου τοῦ Βουζύγου, συγκαλεναυμάχησε Χίλωνα, τὸν Λακεδαιμονίων ναύαρχον. ὥστε οἰκεῖά μοι καὶ σωνήθη τὰ τῆς πόλεως ἀτυχήματα εἶναι τοῖς ὠσὶν ἀκούειν.

ιγ. Ἐπιμᾷς δέ μοι καὶ τὴν ἐν τοῖς μυρίοις ἐν Αρκαδίᾳ δημηγορίαν καὶ πρεσβείαν, καὶ μεταβεβλῆσθαί με φῂς, αὐτὸς ὢν ἀνδραποδώδης καὶ μονονὺχ ἐστιγμένος αὐτόμολος. ἐγὼ δ' ἐν μὲν τῷ πολέμῳ σωίστιν καθ' ὅσον ἦν δυνατὸν, Αρκάδας καὶ τοὺς ἄλλους Ελληνας ἐπὶ Φίλιππον, οὐδενὸς δ' ἀνθρώπου ὑπηρετοῦντος τῇ πόλει, ἀλλὰ τῶν μὲν, θεωρούντων ὅ, τι συμβήσεται, τῶν δ', σωεπισπευδόντων, τῶν δ' ἐν τῇ πόλει ῥητόρων χορηγὸν ταῖς καθ' ἡμέραν δα-

restituit. et matris nostrae frater, auunculus noster Cleobulus, Glauci Acharnenſis F. cum Demaeneto Buzigo, Chilonem Lacedaemonium nauali praelio vicit. itaque domesticum mihi est, et vſitatum, vrbis aduerſos caſus auribus accipere.

§. 13. Obiicis mihi praeterea concionem in Arcadia apud X. M. virorum habitam, et legationem illam, meque immutatum eſſe dicis, cum ſis ipſe mancipii ſimilis, et tantum non Threiciis notis compunctus transfuga. ego vero in bello, quantum fieri potuit, Arcadas et ceteros Graecos contra Philippum concitaui, cum autem mortalium nemo reipublicae opem ferret, ſed alii euentum ocioſe exſpectarent, alii nos oppugnarent,

πόλεμον ποιουμένων, ὁμολογῶ συμβαλοῦσαι τῷ δήμῳ διαλύσασθαι πρὸς Φίλιππον, καὶ τὴν εἰρήνην σωθέσθαι, ἣν σὺ νῦν αἰσχρὰν νομίζεις, ὑδεπώποθ' ἁψάμενος ὅπλων. ἐγὼ δ' ταύτην εἶναι πολλῷ φημὶ καλλίω τοῦ πολέμου. χρὴ δέ, ὦ Ἀθηναῖοι, τοὺς μὲν πρέσβεις θεωρεῖν πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐπρέσβευον, τοὺς δὲ στρατηγοὺς πρὸς τὰς δυνάμεις ὧν ἡγοῦντο. καὶ γὰρ τὰς εἰκόνας ἱστᾶτε, καὶ τὰς προεδρίας, καὶ τοὺς στεφάνους, καὶ τὰς ἐν τῷ πρυτανείῳ σιτήσεις δίδοτε, ὐ τοῖς τὴν εἰρήνην ἀπαγγείλασιν, ἀλλὰ τοῖς τὴν μάχην νικήσασιν. εἰ δ' ἔστιν τῶν πολέμων αἱ μὲν εὐθύναι τῶν πρέσβεων, αἱ δὲ δωρεαὶ τῶν στρατηγῶν, ἀπόνους καὶ ἀκηράτους τοὺς πολέμους ποιήσετε. οὐδεὶς γὰρ θελήσει πρεσβεύειν.

vrbani autem oratores ex bello quotidiano ſuo luxui ſumptus ſuppeditarent, populo me ſuaſiſſe fateor, vt cum Philippo reconciliaretur, et pacem iungeret, quam tu nunc turpem exiſtimas, cum arma nunquam attigeris. ego vero eam longe honeſtiorem bello eſſe affirmo. ſunt autem, Athenienſes, legati ſpectandi ex eo tempore, quo legationem obiuerunt: duces e copiis, quibus cum imperio praefuerunt. etenim et ſtatuas erigitis, et principem locum aſſignatis, et coronas, et victum in curia datis, non iis qui pacem renunciarint, ſed iis qui hoſtis praelio ſuperarint. quod ſi bellorum rationes a legatis repoſcentur, praemia ducibus tribuentur, efficietis, vt nulla vnquam bella vel humaniter geantur, vel placide componantur. nemo enim legatus ire volet.

§. 14.

ιδ. Περὶ ὧ Κερσοβλέπτε, καὶ Φωκέων, καὶ τῶν ἄλλων, ἃ περὶ τούτοις διαβέβλημαι, ὑπόλοιπον εἰπεῖν. ἐγὼ γὰρ, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν τῇ πρεσβείᾳ, καὶ ἐν τῇ ὑστέρᾳ πρεσβείᾳ, ἃ μὲν εἶδον, ὡς εἶδον, ὑμῖν ἀπήγγειλα, ἃ δ' ἤκουον, ὡς ἤκουσα. τίνα οὖν ἦν ἑκάτερα τούτων, ἄ τε εἶδον, ἄ τε ἤκουσα περὶ Κερσοβλέπτου; εἶδον μὲν ἐγὼ καὶ ⑭ συμπρέσβεις ἄπωλες ὁμηρεύοντα τὸν υἱὸν τὸν Κερσοβλέπτου πρὸς Φιλίππῳ· καὶ ἔτι καὶ νῦν τοῦθ' ὕτως ἔχει. συνέβαινε δ', ὅτε τὴν πρεσβείαν ἐπρεσβεύομεν πρεσβείαν, ἐμοὶ μὲν μὴ τῶν συμπρέσβεων ἀπέναι δεῦρο, Φιλίππῳ δ' ἐπὶ Θρᾴκην ἐξιέναι, πρὸς δ' ἡμᾶς ὁμολογηκέναι, ἕως ἂν ὑμεῖς περὶ τῆς εἰρήνης βουλεύσησθε, μὴ ἐπιβήσεσθαι μετ' ὅπλων Χερρονήσου. ἐν ἐκείνῃ

§. 14. Nunc reliquum est, vt de Cerſoblepte et Phocenſibus, ac ceteris obiectis mihi criminibus dicam. ego, Athenienſes, et in priore et in posteriore legatione, quae vidi, vt vidi, quae audiui, vt audiui, renunciaui. quae igitur haec vtraque fuerunt, quae et vidi et audiui de Cerſoblepte? vidi ego, et legati omnes, Cerſobleptis filium, obſidem Philippo datum: idque etiam nunc ita ſe habet. accidit autem, dum priore legatione fungebamur, vt ego cum collegis huc redirem, Philippus autem in Thraciam egrederetur, qui nobiſcum pepigiſſet, dum vos de pace deliberaretis, ſe Cherſoneſum armis non inuaſurum. illo igitur die, quo vos

pacem

μὲν οὖν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ὑμεῖς ἐψηφίσασθε τὴν εἰρήνην, ὀδεμία μνεία ἐγίγνετο περὶ Κερσοβλέπτου. ἤδη δ' ἡμῖν κεχειροτονημένων ἐπὶ τοὺς ὅρκους, ὅπως ἂν ἀπηντηκότων ἐπὶ τὴν ὑστέραν πρεσβείαν, ἐκκλησία γίνεται, ἐν ᾗ Δημοσθένης, ὁ νυνὶ κατηγορῶν ἐμοῦ, λαγχάνει προεδρεύειν. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ Κριτόβουλος ὁ Λαμψακηνὸς εἶπε παρελθών, ὅτι πέμψειε μὲν αὐτὸν Κερσοβλέπτης, ἀξιοῖ δὲ ἀποδοῦναι τοὺς ὅρκους τοῖς Φιλίππου πρέσβεσιν, καὶ συναναγραφῆναι Κερσοβλέπτην ἐν τοῖς ὑμετέροις συμμάχοις. ῥηθέντων δὲ τῶν λόγων τούτων Ἀλεξίμαχος ὁ Πήληξ δίδωσιν ἀναγνῶναι ψήφισμα τοῖς πρέσβεσιν, ἐν ᾧ ἐγέγραπτο, ἀποδοῦναι τοὺς ὅρκους Φιλίππῳ μετὰ τῶν ἄλλων συμμάχων τὸν ἥκοντα παρὰ Κερσοβλέ-

pacem decreuistis, nulla facta est mentio Cersobleptis. iam vero nobis ad exigendum iusiurandum delectis, nondum vero ad posteriorem legationem profectis, concio fit, in qua Demostheni, qui nunc me accusat, obuenit vt praesideret. in ea concione Critobulus Lampsacenus progressus dixit, se missum esse a Cersoblepte, qui peteret vt iusiurandum Philippo daretur, et Cersobleptes inter vestros socios inscriberetur. hac oratione habita, Aleximachus Galea decretum praesidibus legendum dat, in quo scriptum erat vt is qui a Cersoblepte veniisset, iusiurandum Philippo cum ceteris sociis daret. recitato decreto (et hoc vos omnis arbi-

που. ἀναγνωσθέντος δὲ τοῦ ψηφίσματος· μὴ ταῦτα οἴμαι πάντας ὑμᾶς μνημονεύειν· ἀνασὰς ἐκ τοῦ προέδρου Δημοσθένης, οὐκ ἔφη τὸ ψήφισμα ἐπιψηφιεῖν, οὐδὲ λύσειν τὴν πρὸς Φίλιππον εἰρήνην, οὐδὲ γνώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς σωτηρίους, ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδεσι, τοῦ ἱερῶν· ἀποδοθῶσι δὲ περὶ τούτων ἑτέραν ἐκκλησίαν. βοώντων ὑμῶν, καὶ τοὺς προέδρους ἐπὶ τὸ βῆμα καλούντων, ἕως, ἄκοντος αὐτοῦ, τὸ ψήφισμα ἐπεψηφίσθη. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλεσόν μοι τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα Αλεξίμαχον, καὶ σὺ συμπροέδρους Δημοσθένους, καὶ τοὺς μαρτυρίαν ἀνάγνωθι.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΥΜΠΡΟΕΔΡΩΝ. ὁ μὲν τοίνυν δακρύσας ἀρτίως ἐνταυθοῖ Δημοσθένης, μνησθεὶς Κερσοβλέπτου,

arbitror meminisse) surrexit Demosthenes a praesidibus, seque id decretum approbaturum esse negauit, neque factam cum Philippo pacem irritam redditurum, neque agnoscere socios, qui tanquam in libationibus, manus sacris admouerent: sed de his aliam esse concionem indicendam. clamantibus autem vobis, et praesides ad suggestum vocantibus, sic inuito isto comprobatum est decretum. quae vt vere a me dici constet, voca mihi Aleximachum, qui decretum scripsit, et collegas Demosthenis, ac testimonium recita. TESTIMONIVM DEMOSTHENIS COLLEGARVM. is igitur qui modo hic ad Cersobleptis mentionem illacrymauit,

φαίνεται τῆς συμμαχίας ἐκκλείων αὐτόν. ὡς δ' ἡ παρῶσα ἐκκλησία διελύθη, ἐξώρκιζον οὗτοι συμμάχους ⑭ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις ἐν τῷ στρατηγίῳ τῷ ὑμετέρῳ. τετόλμηκε δὲ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν ὁ κατήγορος, ὡς ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐγὼ Κειτόβουλον ἀπήλασα τὸν πρεσβευτὴν τὸν παρὰ Κερσοβλέπτου, παρόντων μὲν τῶν συμμάχων, ἐψηφισμένου δ' ὑμῖν, καθημένων δὲ τῶν στρατηγῶν. πόθεν τοσαύτην ῥώμην λαβών, ἢ πῶς ἂν τὸ πρᾶγμα ἐσιγήθη; εἰ δ' ἄρα ἐγὼ ἐτόλμων τοῦτο ποιεῖν, ἐπέτρεψας ἄν, ὦ Δημόσθενες; ἢ οὐκ ἐνέπλησας βοῆς καὶ κραυγῆς τὴν ἀγορὰν, ὀρῶν με, ὡς ἔφης ἀρτίως, ὠθούμενα ἀπὸ τῶν ἱερῶν τὸν πρεσβευτήν; καλείτω δέ μοι οὗτος στρατηγοὺς ὁ κήρυξ, καὶ τοὺς συνέδρους τῶν συμ-

mauit, ſocietate illum excluſit. vt vero ea concio dimiſſa fuit, foederatos Philippi legati iureiurando in veſtro praetorio obſtrinxerunt. auſus autem eſt ad vos dicere accuſator, me Critobulum, Cerſobleptis legatum, a ſacris repuliſſe, cum et ſocii adeſſent, et populus ſciuiſſet, et duces aſſiderent. vnde tantas vires accepi? aut quo pacto res tacita eſt? quod ſi istud ego facinus non reformidaſſem, tu paſſus eſſes, Demoſthenes? non vociferationibus et clamoribus forum compleſſes, cum videres me, vt modo aiebas, a ſacris legatum repellere? accerſat mihi duces praeco, et ſociorum aſſeſſores, vt eorum teſtimonia audiatis. TESTIMONIA. nonne intolerabile eſt, Athenienſes, ſi quis contra homi-

nem

μάχων, καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν ἀκούσατε.
ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. Οὐκοῦν δεινόν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' ἀνδρὸς πολίτου, οὐχ ἑαυτῷ, ἀλλ' ὑμετέρῳ· τοῦτο γὰρ προσδιορθοῦμαι· τολμᾷ πλιναῦτα καταψεύδεσθαι, κινδυνεύοντος ὑπὲρ τοῦ σώματος; ἢ πῶς οὐκ εἰκότως οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν ταῖς φονικαῖς δίκαις ἐπὶ Παλλαδίῳ καλέδειξαν, τέμνοντες τὰ τόμια, τοὺς νικῶντας τῇ ψήφῳ ἐξορκίζεσθαι· καὶ τοῦτο ὑμῖν πατρῷόν ἐστιν ἔτι καὶ νυνί· τἀληθῆ καὶ τὰ δίκαια ψηφίζεσθαι τῶν δικαστῶν, ὅσοι τιὼ ψῆφον ἤνεγκαν αὐτῷ, καὶ ψεύδους μηδὲν εἰρηκέναι, εἰ δὲ μή, ἐξώλη τε αὐτὸν εἶναι ἐπαρᾶσθαι καὶ τὴν οἰκίαν τὴν αὑτοῦ, τοῖς δὲ δικασταῖς εὔχεσθαι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶναι; ἃ μάλα ὀρθῶς καὶ πολιτικῶς, ὦ Ἀθηναῖοι. εἰ γὰρ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἑαυτὸν δικα-

nem ciuem, non ſuum, ſed vestrum (hoc enim in primis distinguo) tanta non veretur mendacia comminiſci, quibus in capitis diſcrimen adducatur? maximam igitur approbationem meretur is mos, cuius in capitalibus ad Palladium cauſis patres nostri auctores fuerunt: cum victimis ſecandis, eos qui ſuffragio ſuperiores ſunt, iureiurando obſtringunt (idque vobis etiam nunc patrium est) eos iudices vere iusteque pronunciaſſe, qui ſuffragium pro ſe tulerint, et nullum dixiſſe mendacium: quod ni ita fit, ſibi et familiae ſuae exitium imprecantur: iudicibus autem optima quaeque et faustiſſima optant. idque rectiſſime, ac civiliter, Athenienſes. nam ſi nemo vestrum est qui iustae

πλῆσαι φόνου δικαίου βέλοιτο, ἥπου ἀδίκου γε φυλάξαιτ' ἄν, τιὼ ψυχὴν, ἢ τὴν οὐσίαν, ἢ τιὼ ἐπιμέλειαν πινὸς ἀφελόμενος. ἐξ ὧν αὐτοὺς ἀνηρήκασί πινες, ἃ ὄ, καὶ δημοσίᾳ ἐτελεύτησαν. ἆρ' οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, δοίητ' ἄν μοι συγγνώμην, κίναιδον αὐτὸν προσειπόντι, ἢ μὴ καθαρεύοντα τῷ σώματι, μήθ' ὅθεν τὴν φωνὴν ἀφίησιν, ἔπειτα τὸ λοιπὸν μέρος ἔχ κατηγορήματος ἔχ δεῖ Κερσοβλέπτα ἐπ' αὐτοφώρῳ δείξαιμι ψεῦδος ὄν; κάλλιστον γὰρ, οἶμαι, πρᾶγμα, καὶ χρησιμώτατον τοῖς διαβαλλομένοις παρ' ὑμῖν γίνεται. ἐν γὰρ τοῖς χρόνοις, καὶ τὰ ψηφίσματα, ἐν τοῖς ἐπιψηφίσαντας ἐν τοῖς δημοσίοις γράμμασι τὸν ἅπαντα χρόνον φυλάττετε. εἶπε δ' ἀτοσὶ πρὸς ὑμᾶς, ὡς διὰ τοῦτο διαφθαρῆναι τὰ Κερσοβλέπτου πρά-

caedis in se piaculum admittere vellet, quanto magis iniustam cauebitis, erepta alicui vita, aut re familiari, aut dignitate? ob quas res alii sibi manus attulerunt, alii publice perierunt. non igitur veniam mihi dabitis, Athenienses, si eum cinaedum appellaro, et hominem polluto corpore, ea etiam parte vnde vocem edit, ac deinde reliquam accusationis partem de Cersoblepte euidenter falsam esse ostendero? iis enim qui vocantur in crimen res apud vos contingit mea opinione pulcherrima, et vtilissima. etenim tempora, et decreta, eorumque suffragatores in publicis monumentis perpetuo asservatis. dixit autem iste, eam esse causam, cur Cersobleptis res perierint, quod ego legationis

γμαλα, ὅπ τ̃ πρεσβείας ὧν ἡγεμὼν ἐγὼ, κ̀ καθυμερηκὼς παρ' ὑμῖν, ἀπτ̃ κελδύονθ' εἰς Θράκλω ἡμᾶς ἰέναι, Κερσοβλέπτ̃ πολιορκυμένυ, κ̀ διαμαρτύρασθ Φιλίππω, ταῦτα δὴ ποιεῖν οὐκ ἠθέλησα, ἀλλ' ἐπαθήμλω ἐν Ωρεῷ, καὶ ἃ συμπέσθεις, πρὸ ξενίας καταστυαζόμενοι. ἀκύσατε δὴ τ̃ Χάρητος ἐπιστολῆς, ἣν ἐπέστειλε τότε τῷ δήμῳ, ὅπ Κερσοβλέπτης ἀπολώλεκε τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ ἱερὸν ὄρος κατείληφε Φίλιππ', Ελαφηβολιῶνθ' μηνὸς ἕκτῃ φθίνονθος· Δημοσθένης δ' ἐν τῷ δήμῳ πρεσήδρευε τότ τ̃ μηνὸς, εἷς ὢν τῶν πρέσβεων, ἑβδόμῃ φθίνονθος. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. οὐ μόνον τοίνυν διετρίψαμεν τὰς λοιπὰς ἡμέρας τ̃ μηνὸς, ἀλλὰ Μουνυχιῶνος ἐξερμήσαμεν. καὶ τότ τὴν βουλὴν μάρτυρα ὑμῖν

tionis dux, et ſecunda aura veſtra vſus, ſe nos in Thraciam ire iubente, cum Cerſobleptes obſideretur, et contestari apud Philippum, ea facere noluerim, ſed Orei ſederim, ceterique legati, hoſpitia nobis conciliantes. audite igitur Charetis literas, quas miſit ad populum, quibus continetur, Cerſobleptem imperium amiſiſſe, et ſacrum montem a Philippo occupatum eſſe XXVI. Februarii: Demosthenes autem cum ex legatis eſſet, praeſes pro concione fuit eiuſdem menſis die XXVII. LITERAE. neque vero reliquos duntaxat menſis dies morati, ſed Martio demum profecti ſumus: cuius rei testem vobis ſenatum exhibebo. ſenatuſconſultum enim eſt, quod legatos ad exigen-

παρέξομαι. ἔστι γὰρ αὐτῆς ψήφισμα, ὃ κελεύει ἀπέναι τὰς πρέσβεις ἐπὶ τὰς ὅρκους. καί μοι λέγε τὸ τῆς βουλῆς ψήφισμα. ΨΗΦΙΣΜΑ. παρασυάγωδι δὴ καὶ τὸν χρόνον, ὅς τις ἦν. ΧΡΟΝΟΣ. ἀκούετε ὅτι Μουνυχιῶνος ἐψηφίδη τείτη ἱσαμένου. ὁ δὲ Κερσοβλέπτης πόσαις πρότερον ἡμέραις ἀπώλεσε τὴν ἀρχήν, πρὶν ἐμὲ ἀπέναι; ὡς φησι Χάρης ὁ στρατηγὸς, καὶ ἐπιστολή, ἣ πρότερον μηνὸς, εἶπε Ἐλαφηβολιῶν ἐστι Μουνυχιῶνος πρότερος. ἐδυνάμην ἂν ἐγὼ σῶσαι Κερσοβλέπτην, ὃς, πρὶν ἐμὲ ἐξορμᾶν οἴκοθεν, ἀπολώλει; ἔπειτα οἴεσθέ τι τοῦτον ἀληθὲς εἰρηκέναι, ἢ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πραχθέντων, ἢ περὶ τῶν ἐν Θετταλίᾳ, ὃς τοῦ βουλευτηρίου, καὶ τῶν δημοσίων γραμμάτων, καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν ἐκκλησιῶν καταψεύδεται;

dum iusiurandum abire iubet. recita mihi senatusconsultum. SENATVSCONSVLTVM. etiam tempus recita, quodnam id fuerit. TEMPVS. auditis, hoc fuisse decretum III. Martii. Cersobleptes autem quot diebus ante imperium amiserat, quam ego discederem? vt Chares imperator, et literae indicant, priore mense, si modo Februarius Martio prior est. ergo ne Cersobleptem ego conseruare potui, qui ante me domo egressum perierat. et putatis istum aliquid dixisse veri de rebus, siue in Macedonia, siue in Thessalia actis, qui contra curiam, contra publica monimenta, contra tempus, contra populi conuentus mentiatur? tu Cersobleptem Athe-

καὶ τὸν Κερσοβλέπτην Αθλώνησι μὲν ἔκπωνδον ἐποίεις, πρόεδρος ὤν· ἐν Ωρεῷ δ' ἠλέεις. καὶ νεῶ με δωροδοκίας κατηγορεῖς· πρότερον δ' ὑπέμεινας τὴν ἐπβολὴν τὴν βουλῆς τὴν ἐξ Αρείου πάγου, οὐκ ἐπεξιὼν τῇ γραφῇ, ἣν ἐγράψω Δημομέλην τὸν Παιανιέα, ἀνεψιὸν ὄντα, ἐπιτρέπων τὴν σαυτοῦ κεφαλήν. καὶ σεμνολογεῖς ἡμῖν, ὡς οὐκ εἰδόσι τοῦτο, ὅτι Δημοσθένους υἱὸς εἶ νόθος τοῦ μαχαιροποιοῦ.

ιε. Επεχείρησας δ' εἰπεῖν, ὡς καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς Αμφικτύονας πρεσβείαν ἐξομοσάμενος παρεπρέσβευσα, καὶ ψήφισμα, τὸ μὲν ἀνέγνως, τὸ δ' ὑπερέβης. ἐγὼ δ' αἱρεθεὶς πρεσβευτὴς ἐπὶ τοὺς Αμφικτύονας, ἀῤῥώστως δ' ἔχων, καὶ μὴ πολλῆς προθυμίας ἀπαγγέλλων ἀφ' ἧς ἦκον πρεσβείας πρὸς ὑμᾶς, τὴν μὲν πρε-

Athenis foedere excludebas, cum praeſes eſſes: eiuſdem Orei te miſereſcebat. nunc me corruptelae accuſas: prius autem mulctam ab Areopagitico ſenatu inflictam tolerasti, non perſecutus vulneris actionem, qua reum feceras Demomelem Paeanienſem, conſobrinum tuum, cum ipſe tuum caput incidiſſes. tamen verba fundis apud nos ſapientia, quaſi hi ignorent, te filium adulterinum eſſe Demosthenis gladiorum fabri.

§. 15. Praeterea dicere auſus es, me legatione Amphictyonica etiam eiurata, officio non eſſe functum: ac decretum aliud recitasti, aliud tranſiliisti. ego vero legatus ad Amphyctiones creatus, quamvis infirma valetudine, magna tamen cum alacritate, eam, vnde

σβείαν οὐκ ἐξομοσάμην, ἀλλ' ὑπεσχόμην πρεσβεύσειν, ἐὰν ὦ δυνατός· πρὸς δὲ τὴν βουλὴν ἀπόντων τῶν συμπρέσβεων, τὸν ἀδελφὸν δ' ἐμαυτοῦ, καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν, καὶ τὸν ἰατρὸν ἔπεμψα, οὐκ ἐξομοσμένους ἐμέ· οὐδὲ γὰρ ὁ νόμος ἐᾷ τὰς ὑπὲρ δήμου χειροτονίας ἐν τῇ βουλῇ ἐξόμνυσθαι· ἀλλὰ τὴν ἀῤῥωσίαν μου δηλώσοντας. ἐπεὶ δ' οἱ συμπρέσβεις πυθόμενοι τὰ περὶ τοὺς Φωκέας συμβάντα, ἀνέστρεψαν, γνωμένης ἐκκλησίας, ἤδη παρὼν καὶ δυνάμενος τῷ σώματι, προσδιαλέγομαι δ' δήμου μηδὲν ἧττον πρεσβεύειν ἡμᾶς τοὺς ἐξ ἀρχῆς αἱρεθέντας ἅπαντας, ἀψυδεῖν πρὸς Ἀθηναίους ᾠόμην δεῖν. σὺ ταύτης τ' πρεσβείας οὐ κατηγόρεις, μοῦ διδόντος τὰς εὐθύνας, ἀλλ' ἐπὶ ταύτην

vnde redieram, legationem apud vos renunciaui, legationem autem non eiuraui, ſed promiſi me obiturum, ſi vllo modo poſſem: cum autem collegae mei ſenatum accederent, fratrem meum eiuſque filium, et medicum miſi, non meo nomine eiuratos (neque enim lex ſinit, populi ſuffragiis decreta munera in ſenatu eiurare) ſed infirmitatem meam indicaturos. cum autem collegae mei, Phocenſi excidio audito, reuertiſſent, habita concione, iam praeſens, et corpore confirmato, cum populus nihilominus nos omnis qui primum delecti fueramus ad obeundam legationem adigeret, non danda eſſe verba Athenienſibus exiſtimavi. at illam quidem legationem, me rationes referente, non accuſabas, hanc autem inuadis, qua ad iuſiurandum pro-

τὴν πρεσβείαν ἤκεις, τὴν ἐπὶ τὸς ὅρκους· ὑπὲρ ἧς ἐγὼ σαφῶς καὶ δικαίως ἀπολογήσομαι. σοὶ μὲν γὰρ ἀρμόττει καὶ πᾶσι τοῖς ψευδομένοις, μεταφέρειν τοὺς χρόνους· ἐμοὶ δ' ἐφεξῆς λέγειν, ἀναλαβόντι τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἀπὸ τῆς πορείας τῆς ἐπὶ τὸς ὅρκους, καὶ τῆς πρεσβείας. πρῶτον μὲν γὰρ δέκα πρέσβεων ὄντων, ἑνδεκάτου ἦ τοῦ συμπεμφθέντος ἡμῖν ὑπὸ τῶν συμμάχων, οὐδεὶς ἀπῆν συνιδεῖν, ὅτ' ἐξήειμεν ἐπὶ τὴν ὑστέραν πρεσβείαν, ἤθελεν, ὅτε ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὅπου δυνατὸν ἦν, εἰς ταὐτὸ πανδοκεῖον καταλύειν, ὁρῶντες αὐτὸν ἐν τῇ προτέρᾳ πρεσβείᾳ πᾶσιν αὐτοῖς ἐπιβεβουλευκότα. περὶ μὲν οὖν τῆς ἐπὶ Θράκης ὁδοῦ, οὐκ ἐγένετο μνεία· οὐδὲ γὰρ τὸ ψήφισμα τοῦθ' ἡμῖν προσέταττεν, ἀλλὰ

profectus ſum; quam ego perſpicue et iure optimo defendam. nam tibi quidem, et mentientibus omnibus est accommodatum, transferre tempora: mihi vero, ordine diſſerere, orationis initio repetito a profectione, et legatione propter exigendum iuſiurandum ſuſcepta. primum quum legati eſſent decem, atque vndecimus accederet, is quem foederati nobiſcum miſerant, nemo cum isto cibum capere, cum ſecunda legatione exiremus, voluit, neque in itinere, vbi vitari potuit, in eadem caupona diuertere, quippe qui viderent, eum priore legatione omnibus inſidiatum eſſe. de itinere porro in Thraciam ſuſcipiendo, nulla facta est mentio (neque enim decreto id nobis iniungebatur, ſed id duntaxat, vt iuſiurandum exigeremus, ac alia quaepiam) nec

ἀπολαβεῖν μόνον τὰς ὄρκους, ἀλλ' ἅπαξ ὅτε ἐλθόντας περίπειν οὐδὲν ἐνεδέχετο, περὶ Κερσοβλέπτου ἤδη γεγραμμένων, ὧν ἀρτίως ἠκούσατε, ὅθ' οὗτος οὐδὲν ἀληθὲς εἶπεν, ἀλλὰ ψεύδεται, καὶ κατηγορεῖν οὐδὲν ἀληθὲς ἔχων, τεράτευται. συνηκολούθουν δ' αὐτῷ ἄνθρωποι δύο σκευατόδεσμα φέροντες, ἐν ᾧ τῷ ἑτέρῳ τούτων, ὡς αὐτὸς ἔφη, τάλαντον ἐνῆν ἀργυρίου. ὥστε σοὶ συμπέσοιεν ἀναμιμνήσκεσθαι τὰς ἀρχαίας ἐπωνυμίας αὐτοῦ. ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν, ἐπλήγη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος, ἐπὶ παίδων ὢν ἀπαλλαττόμενος, καὶ δεκαταλάντους δίκας κατ' τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων, Ἀργὰς ἐπλήγη, ἀνὴρ ὢν γνόμενος προσεῖληφε τοῦ τῶν πονηρῶν κοινοῦ ἐπωνυμίαν, συκοφάντης. ἐπορεύετο ὢν λυσόμενος τὰς

nec si voluissemus, agere nobis licuisset, cum ita Cersobleptis res sese haberent, vt modo audiuistis, neque iste quicquam veri dixit, sed mentitur, et quia verum nullum crimen obiicere potest, praestigias agit. sequebantur autem eum homines duo, sarcinas lectulorum ferentes, in quarum altera, vt ipse aiebat, talentum argenti inerat. itaque collegae veterum eius cognominum recordabantur. nam puer dum esset, ob flagitium quoddam, aut molliciem, Batalus est vocatus, cum puericiam excessisset, et in suos tutores denum talentum actiones instituisset, Argas est appellatus, vir porro factus, commune omnium improborum cognomentum assumpsit, vt calumniator vocaretur. ibat autem,

ἀϊχμαλώτοις, ὡς ἔφη, ἢ περὶ ὑμᾶς λέγειν εἴρηκεν, εἰδὼς μὴ Φίλιππον ἐν τῷ πολέμῳ οὐδένα πώποτε Ἀθηναίων λύτρα παρὰ ἐμοῦ, ἀκόων ἢ τῶν ἐμείνου φίλων ἁπάντων, ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς, ἐὰν εἰρήνη γένηται, ἀφήσει, πολλῶν δ' ἠτυχηκότων, τάλαντον φέρων, ἑνὸς ἀνδρὸς, καὶ τοῦτο λίαν ἀπόρου, ἐκομίζετο λύτρα. ὡς δ' ἦμεν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ συνήλθομεν εἰς ταὐτὸν, καὶ Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα καταλήφαμεν, ἀνεγνώσθη μὲν τὸ ψήφισμα, καθ' ὃ ἐπρεσβεύσαμεν, καὶ τὰ προστεταγμένα ἡμῖν περὶ τοῦ τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν συνεβουλεύμεθα. ὡς δ' οὐδεὶς ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἐμέμνητο, ἀλλὰ περὶ πραγμάτων ἐλαττόνων τὴν διατριβὴν ἐποιοῦντο, εἶπον ἐγὼ λόγους, οὓς ἀναγκαῖόν ἐστι πρὸς ὑμᾶς ῥηθῆναι. καὶ περὶ

autem, captiuos vt aiebat, redempturus, vt modo apud vos etiam dixit, cum sciret, Philippum a nemine Athenienſi captiuo precium vnquam poſtulaſſe, et ex eius amicis omnibus audiret, eum etiam reliquos, pace facta, dimiſſurum; ferebat autem talentum, cum multi ea calamitate conflictati eſſent, quo vnus vir, nec is admodum locuples, redimi potuiſſet. vt autem in Macedoniam venimus, ac congreſſi ſumus, et Philippum ex Thracia reuerſum deprehendimus, recitatum est decretum, ex quo legati miſſi eramus, et quae in mandatis acceperamus de iureiurando exigendo, enumerauimus. cum autem maximarum rerum mentionem feciſſet nemo, ſed de rebus minutioribus egiſſent

τῶν θεῶν, ὦ Αθηναῖοι, ὥσπερ καὶ τῆς κατηγορίας ἠκούσατε, ὡς αὐτὸς ὁ κατήγορος ἐβούλετο εἰπεῖν, οὕτω καὶ τῆς ἀπολογίας αὐτάκλως ἀκούσατε, καὶ τὸν αὐτόν μοι τρόπον διαμείνατε, ὃν περ ἐξ ἀρχῆς ἐν τοῖς προειρημένοις ἤδη λόγοις ἠκηκόατε. ὅπερ γὰρ ἐγὼ ἀρτίως ὑπεθέμην, ὦ Αθηναῖοι, εἶπον σαφηνισμένων τῶν πρέσβεων, ὅτι μοι δοκοίησαν τὸ μέγιστον πρᾶγμα τοῦ δήμου δεινῶς ἀγνοεῖν. τὸ μὲν γὰρ τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων διαλεχθῆναι, καὶ περὶ τῶν αἰχμαλώτων εἰπεῖν, κἂν εἰ τοὺς ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, πεισθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, ἅπαντ' ἂν πραχθῆναι νομίζω· τὸ δ' ὑπὲρ τῶν ὅλων ὀρθῶς βουλεύσασθαι, ὅσα καθ' ὑμᾶς ἐστιν ἢ Φίλιππον, τοῦτο ἤδη ἔργον ἐστὶν πρέσβεων φρονίμων. λέγω δ', ἔφην ἐγὼ, περὶ τῆς εἰς Πύ-

omnes, orationem ego habui, quam neceſſe eſt apud vos exponi. obtestor autem vos, Athenienſes, quemadmodum accuſationem audiuistis, vt ipſe accuſator verba facere voluit, ita etiam reliquum defenſionis audiatis ordine, eademque attentione operam mihi detis, qua ſuperiora audiuistis. dixi enim, vt modo poſui, Athenienſes, in conuentu legatorum, eos mihi viſos eſſe praecipuum populi iuſſum omnino ignorare. nam iuſiurandum exigere, et ceteris de rebus agere, et de captiuis eloqui, etiamſi ministros vrbs miſiſſet, data eis auctoritate, tamen illos videri mihi rem omnem fuiſſe confecturos: ſummae autem rerum recte conſulere, quatenus eae ad nos aut Philippum attinerent, id vero cordatorum legatorum munus eſſe. dico autem, inquam

λας στρατείας, ἣν ὁρᾶτε ὅσαν ἐν Θρᾴκῃ. ὅπ ὃ οὐ κακῶς σοχάζομαι περὶ τ πράγματ, μεγάλα τάτων ὑμῖν σημεῖα δείξω. πάρεισι μὲν γὰρ Θηβαίων, ἥκουσι δ' Λακεδαιμονίων πρέσβεις, ἀφίγμεθα δ' ἡμεῖς ἔχοντες τ δήμ ψήφισμα, ἐν ᾧ γέγραπ), πρᾶξαι δ' τὰς πρέσβεις, κ ἄλλ' ὅ, π ἂν δωῶν) ἀγαθόν. ἅπαντες δὲ Ἕλληνες πρὸς τὸ μέλλον ἔσεως βλέπουσιν. εἰ μὲν οὖ ἡγεῖτο ὁ δῆμ αὐτῷ καλῶς ἔχειν, ἐξενεγκεῖν μ παῤῥησίας ἐν τῷ ψηφίσματι πρὸς Φίλιππον, Θηβαίων μὲν περιελεῖν τὴν ὕβριν, Βοιωτῶν δὲ ἀνασῆσαι τὰ τείχη, ταῦτ' ἂν ἠξίωσεν ἐν τῷ ψηφίσματι· νυνὶ δὲ αὐτοῖς μὲν κατέλιπεν τὴν εἰς τὸ ἀφανὲς ἀναφοράν, ἂν μὴ πείθωσιν, ἐν ἡμῖν δ' ἀποκινδυνεύειν ᾠήθησαν δεῖν. δεῖ δὴ τὰς πρὸς

quam, de expeditione, quam in Pylas apparari videtis; atque ostendam vobis magna ſigna, vnde intelligatis, me ea de re non male coniectare. nam et Thebanorum legati adſunt, et Lacedaemoniorum aduentant, et nos ex plebiſcito aduenimus, in quo ſcriptum est, legati autem quicquid praeterea boni poſſunt, agunto. omnes porro Graeci exſpectatione euentus ſunt ſuſpenſi. quod ſi populus ſe decere cenſuiſſet, libere in decreto promulgare, vt Philippus Thebanorum inſolentiam compeſceret, et Boeotias ciuitates instauraret, haec etiam in decreto petiiſſet: nunc id ſibi reliquit, vt rem ad incertum euentum referre poſſit ſi non perſuaſerit, nostro autem periculo rem explorandam cenſuit. decet igitur eos, qui ſuam industriam republi-

τὰ κοινὰ φιλοτιμουμένους μὴ κατέχειν μὲν ἑτέρων χώραν πρέσβεων, ἧς ἄξιον πέμπειν ἀνθ' ἡμῶν Ἀθηναίους, αὐτοὺς δὲ τὰς πρὸς Θηβαίους ἀπεχθείας φεύγειν. ὧν εἷς ὢν Ἐπαμινώνδας στρατηγὸς, οὐχ ὑποπτήξας τὸ τῶν Ἀθηναίων ἀξίωμα, εἶπε παῤῥησίᾳ ἐν τῷ πλήθει τῶν Θηβαίων, ὡς δεῖ τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μεταφέρειν εἰς τὴν προσασίαν τῆς Καδμείας. ταῦτα δέ μου μεταξὺ λέγοντος, ἀναβοᾷ παμμέγεθες Δημοσθένης, ὡς ἴσασι πάντες οἱ συμπρέσβεις ἡμῶν· οὐ γὰρ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς βοιωτιάζει. ἦν δ' οὗτος παρ' αὐτοῦ ταυτὶ λεγόμενα. ἄνθρωπος οὗτοσὶ ταραχῆς καὶ τόλμης ἐστὶ μεστός. ἐγὼ δ' ὁμολογῶ μαλακὸς εἶναι, καὶ τὰ δεινὰ πόῤῥωθεν δεδιέναι. ἀπαξαρνοῦμαι μέντοι, μὴ συμταράττειν

cae probatam cupiunt, non eorum legatorum occupare locum, quos Athenienſibus noſtro loco mittere licuiſſet, nos ipſos autem vitare offenſionem Thebanorum. quorum vnus Epaminondas imperator non perterritus auctoritate Athenienſium, apud Thebanos dixit, Athenienſis arcis propylaea transferenda eſſe ad Cadmeae ornamentum. haec me dicente, maxima voce exclamat Demosthenes, vt ſcivnt omnes collegae: nam praeter cetera mala, etiam Boeotiis fauet. haec certe quidem ab isto afferebantur: homo iste est tumultus et audaciae plenus. ego vero me fateor eſſe mollem, et pericula, etiam dum longe abſunt, pertimeſcere. verum edico, ne nos vrbis inter ſe committamus;

ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλας τὰς πόλεις, τὸ μὴ πολυπραγμονεῖν ἡμᾶς τὰς πρέσβεις μηδέν, τοῦτ' ἀγαθὸν ὑπολαμβάνων εἶναι. πορεύῃ Φίλιππος εἰς Πύλας; ἐγὼ δὲ ἐγκαλύπτομαι. δεδείς με τῶν ὅπλων ἕνεκα τῶν Φιλίππου κελεύει, ἀλλ' ὧν ἂν εἴπω ἃ μὴ δέον, ἢ πράξω τι τῶν μὴ προσταγμένων. πέρας δὲ τοῦ πράγματος, ἐψηφίσθω ὑμῖν συμπρέσβεις, κατ' ἄνδρα ἐπερωτώμενος ἕκαστος ἡμῶν, ὅ, τι νομίζῃ συμφέρειν, τοῦτο λέγειν. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλεσόν μοι τοὺς συμπρέσβεις, καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν λέγε. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ἐπειδὴ τάχιστα, ὦ Ἀθηναῖοι, συνελέγησαν μὲν εἰς Πέλλαν αἱ πρεσβεῖαι, παρῆν δὲ ὁ Φίλιππος, ἐκάλει τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις ὁ κήρυξ ἐκάλει, πρῶτον μὲν παρήειμεν, οὐ κατὰ ἡλικίαν, ὥσπερ ἐν τῇ πρε-

mus: atque id e re nostra esse puto, ne quid nos legati temere moueamus. proficiscitur Philippus ad Pylas? ego me abscondo. nemo me propter arma Philippi in iudicium adducet, sed si quid dixero, quod non oportet, aut si quid egero, quod in mandatis non accepi. vt rem finiam, decreverunt collegae, vt viritim quisque sententiam rogatus, quod e republica esse putaret, id diceret. haec vt a me vere dici constet, voca mihi collegas, eorumque recita testimonium. TESTIMONIVM. postquam igitur legationes Pellam conuenerant, ac Philippus aderat, et praeco legatos Athenienſium vocabat, primum proceſſimus, non obſeruata aetate, vt in priore legatione, quod apud quoſdam celebrabatur,

τέρα πρεσβεία, ὃ πᾶσί πσιν οὐδοκιμεῖ, ἐς κόσμον εἶναι τ πόλεως ἐφαίνετο, ἀλλὰ κατὰ τὴν Δημοσθένους ἀναισχυντίαν. φάσκων γὰρ νεώτατον εἶναι πάντων, τὴν τάξιν τοῦ πρώτου λέγειν οὐκ ἂν ἔφη πᾶσι λιπεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινὶ, ἀντιπόμπου εἰς ἐμὲ, πρόκαλαλαβόντα τὰ Φιλίππου ὦτα, τοῖς ἄλλοις λόγον μὴ καταλιπεῖν. ἀρξάμενος δὲ τοῦ λέγειν, πρῶτον διαβολήν τινα κατ τῶν συμπρέσβεων ἐποιεῖτο, ὡς οὐκ ἄπαντες ὑπὲρ τῶν αὐτῶν, οὐδ' ὁμοίοι ταῖς δόξαις ἥκομεν, διεξήει τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὑπηργμένας εἰς Φίλιππον αὑτῷ, πρώτῳ μὲν τὴν ἐν τῷ ψηφίσματι τῷ Φιλοκράτους σωτηρίαν, ὅτε ἔφυγε παρανόμων, ἀξιῶσαι γράψας Φιλίππου, πρέσβεις πρὸς Ἀθηναίους ὑπὲρ εἰρήνης πεμπεῖν, δου-

batur, et ornamentum ciuitatis putabatur, sed pro Demosthenis impudentia. nam cum se omnium natu minimum esse profiteretur, primas dicendi partis se nemini concessurum affirmabat, neque commissurum, vt quidam (me innuens) Philippi auribus occupatis, dicendi vices aliis praeriperet. vt autem exorsus est, cum quadam collegarum criminatione, quos neque omnis iisdem de rebus, neque consentientibus animis adesse significabat, sua officia Philippo praestita commemorabat: primum, vt Philocratis decreto suffragatus esset, violatarum legum accusati, cum is scripsisset, licere Philippo legatos de pace Athenas mittere; deinde recitauit decretum quod ipse scripserat, pacem

τέραν δὲ, ὑπανέγνω τὸ ψήφισμα ὃ γεγραφὼς αὐτὸς ἦν, πεισαὰς τῷ κήρυκι, καὶ τῇ περὶ Φιλίππου πρεσβείᾳ, τρίτην δὲ, τὸ περὶ τοῦ βουλεύσαὰς τὸν δῆμον ὑπὲρ εἰρήνης ἐν ταχθαῖς ἡμέραις. καὶ προσέθηκέ τι τοιοῦτον ἐνθύμημα τῷ λόγῳ, ὅτι πρῶτος ἀπομόσαι τὰς τὴν εἰρήνην ἐκκλείονσας, ὰ τοῖς λόγοις, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις. ἔπειθ' ἕτερον ἐπῆγε ψήφισμα, τὸ καὶ περὶ συμμαχίας βουλεύσαὰς τὸν δῆμον. ἐν μιᾷ ταὐτ' ἤδη, τὸ περὶ τῆς προεδρίας τοῖς εἰς τὰ Διονύσια τοῖς πρέσβεσι τοῖς Φιλίππου ψήφισμά. καὶ προσέθηκε τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ἐπ' αὐτὰς, καὶ προσεφαλαίων θέσιν, ἐν φυλακάς τινας, καὶ ἀγρυπνίας διὰ τὰς φθονοῦντας, καὶ βουλομένους εἰς τὴν αὐτῆ φιλοτιμίαν ὑβρίσαι. καὶ τά γε δὴ καταγέλασα πάντελῶς, ἐφ' οἷς

cem faciendam cum caduceatore et legatis a Philippo miſſis; denique illud, vt populus intra certos dies de pace deliberaret. ac talem verbis ſuis ſignificationem interiecit, ſe primum iis qui pacem excluderent, os obturaſſe, non verbis, ſed temporibus. deinde aliud decretum adduxit, quo ſcripſiſſet, deliberandum eſſe populo de ineunda ſocietate. post aliud decretum de Philippi legatis, principem eis locum dandum Bacchanalibus. et adiecit, quantae ſibi curae illi fuiſſent, vt ceruicalia apponi curaſſet, ſuamque cuſtodiam et vigilias commemorauit, propter inuidos, qui ſplendorem ſuem contumeliis affigere cupiuiſſent. adiecit illa etiam maxime ridenda, quorum collegas ita pudebat, vt faciem

ὁ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, ὡς ἐξένισε τοὺς πρέσβεις τοὺς Φιλίππου, ὡς ἐμισθώσατ' αὐτοῖς, ὅτ' ἀπῆσαν, ὀρεικὰ ζεύγη, καὶ συμπαρῆν ἐφ' ἵππου, οὐ καταδὺς εἰς τὸ σκότος, ὥσπερ ἕτεροι τινὲς, ἀλλὰ φανερῶς ἐπιδεικνύμενος τὴν τῶν πραγμάτων θεραπείαν. ἔτι δὲ καὶ τὸ σφόδρα ἀνῃρεῖτο. οὐκ εἶπον ὡς καλὸς εἴη· γυνὴ γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶ κάλλιστον. ἀλλ' ὡς δεινὸς συμπεῖν· σπογγιᾶς τὸν ἔπαινον ὑπολαμβάνων τοῦτον εἶναι. ἀλλ' ὡς μνημονικός· σοφιστοῦ τὰ τοιαῦτα νομίζων ἐγκώμια εἶναι. ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶ, τοιαῦτα ἦν ἃ ἔλεγε παρόντων τῶν πρέσβεων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος. ἐφ' οἷς γέλωτες οὐκ ὀλίγοι ἐγίνοντο. ἐπειδὴ δέ ποτ' ἐπαύσατο, καὶ σιωπὴ ἐγένετο, ἠναγκα-

faciem obtegerent: vt Philippi legatos hoſpitio excepiſſet, vt eis diſceſſuris bigas mulorum conduxiſſet, et equo eos comitatus eſſet, non in tenebras demerſus, vt alii quidam, ſed aperte oſtendiſſet obſeruantiam et ſtudium ſuum. illa vero demum vehementer etiam corrigebat; ſe non dixiſſe Philippum eſſe formoſum: nihil enim eſſe muliere formoſius. neque potando eum valere: quod eam laudem ſpongiae eſſe exiſtimaret. neque memoria pollere: quod eam putaret rhetoris mercenarii eſſe commendationem. ne longum faciam, eiuſmodi erant ea quae dicebat, praeſentibus legatis, vt breuiter complectar, totius Graeciae, vnde riſus maximus concitabatur. vt autem aliquando finierat,

ζόμην ἐγὼ λέγειν μετὰ τοιαύτην ἀπαιδευσίαν, καὶ κολακείας αἰσχρᾶς ὑπερβολήν, ἀναγκαῖόν μικρὰ προεῖπον ἐξ ἀνάγκης, πρὸς τὴν προειρημένην κατηγορίαν τῶν συμπρέσβεων ὑπ' αὐτοῦ διαβολήν· λέγων ὅτι πέμψειαν ἡμᾶς Ἀθηναῖοι πρέσβεις, οὐκ ἀπολογησομένους ἐν Μακεδονίᾳ περὶ ἡμῶν αὐτῶν, ἀλλ' οἴκοθεν ἐκ δοκιμασμένους ἀξίους τῆς πόλεως εἶναι. βραχέα δ' ὑπὲρ τῶν ὅρκων προειπὼν ἐφ' οἷς ἤκομεν ἀπολιψόμενοι, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἃ προσετάξατε ὑμεῖς διεξῆειν· ὁ γὰρ πρεσβὺς, ὁ τοῖς λόγοις δεινὸς Δημοσθένης, οὐδενὸς τῶν ἀναγκαίων ἐμνήσθη· καὶ δὴ περὶ τ' εἰς Πύλας στρατείας εἶπον, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν, καὶ περὶ Δελφῶν, καὶ περὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ μάλιστα μὲν Φίλιππον ἠξίουν, μὴ μεθ' ὅπλων,

nierat, factoque silentio, ego post tantam rusticitatem, et tam insignem adulationem dicere cogebar, necessario pauca praefatus sum de calumnia collegis facta: missos esse nos ab Athenienſibus legatos, non vt in Macedonia causam ipsi diceremus, sed domi iudicio de nobis facto, quod digni essemus ciuitate. pauca item de iureiurando sum praefatus, cuius exigendi gratia veniſſemus, ceteraſque res, quas nobis mandaueratis, expoſui (nam copioſus et eloquentia praestans Demosthenes, nullius rei neceſſariae meminerat) itaque et de expeditione ad Pylas feci mentionem, et de ſacris, et de Delphis et Amphictyonibus; in primis autem a Philippo petii, vt res eas non vi et armis, sed ſuffragio et iu-

ἀλλὰ μὴ ψήφισε κείσεως, τάχει καθισάναι. εἰ δ' ἄρα μὴ δυνατὸν εἴη· τοῦτο δ' ἦν σαφὲς, τὸ γε σρατόπεδον παρεῖναι καὶ συνήθροισε· εἶπον ὅτι τὸν μέλλοντα ὑπὲρ Ἑλληνικῶν ἱερῶν βουλεύειν, πολλὴν σροσήκει σρόνοιαν ὑπὲρ εὐσεβείας ἔχειν, καὶ τοῖς σερὶ τῶν σατρίων ἐγχειρεῖσι διδάσκειν, σροσέχειν τὸν νοῦν. ἅμα δὲ ἐξ ἀρχῆς διεξῆλθον τὴν κτίσιν τοῦ ἱεροῦ, καὶ τὴν σρώτην συνοδον γενομένην τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ τοὺς ὅρκους αὐτῶν ἀνέγνων, ἐν οἷς ἔνοχον ἦν τοῖς ἀρχαίοις, μηδεμίαν σόλιν τῶν Ἀμφικτυονίδων ἀνάσατον σοιήσειν, μηδ' ὑδάτων ναμαϊαίων εἴρξειν, μήτ' ἐν σολέμῳ, μήτ' ἐν εἰρήνῃ, ἐὰν δέ τις ταῦτα σλαβῇ, σρατεύσειν ἐσὶ τοῦτον, καὶ τὰς σόλεις ἀνασήσειν. καὶ ἐάν τις ἢ συλᾷ τὰ τοῦ

dicio constitueret. quod si fieri non posset (vt dubium non erat, cum exercitus conuenisset, atque in procinctu staret) dicebam, ei qui de sacris Graecanicis deliberaturus esset, magnam religionis curam esse suscipiendam, et iis qui de patriis ritibus docere vellent, auscultandum. eademque opera a primordio commemorabam, vt templum aedificatum esset, vt Amphictyones principio conuenissent, eorumque iusiurandum recitabam, quo veteres obstricti essent, se nullam vrbem Amphictyonicam euersuros, neque aqua profluente prohibituros, siue pace siue bello; quod si quis contra fecisset, ei se bellum illaturos, et vrbis excisuros. si quis vero Apollinem vel spoliaret, vel conscius esset illius iniuriae, vel consilium daret contra templum,

θεοὺς, ἢ σπονδῇ τινι, ἢ βολῇ τινι τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, πιμπρήσειν καὶ ποδὶ καὶ χειρὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πάσῃ δυνάμει. καὶ πρόσθεν τῷ ὅρκῳ ἀρὰς ἠρώμην. τούτων δὲ ἀναγνωσθέντων, ἀπεφηνάμην, ὅτι ἐμοὶ δοκεῖ δίκαιον εἶναι, μὴ προιέναι καλεσαμένους τὰς ἐν Βοιωτοῖς πόλεις, ὅτι δὴ ἦσαν Ἀμφικτυονίδες καὶ ἔνορκοι. καταριθμησάμην δ' ἔθνη δώδεκα, τὰ μετέχοντα τοῦ ἱεροῦ, Θετταλοὺς, Βοιωτοὺς, τοὺς Θηβαίους μόνους, Δωριέας, Ἴωνας, Περραιβοὺς, Μάγνητας, Λοκροὺς, Οἰταίους, Φθιώτας, Μαλιεῖς, Φωκεῖς, καὶ τούτων ἔδειξα ἕκαστον ἔθνος ἰσόψηφον γιγνόμενον, τὸ μέγιστον τῷ ἐλαχίστῳ, τὸν ἥκοντα ἐκ Δωρίου, καὶ Κυνίσκου, ἴσον δυνάμενον Λακεδαιμονίοις· δύο γὰρ ψήφους ἕκαστον φέρει ἔθνος. πάλιν ἐκ τῶν Ἰώνων τὸν Ἐρυθραῖον, καὶ Πειν-

plum, eum ſe vlturos et pede et manu, et voce et omnibus viribus. annexam etiam eſſe iureiurando atrocem exſecrationem. his recitatis, pronunciabam, iustum videri mihi, ne Boeotias vrbis euerſas iacere pateremur, vt quae et Amphictyonicae eſſent, et iureiurando comprehenſae. enumerabam porro gentis duodecim, quae templi participes eſſent, Theſſalos, Boeotios (non Thebanos ſolos) Dorienſis, Ionas, Perrhaebos, Magnetis, Locrenſis, Oetaeos, Phthios, Maleenſis, Phocenſis: et harum gentium vnamquanque demonstrabam par ſuffragii ius habere, maximam idem quod minimam, eum qui veniſſet Dorio et Cytinio, tantum valere, quantum Lacedaemonios: binum enim quamque gentem ſuffragium ferre. ex Ionibus item Erythraeum

νέα, τοῖς Αθηναίοις, ἢ τοὺς ἄλλους ἅπαντα. τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τῆς στρατείας ταύτης, ὁσίαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμην εἶναι. συλλεχθέντων δὲ τῶν Αμφικτυόνων εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ τυχόντων ἰσηγορίας, καὶ ψήφου, τοὺς αἰτίους τῆς ἐξ ἀρχῆς καταλήψεως τοῦ ἱεροῦ, δίκης ἠξίουν τυχεῖν, μὴ τὰς πατρίδας αὐτῶν, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς χειρουργήσαντας, καὶ βαλόντας, τὰς δὲ πόλεις παρεχόντας εἰς κρίσιν τοὺς ἀδικήσαντας, ἀζημίους εἶναι. εἰ δὲ ἐπεξελθὼν δυνάμει, ἔφην, βεβαιώσεις τὰ Θηβαίων ἀδικήματα, παρ' ὧν μὲν βοηθεῖς, οὐκ ἀπολήψῃ χάριν· ὃ δ' ἂν δικαίως αὐτοὺς πεπονθότα διεργάσῃ, πολέμια Αθηναῖοι πρότερον, ὧν οὐ μέμνηνται· οὓς δ' ἐγκαταλείψεις, ἀδικήσεις, χρήσῃ δ' ἐχθροῖς μείζοσιν, ἀλλ' οὐ φίλοις. ἵνα δὲ μὴ διατείνω

thraeum et Prienenſem, quantum Athenienſis, ac ceteros eodem modo. principium igitur expeditionis illius, pronunciabam oportere iuſtum eſſe. vbi ergo Amphictyones in templo conueniſſent, ac aequabile dicendi ius et ſuffragium adepti eſſent, eos qui auctores fuiſſent templi principio occupandi, in iudicium adducendos cenſebam, non patrias eorum, ſed eos ipſos qui manum admouiſſent, et conſilium dediſſent, vrbis autem, quae facinoroſos exhibuiſſent, indemnis eſſe oportere. ſin armis rem exſecutus, iniurias Thebanorum confirmaſſet, ab iis quos iuuiſſet, gratiam ei relatum non iri (neque enim tanta in eos poſſe conferre beneficia, quanta olim contuliſſent Athenienſes, quorum illi non meminiſſent) quos vero deſeruiſſet, iis iniuriam facturum, ac hoſtis potius maiores, quam amicos habiturum.

σὺ ἐπεῖ λόγους ῥηθέντας νυῦ πρὸς ὑμᾶς ἀκριβῶς διεξιὼν, ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων εἰπὼν παύσομαι. ἡ μὲν τύχη καὶ Φίλιππος ἦσαν τῶν ἔργων κύριοι· ἐγὼ δ' ἃ πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας, καὶ τῶν λόγων. παρ' ἐμοῦ μὲν οὖν ἐρρέθη τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῖν· ἀπέβη δ' οὐχ ὡς ἡμεῖς ηὐχόμεθα, ἀλλ' ὡς Φίλιππος ἔπραξε. πότερον οὖν ὁ μηδὲν προθυμηθεὶς ἐργάσασθαι ἀγαθὸν, δίκαιός ἐστιν εὐδοξεῖν, ἢ ὁ μηδὲν ὧν ἦν δυνατὸς, ἐλλείπων; ἐν δὲ τῷ παρόντι νυνὶ πολλὰ διὰ τὸν καιρὸν παραλείπω.

15. Εἶπε δ', ὡς ἐψευδολόγουν, φάσκων ὀλίγων ἡμερῶν τὰς Θήβας ἔσεσθαι ταπεινὰς, καὶ τὸς Εὐβοέας ὡς ἐφόβουν, προάγων εἰς ἐλπίδας πινὰς ὑμᾶς. ὃ δ' ποιεῖ, καταμάθετε,

rum. ne vero ſermonibus illic habitis accurate apud vos commemorandis immorer, vbi ſummatim de omnibus dixero, deſinam. penes fortunam et Philippum, rerum gerendarum fuit auctoritas: penes me, beneuolentiae erga vos, et orationis habendae potestas. ea porro a me dicta ſunt, quae dici fuit aequum, quaeque e re vestra fuerunt: euentus autem is conſecutus est, qui non optatis nostris, ſed Philippi actis reſpondit. vtrum igitur aequius est, auctoritate florere, eum ne, qui ne studuit quidem commodare quicquam, an eum, qui nihil quod potuit praetermiſit? nunc autem propter tempora, multa praetermitto.

§. 16. Dixit autem, mentitum eſſe me, cum profiterer, intra paucos dies Thebas fore humilis; et Euboeenſibus terrorem incuſſiſſe, cum vos ſpe aliqua producerem. quid autem

ὦ Αθηναῖοι. ἐγὼ γὰρ παρὰ Φιλίππῳ μὲν ὢν, ἠξίωσα, πρὸς δ' ὑμᾶς ἥκων, ἀπήγγελλον, ὅτι τὰς Θήβας Βοιωτίας δίκαιον ἡγοίμην εἶναι, καὶ μὴ τὴν Βοιωτίαν Θηβῶν. τοῦτο οὐκ ἀπαγγεῖλαι, ἀλλ' ὑποσχέσθαι με φησὶν. ἔλεγον δ' πρὸς ὑμᾶς, ὅτι Κλεοχάρης ὁ Χαλκιδεὺς θαυμάζειν ὑμᾶς ἐπὶ Φιλίππου φαίη τὴν ἐξαίφνης ὁμόνοιαν, ὡς καὶ τὸ πρόσταγμα ἡμῖν πρόθειν ἀγαθὸν ὅ, τι ἂν δυνώμεθα, ἐν τῷ ψηφίσματι. τοὺς γὰρ μικροπολίτας, ὥσπερ αὐτούς, φοβεῖν τὰ τῶν μειζόνων ἀπόῤῥητα. ταῦτα δ' διηγήσασθαί με φησὶν, ἀλλ' ἐπαγγέλθαι, τὴν Εὔβοιαν παραδώσειν. ἐγὼ δὲ ὑπειλήφειν δεῖν τὴν πόλιν τὴν ὑπὲρ τῶν ὅλων μέλλουσαν βουλεύεσθαι, μηδενὸς λόγου Ἑλληνικοῦ ἀνήκοον εἶναι.

tem faciat, cognoſcite, Athenienſes. ego dum apud Philippum eſſem, petii, cum ad vos reuerterer, renunciaui, cenſere me, eſſe aequum, vt Thebae eſſent Boeotiae, non, vt Boeotia Thebarum eſſet. hoc iste me non renunciaſſe, ſed promiſiſſe ait. dixi autem apud vos, Cleocharem Chalcidenſem dixiſſe, mirari ſe vestram et Philippi ſubitam concordiam, atque illam etiam mandatorum nostrorum ex decreto clauſulam, agendum eſſe nobis quicquid praeterea poſſimus boni. nam qui paruorum, vt ipſi, oppidorum eſſent ciues, iis terrori eſſe arcana maiorum ciuitatum. haec iste me non renunciaſſe ait, ſed promiſiſſe, vobis Euboeam traditurum. ego vero in ea eram opinione, vrbem de ſumma rerum deliberaturam, nullam non a Graecis habitam orationem audire oportere.

§. 17.

ιζ. Διέβαλλε δὲ κἀκεῖνον διαιρέμενος τὸν λόγον, ὡς ἀπαγγέλλειν τἀληθῆ βουλόμενος, ὑπ' ἐμοῦ καὶ Φιλοκράτους κωλυθείη. ἐγὼ δ' ἡδέως ἂν ὑμᾶς ἐρήμην, εἴ τις πώποτε Ἀθηναίων πρεσβευτὴς ἐκπεμφθεὶς, ἐφ' οἷς πεπρέσβευκε κεκώλυται πρὸς τὸν δῆμον ἀπαγγέλλειν, καὶ ταῦτα παθὼν, καὶ ἀπηλαθεὶς ὑπὸ τῶν συμπρέσβεων, τούτοις ἔγραψεν ἐπαινέσαι, καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον. Δημοσθένης τοίνυν ἦκων ἀπὸ τῆς ὑστέρας πρεσβείας, ἐν ᾗ φησι τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἀνατεταπῶσθαι, οὐκ ἐν τῷ ψηφίσματι μόνον ἡμᾶς ἐπήνεσ', ἀλλ' ἀπαγγείλαντος πρὸς τὸν δῆμον ἐμοῦ τοὺς τότε περὶ τῶν Ἀμφικτυόνων λόγους, καὶ Βοιωτῶν, οὐχ ὥσπερ νυνὶ σπουδόμενον, οὐδ' ἐπειγόμενον, ἀλλ' ὡς ἐδυνάμην

§. 17. Illam etiam orationem insidiosa distinctione calumniatus est, se vera renunciaturum, a me et Philocrate esse prohibitum. ego vero vos rogatos volo, an vnquam quisquam Athenienſium legatus, prohibitus fuerit, quo minus acta sua populo renunciaret, idque per collegas, et ab iisdem contumeliis affectus, tamen scripserit, eos laudandos, et ad coenam inuitandos. Demosthenes autem a posteriore legatione reuersus, qua statum Graeciae queritur euersum, non decreto duntaxat nos laudauit, sed cum apud populum renunciassem habitam tum de Amphictyonibus orationem, deque Boeotiis, non per compendium et festinationem, vt nunc, sed quam accuratissime potui, totidem verbis,

κὴ ῥῆμα ἀκριβέσαλα, καὶ ᾧ δήμῳ σφόδρα ἀποδεχομένῳ, ᾠδακληθεὶς ὑπ' ἐμοῦ μὴ τῶν ἄλλων συμπρέσβεων, ἢ διερωτώμενος, εἰ τἀληθῆ ἢ ταὐτὰ ἀπαγγέλλω περὶς Αθηναίους, ἅπερ ἢ περὶς Φίλιππον εἶπον, πάντων μαρτυρούντων, καὶ ἐπαινούντων με τῶν συμπρέσβεων, ἐπανασὰς ἐπὶ πᾶσιν, οὐκ ἔφη με ὥσπερ ἐκεῖ εἶπον, ὅτως ἐν τῷ παρόντι λέγειν, ἀλλ' ἐκεῖ διπλασίως ἄμεινον. ὧ τούτων ὑμεῖς ἃ τὴν ψῆφον μέλλοντες φέρειν, ἐσέ μοι μάρτυρες. καί τοι τίς ἂν αὐτῷ καλλίων καιρὸς ἐφάνετο, ἢ τότ' ἐξελέγχειν εὐθὺς, εἴπερ τὴν πόλιν ἐξηπάτων; φὴς γάρ με ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρεσβείᾳ λαθεῖν σαυτὸν σωζόμενον ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐν ᾗ τῇ ὑστεραίᾳ αἰσθέσθαι, ἐν ᾗ συναγορεύων μοι φαίνῃ. κἀκείνης μὲν ἅμα κατη-

verbis, eamque populus vehementer approbaſſet, aduocatus a me et collegis, et accurate rogatus de ſingulis, vtrum vera et eadem renunciarem apud Athenienſis, quae apud Philippum dixiſſem, omnibus legatis attestantibus, et me collaudantibus, ſurrexit post omnis, et dixit, me non, quemadmodum in praeſentia dicerem, tunc etiam dixiſſe, ſed illic duplo melius. horum vos, qui ſuffragia feretis, teſtimonium mihi perhibebitis. enimuero quae pulchrior ei dari potuit occaſio redarguendi mei, quam tum statim, ſi qua in re vrbem decipiebam? ais, prima legatione te non animaduertiſſe meam contra rempublicam conſpirationem, ſed in posteriore intellexiſſe, in qua te patrocinari mihi conſtat.

γορῶν, ὰ φὴς κατηγορεῖν· τ δ' ἐπὶ τὰς ὄρκους κατηγορεῖς. καί τοι εἰ τιὼ εἰρεώλω ψέγεις, σὺ κ τιὼ συμμαχίαν ἔγραψας. ⁊ Φίλιππος, εἶπι τὴν πόλιν ἐξηπάτα, διὰ τοῦτο ἐψεύδετο, ὅπως τῆς εἰρήνης, ἧπερ συνέφερεν αὐτῷ, τύχοι. ἀκουῶ ἡ μὲ πρεσβεία τὸν καιρὸν τοῦτον εἶχεν· ἡ ὕ ὑςέρα ἐπὶ πεπραγμένοις ἐγίνετο. τίνες οὖ ἦσαν αἱ ἀπάται; ταῦτα γὰρ τοῦ γόητος ἀνθρώπου, ἐξ ὧν εἴρηκε, λογίσασθε. εἰσπλεῖν με φησὶν ἐν μονοξύλῳ πλοίῳ κ τὸν Λυδίαν ποταμὸν τ νυκτὸς, εἰς Φίλιππον, κ τιὼ ἐπιςολὴν, τὴν δοῦρ ἐλθοῦσαν, Φιλίππῳ γεγράψαι. ὁ μὲ γὰ Λεωσθένης, ὁ φεύγων ἐνθένδε διὰ τὰς συκοφάντας, ὰ δυνατὸς ἦν ἐπιδεξίως ἐπιςολὴν γεγράψαι· ὃν οὐκ ὀκνοῦσί τινες ἀποφαίνειν μ Καλ-

stat. et cum illam interim accuſes, accuſationem tamen diſſimulas: hanc vero accuſas, qua iuſiurandum exegimus. atqui ſi pacem vituperas, tu etiam ſocietatem decreuiſti. et Philippus, ſi qua in re vrbem decipiebat, propterea mentiebatur, vt eam conſequeretur pacem, quae e re ſua eſſet. haec igitur ratio prioris legationis fuit: posterior autem, rebus iam confectis facta est. quae igitur in ea fraudes fuerunt? nam quantus iste ſit impostor, ex eius oratione colligitur. ait, me noctu per Lydiam amnem celoce ad Philippum traieciſſe, et literas quae huc miſſae ſunt, Philippo ſcripſiſſe. nam Leosthenem, qui propter calumniatores vrbe exſulet, non ſatis habuiſſe dexteritatis ad ſcri-

 bendas

λίσχλον τὸν Αφιδναῖον, τῶν ἄλλων μάλισα εἰπεῖν δυώαδ. εἰ δ' αὐτὸς ὁ Φίλιππ@, ωερὶς ὃν ἀντειπεῖν Δημοσθένης ὑωὲρ ὑμῶν οὐκ ἠδυνήθη. εἰ δ' ὁ Βυζάντι@ Πύθων, ἄνθρωπος ἐπὶ τῷ γεάφειν μέγα φρονῶν, ἀλλ', ὡς ἔοικε, τὸ ωεᾶγμα ἐμοὶ ωεοσεδεῖτο. ϛ λέγεις μὴ, ὅτι Φιλίωπῳ μεθ' ἡμέρην ωολλάκις μόν@ μόνῳ διελεγόμην, αἰτιᾷ ἢ ἐωλεῖν με νύκλωρ κ᾽ τὸν ωοταμόν. ἔτω νυκλερινῆς ἐπισολῆς τὸ ωεᾶγμα ἐδεῖτο. ὅτι δ' ἐδὲν ἀληθὲς λέγεις, ἥκυσι μὴ μαρλυρήσονλες, μεθ' ὧν σωεσίτην, Αγλαοκρέων ὁ Τενέδι@, κ᾽ Ιατροκλῆς ὁ Πασιφῶντ@, μεθ' ὧν ἐξῆς ἅπανλα τὸν χρόνον τὰς νύκλας ἀνεπαυόμην, οἳ σωίσασιν ἐμοὶ μηδεμίαν ωώποτε ἀπ' αὐτῶν νύκτα ἀποκρυμμύω, μηδ' ἡμέρ@ νυκτός. ἄγομαι

bendas literas; quamuis ſint qui dicant, eum poſt Callistratum Aphidnaeum, omnivm fuiſſe eloquentiſſimum. neque ipſum Philippum, contra quem vos Demosthenes defendere non potuit. neque Byzantium Pythonem, hominem qui ſcribendi artem laudi ſibi ducit, ſed mea ſcilicet opera ad rem conficiendam fuiſſe opus. alias dicis, me ſaepe interdiu ſolum cum ſolo Philippo eſſe collocutum, alias criminaris, me noctu fluuium traieciſſe. vſque adeo nocturnis literis fuit opus. te autem nihil dicere veri, adſunt qui teſtentur, ii cum quibus victu communi ſum vſus, Aglaocreo Tenedius, et Iatrocles Paſiphontis filius, cum quibus omni tempore continenter ſingulis noctibus dormiui, qui conſcii ſunt, me nullam vnquam noctem, aut noctis partem

δὲ καὶ τοὺς οἰκέτας, καὶ προσδίδομεν εἰς βάσανον, καὶ τὸν μὲν λόγον, εἰ συγχωρήσοι ὁ κατήγορος, καταλύω. παρέσται δὴ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ ἐναντίον ὑμῶν, ἂν κελεύητε. ἐνδέχεται τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας ταῦτα περᾶξαι. πρὸς ἕνδεκα γὰρ ἀμφορέας ἐν διαμεμετρημένῃ τῇ ἡμέρᾳ κείνομαι. κἂν φῶσιν ἀποκοιλόν με τυτωνὶ πώποτε τῶν συνόντων βασανιζόμενοι γεγονέναι, μὴ φείσησθέ μου, ὦ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐξαναστῶτες ἀποκτείνατε. ἐὰν δ' ἐξελεγχθῇς ψευδόμενος, Δημόσθενες, τοιαύτην δίκην δός· ὁμολόγησον ἀνδράγυνος εἶναι, καὶ μὴ ἐλεύθερος, ἐναντίον τούτων. κάλει μοι τοὺς οἰκέτας δεῦρο ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ τὴν τῶν συμπρέσβεων ἀναγίνωσκε μαρτυρίαν. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ. ἐπειδὴ τοίνυν ὁ δέ-

tem a se abfuisse. adducimus etiam famulos, et ad quaestionem damus, ac orationem, si concesserit accusator, omitto. adesto autem carnifex iam, et coram vobis torqueat, si iusseritis. satis adhuc diei reliquum est ad haec peragenda. nam distributo diei tempore, ad vndecim aquae amphoras accusor. quod si in quaestione dixerint, me vnquam ab his conuictoribus vllam noctem abfuisse, ne parcitote mihi, Athenienses, sed surgite, meque occiditote. sin tu, Demosthenes, mendacii conuictus fueris, has dato poenas: confitere coram his, te semiuirum esse, et non ingenuum. accerse mihi seruos huc ad tribunal, et collegarum recita testimonium. TESTIMONIVM. PROVOCATIO. quando autem provocationem repudiat, neque se commissurum, ait, vt man-

χεῖ τιὼ πεῴκλησιν, ὠῆ ἂν φησιν ἐπὶ βασιλέως ἀνδεαπόδων ψεύδη, λάβε μοι τιὼ ἐπιστολιὼ ταύτιω, ἣν ὁ Φίλιππος ἔπεμψε. δῆλον γὰῤ, ὅτι τὰ μεγάλα τιὼ πόλιν παραλογίζεῖ, εἰ ἦν ὑηρυπνῶμφ γεῴφοντες. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. ἀκούσαιε, ὦ Αθηναῖοι, ὅτι τὸς ὅρκους ἀπέδωκα, φησὶ, τοῖς ὑμετέροις πρέσβεσι, ὑ τῶν συμμάχων ἑαυτῶ τὸς ὠνομασμένους κατ' ὄνομα γέγεαφα, ὑ αὐτὸς, ὑ τὰς πόλεις αὐτῶν, τὸς δ' ὑστερήσαντας τῶν συμμάχων, ἀποστελεῖν φησι πεῤὸς ὑμᾶς. ταῦτ' οὖν οὐκ ἂν οἴεσθε δικαίως γεάψαι Φίλιππον μεθ' ἡμέεαν ἄνθ' ἐμοῦ; ἀλλ' ἔμοιγε νὴ τὸς θεὸς ὑτοσὶ δοκεῖ τῶτο μόνον λογίζεσθαι, ὅπως μεταξὺ λέγων δόξει πονηεόταλος τῶν Ἑλλήνων εἶναι, ὑδὲ μικεὸν φεοντίζῃ.

cipiorum quaestio fraudi ſibi ſit, cape has literas, quas Philippus miſit. vnde constet, eum magnis in rebus decipere ciuitatem, vt ob eas literas ſcribendas fuerit nobis lucubrandum, LITERAE. audite, Athenienſes, ait, ſe dediſſe iuſiurandum vestris legatis, et ſocios ſuos qui adfuerint, nominatim cum ipſos, tum vtbis eorum inſcripſiſſe, eos vero ſocios qui non adfuerint, pollicetur ſe miſſurum eſſe. haec ergo putatis Philippum non interdiu ſcribere potuiſſe ſine me? ſed ita me dii ament, isti non aliud curae eſſe apparet, niſi vt interim dum verba facit, eloquentiae gloriam conſequatur: an vero paulo post omnium Graecorum improbiſſimus ſit perhibendus, pro nihilo putare.

§. 18.

ιη. Τί γὰρ ἂν τις τοιούτῳ πιστεύσειεν ἀνθρώπῳ, ὃς ἐγκεχείρηκε λέγειν, ὡς Φίλιππος ὑπὸ τοῖς αὑτοῦ σφετηγήμασιν, ἀλλὰ ταῖς ἐμαῖς δημηγορίαις εἴσω Πυλῶν παρῆλθε; καὶ λογισμόν τινα ἡμερῶν συνειθμεῖτο πρὸς ὑμᾶς, ἐν αἷς ἐγὼ μὲν ἀπήγγελλον τὴν πρεσβείαν, ὁ δ' ὢν Φαλαίκου καὶ Φωκέων τυράννων δημοκήρυκες, τἀνθένδε ἐκεῖσε διήγγελλον, πιστεύσαντες δὲ οἱ Φωκεῖς ἐμοὶ, εἴσω Πυλῶν αὐτὸν παρεδέξαντο, καὶ τὰς πόλεις τὰς αὑτῶν παρέδοσαν. ταῦτα μὲν οὖν ὁ κατήγορος μεμηχάνηται, τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διεφθάρη πράγματα, πρῶτον μὲν, διὰ τὴν τύχην, ἣ πάντων ἐστὶ κυρία, ἔπειτα διὰ τὸ μῆκος καὶ χρόνου, καὶ τὸν δεκαετῆ πόλεμον· τὸ γὰρ αὐτὸ ἤυξησέ τε τῶν ἐν Φωκεῦσι τυράννων τὰ πράγματα, καὶ κάθειλε, κατέσπασαν μὲν γὰρ εἰς τὴν ἀρχὴν,

§. 18. Quid enim tali homini quiſquam credat, qui dicere non veritus est, Philippum non ſuis auſpiciis, ſed meis concionibus intra Pylas penetraſſe? atque etiam numerum dierum iniit apud vos, intra quos ego legationem renunciarim, et Phalaeci, Phocenſium tyranni, publici caduceatores decreta nostra illuc renunciarint, et Phocenſes me freti, illum intra Pylas receperint, atque vrbis ſuas ei tradiderint. et haec quidem commentus est accuſator, res autem Phocenſium interierunt, primum per fortunam, quae omnibus dominatur, deinde propter ſpacium temporis et decennale bellum (eadem enim res Phocenſium tyrannorum opes et auxit, et deſtruxit, nam imperium ſuſceperunt,

τολμήσαντες τῶν ἱερῶν χρημάτων ἅψασθαι, καὶ διὰ ξένων τὰς πολιτείας μετέσησαν, καταλύσησαν δ' ἀπορία χρημάτων, ἐπειδὴ καταμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα· τέτον δ' αὐτὸς καθεῖλεν ἡ τοῖς ἀπορωμένοις στρατοπέδοις συνήθως ἀκολουθοῦσα σάσις, τέταρτον δ' ἡ Φαλαίκε περὶ τῶν μελλόντων ἔστεως πραγμάτων ἄγνοια. ἡ μὲν γὰρ Θετταλῶν, ὡς Φιλίππε στρατιὰ πρόθυλος ἦν, οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ πρότερον εἰρήνην ἢ τὴν πρὸς ὑμᾶς εἰρήνην γενέσθαι, πρέσβεις πρὸς ὑμᾶς ἦλθον ὑπὲρ Φωκέων, βοηθεῖν αὐτοῖς κελεύοντες, καὶ ἐπαγγελλόμενοι παραδώσειν Αλπωνὸν, καὶ Θρόνιον, καὶ Νίκαιαν, τὰ τῶν παρόδων τῶν εἰς Πύλας χωρία κύρια. ψηφισαμένων δ' ὑμῶν παραδοῦναι Προξένῳ τῷ στρατηγῷ τὰς Φωκέας

perunt, cum ausi essent sacram pecuniam inuadere, et peregrinorum militum opera respublicas mutassent, tandem interierunt inopia pecuniae, cum eam omnem in stipendia militum erogassent) tertio loco eos euertit seditio, quae exercitus penuria laborantis familiariter comitari solet, quarto loco, Phalaeci futurarum rerum ignoratio. nam Thessalorum quidem et Philippi exercitus in conspectu erat, non multo autem ante quam pax vobiscum iniretur, legati Phocensium ad vos venerant, auxilia petentes, et vobis se tradituros pollicentes Alponum, Thronium, et Nicaeam, quae loca transitu Pylarum potiuntur. cum vero vos decreuissetis, et loca Proxeno duci vestro a Phocensibus tradenda esse, ea quin-

ταῦτα τὰ χωρία, καὶ πεντήκοντα πληρῶν τριήρεις, καὶ τοὺς μέχρι τριάκοντα ἔτη γεγονότας ἐξιέναι, ἀντὶ τοῦ παραδοῦναι τὰ χωρία Πρόξενῳ, ἔδησαν ⟨ὑ⟩ τύραννοι τοὺς πρέσβεις τοὺς ἐπαγγειλαμένους ὑμῖν παραδοῦναι τὰ φυλακτήρια, καὶ τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυστηριώτιδας σπονδὰς ἀπαγγέλλουσι μόνοι τῶν Ἑλλήνων Φωκεῖς οὐκ ἐπείσανθ. καὶ πάλιν Ἀρχιδάμου τοῦ Λάκωνος παραλαμβάνειν ὄντος ἑτοίμους τὰ χωρία, καὶ φυλάττειν, οὐκ ἐπείσθησαν, ἀλλ' ἀπεκρίναντο ἀυτῷ, τὰς Σπάρτης δεινὰ δεδιέναι, καὶ μὴ τὰ παρ' αὐτοῖς. καὶταῦθα οὔπω διελέλυσθε Φιλίππῳ, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ περί τε τῆς εἰρήνης ἐβουλεύεσθε, καὶ τῆς ἁπτολῆς ἠκούετε τῆς Προξένου, ὅτι Φωκεῖς οὐ παραδεδώκασιν αὐτῷ τὰ χωρία, καὶ

quinquaginta triremis complendas, et iis qui intra trigesimum aetatis annum essent, in aciem exeundum, tyranni ea loca Proxeno adeo non tradiderunt, vt legatos, qui se arcis illas vobis tradituros promiserant, in vincula coniecerint, et cum faecialibus, qui arcana illa foedera annunciabant, soli Graecorum Phocenses foedus non percusserint. deinde cum Archidamus Laco paratus esset loca illa accipere, ac tueri, non assensserunt, sed ei responderunt, se Spartae magis quam suis rebus diffidere. eo autem tempore, nondum inter vos et Philippum conuenerat, sed eodem die et de pace deliberabatis, et Proxeni literas audiebatis, quibus significabatur, Phocensis loca illa non tradidisse,

ὁ τὰ μυστήρια ἀπαγγέλλοντες μόνους τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπέφηναν Φωκέας ἐδεδεγμένους τὰς σπονδάς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δοῦλον ἐλευθέρους πρέσβεις δεδηκότας. ὅτι ἢ ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τοὺς σπονδοφόρους, καὶ τοὺς ἅμα Προξένου στρατηγῶ πρεσβεύσαντας εἰς Φωκέας, Καλλιστράτην καὶ Μεταγένη. καὶ τῆς ἐπιστολῆς ἀκούσατε τοῦ Προξένου. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. ἀκούετε, ὦ Ἀθηναῖοι, τῶν χρόνων ἀναγιγνωσκομένων ἐκ τῶν δημοσίων γραμμάτων, καὶ τῶν μαρτύρων ὑμῖν παρεστηκότων, ὅτι πρὶν ἐμὲ χειροτονηθῆναι πρεσβευτήν, Φάλαικος ὁ τῶν Φωκέων τύραννος, ὑμῖν μὲν καὶ Λακεδαιμονίοις ἀπίστει, Φιλίππῳ δ' ἐπίστευεν. ἀλλ' ἆρα μόνος τὸ συμβησόμενον ἠγνόει; ὑμεῖς δ' αὐτοὶ δημοσίᾳ πῶς διέκειθε; ἆ πάντες

diſſe, et ii qui arcana ſacra annunciant, indicabant, ſolos inter ceteros Graecos Phocenſis foedus non admiſiſſe, ſed legatos qui huc profecti eſſent, in vincula conieciſſe. quae vt vere a me dici conſtet, accerſe foecialis, et Callistratem ac Metagenem, quos Proxenus ad Phocenſis legatos miſit. audite item literas Proxeni. LITERAE. auditis, Athenienſes, vna etiam tempora recitari ex publicis monumentis, testis quoque dixiſſe, priuſquam ego legatus crearer, Phalaecum, Phocenſium tyrannum, nobis et Lacedaemoniis diffiſum, Philippo credidiſſe. nunquid vero iste ſolus, quid euenturum eſſet, ignorabat? imo vos ipſi publice quomodo affecti fuistis? nonne omnes exſpectabatis, fore,

vt

προεδοκᾶτε Φίλιππον ταπεινώσειν Θηβαίους, ὁρῶντα αὐτῶν τὴν θρασύτητα, καὶ τῷ μὴ βέλεσι δυνάμιν ἀνθρώπων ἀπίστων ἐπασκῆσαι; Λακεδαιμόνιοι δ' οὐ μεθ' ὑμῶν τἀναντία Θηβαίοις ἐπρέσβευον, καὶ τελευτῶντες προέκρουον φανερῶς ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ διαπειλοῦντο τοῖς τῶν Θηβαίων πρέσβεσιν; αὐτοὶ δ' οὐκ ἠπόρουν, καὶ ἐφοβοῦντο ⓐ τῶν Θηβαίων πρέσβεις; Θετταλοὶ δ' ὑ καταγέλων τῶν ἄλλων, ὑπὲρ αὐτῶν φάσκοντες τὴν σφαλεῖαν εἶναι; τῶν δ' ἑταίρων τινες τῶν Φιλίππου, ὑ διαῤῥήδην πρός τινας ὑμῶν ἔλεγον, ὅτι τὰς ἐν Βοιωτοῖς πόλεις καθιεῖ Φίλιππος; Θηβαῖοι δ' οὐκ ἐξελήλυθεσαν παυδημεὶ, ἀπιστοῦντες τοῖς πράγμασιν; ὑμῖν δ', ταῦθ' ὁρῶν οὐκ ἔπεμψεν ἀπιστολὴν ὁ Φίλιππος, ἐξιέναι κελεύων πάσῃ

vt Philippus Thebanos opprimeret, quippe quorum et audaciam videret, et perfidorum hominum potentiam augeri nollet? nonne Lacedaemonii legati vna cum vestris, Thebanis refragabantur, ac tandem aperto odio eos in Macedonia lacessebant, et legatis illorum minitabantur? nonne vero ipsi aestuabant, et de sese pertimuerant legati Thebanorum? nonne Thessali ceteros deridebant, et sua causa illam expeditionem susceptam esse iactabant? nonne vero quidam amicorum Philippi aperte ad vestrum quosdam dicebant, Philippum Boeotias vrbis instauraturum esse? nonne Thebani omnis suas copias eduxerunt, diffisi rebus suis? nonne Philippus ea cum videret, vos per literas cum

ὃ τὰ μυστήρια ἀπαγγέλλοντες μόνους τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπέφηναν Φωκέας· ὃ δεδεγμένους τὰς σπονδὰς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δοῦλους ἐλευθέρους πρέσβεις δεδηκότας. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τοὺς σπονδοφόρους, καὶ τοὺς περὶ Προξένου στρατηγῶν πρεσβεύσαντας εἰς Φωκέας, Καλλιστράτην καὶ Μεταγένη. καὶ τῆς ἐπιστολῆς ἀκούσατε τοῦ Προξένου. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. ἀκούετε, ὦ Ἀθηναῖοι, τῶν χρόνων περιλειπομένων ἐκ τῶν δημοσίων γραμμάτων, καὶ τῶν μαρτύρων ἡμῖν παρεστηκότων, ὅτι πρὶν ἐμὲ χειροτονηθῆναι πρεσβευτὴν, Φάλαικος ὁ τῶν Φωκέων τύραννος, ἡμῖν μὲν καὶ Λακεδαιμονίοις ἠπίστει, Φιλίππῳ δ' ἐπίστευεν. ἀλλ' οὗτος μόνος τὸ συμβησόμενον ἠγνόει; ὑμεῖς δ' αὐτοὶ δημοσίᾳ πῶς διέκειστε; ὃ πάντες

diſſe, et ii qui arcana ſacra annunciant, indicabant, ſolos inter ceteros Graecos Phocenſis foedus non admiſiſſe, ſed legatos qui huc profecti eſſent, in vincula coniecisſe. quae vt vere a me dici conſtet, accerſe foecialis, et Callistratem ac Metagenem, quos Proxenus ad Phocenſis legatos miſit. audite item literas Proxeni. LITERAE. auditis, Athenienſes, vna etiam tempora recitari ex publicis monumentis, testis quoque dixiſſe, priuſquam ego legatus crearer, Phalaecum, Phocenſium tyrannum, nobis et Lacedaemoniis diffiſum, Philippo credidiſſe. nunquid vero iste ſolus, quid euenturum eſſet, ignorabat? imo vos ipſi publice quomodo affecti fuistis? nonne omnes exſpectabatis, fore,

vt

πρεσβεσθαι Φίλιππον ταπεινώσειν Θηβαίους, ὁρωντα αὐτῶν τὴν θρασύτητα, καὶ τῷ μὴ βέλεσι δυνάμιν ἀνθρώπων ἀπίστων ἐπασκῆσαι; Λακεδαιμόνιοι ἦ οὐ μεθ' ἡμῶν τἀναντία Θηβαίοις ἐπρέσβευον, καὶ τελευτῶντες πρέσβυν φανερῶς ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ διαπειλοῦν τοῖς τῶν Θηβαίων πρέσβεσιν; αὐτοὶ ἦ οὐκ ἠπόρουν, καὶ ἐφοβοῦντο ⟨ὑπὸ⟩ τῶν Θηβαίων πρέσβεις; Θετταλοὶ ἦ δὲ καλεγέλων τὸν ἄλλων, ὑπὲρ αὐτῶν φάσκοντες τὴν σφαλείαν εἶναι; τῶν δ' ἑταίρων τινες τῶν Φιλίππου, δὲ διαῤῥήδην πρός τινας ὑμῶν ἔλεγον, ὅτι τὰς ἐν Βοιωτοῖς πόλεις καθιεῖ Φίλιππος; Θηβαῖοι δ' οὐκ ἐξελήλυθεσαν πανδημεὶ, ἀπιστοῦντες τοῖς πράγμασιν; ὑμῖν ἦ, ταῦθ' ὁρῶν οὐκ ἔπεμψεν ἄπρολὴν ὁ Φίλιππος, ἐξιέναι κελεύων πάσῃ

vt Philippus Thebanos opprimeret, quippe quorum et audaciam videret, et perfidorum hominum potentiam augeri nollet? nonne Lacedaemonii legati vna cum vestris, Thebanis refragabantur, ac tandem aperto odio eos in Macedonia lacessebant, et legatis illorum minitabantur? nonne vero ipsi aestuabant, et de sese pertimuerant legati Thebanorum? nonne Thessali ceteros deridebant, et sua causa illam expeditionem susceptam esse iactabant? nonne vero quidam amicorum Philippi aperte ad vestrum quosdam dicebant, Philippum Boeotias vrbis instauraturum esse? nonne Thebani omnis suas copias eduxerunt, diffisi rebus suis? nonne Philippus ea cum videret, vos per literas cum

τῇ δυνάμει, βοηθήσοντας τοῖς δικαίοις; ④ ἦ νυνὶ πολεμικοὶ, ⓒ τὴν εἰρήνην ἀνανδρίαν καλοῦντες, ὃ διεκώλυσαν ὑμᾶς ἐξελθεῖν, εἰρήνης καὶ συμμαχίας ὑμῖν γεγενημένης, δεδιέναι φάσκοντες, μὴ τοὺς στρατιώτας ὑμῶν ὁμήρους λάβῃ Φίλιππος; πότερον ἂν ἐγὼ τοὺς προγόνους ἐκώλυσα τὸν δῆμον μιμεῖσθαι, ἢ σὺ, καὶ ④ μὴ σὺν συνεσπκότες ἐπὶ τὰ κοινά; καὶ πότερον ἦν ἀσφαλεστέρα, ⓒ καλλίων Ἀθηναίοις ἡ ἔξοδος· ἡνίκα ἤκμαζον ἐν τῇ μανίᾳ Φωκεῖς, ἐπολέμουν δὲ Φιλίππῳ, εἶχον δὲ Ἀλπωνὸν, καὶ Νίκαιαν, μή πω παραδόντος Φιλίππου Μακεδόσι, τὰς σπονδὰς δὲ, οἷς ἐμέλλομεν βοηθεῖν, τὰς μυστηριώτιδας οὐκ ἐδέχοντο, Θηβαίους δ' ὄπισθεν καταλιπόμενοι, μεταπεμπομένου μὲν Φιλίππου, ὅρκων δ' ἡμῖν, καὶ συμμαχίας

omnibus copiis exire iubebat, pro aequitatis defenſione? nonne vero bellicoſi iſti, qui pacem ignauiam vocant, vos prohibuerunt ne exiretis, quod ſe vereri dicerent, ne pace et ſocietate facta, Philippus milites veſtros obſides caperet? vtrum igitur ego prohibui maiores imitari, an tu, et ii qui tecum contra rempublicam conſpirarunt? vtra porro expeditio tutior fuit, et honeſtior Athenienſibus? eane, cum Phocenſium furor viribus adhuc ſuſtentaretur: cum Philippo reſiſterent, cum Alponum et Nicaeam tenerent, nec dum ea loca Philippus Macedonibus tradidiſſet: cum foedus, ex quo eis ſuppetias ituri eramus, atque arcana ſacra repudiaſſent: cum Thebanos a tergo reliquiſſemus: cum a Philippo accerſeremur, iureiurando et ſocietate cum

eo

γεγωνημένης, Θετταλῶν δὲ, καὶ τῶν ἄλλων Αμφικτυόνων στρατευόντων; οὐ πολλῷ καλλίων ἦν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, ἐν ᾧ διὰ τὴν σὴν ἀνανδρίαν, καὶ ἅμα φθόνον, ἐσκευαγώγησαν ἐκ τῶν ἀγρῶν Αθηναῖοι, πρεσβεύοντος ἐμοῦ τὴν τρίτην ἤδη πρεσβείαν ἐπὶ τὸ κοινὸν τῶν Αμφικτυόνων, ἐφ' ἣν τολμᾷς με λέγειν, ὡς ὑ χειροτονηθεὶς ᾠχόμην, ἐχθρὸς δ' ὢν ὅπως καὶ πήμερον τεθέληκάς με εἰσαγγεῖλαι παραπρεσβεύσασθαι. οὐ γὰρ δὴ φθονεῖς γέ μοι τῷ εἰς τὸ σῶμα πεπραγμένων. τοιγάρτοι Θηβαίων μὲν παρακαθημένων, καὶ δεομένων, τὰ δ' ἡμετέρας πόλεως διὰ σὲ τεθορυβημένης, καὶ τῶν Αθηναίων ὁπλιτῶν ὑ παρόντων, Θετταλῶν ἅ Θηβαίοις προσθεμένων, διὰ τὴν ὑμετέραν ἀβουλίαν, καὶ τὴν πρὸς Φωκέας ἔχθραν, ἣ προϋπῆρχε Θεσ-

eo nobis intercedente: cum Theſſali et ceteri Amphictyones militarent? nonne haec occaſio longe fuit honeſtior illa, qua propter et ignauiam et inuidentiam tuam Athenienſes ſuppellectilia ex agris in vrbem conuexerunt, cum ego iam tertiam legationem obirem apud concilium Amphictyonum, quam tu me obiviſſe non delectum, dicere non dubitas: et tamen cum inimicus mihi ſis, hactenus nunquam auſus es me falſae legationis accuſare. neque enim ſcilicet eas mihi mulctas invides, quae corpore ſunt luendae. itaque cum Thebani aſſiderent, atque orarent, cum noſtra vrbs propter te perturbata eſſet, cum Athenienſes legiones non adeſſent, cum Theſſali ſe cum Thebanis coniunxiſſent, propter veſtram temeritatem, atque odium Phocenſium,

ταλῆς ἐκ παλαιῶν χρόνων, ὅτε αὐτῶν τοὺς ὁμήρους λαβόντες Φωκεῖς κατελόησαν, Φαλαίκᾳ ὃ, πρὶν ἐμὲ ἐλθεῖν, καὶ Στέφωνα, καὶ Δέρκυλλον, καὶ τοὺς εἰς Ἀμφικτύονας πρέσβεις, ἀπελελυθότα ὑποσπόνδα, Ὀρχομενίων δὲ φοβούντων, καὶ σπονδὰς τοῖς σώμασιν αἰτησάντων, ὥστε ἀπελθεῖν ἐκ τῆς Βοιωτίας, παρεσκευότων μὲν τῶν Θηβαίων πρέσβεων, ὑπολειπομένης δ' ἔχθρας φανερᾶς Φιλίππῳ πρὸς Θηβαίους, καὶ Θετταλούς, τότε ἀπώλοντο αἱ πράξεις, οὐ δι' ἐμὲ, ἀλλὰ διὰ τὴν σὴν προδοσίαν, καὶ τὴν πρὸς Θηβαίους προξενίαν. μεγάλα δ' οἶμαι τούτων ἐγὼ σημεῖα ἐπιδείξειν. εἰ γάρ τι τούτων ἀληθὲς ἦν, ὧν σὺ λέγεις, κατηγόρουν ἄν μου Βοιωτοὶ, καὶ Φωκέων οἱ φεύγοντες, ὧν τοὺς μὲν ἐξεβεβλήκειν, τοὺς

censium, quod ab antiquis temporibus in eos gerebant, quod Phocenses eorum obsides acceptos trucidassent, cum Phalaecus ante meum, Stephani, Dercylli, ceterorumque legatorum, qui ad Amphictyonas missi erant, reditum per inducias dimissus esset, cum Orchomenii metu perterriti, salute corporibus suis pacta, polliciti essent, se Boeotia excessuros, cum Thebanorum legati astarent, cum aperte inimicitiae Philippi erga Thebanos et Thessalos restarent, tum res perierunt, non propter me, sed per tuam proditionem, et amicitiam cum Thebanis. harum ego rerum me magna argumenta prolaturum arbitror. nam si quid eorum quae tu dicis, verum esset, Boeotii et Phocensium exsules me accusarent: quorum alios eiecissem, alios

ab

δ' ἐκώλυσα καλεῖθαι. νυνὶ δ' οὐχὶ τὰ συμβάντα λογιζόμενοι, ἀλλὰ τὴν εὔνοιαν τὴν ἐμὴν ἀποδεχόμενοι, συλλεγέντες καὶ φεύγοντες Βοιωτῶν, ἱκέται μοι σωτῆρες. ἥκουσι δ' ἀπὸ τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων πρέσβεις, οὓς ἐγὼ τὴν τρίτην πρεσβείαν ὑπὲρ τοὺς Ἀμφικτύονας πρεσβεύων ἔσωσα, Οἰταίων ἐγχειρούντων λέγειν, ὡς δεῖ τοὺς ἡβῶντας ὠθεῖν κατὰ κρημνοῦ, καὶ παράγαγον εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας, ὥστε ἀπολογίας τυχεῖν. ὁ μὲν γὰρ Φάλαικος τύραννος ὑπόσπονδος ἀφεῖτο, καὶ οἱ δικαίτιοι ἀποθνήσκειν ἔμελλον, σωτῆρες δέ μου διεσώθησαν. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι Μνάσωνα τὸν Φωκέα, καὶ τοὺς συμπρέσβεις, καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν Βοιωτῶν φυγῆς ἱκεσίους. ἀνάβητε δεῦρο Λίπαρε, καὶ Πυθίων, καὶ τὴν

ab exſilio reuocari prohibuiſſem. nunc non euentu conſiderato, ſed ſtudio meo comprobato, Boeotiorum exſulum concilium aduocatos mihi creauit. adſunt et e Phocenſium vrbibus legati, quos ego tertia ad Amphictyonas legatione conſeruaui, cum Oetaei cenſerent, puberes de rube praecipitandos eſſe, atque ad Amphictyonas adduxi, vt eis dicendi pro ſe potestas daretur. nam Phalaecus tyrannus certis condicionibus dimiſſus erat, hominibus autem inſontibus exitium imminebat, qui me patrocinante ſunt conſeruati. vt autem vera me dicere conſtet, voca mihi Mnaſonem Phocenſem, eiuſque legationis collegas, et eos qui a Boeotio exſilio ſunt delecti. aſcendite huc Lipare et Pythio, eandemque ad vitae incolumitatem mihi gratiam referte, quam

αὐτὴν ἀπόδοτέ μοι χάριν εἰς τὴν τοῦ σώματος σωτηρίαν, ἣν πρὸς ἐγὼ ὑμῖν. ΣΥΝΗΓΟΡΙΑ ΒΟΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ. πῶς ἂν οὖν οὐκ ἂν δεινὰ πάθοιμι, εἰ κατηγορήσαντος μὲν Δημοσθένους τοῦ Θηβαίων προξένου, καὶ πονηροτάτου τῶν Ἑλλήνων, συναγορευόντων δέ μοι Φωκέων, καὶ Βοιωτῶν, ἁλοίην;

ιθ. Ἐτόλμησε δ' εἰπεῖν, ὡς ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις προσέπταικα. φησὶ γάρ με εἰπεῖν, ὅτ' ἐκεῖνον Τίμαρχον, ὅτι πάντες κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς πορνείας φήμην παρειλήφασι, τὸν δ' Ἡσίοδον ποιητὴν ἀγαθὸν ὄντα, λέγειν,

Φήμη δ' ἥ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἥν τινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσι, θεὸς νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

τὴν δ' αὐτὴν ταύτην θεὸν ἥκειν νυνὶ κατηγο-

quam ego vobis contuli. ADVOCATIO BOEOTIORVM ET PHOCENSIVM. non vero inique mecum ageretur, si accusante me Demosthene, Thebanorum procuratore, ac Graecorum improbissimo, Phocensibus autem et Boeotiis mihi patrocinantibus, condemnarer?

§. 19. Ausus porro est dicere, meis ipsius verbis me conuinci. ait enim me dixisse, cum Timarchum accusarem, omnis impudicitiae famam de eo accepisse: Hesiodum autem praestantem poetam dicere,

Quam populi sermo celebrat creber, irrita nunquam
Fama cadit penitus, dea quaedam cum sit et ipsa.

eandem igitur deam nunc venire me accusatum; omnis enim

ρῆσαν ἐμοῦ· πάντας γὰρ λέγειν ὡς χρήματα ἔχω παρὰ Φιλίππου. εὖ δ' ἴστε, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅτι πλεῖον διαφέρει φήμη, καὶ συκοφαντία. φήμη μὲν γὰρ οὐ κοινωνεῖ διαβολῇ· διαβολὴ γάρ, ἀδελφόν ἐστι, καὶ συκοφαντία. διορίω δ' αὐτῶν ἑκάτερον σαφῶς. φήμη μέν ἐστιν, ὅταν τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν αὐτόματον ἐκ μηδεμιᾶς προφάσεως λέγῃ τινὰ ὡς γεγραμμένον πρᾶξιν· συκοφαντία δ' ἐστὶν, ὅταν πρὸς τοὺς πολλοὺς εἷς ἀνὴρ αἰτίαν ἐμβαλὼν, ἔντε ταῖς ἐκκλησίαις ἁπάσαις πρός τε τὴν βουλὴν διαβάλλῃ τινά. καὶ τῇ μὲν Φήμῃ δημοσίᾳ θύομεν, ὡς θεῷ· τῶν γὲ συκοφαντῶν, ὡς κακούργων δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα. μὴ δὴν συνάγε εἰς ταυτὸν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίστοις.

enim dicere, me pecuniam accepiſſe a Philippo. ſatis autem ſcitis, Athenienſes, inter famam et calumniam plurimum intereſſe. fama enim cum criminatione nihil habet commune: criminatio vero et calumnia germanae ſunt ſorores. quarum vtramque perſpicue definiam. fama est, cum multitudo ciuium vltro, nulla de cauſa, de re aliqua loquitur, quaſi facta ſit: calumnia vero est, cum vnus vir apud multos crimine coniecto, tam in concionibus omnibus quam apud ſenatum, aliquem criminatur. ac Famae quidem ſacra publice facimus, vt deae: de calumniatoribus autem, tanquam maleficis publice conqueri licet. noli igitur coniungere turpiſſima cum honeſtiſſimis.

§. 20.

κ. Επὶ πολλοῖς μὲν ἕν ἔγωγε τῶν κατηγορημένων ἠγανάκτησα, μάλιστα δ' ἡνίκα ἠτιᾶτο εἶναί με προδότην. ἅμα γὰρ ταῖς αἰτίαις ταύταις φανῆναί με δεῖ δεινὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἄσοφον, καὶ πολλοῖς ἑτέροις ἁμαρτήμασι πρότερον ἔνοχον. ἐγὼ μὲν οὖν ἐμοῦ βίον, καὶ τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης ὑμᾶς δοκιμαστὰς ἱκανοὺς εἶναι νομίζω· ἃ δ' ἐστὶ τοῖς μὲν πολλοῖς ἀστοῦσι, τοῖς δὲ χρησοῖς τὰς ψυχὰς μέγιστα, τούτων ὑμῖν τὰ πλεῖστα, καὶ καλῶς ἔχοντα ἐκ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν ἀναβιβῶμαι, ἵν' εἰδῆτε τὰς ἐμὰς προαιρέσεις, ἃς οἴκοι καταλιπὼν, εἰς Μακεδονίαν ἐπρέσβευσα. σὺ μὲν, ὦ Δημόσθενες, ταῦτα ἐπλάσω ἐπ' ἐμέ· ἐγὼ δ' ὡς ἐπαιδεύθην, καὶ δικαίως ἐξηγήσομαι. ὅτοσὶ μέν μοι ἐστὶ πατὴρ Ατρόμητος, χρεὸν πρεσβύτατος

§. 20. Ego vero, cum alia multa in accuſatione iniquo animo tuli, tum vero illud, quum me proditionis inſimulauit. nam vna cum his criminibus oſtendendum eſt, me eſſe ferum atque impium, et multis aliis criminibus olim conſtrictum. ſed ego vos meae vitae, ac quotidianae conſuetudinis idoneos exiſtimo cenſores: quae vero vulgo perſpici non poſſunt, hominibus vero animo liberali praeditis ſunt maxima, horum ego plurima quae recte ſe habent apud me, in conſpectum producam, vt ſciatis, quae pignora, cum hinc legatus irem in Macedoniam, post me reliquerim. tu quidem, Demosthenes, ista contra me commentus es: ego vero vt educatus ſim, vere exponam. hic pater

τῶν πολιτῶν· ἔτη γὰρ ἤδη βεβίωκεν ἐνενήκοντα καὶ τέτταρα. καὶ συμβέβηκεν αὐτῷ, νέῳ μὲν ὄντι, πρὶν τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι διὰ τὸν πόλεμον, ἀθλεῖν τῷ σώματι, ἐκπεσόντι δὲ ὑπὸ τῶν τριάκοντα, στρατεύεσθαι μὲν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀριστεύειν δ' ἐν τοῖς κινδύνοις, εἶναι δ' ἐκ φατρίας τὸ γένος, ἣ τῶν αὐτῶν βωμὸν Ἐτεοβουτάδαις μετέχει, ὅθεν ἡ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς πολιάδος ἐστὶν ἱέρεια, συγκατάγειν τὸν δῆμον, ὥσπερ καὶ ὀλίγῳ πρότερον εἶπον. ἐλευθέριος δέ μοι συμβέβηκεν εἶναι, καὶ τοὺς πρὸς μητρὸς ἅπαντας, ἣ νῦν ἐμοὶ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται, φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας, καὶ διαπορουμένη. καί τι, ὦ Δημόσθενες, ἡ μὲν ἐμὴ μήτηρ ἔφυγε μετὰ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἐκ τῶν τριάκοντα εἰς Κόρινθον, καὶ μετέσχε τῶν πολι-

pater meus est Atrometus, fere natu maximus omnium ciuium: annos enim iam vixit quatuor et nonaginta. accidit autem vt adolescens, ante rem familiarem bello amissam, pugilem ageret, post a xxx tyrannis eiectus, in Asia militaret, atque in praeliis victoriam cum laudis insignibus consequeretur. eius porro genus est ex ea curia, quae aras cum Eteobutadis communis habet, vnde Mineruae vrbanae sacrificula deligitur. ad haec, vt paulo prius etiam dixi, populi in patriam reducendi adiutor fuit. praeterea, materni cognati mei omnes ingenui sunt, quae mihi nunc ob oculos versatur, sollicita de salute mea, et inops consilii. enimuero, Demosthenes, mater mea cum suo marito Co-

 rinthum

λικῶν κακῶν. σὺ ὃ ἀμφισβητῶν ἀνὴρ εἶναι· ἢ γὰρ ἂν ἀμφισβητήσαιμι εἰπεῖν, ὡς ἀνὴρ εἶ· ἐνεγεάφης λειποταξίου, ἢ τὸν γραψάμενον Νικόδημον τὸν Αφιδναιον χρήμασι πείσας, ἐσώθης, ὃν ὕστερον μετ' Αεισάρχου συναπέκτεινας, καὶ ὁ καθαρὸς ὢν τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλεις. Φιλοχάρης δ' ὅτοσι, ὁ πρεσβύτατος ἀδελφὸς ἡμῶν, οὐκ ἀγωγεῖς διατελῶν, ὡς σὺ βλασφημεῖς, ἔχων, ἀλλ' ἐν γυμνασίοις διατελέων, καὶ μετ' Ιφικράτους συνεστρατευμένος, ἐπ συνεχῶς ἔτος ἤδη τρίτον στρατηγῶν, ἥκει δεησόμενος ὑμῶν, ἐμὲ σῶσαι. Αφόβητος δ' ὅτοσι, ὁ νεώτατος ἀδελφὸς ἡμῶν, πεπρεσβευκὼς μὲν ὑπὲρ ὑμῶν ἀξίως τῆς πόλεως πρὸς τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, καλῶς ὃ καὶ δικαίως τῶν ὑμετέρων

rinthum abiit exſulatum ſub xxx tyrannis, et publicorum malorum particeps fuit. tu autem, qui te virum profiteris (valde enim dubito an vir ſis appellandus) inſcriptus es vt ordinum deſertor, et accuſatore Nicodemo Aphidnaeo pecunia placato euaſiſti, cuius postea Aristarcho adiutor fuisti occidendi, et cum manus caede inquinatas habeas, in forum irrumpis. Philochares porro frater meus, qui non degeneri studio occupatur, vt tu conuiciaris, ſed in gymnaſiis verſatur, et cum Iphicrate militauit, et tertium iam annum continenter est cum imperio, adest, oraturus vos, vti me conſeruetis. Aphobetus autem, frater noster natu minimus, legationem pro vobis apud regem Perſarum obiit,

προσόδων ὑπομεληθεὶς, ὅτε αὐτὸν ἐπὶ τιὼ κοινιὼ διοίκησιν εἵλεσθε, καὶ πεπαιδοποιημέν⊖ κ᾽ οὐ νόμοις, ἀλλ᾽ οὐ Κνωσίωνι τὴν ἑαυτῆ γυναῖκα προσκαλακλίνων, ὥσπερ σὺ, πάρεσι καλαφρονῶν τῶ σῶν λοιδορεμῶν. τὸ γὰρ ψεῦδὲς ὄνειδ⊖ οὐ περαιτέρω τ᾽ ἀκοῆς ἀφικνεῖται. ἐτόλμησας ὦ κ᾽ τῶ ἐμῶν κηδεσῶν εἰπεῖν, ὅτως ἀναιδὴς, κ᾽ πόῤῥωθεν ἀχάρις⊖ εἶ, ὃς Φιλόδημον τὸν Φίλωνος πατέρα κ᾽ Επικράτους, οὐκ ἀγαπᾷς, οὐδὲ προσκυνεῖς, δι᾽ ὃν εἰς οὐ δημότας ἐνεγράφης, ὡς ἴασιν ⑷ πρεσβύταῖ Παιωνιέων. ἐκπέπληγμαι ὦ, εἰ σὺ λοιδορεῖν Φίλωνα τολμᾷς, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ὑπεικεσάτοις Αθηναίων, οἳ δεῦρ⊖ εἰσεληλύθασι δικάζονῖες, ἕνεκα τ᾽ βελτίσ⊖ τῆς πόλεως, καὶ μᾶλλον προσέχ⊖σι τοῖς βίοις

obiit, pro dignitate ciuitatis, vestrosque reditus recte iusteque curauit, cum eum publicis vectigalibus praefecissetis, et legitimos liberos procreauit, non vt tu, suam vxorem Cnosioni ad stuprum obtulit, atque adstat, contemptis conuiciis tuis. falsum enim probrum vltra auris non penetrat. ausus etiam es in affinis meos dicere, adeo impudens es, et veteris beneficii immemor atque ingratus, qui Philodemum Philonis patrem, et Epicratis, non diligas et adores, cuius opera in municipes es inscriptus, vt e Paeanienſibus natu maximi meminerunt. itaque stupore quodam afficior, si tu Philoni conviciari audes, idque apud modestissimos Athenienſium, qui huc ingressi sunt, publici boni

ἡμῶν, ἢ τοῖς λόγοις. πότερα γὰρ ἂν οἴεσθε αὐτὸς εὔξασθαι μυρίους ὁπλίτας ὁμοίους Φίλωνι γενέσθαι, καὶ τὰ σώματα ὥσπερ διακειμένους, καὶ τὴν ψυχὴν ὥσπερ σώφρονας, ἢ τετρακισμυρίους κιναίδους, οἷός περ σύ; καὶ τὴν Ἐπικράτους εὐαγωγίαν, τοῦ Φίλωνος ἀδελφοῦ, ἐπιδωάγεις εἰς ὀνείδη. καὶ τίς αὐτὸν εἶδε ποτε ἀχημονήσαντα, ἢ μεθ' ἡμέραν, ὡς σὺ φῂς, ἐν τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἢ νύκτωρ; οὐ γὰρ ἂν τοῦτο γ' εἴποις, ὡς ἔλαθεν. οὐ γὰρ ἠγνοεῖτο. ἐμοὶ γάρ, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐκ τῆς Φιλοδήμου θυγατρὸς, καὶ Φίλωνος ἀδελφῆς, καὶ Ἐπικράτους, τρεῖς παῖδές εἰσι, μία μὲν θυγάτηρ, δύο δὲ υἱοί. οὓς ἐγὼ ἥκω μετὰ τῶν ἄλλων κομίζων, ἕνεκα ἐρωτήματος καὶ τεκμηρίου πρὸς σὲ διαδικασάς, ᾧ νῦν ἤδη χρήσομαι. ἐρωτῶ γὰρ, ὦ

causa ius dicturi, vitaſque noſtras ſpectant magis quam orationes. vtrum enim eos cenſes optare, vt decem millia militum exiſtant, qui ſint ſimiles Philonis, et corporibus ſic affecti, et animis ita modeſti: an vero tricies mille cinaedi, qualis tu es? atque etiam Epicratis tractabilitatem, fratris Philonis, loco probri commemoras. et quis eum vnquam vidit indecore ſe gerentem vel interdiu, vt tu ais, in celebritate Bacchanalium, vel noctu? neque enim dicere potes, eum latuiſſe. neque enim ignotus fuit. mihi vero, Athenienſes, ex Philodemi filia, Philonis et Epicratis ſorore, tres nati ſunt liberi, vna filia, et filii duo. quos ego cum ceteris affero, vnius interrogationis ergo, et argumenti apud iudices, quo nunc vtar. rogo enim vos, Athenienſes, num videar

Αθηναῖοι, εἰ δοκῶ ἂν ὑμῖν μετὰ τῆ πατρίδι, καὶ τῆ τῶν φίλων συνηθείᾳ, καὶ ἱερῶν, καὶ τάφων πατρῴων μετουσίᾳ, τούτους τοὺς πάντων ἀνθρώπων ἐμοὶ φιλτάτους γενέσθαι Φιλίππῳ, καὶ μείονος τὴν ἐκείνου φιλίαν ἢ τούτων σωτηρίας ποιήσασθαι. ποίᾳ κερδηθεὶς ἡδονῇ; ἢ τί πώποτε ἄχημον ἕνεκα χρημάτων πεφάξας; ἐγὼ μὲν ἡ Μακεδονία κακοὺς ἢ χρηστοὺς ποιεῖ, ἀλλ' ἡ φύσις. ἐγὼ δ' ἐσμὲν ἕτερόί τινες, ἥκοντες ἀπὸ τ πρεσβείας, ἀλλ' οἷους ἐξεπέμψατε. συμπέπλεγμαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ κατ' ὑπερβολὴν ἀνθρώπῳ γόητι, καὶ πονηρῷ, ὃς ἐγὼ δ' ἂν ἄκων ἀληθὲς ἐδὲν εἴποι, ἡγεῖται δ', ὅταν τι ψεύδηται, τῶν λόγων ὄρκος, καὶ τῶν ἀναισχύντων ὀφθαλμῶν. καὶ τὰ γεγραμμένα ἐ μόνον, ὡς ἔστι λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ φησι γενέ-

videar vobis vna cum patria et amicorum conſuetudine et ſacris, et patriorum monumentorum communione, hos omnium mortalium mihi chariſſimos prodidiſſe Philippo, et pluris feciſſe illorum amicitiam, quam ſalutem horum. qua victus voluptate? aut quod vnquam dedecus pecuniae cauſa in me ſuſcepi? neque enim Macedonia bonos aut malos facit, ſed ſuum quemque ingenium. neque alii ſumus a legatione reuerſi, ſed tales, qualis nos ablegastis. ſed implicatus ſum in republica cum mirifico praestigiatore, et inſigni praedito improbitate, qui nec inuitus veri quicquam dicat, cum autem mentitur, principatum orationis tenet iuſiurandum, nec impudentis eius oculos vester conſpectus pudefacit. neque vero quae facta ſint duntaxat ait, ſed et diem

ἀλλ, ἢ προσίθησι τινὸς ὄνομα πλασάμενος ὡς ἔτυχε παρὼν, μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας. ἐν δὲ εὐτυχοῦμεν ὑμεῖς μηδὲν ἀδικοῦντες, ὅτι πρὸς τῇ τεραστίᾳ ὕβρει, καὶ τῇ τῶν ὀνομάτων συνθέσει, νῦν καὶ ἔχει. σκέψασθε γὰρ ἀφροσύνῃ ἅμα, καὶ ἀπαιδευσίαν ἀνθρώπου, ὃς τοιοῦτον ἔπλασε τὸ πρὸς τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεῦδος κατ' ἐμοῦ, ἐφ' ᾧ μεταξὺ μοῦ λέγων ὑφ' ὑμῶν ἐξερρίφη. τὸν γὰρ πλεῖστον ἀφεστηκότα τῶν τοιούτων, πρὸς τοὺς εἰδότας διέβαλλε. σκέψασθε δή, ὡς πόρρωθεν ἐπὶ τὴν αἰτίαν ταύτην παρεσκευάζετο. ἔστι γάρ τις ἐπιδημῶν ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν Ἀριστοφάνης Ὀλυνθίος. τούτῳ συσταθεὶς ὑπό τινων, ὁ συκόφαντος, ὡς εἰπεῖν δοκεῖ, ὑπερεκθεραπεύσας αὐτὸν, καὶ προσαγαγόμενος, τοῦτον ἔπειθεν

diem quo facta esse ait, adiicit, et ficticium alicuius nomen adungit qui interfuerit, vt eos qui vera loquuntur imitetur. sed vna res nobis insontibus est praesidio, quod in istis morum praestigiis et compositione fabularum, mentem non habet. nam quanta sit hominis vaecordia, simul et insciticia, ex eo aestimate, quod eiusmodi mendacium contra me de Olynthia muliere commentus est, vt inter dicendum a vobis eiiceretur. eum enim, qui ab eiusmodi crimine remotissimus esset, apud eos qui vitam illius perspectam haberent, criminabatur. videte autem quam longe ante ad crimen istud se pararit. est quidam frequentare nostram vrbem solitus Aristophanes Olynthius. is cum isti a quibusdam esset commendatus, atque illud etiam adiectum esset,

dicendi

ἐμοῦ τὰ ψευδῆ καταμαρτυρεῖν πρὸς ὑμᾶς. κἂν παρελθὼν ἐθελήσῃ χειλιάσαι, καὶ λέγειν, ὡς εἰς οἰκείαν αὐτοῦ γυναῖκα, καὶ αἰχμάλωτον γεγυμνωμένην παρεφώνηκα, πεντακοσίας μὲν ἤδη δραχμὰς ὑπεσχνεῖτο αὐτῷ δώσειν, πεντακοσίας δ' ἑτέρας, ἐπειδὰν καταμαρτυρήσῃ. ὁ δ' αὐτῷ ἀπεκείνατο, ὡς αὐτὸς διηγεῖτο, ὅτι τῆς μὲν φυγῆς, καὶ τῆς παρούσης ἀπορίας ἑαυτῷ ὁ κακῶς, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστα σοχάζοιτο· ὃ δ' ἦν τούτου πλεῖον εἴη διημαρτηκώς. ὅθεν γὰρ ἂν τις τοῦτο παρᾶξαι. ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, αὐτὸν Αἰσχφῶντα μαρτυρήσοντα παρέξομαι. κάλει μοι Αἰσχφῶντα Ὀλύνθιον, καὶ τὴν μαρτυρίαν ἀναγίνωσκε, καὶ οὓς ἀκηκόοτας αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἐμὲ ἀγγείλαντας, Δερκύλλον Αὐτοκλέους Ἀγνούσιον, καὶ Αει-

dicendi esse peritum, hominem omni obsequiorum genere demereri studuit, atque adducere, vt falso me apud vos testimonio opprimeret. quod si progressus miserabili gestu, dicere vellet, me mulieri sibi cognatae et captiuae insultasse, statim ei se quingentas drachmas daturum pollicebatur, atque alias quingentas post dictum falsum testimonium. ille autem ei respondit, vt ipse narrabat, eum, quod ad exsilium attineret, atque inopiam qua vrgeretur, non mala, sed quam sagacissima coniectura esse vsum, sed ab ingenio suo longissime aberrasse. nihil enim eiusmodi se commissurum. vt autem vera me dicere constet, ipsum Aristophanem testem producam. accerse Aristophanem Olynthium, eiusque testimonium recita, eos item qui hoc ex illo audiuerunt, mihique

σείδην Εὐφιλήτου Κηφισιέα. ΜΑΡΤΥΡΙΑ. τῶν μὲν μαρτύρων διομνυμένων, καὶ μαρτυρούντων ἀκούετε, τὰς δ' ἀνοσίους τῶν λόγων ταύτας τέχνας, ἃς οὗτος τοῖς νέοις ἐπαγγέλλεται, καὶ κέχρηται νυνὶ κατ' ἐμοῦ, ἆρα μέμνησθε, ὡς ἐπιδακρύσας, καὶ τὴν Ελλάδα καταδυρόμενος, καὶ Σάτυρον τὸν κωμικὸν ὑποκριτὴν ἐπαινέσας, ὅτι ξένους τινὰς αὐτοῦ αἰχμαλώτους, σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργείῳ, καὶ δεδεμένους, εἶτα τὸν πότον ἐξήτησατο παρὰ τοῦ Φιλίππου, ταῦθ' ὑποθεὶς, ἐπεῖπεν, ἐνειαμένου ταύτην τὴν ὀξεῖαν, καὶ ἀνοσίαν φωνὴν, ὡς δεινόν, εἰ ὁ μὲν τοὺς Καρύωνας, καὶ Ξανθίας ὑποκρινόμενος, οὕτως εὐγνώμων, καὶ μεγαλόψυχός γε γνοίητο, ἐγὼ δ' ὁ

que nunciarunt, Dercyllum Autoclis F. Hagnuſium, et Aristidem Euphileti F. Cephiſienſem. TESTIMONIVM. testis iurantis et testificantis auditis, nefarias autem istas verborum technas, quas iste adoleſcentibus pollicetur, quibuſque nunc contra me est abuſus nunquid meministis, vt obortae ſint ei lacrymae, vt Graeciam deplorarit, vt Satyrum comicum histrionem laudaret, quod hoſpites quoſdam ſuos captiuos fodientis in Philippi vinea, et vinctos, in compotatione a Philippo impetraſſet: hoc fundamento iacto, adiecit, contenta acuta ista et nefaria voce, quam acerbum ſit, cum is qui Cariones et Xanthias repraeſentet, adeo generoſum et magnanimum ſe

τῆς μεγίστης πόλεως σύμβουλος, ὁ τὰς μυρίους Ἀρκάδων νουθετῶν, οὐ κατάσχοιμι τὴν ὕβριν, ἀλλὰ συλλαβεσμανθεὶς, ὅθ' ἡμᾶς εἱστία Ξενόδοκος τῶν ἑταίρων τις τοῦ Φιλίππου, ἕλκοιμι τῶν τριχῶν, καὶ λαβὼν ῥυτῆρα μαστιγοῖμι τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα; ὄκνω εἰ ὑμεῖς αὖπω ὑπεδύσαλε, ἢ Ἀριστοφάνης μοι συνεπεψύσαλο, ἐπ' αἰσχραῖς αἰτίαις ἀδίκως ἀπωλόμην ἄν. ἐάσελε δῆν αὐτὸν τοιοῦτον ἐμοὶ προστρόπαιον, μὴ γὰ δὴ τῆς πόλεως, ὥσε ἐν ὑμῖν ἀνασρέφεσθ; ἢ τὴν μὲν ἐκκλησίαν καθαίρελε, ἐν οἷς τοῖς ψηφίσμασι διὰ τοῦτο τὰς εὐχὰς ποιήσεσθε; καὶ σρατιὰν, ἢ πεζὴν, ἢ ναυλικὴν, ἐκπέμψελε; ἢ μὴν ὅγε Ἡσίοδος λέγ,

se praebuerit, me qui sim vrbi maximae a consiliis, qui illos x. m. Arcadas admoneam, petulantiam meam non coercuisse, sed calore euectum, cum nos quidam ex Philippi amicis Xenodocus, conuiuio excepisset, capillis traxisse, et loris arreptis captiuam mulierem flagellasse? igitur si vos ei credidissetis, et Aristophanes vna cum eo me per mendacium oppressisset, ob turpe crimen iure periissem. sinetis igitur eum qui talis sit meus malus genius (absit enim vt vobis sit) sinetis inquam, versari inter vos? ac concionem quidem lustrabitis, in decretis autem vota per istum facietis? et exercitum siue pedestrem siue naualem ablegabitis? atqui Hesiodus ait:

Πολλάκι τοι ξύμπασα πόλις κακῦ ἀνδρὸς ἀπούρα,
Οσσεν ἀλιτραίνῃ, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.

ἓν ὃ πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν ἔτι βούλομαι. εἰ γάρ τι τίς ἐστι κακία κατ' ἀνθρώπους, ἣν μὴ πρωτεύοντα πρὸ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην, θανάτου τιμῶμαι.

κα. Αλλ', οἶμαι, πολλὰ καὶ χαλεπὰ συνακολουθεῖ τῷ κινουμένῳ, καὶ μεταπαλεῖ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὁ κίνδυνος ἐπὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας λόγους, καὶ διαλογισμὸν παρίστησι, μή τι συνάλιπῃ τῶν κατηγορημένων. ὥστε ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἐμαυτὸν εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατηγορημένων ἀγαγεῖν βούλομαι. σκοπεῖτε γὰρ δὴ καθ' ἕκαστον, ὦ Αθηναῖοι.

Saepe viri gens tota luit ſcelus vnius atrox,
Qui praeceps agitur male ſani pectoris aestu.

vnum adhuc ſuperioribus adiiciam. nam ſi qua est in rebus humanis improbitas, cuius ego non principem eſſe Demosthenem demonstraro, mori non recuſo.

§. 21. Sed multis reus difficultatibus conflictatur, et animum ab ira periculum ad ſalutis reuocat defenſionem: ac diſpicere iubet, ne vllum accuſationis caput praetermiſerit. itaque ſimul et vobis et mihi, obiecta crimina in memoriam reuocabo. conſiderate igitur ſingula, Athenienſes, quo decreto ego ſcripto accuſer, aut qua lege abrogata

ποῖον ἐγὼ ψήφισμα γεγράψας κείνομαι, ἢ ποῖον νόμον λύσας, ἢ ποῖον ψεύδη κωλύσας, ἢ πίνας ὑπὲρ τῆς πόλεως συνθήκας ποιησάμηνος, ἢ τί τῶν δεδογμένων περὶ τῆς εἰρήνης ἀπαλείψας, ἢ τί τῶν δοξάντων ὑμῖν μὴ πεπραγμένων; οὐκ ἤρεσκέ τισι τῶν ῥητόρων ἡ εἰρήνη. ἔπειτα δ' τότε ἀντιλέγειν αὐτοὺς ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ νῦν ἐμὲ κρίνειν; ἐπλήτων γὰρ οἱ τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν ὑμετέρων εἰσφορῶν, καὶ τῶν δημοσίων πεπόδων. νυνὶ δ' πέπαυνται. εἰρήνη γὰρ ἀρχὴν δ' τέλος. ἔπειτα ⓐ μὲν οὐκ ἀδικούμενοι, ἀλλ' ἀδικοῦντες τὴν πόλιν, τιμωρήσονται τὸν πεπραγότα τὴν εἰρήνης, ⓑ δ' ὠφελούμενοι, τοὺς χρησίμους εἰς τὰ κοινὰ γινομένους ἐγκαταλείψετε;

κϐ. Συνῆδον δ' οὖν πασῶν Φιλίππῳ,

rogata, aut qua impedita quo minus perferretur, aut quibus pactionibus pro republica factis, aut quibus decretis de pace deletis, aut quibus quae vobis probata fuerunt, non adscriptis? non placebat pax quibusdam oratorum. nonne vero tum refragari, non nunc me accusare debuerunt? ditabantur quidam bello de vestris tributis et publicis vectigalibus. quorum messis nunc desiit. pax enim ocium non alit. ii ergo qui non laeduntur, sed laedunt rempublicam, pacis interpretem mulctabunt, vos vero qui fructum percipitis, eos qui vtilem reipublicae operam nauarunt, deseretis?

§. 22. Vna cum Philippo

καλεσκαμμένων τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων, ὡς φησιν ὁ κατήγορος. καὶ ποίῳ τεκμηρίῳ δύναιτ' ἄν τις σαφῶς τοῦτο ἐπιδεῖξαι; ἐκλήθην μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ξένια μετὰ τῶν συμπρέσβεων· ἦσαν δ' οἱ κλητοὶ, καὶ σωδειπνοῦντες, σὺν ταῖς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων πρεσβείαις, οὐκ ἐλάττους ἢ διακόσιοι. ἐν οἷς τούτοις, ὡς ἔοικεν, ἐγὼ διαφανὴς ἦν, οὐχ ὑποσιγῶν, ἀλλὰ συνάδων, ὥς φησι Δημοσθένης, ὅτ' αὐτὸς παρὼν, ὅτε τῶν ἐκεῖ παρόντων οὐδένα φθεγγόμενον μάρτυρα. ἓ τωγε δῆλον ἦν, εἰ μή γε, ὥσπερ ἐν τοῖς χορηγοῖς, πεφηδον; οὐκουν εἰ μὲν ἐσίγων, ψεύδῃ μου κατηγορεῖς· εἰ δ' ὀρθῶς ἡμῖν τῆς πατρίδος ὄσης, καὶ τῶν πολιτῶν κοινῇ μηδὲν ἀτυχούντων, σιωπῶντα μετὰ τῶν ἄλλων συμπρέσβεων τὸν παιᾶνα, νίκα ὁ θεὸς μὲν ἐπιμᾶτο,

cantica triumphalia cecini, eversis Phocensium vrbibus, vt ait accusator. quo autem id argumento perspicue poterit demonstrare? fum enim cum ceteris nostris legatis ad hospitium inuitatus; fuerunt autem vocati, et concoenati sunt cum legationibus Graecorum, non pauciores ducentis. inter quos ego scilicet conspicuus fui, non subticens, sed concinens, vt ait Demosthenes: qui nec ipse ibi adfuit, nec eorum qui interfuerunt vllum testem produxit. et quis me nosse potuit, nisi forte, vt in coetibus, praecinui? itaque si tacui, falso me accusas: sin patria nostra incolumi, et civibus nulla calamitate publica conflictantibus, Paeanem cum ceteris legatis concinui, cum et deo honos haberetur, et Athe-

Αθηναῖοι ὃ μηδὲν ἠδόξουν, δυσέβουν, ἀλλ' οὐκ ἠδίκουν, καὶ δικαίως ἂν σωζοίμην. ἔπειτα ἐγὼ μὴ διὰ ταῦτα δυηλέητός τις εἰμὶ ἄνθρωπος, σὺ δὲ δύσεβὴς, ὁ τῶν συσπόνδων, καὶ συσίτων κατήγορος.

κγ. Ὠνείδισας δέ μοι καὶ πολιτείας ἐμπληξίαν, εἰ πεπρεσβυκὼς πρὸς Φίλιππον πρότερον, παρεκάλουν ἐπ' ἐκεῖνον τὰς Ἑλλήνας. καί τοι ταύτην, εἰ βούλει, τὴν κατηγορίαν, καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων δημοσίᾳ κατηγορήσεις. ἐπολεμεῖτε Λακεδαιμονίοις· μὴ τὴν ἐν Λεύκτροις συμφορὰν τοῖς αὐτοῖς ἐβοηθεῖτε. κατηγάγετε εἰς τὴν πατρίδα φυγοντας Θηβαίους· καὶ πάλιν τούτοις ἐμάχεσθε ἐν Μαντινείᾳ. ἐπολεμήσατε Ἐρετριεῦσι, καὶ Θεμίσωνι· καὶ πάλιν ἐσώσατε. καὶ μυρίοις

Athenienſes nulla ignominia afficerentur, pie feci, non iniuste, et iure conſeruabor. et ego propter haec immiſericors homo ſum: tu vero pius, qui iis eorum, qui iiſdem tecum et libationibus et epulis vſi ſunt, accuſator.

§. 23. Atque etiam inconſtantiam in gerenda republica mihi obiecisti, quod, cum prius Graecos contra Philippum concitaſſem, legatus ad eum iuerim. enimuero idem crimen publice omnibus Athenienſibus obiicies. bellum geſſiſtis cum Lacedaemoniis: eoſdem post Leuctricam calamitatem defendiſtis. Thebanos exſulantis in patriam reſtituiſtis: et rurſus eoſdem ad Mantineam oppugnaſtis. oppugnaſtis Eretrienſis et Themiſonem: atque eoſdem conſeruaſtis.

ἄλλοις ἤδη τῶν Ελλήνων ἔτω κέχρησθε. τοῖς γὰρ καιροῖς συμπεριφέρεσθαι ἀνάγκη πρὸς τὸ κράτιστον, καὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν πόλιν. τὸν δὲ ἀγαθὸν σύμβουλον τί χρὴ ποιεῖν; ἐν τῇ πόλει πρὸς τὸ παρὸν τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν; τὸν δὲ πονηρὸν κατήγορον, τί χρὴ λέγειν; ἐν τοῖς καιροῖς ὑποκρυπτόμενον, τῆς πράξεως κατηγορεῖν; τὸν δὲ ἐκ φύσεως πρόδοτην πῶς χρὴ θεωρεῖν; ἆρά γε οὐχ ὡς σὺ τοῖς ἐντυγχάνουσι καὶ πιστεύσασι κέχρησαι, λόγους εἰς δικαστήρια γράφοντα μισθῷ, τούτους ἐκφέρειν τοῖς ἀνδράσιν; ἔγραψας λόγον Φορμίωνι τῷ τραπεζίτῃ, χρήματα λαβών· τοῦτον ἐξήνεγκας Ἀπολλοδώρῳ τῷ πρὸς τῷ σώματι κρίνοντι Φορμίωνα. εἰσῆλθες εἰς δυσδαιμονοῦσαν οἰκίαν τὴν Ἀριστάρχου τοῦ Μόσχου· ταύτην

ſeruastis. et Graecos infinitos eodem modo tractastis. nam tempori ſeruire, et optima quaeque amplecti publice et priuatim, omnes neceſſe habent. quid autem bono ſenatori est agendum? nonne reipublicae pro re nata, ea quae vtiliſſima ſint, ſuadenda? improbo porro accuſatori quid est dicendum? nonne temporibus diſſimulatis res gestae accuſandae? vnde porro homo ad proditionem natus, est ſpectandus? non ita, vt tu iis vſus es qui tibi familiares fuerunt, et fidem habuerunt: qui ob mercedem orationes ad iudicia ſcribat, eaſque prodat adverſariis? orationem ſcripſisti Phormioni menſario, pecunia accepta: eandem Apollodoro tradidisti, qui Phormionem capitis accuſabat. ingreſſus es in florentem Aristarchi domum, Moſchi F. eam perdidisti.

ἀπώλεσας. πρᾶλαβες τρία τάλαντα παρ' Αεισάρχε φεύγοντος· τοῦτον τὰ τ φυγῆς ἐφόδια ἀπεσέρησας, οὐκ αἰσχυνθεὶς τὴν φήμην, ἣν περιεποιήσω ζηλωτὴς εἶναι τ ἡλικίας ὑπ μειρακίε. ὁ γὰρ δὴ τῇ γε ἀληθείᾳ. ὁ γὰρ περιδέχε δίκαιος ἕως πονηρίαν. τοῦτ' ἐστὶν ὁ περιδότης, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

κδ. Εμνήσθη δέ πε περὶ τ στρατείας, καὶ τὸν καλὸν στρατιώτην ἐμὲ ὠνόμασεν· ἐγὼ ὃ οὐχ ἕνεκα τ τότε βλασφημίας, ἀλλὰ ὑπ παρόντος κινδύνε περιούσιος, καὶ περὶ τούτων ἀνεπίφθονον λέγειν εἶναί μοι νομίζω. πᾶ γὰρ, ἢ πότε αὐτῶν, ἢ περὶς τίνας, παραλιπὼν τὴνδε τὴν ἡμέραν, μνησθήσομαι; ὅτι παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγεὶς, περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δύο ἔτη, καὶ τούτων ὑμῖν τὰς συνεφή-

distis. praecepisti tria talenta ab Aristarcho qui exsulat: eum exsilii viatico spoliasti, famam nihil veritus, cum te mirari formam adolescentis simulasses. neque enim vere miratus es. neque enim verus amor improbitatem admittit. ex his, similibusque rebus, aestimandus est proditor.

§. 24. Quodam etiam loco militiae mentionem fecit, meque egregium illum militem appellauit; ego vero non propter illius conuicium, sed discriminis huius habita ratione, sine inuidia de his etiam a me dici et posse et debere existimo. vbi enim, aut quando eorum, aut apud quos, hac die praetermissa faciam mentionem? cum igitur pueritiam excessissem, custos nostrae ditionis fui per biennium, cuius rei aequales et collegae mihi apud vos testimonium

ϐως, ϗ τὰς συναρχούσας ἡμῖν μάρτυρας παρέξομαι. πρώτην μὲν ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς Μέρεσι καλουμένην, καὶ συμπαραπέμπων μὲν τῶν ἡλικιωτῶν, καὶ τῶν Αλκιβιάδου ξένων, τὴν εἰς Φλιοῦντα πομπὴν, κινδύνου συμβάντος ἡμῖν περὶ τὴν Νεμεάδα καλουμένην χαράδραν, ὥστε ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων ἐπαινεῖσθαι, καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐπὶ διαδοχῆς ἐξόδους, τὰς ἐν τοῖς Επωνύμοις, καὶ τοῖς Μέρεσιν ἐξῆλθον, καὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην συνεμαχεσάμην οὐκ αἰσχρῶς, οὐδ' ἀναξίως τῆς πόλεως. καὶ τὰς εἰς Εὔϐοιαν στρατείας ἐστρατευσάμην, καὶ τὴν ἐν Ταμύναις μάχην ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις ὥστε κινδυνεύσασα, ὥστε κἀκεῖ στεφανωθῆναι ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων, καὶ δοῦρε ἥκων πάλιν ὑπὸ

stimonium perhibebunt. primum in militiam profectus sum ea expeditione, quae Mereſiana nominatur: et dum cum aequalibus pompam Phlivntiam cum Alcibiadis militibus comitarer, et circa Nemeaeam foſſam praelium commiſſum eſſet, ſic decertaui, vt a ducibus laudarer: ceteris etiam expeditionibus quae per vices mittebantur, vt Eponymianae et Mereſianae, interfui, et ad Mantineam depugnaui, non turpiter, aut cum dedecore ciuitatis. in Euboea item militaui, et Tamynaea pugna inter delectos ita me geſſi, vt et ibi a ducibus corona ornarer, et huc reuerſus iterum a populo, cum et victoriam publice renunciaſſem, et Temenides Pandioniae tribus centurio, qui a caſtris legatus

τοῦ δήμου, τήν τε νίκην τῆς πόλεως ἀπαγγείλας, Τεμενίδου τοῦ Πυθιονίδου ταξιάρχου, καὶ συμπεσεῖσθαί σοι δοκεῖ, καὶ τὰ περὶ τὸν ἠμόμοτον κίνδυνον, οἷος ἦν, ἀπαγγείλαντος. ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω λάβε μοι τοῦτο τὸ ψήφισμα, καὶ κάλει τὸν Τεμνίδην, καὶ τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας, καὶ Φωκίωνα τὸν στρατηγὸν, μήπω συνήγορον, ἂν μὴ τούτοις συνδοκῇ, ἀλλ' ὑπεύθυνον τῷ συκοφάντῃ μάρτυρα, ἐὰν ψεύδηται. ΨΗΦΙΣΜΑ. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

κε. Ἀπαγγείλας τοίνυν πρῶτος τὴν τῆς πόλεως νίκην ὑμῖν, καὶ τὴν τῶν παίδων τῶν ὑμετέρων κατόρθωσιν, πρώτην ὑμᾶς ἀπαιτῶ χάριν τὴν τοῦ σώματος σωτηρίαν, ὑ μισόδημος ὢν, ὥς φησιν ὁ κατήγορος, ἀλλὰ μισο-

gatus huc mecum profectus erat, qualem in praelio me praebuiſſem, indicaſſet. quae vt vere a me dici conſtet, cape decretum hoc, et Temenidem voca et eos commilitones meos, qui pro republica militarunt, et Phocionem imperatorem, nondum aduocatum, niſi iudicibus viſum fuerit, et testem calumniatori obnoxium, ſi mentitus fuerit. DECRETVM. TESTIMONIA.

§. 25. Cum igitur primus vrbis victoriam vobis renunciarim, et liberum vestrorum ſucceſſus, primam hanc a vobis gratiam repeto, vt vitam meam tueamini, cum non ſim populo inimicus, vt accuſator ait, ſed improbis infestus, quippe qui vetem vos Demosthenis maiores imitari (nulli

πόνηρος, ὁ τὸς Δημοσθένους ὑμᾶς ἐῶν ζηλοῦν μιμεῖσθαι· οὐ γάρ εἰσιν· ἀλλὰ τῶν καλῶν τῇ πόλει βουλευμάτων ζηλωτὰς εἶναι προσήκειν. νυνὶ δ' αὐτὰ πόρρωθεν ἀρξάμενός μικρὰ διεμι σαφέστερον. πρότερον ἡ πόλις ἡμῶν ἐβουλήθη μὲν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν πρὸς τὸν Πέρσην, καὶ τῶν τειχῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπτωκότων, εἰρήνης δ' ὑπαρχούσης πρὸς Λακεδαιμονίους, διέμεινεν ἡμῖν τὸ τῆς δημοκρατίας πολίτευμα. συνταραχθέντες δὲ ὑπό τινων, καὶ καταστάντες πρὸς Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον, πολλὰ μὲν παθόντες κακὰ, καὶ ποιήσαντες, Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος πρεσβευσαμένου πρὸς Λακεδαιμονίους, ὄντος πρόξενου, σπονδὰς καὶ πόλεμον πεντηκονταετεῖς ἐποιήσαμεν. ἐχρησάμεθα αὐ-

enim ſunt) ſed cohorter, vt honestorum conſiliorum aemulatores ſitis. quae altius repetita, paulo dilucidius explanabo. primum, nostra vrbs gloriam conſecuta est post naVale contra Perſam praelium ad Salaminem gestum, cum moenibus a barbaris dirutis, et pace cum Lacedaemoniis constituta, libertatem ciuitatis retinuimus. post a quibuſdam concitati, belloque contra Lacedaemonios ſuſcepto, multis malis et datis et acceptis, interceſſione Cimonis, Miltiadis filii, cui hoſpitium erat cum Lacedaemoniis, foedus annorum quinquaginta percuſſimus, eoque tredecim annos ſumus vſi. hoc tempore Piraeeum muro cinximus, et

ſepten-

ταῖς ὃ ἔτη τεσσαράκοντα. ἐν ᾧ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐτειχίσαμεν τὸν Πειραιᾶ, καὶ τὸ βόρειον τεῖχος ᾠκοδομήσαμεν, ἑκατὸν ὃ τριήρεις πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις ἐναυπηγησάμεθα, τετρακοσίους ὃ ἱππέας προσκατεσκευασάμεθα, καὶ τετρακοσίους τοξότας Σκύθας ἐπειάμεθα, καὶ τὴν δημοκρατίαν βεβαίως εἴχομεν. παρεμπεσόντων δ' εἰς τὴν πολιτείαν ἡμῖν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, οὐ τοῖς τρόποις ἀ μετεόντων, πάλιν πρὸς Αἰγινήτας εἰς πόλεμον κατέστημεν. καὶ ταῦθα οὐκ ὀλίγα βλαβέντες, τ μὲν εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν, Ανδοκίδην δ' ἐκπέμψαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τὰς συμπράσβεις, εἰρήνην ἔτη τριάκοντα ἠγάγομεν, ἣ τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρεν. χίλια μὲν γὰ τάλαντα ἀνηνέγκαμεν νομίσματος εἰς τὸ ἀ-

septentrionalia moenia extruximus, et praeter eas, quas ante habueramus, centum triremis aedificauimus, et trecentos equites nostris copiis adiunximus, trecentos item Scythas sagittarios mercati sumus, et populare imperium constanter retinuimus. cum autem in rempublicam nostram homines non ingenui nec moderati irruissent, rursus Aeginetis bellum intulimus: in eoque non mediocribus affecti damnis pacem expetiuimus, Andocide cum collegis misso ad Lacedaemonios, et pacem triginta annos seruauimus, quae magnifice populum extulit. nam mille talenta signatae pecuniae in arcem retulimus, et centum

κρόπολιν, ἑκατὸν ὃ τριήρεις ἑτέρας ἐναυπηγησάμεθα, καὶ νεωσοίκους ᾠκοδομήσαμεν, χιλίους ὃ καὶ διακοσίους ἱππέας καλεσήσαμεν, καὶ τοξότας ἑτέρους τοσούτους, καὶ τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ νότιον ἐτειχίσθη, ⁊ τὸν δῆμον οὐδεὶς ἐνεχείρησε καταλῦσαι. πάλιν ὃ εἰς πόλεμον περὶς Μεγαρέας παυθέντες καταςῆναι, καὶ τὴν χώραν τμηθῆναι πρέμνοι, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν στερηθέντες, εἰρήνης ἐδεήθημεν, ⁊ ἐποιησάμεθα διὰ Νικίου ⁊ Νικηράτου. καὶ πάλιν ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἑπτακισχίλια τάλαντα ἀνηνέγκαμεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν διὰ τὴν εἰρήνην ταύτην, τριήρεις δ' ἐκτησάμεθα πλοίμους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας, φόρος δ' ἡμῖν κατ' ἐνιαυτὸν πρόσοδος πλέον, ἢ χίλια ⁊ διακόσια τάλαντα, καὶ Χερρόνησον, ⁊ Νάξον, καὶ

alias triremis fabricati ſumus, et naualia extruximus, et equites mille ducentos comparauimus, et alios totidem ſagittarios; erecta item ſunt austrina moenia, neque quiſquam statum popularem euertere est aggreſſus. rurſus cum perſuaſum nobis eſſet, vt bellum aduerſus Megarenſis ſuſciperemus, tum agros nostras vastari paſſi ſumus, tum multis bonis amiſſis, pacem petiuimus, atque fecimus per Niciam Nicerati filium. ſic iterum hoc tempore ſeptem millia talentum ob pacis istius commoda in arcem retulimus, et triremis expeditas atque integras non pauciores trecentis comparauimus, item tributi nomine quotannis mille ducenta talenta nobis fuere penſitata; tenuimus Cherſoneſum, Naxum,

τὴν Εὔβοιαν εἴχομεν, πλείσας δ' ἀποικίας ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀπεστείλαμεν. καὶ τοσαῦτα ἔχοντες ἀγαθὰ, πόλεμον δι' Αργείους πρὸς Λακεδαιμονίους ἐξηνέγκαμεν, πειθέντες ὑπ' Αργείων· καὶ τελευτῶντες, ἐπὶ τῶν ῥητόρων ἀψιμαχίας εἰς φρουρὰν τῆς πόλεως, καὶ τοὺς τετρακοσίους, καὶ τοὺς ἀσεβεῖς τριάκοντα ἐνεπέσαμεν, οὐκ εἰρήνην ποιησάμενοι, ἀλλ' ἐπὶ στρατιωτῶν ἠναγκασμένοι. πάλιν ὑπὸ σωφρόνως πολιτευθέντες, καὶ τοῦ δήμου κατελθόντος ἀπὸ Φυλῆς, Αρχίνου, καὶ Θρασυβούλου προστάντων τοῦ δήμου, καὶ τὸ μὴ μνησικακεῖν πρὸς ἀλλήλους ἔνορκον ἡμῖν καταστησάντων, ὅθεν σοφωτάτην πάντες τὴν πόλιν ἡγήσαντο εἶναι, κἀνταῦθα ἀναφθέντος τοῦ δήμου, καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἰσχύσαντος,

Naxum, Euboeam, plurimas colonias iis temporibus condidimus. et cum tot bonis affluueremus, propter Argiuos bellum intulimus Lacedaemoniis, Argiuis obsecuti, donec tandem per oratorum velitationes eo deuenimus, vt praesidium vrbi imponeretur, et quadringenti, ac post impii triginta tyranni, rerum potirentur, pace non vltro facta, sed vi nobis imperata. rursus vita modeste acta, et populo e Phyle reducto, Archino et Thrasybulo populi partis defendentibus, obliuione iniuriarum iureiurando sancita, vnde omnes ciuitatem nostram sapientissimam iudicarunt, tunc populo recreato, atque iterum viribus aucto, ciues adulterini, et fraude in album ciuitatis relati, subinde labo-

ἄνθρωποι παρέγγραπτοι γεγραμμένοι πολῖται, καὶ τὸ νοσοῦν τ' πόλεως ἀεὶ προσαγόμενοι, καὶ πόλεμον ἐν πολέμῳ πολιτευόμενοι, ἐν μὲν εἰρήνῃ τὰ δεινὰ τῷ λόγῳ προορώμενοι, καὶ τὰς ψυχὰς τὰς φιλοτίμους καὶ λίαν ὀξείας ἐρεθίζοντες, ἐν δὲ τοῖς πολέμοις ὅπλων ἐχ ἁπτόμενοι, ἐξεταστὰὶ δὲ καὶ ἀποστολεῖς γινόμενοι, παιδοποιούμενοι δὲ ἐξ ἑταιρῶν, ἄτιμοι δὲ ἐν συκοφαντίαις, εἰς τὰς ἐσχάτους ἡμᾶς κινδύνους τῇ πόλιν καθιστᾶσι, καὶ τὸ μὲν τῆς δημοκρατίας ὄνομα οὐ τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ τῇ κολακείᾳ θεραπεύοντες, καταλύοντες δὲ τῇ εἰρήνῃ, ᾗ δημοκρατία σώζεται, συναγωνιζόμενοι δὲ τοῖς πολεμίοις, ἐξ ὧν ὁ δῆμος καταλύεται· ὅτοι νυνὶ ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἥκασι. καί φασι μὲν τὸν Φίλιππον τῇ εἰρήνῃ

laborantem vrbis partem ſibi conciliarunt, et bellum ex bello ſeuerunt. nam in pace verbis pericula amplificabant, et praemonebant, atque animos liberalis et nimis celeris extimulabant, in bellis autem arma non attingebant, quamvis et cenſores eſſent, et claſſium praefecti, qui quidem liberos e ſcortis ſuſcipiebant, et ob calumniandi ſtudium infames erant. hi igitur noſtram vrbem in extrema pericula coniiciunt, et cum popularis imperii nomen non moribus, ſed aſſentatione colant, et pacem turbent, quâ popularis ſtatus conſeruatur, atque iis nauent operam, qui populum bellis opprimunt: hi nunc conglobati me inuadunt, ac Philippum pacem emiſſe dictitant, atque in pactionibus

πείαθ, καὶ προλαβεῖν ἐν ταῖς συνθήκαις ἡμῶν ἄπιστα· ἣν δ' αὐτὸς εὗρεν εἰρήνην αὐτῷ συμφέρουσαν, ταύτην προβεβηκέναι. ἐμὲ δ' οὐχ ὡς πρεσβευτὴν κείνοσιν, ἀλλ' ὡς ἐγγυητὴν Φιλίππου, καὶ τῆς εἰρήνης· καὶ τὸν μηδὲ τῶν ὅλων λόγων κύριον, τὰς τῶν ἔργων προσδοκίας ἀπαιτῶσι. τὸν αὐτὸν ὃν ἐν μὲν τοῖς ψηφίσμασιν ἐπαινέτην ἀποδείκνυμι, ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ κατηγόρῳ κέχρημαι. δέκατος δ' αὐτὸς πρεσβεύσας, μόνος τὰς εὐθύνας δίδωμι.

κς. Καίτοι μὲν οἱ συνδεησόμενοι πάρεισιν ὑμῶν· πατὴρ μέν, ὃς τὰς ἐκ γήρως ἐλπίδας μὴ ἀφέλησθε, ἀδελφοὶ δὲ, οἳ διαζυγέντες ἐμοῦ, ζῆν οὐκ ἂν προέλοιντο, κηδεσταὶ δὲ, καὶ τοῦτο μὲν τὰ μικρὰ παιδία, ἃ τοὺς κιν-

ctionibus omnia nobis praeripuiſſe; quam autem pacem impetrarit ſibi conducibilem, eam violaſſe. me vero ſic accuſant, non vt legatum, ſed vt Philippi atque ipſius pacis ſponſorem: et cum ne totius quidem orationis potestas penes me fuerit, actionum exſpectationem a me repoſcunt. iam eundem hominem in decretis laudatorem meum oſtendo, et in iudicio accuſatorem reperio. et cum decimus ipſe legatus fuerim, ſolus rationes reddo.

§. 26. Adſunt mihi quidem qui vna mecum vos deprecentur, pater meus, cui ſpem ſenectutis ne eripiatis: et fratres, qui a me ſeiuncti, vitam ſibi acerbam putabunt: affines item et hi puelli quidem, qui pericula nondum intel-

δικάσοις ὅπως σωθέντα, ἐλεεινὰ δ', εἴ τι συμβήσεται ἡμῖν παθεῖν. ὑπὲρ ὧν ἐγὼ δέομαι, καὶ ἱκετεύω, πολλὴν πρόνοιαν ποιήσασθαι, καὶ μὴ τοῖς ἐχθροῖς αὐτὰ, μηδ' ἀνάνδρῳ, καὶ γυναικείῳ ἀνθρώπῳ τὴν ὀργὴν, ἐκδοθῆναι. ἐκδακαλῶ δὲ, καὶ ἱκετεύω, σῶσαί με πρῶτον μὲν τοὺς θεοὺς, δεύτερον δὲ ὑμᾶς τοὺς τὸ ψήφου κυρίους, οἷς ἐγὼ περὶ ἑκάστου τῶν κατηγορημένων, εἰς μνήμην ἦν τὴν ἐμὴν, ἀπολελόγημαι. καὶ δέομαι σῶσαί με, καὶ μὴ τῷ λογογράφῳ, καὶ Σκύθῃ κακῷ ὄντι ἐκδοθῆναι. ὅσοι μὲν ὑμῶν πατέρες εἰσὶ παίδων, ἢ νεωτέρους ἀδελφοὺς ἐκεὶ πολλοῦ ποιεῖσθε, ἀναμνησθέντες, ὅτι τὴν τῆς σωφροσύνης ἐκκλησιν διὰ τῆς ἐκεὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως ἐκκέκλη κα· τοὺς δ' ἄλλοις ἄπιστας, οἷς ἐμαυτὸν ἀ-

intelligunt, ſed miſerabiles tamen ſunt futuri, ſi quid nobis acciderit. pro quibus ego vos oro atque obtestor, vt eos etiam atque etiam commendatos habeatis, neque inimicis, et effoeminati ac mulieroſi hominis iracundiae tradatis. oro porro, et ſupplex peto, primum a diis immortalibus, vti me conſeruent, ſecundo loco a vobis, qui ferendi ſuffragii ius habetis, apud quos ego ſingula crimina quantum quidem meminiſſe potui, refutaui. conſeruate igitur me, neque orationum ſcriptori et improbo Scythae me tradite. et qui vestrum patres ſunt liberorum, aut qui fratres natu minores magnifacitis, recordamini, me immortalem ad modestiam adhortationem accuſatione Timarchi reliquiſſe:

a

λυπον παρέχημαι, τὴν μὲν τύχλω ἰδιώτης ὢν, καὶ τῆς μετρίοις ὑμῖν ὅμοιος, ἐν δὲ τοῖς πολιτικοῖς ἀγῶσι μόνος τῶν ἄλλων ἐφ' ὑμᾶς οὐ σωφρονικῶς, αἰτῶ παρ' ὑμῶν τὴν σωτηρίαν, μὴ πάσης δυνοίας τῇ πόλει πεπρεσβυκὼς, καὶ μόνος ὑπομείνας τὸν τῶν συκοφαντῶν θόρυβον, ὃν ἤδη πολλοὶ τῶν τὰς ψυχὰς ἐν τοῖς πολέμοις λαμπρῶν, οὐχ ὑπέσησαν. οὐ γὰρ ὁ θάνατος δεινὸν, ἀλλ' ἡ φυγὴ τὴν τελευτὴν ὕβρεις φοβερά. πῶς δὲ οὐκ οἰκτρὸν βλέπειν ἐχθρῶν πρόσωπον ἐπιγελῶντος, καὶ τοῖς ὠσὶ τῶν ὀνειδῶν ἀκοῦσαι; ἀλλ' ὅμως τετόλμηκα, δέδοται τὸ σῶμα τῷ κινδυνεύω. παρ' ὑμῖν ἐτράφην, ἐν ταῖς ὑμετέραις διατριβαῖς βεβίωκα, οὐδεὶς ὑμῶν διὰ τὰς ἐμὰς ἡδονὰς κάκιον οἰκεῖ, οὐδὲ ἐστέρηται τῆς πατρίδος, κατηγόρου τυχὼν ἐν τοῖς

a ceteris autem omnibus, erga quos me comem praebui, cum fortuna ſim plebeius et mediocrium ſimilis, in ciuilibus autem certaminibus ſolus ceterorum contra vos non conſpirarim, peto ſalutem, ſumma erga rempublicam beneuolentia legatione functus, et ſolus calumniatorum tumultum perpeſſus, quem multi iam, qui in bellis egregia facinora edidere, non ſuſtinuerunt. neque enim terribilis est interitus, ſed contumelia in morte est metuenda. quanta vero miſeria est, inimici inſultantis vultum intueri, et eius probra auribus accipere? ſed tamen in diſcrimen ventum est, vita mea est periculis expoſita. apud vos ſum educatus, in vestris congreſſibus ſum verſatus, cum nemine vestrum propter meas voluptates peius agitur, neque patria quiſquam priua-

δήμοις, ὅτ' ἦσαν αἱ διαψηφίσεις, οὐδ' ὑπεύθυνος ὢν ἀρχῆς, κινδύνευσα. μικρὰ δ' εἰπὼν ἤδη καταβαίνω. ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, τῷ μὲν μηδὲν ἀδικεῖν ὑμᾶς, κύριος ἦν· τῷ δὲ μὴ ἔχειν αἰτίαν ἡ τύχη, ἣ συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ, βαρβάρῳ, ὃς οὔτε ἱερῶν, οὔτε σπονδῶν, οὔτε τραπέζης φροντίσας, ἀλλὰ σοὶ εἰς τὸν μέλλοντα αὐτῷ χρόνον ἀνηρῆσθαι συμφοράν, ἥκει ψευδῆ συνταξάμενος κατ' ἐμοῦ κατηγορίαν. ἐὰν οὖν ἐθελήσητε σώζειν τὴν τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς ὑμετέρας ἀδείας συναγωνισάς, πολλοὺς βοηθοὺς λήψεσθε τῷ τῆς πόλεως συμφέροντι, καὶ κινδυνεύειν ὑπὲρ ὑμῶν ἑτοίμους. παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον μὲν ἐκ τῶν πολιτικῶν καὶ σωφρόνων ἀνδρῶν συνήγορον, Φωκίωνα δ' ἐκ τῶν στρατηγῶν, ἅμα δὲ καὶ δικαιοσύνῃ

tus est me accusatore, cum in municipiis ciuium recensiones fierent, neque ob gestum magistratum in periculum veni. sed vbi pauca dixero, descendam. illud, Athenienses, in potestate mea fuit, ut nulla vos afficerem iniuria: ne vero in crimen venirem, id penes fortunam fuit, quae me cum homine calumniatore, eoque barbaro, conflictari coegit, qui neque sacrorum, neque libationum, nec mensae communis habita ratione, sed iis qui in posterum aduersari ei possent, terrore iniecto, adest, falsa contra nos accusatione concinnata. quod si eos conseruare volueritis, qui pacem vestramque securitatem defenderunt, multi erunt, qui reipublicae commoda tueri velint, et alacriter pro vobis decertare. peto autem, vt aduocatus mihi esse dignetur a viris modestis, et

διεννοχότα πάντων, ὅτι ὧν τῶν φίλων καὶ τῶν ἡλικιωτῶν τῶν ἐμαυτοῦ, Ναυσικλέα, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας οἷς πιστὸν ἐγὼ κέχρημαι, καὶ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων μετέσχηκα. ὁ μὲν ὧν ἐμὸς λόγος εἴρηται· τὸ δὲ σῶμα τὸ μὸν ἤδη παραδίδωσιν ὑμῖν, καὶ ἐγὼ, καὶ ὁ νόμος.

et in republica verſatis, Eubulus, ex imperatoriis Phocio, qui praeterea etiam iustitia omnibus antecellit, ex amicis et aequalibus meis Nauſicles, ceterique omnes, quibus ego familiariter vſus, atque in iiſdem studiis verſatus ſum. ac mea quidem oratio iam abſoluta est: corpus autem meum vobis, et a mea traditur, et a lege.

NOTAE
AD
DEMOSTHENIS et AESCHINIS ORATIONES
De male gesta Legatione Aduersarias.

HABES, Lector, primo *Demosthenis* Orationem decantatam; ad optima fere quae reperiri poterant exemplaria a me recensitam, eorumque ope, quod vix credibile existimari potest, quingentis circiter in locis restitutam: deinde *Aeschinis* Defensionem, summa itidem cura expolitam. Neque me infiniti fere laboris, quem extantlaui, poenitet. Nam, vt ad vtramque contentionem referamus ea quae dixit *Cicero* de altera, *Quid tam visendum aut audiendum fuit, quam summorum Oratorum in grauissimis causis accurata et inimicitiis incensa Contentio?*

Non multa sunt quae iis habeo praefanda. Neminem enim ad eas accessurum esse arbitror, nisi Historia Graeca leuiter saltem imbutum, rerumque quae Macedonia et Athenis hoc tempore agitabantur, scientem. Quod siquem lectorem ea negocia hactenus fugerint, satis tamen instructus esse poterit a diligenti istarum rerum temporumque Recensione, quam *Vlpianus* (nam *Libanius* breuior est) huic orationi *Demosthenis* praefixam pro Argumento esse voluit. Et quia nemo fere, nisi perlectis *Philippicis*, huc progreditur, eapropter, quoniam multa exinde sunt depromenda, (maxime ex *Philippica* II^da^. quae est huius quodammodo Orationis aditus) Historiae, vt passim soleo, concinnandae et praeponendae supersedere maiore cum venia possum.

At interea nonnulla sunt sane a me minime negligenda. Grauissime enim in Titulo peccatur: et ex omnibus tam Antiquis quam Recentioribus, qui laudant hanc Orationem *Demosthenis* (laudatur autem, illa *De Corona* excepta, prae ceteris fere omnibus) neminem ad hunc diem vsque vidi, qui recte riteque appellauit.

lauit. ΚΑΤ' ΑΙΣΚΙΝΟΥ nonnulli, vt *Priſcianus* aliquoties, *Vlpianus* frequenter, *Suidas*, *Harpocratio*, aliique: Iidem quandoque ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ, vt et alii plurimi. Etiam coniunctim nonnulli, ΚΑΤ' ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΛΟΓΟΣ. Pauci denique, inter quos est *Dionyſius Halicarnaſſenſis*, ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΑΙΣΧΙΝΟΥ. Qui ΚΑΤ' ΑΙΣΧΙΝΟΥ ſimpliciter appellant, ſatis quidem distinguunt ab illa altera *Demosthenis*, quae ſequitur, *De Corona*. Nam accurate ſcribendo ΚΑΤΑ ad *Actoris* Orationem recte applicatur, cum *Reus* interea non κατὰ, ſed ΠΡΟΣ, verba habere dicitur: Debemus ita ſcribere ſed distinguere ſolertius, atque ut Iuriſprudentes Atticos distinguere decet, inter Formulam et Appellationem istius Actionis, quae in ſe continet *Accuſationem*, et illius, quae *Apologiam*.

Male haec Oratio titulum nacta eſt, ab iis qui *cauſam actionis* Auctoris nomini addunt, κατ' ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ, ſed preſſius et accuratius laudari debuit, κατ' Αἰσχίνου, ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ. Nam ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ est vocabulum Forenſe, Crimen intentatum, ipſius *Actionis* proprium et definitum *Vocabulum*. Et, qua proprietate inſimulabitur aliquis Athenis Atticis, Αργίας, Λειποταξίου, Ασεβίας, etc. eadem hic *Demosthenes* postulauit *Aeſchinem* ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ. Qua in cauſa Περὶ eſſet inutile admodum, et praeter ſolitum Athenienſium morem. Ita *Scholiaſtes Thucydidis* VI. 91. enumerat γραφὰς Δωροδοκίας, Ὕβρεως, Συκοφαντίας, Μοιχείας, Ψευδογραφίας, ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ, Λειποστρατίου. Et *Pollux* VIII. 6. Ἰδίως ἡ καλὰ τῶν Πρεσβευτῶν Γραφὴ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ἐλέγετο. Et alibi ſimiliter.

Eodem pacto *Aeſchinis* Oratio Απολογία, vel τῆς Παραπρεσβείας Απολογία nominari et citari debet, quem tamen tenorem citandi non accurate ſeruant aut Antiqui, aut Neoterici. *Harpocratio* quidem in v. Αργᾶς eam vocat ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ: quoniam, vt ait *Mauſſacus*, in ea *rationem reddat* Aeſchines defunctae et peractae Legationis. Vulgo etiam, addit idem Vir eximius, περὶ παραπρεσβείας inſcribitur, ſed minus proprie.

Habita est haec Cauſa Olymp. CIX. 2. (Vid *Dionyſ. Halic. ad Ammaeum*. §. 10. *Meurſii Solonem*, cap. extrem. *Schott.* in *vit. Demosth.* ad eum annum) triennio post legationem obitam. Interiectum eſſe quoddam temporis interuallum inter Crimen et Contentionem non vno in loco lamentatur *Demosthenes*. Χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, pag. 13. l. 11. statim exorſa Oratione. Et ſimiliter infra, pag. 175. Et quidem *Triennium* fuiſſe, vti modo diximus, testatur etiam *Vlpianus* in Argumento.

Cum dixi *habitam* eſſe hanc Orationem, non ſane neſciui, aut oblitus ſum, fuiſſe apud Antiquos, qui id aut negarent, aut addubitarent certe. Ο δὲ κατ' Αἰσχίνου τῆς Παραπρεσβείας, inquit *Plutarchus* in *vita Demosthenis*, ἄδηλον εἰ λέλεκται. Καίτοι φησὶν Ιδομενεὺς παρὰ τριάκοντα μόνας τὸν Αἰσχίνην ἀποφυγεῖν. Αλλ' ὐκ ἔοικεν ὕτως ἔχειν τἀληθὲς, εἰ δεῖ τοῖς περὶ Στεφάνου γεγραμμένοις ἑκατέρων λόγοις τεκμαίρεσθαι.

ρειαζ. Μέμνηλαι γὰρ ὐδέτερος ἀυλῶν ἐναργῶς, ὐδὲ τρανῶς, ἐκείνυ τῦ ἀγῶνος, ὡς ἄχρι δίκης παρελθόνλος. Ταυλὶ μὲν ὖν ἕτεροι διακρινῦσι μᾶλλον. In eadem dubitatione eſſe video eum, qui ſcripſit Argumentum *Defenſionis Aeſchineae*. Memorat ille ſcil. a multis credi, ſcriptas quidem fuiſſe has Orationes, non tamen in Curia eſſe actas: ab aliis, et actas, et Aeſchinem tot ſuffragiis eſſe abſolutum, quot *Idomeneus* ille apud *Plutarchum* modo memoriae prodidit. Adhibeatur *Aeſchini* ipſi fides, ſiqua ſit fides in Epiſtolis, quae illi adſcribuntur. Εφάνη δὲ ἴσως, ἐφ' οἷς καληγορήθην πρότερον ὑπὸ Δημοσθένυς ——— ὐ μικρὸν εἰς ὑμᾶς δεῖγμα τῦτο τῦ καλῶς ἐμὲ πολιτεύεσθαι, ὅτι ὐδὲ Δημοσθένυς καληγορῦνος ἐάλων. Epiſt. XII. Argumentum *Plutarchi* elumbe ſane et inficetum, tractum ſcil. a ſilentio huiuſce Accuſationis per totam *De Corona* controuerſiam, bene refutat noster *Wolfius*, dum commentatur ad Orationem ſequentem, in initio. Et mirum ſane, unde adriperet *Vlpianus* istud ἀνέκδοτον, ſcil. Ισέον ὅτι ἐν τύτῳ τῷ χωρίῳ (ſcil. pag. Edit. nostrae 181. vbi agitur de muliercula Olynthia) ἀνέγνωσαν οἱ δικασαὶ, κ) εἴασαν ῥήτορα λέγονλα, τῦ Εὐβύλυ, συμπράτλονλος τῷ Αἰσχίνῃ, μισῦνλος δὲ τὸν ῥήτορα, εἰπόνλος αὐτοῖς "Τοιύτων αἰσχρῶν ἀνέχεσθε λέγονλος Δημοσθένυς;" Et id quoque *Photius* tuetur: Καληγορηθεὶς [Aeſchines] παραπρεσβείας ὑπὸ Δημοσθένυς, ὐχ ἑάλω, ἅτε δὴ Εὐβύλυ τῦ δημαγωγῦ, ᾧ ὑπερέτησε, συναγωνισαμένυ αὐτῷ κατὰ Δημοσθένυς, ἐν τῷ παρασκευάσαι τὰς δικασὰς ἀναγνῶναι, ἔτι τῦ Δημοσθένυς λέγονλος. Annon haec clamant, non ſolum ſcriptas eſſe has Orationes, verum etiam peroratas? Adiungere etiam potuiſſem anonymum Scriptorem vitae *Aeſchinis*, ſc. Οἱ ἠδυνήθη νικῆσαι τὴν καληγορίαν, Εὐβύλυ συναγωνισαμένυ κατὰ τῦ Δημοσθένυς, ἐν τῷ ποιῆσαι τὰς δικασὰς ἀναγνῶναι, ἔτι τῦ Δημοσθένυς λέγονλος, ὡς ἔγνωμεν κ) τῦτο ἐν τοῖς Δημοσθενικοῖς. Sed quis non videt haec eſſe iterum *Vlpiani*, qui ad Commentarios ſuos ad *Demosthenem* his verbis adludit, vt patet ex ea locutione, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς Δημοσθενικοῖς, de qua alibi dixi? Potuiſſem etiam adiungere ipſum *Aeſchinem*, qui confirmat in principio ſuae Defenſionis, pag. ſc. 236. l. 1. ſurrexiſſe Iudices in Conſilio, cum cauſa ageretur, ni vidiſſem obiectionem isti auctoritati iamdudum eſſe paratam.

Sed pene video, quid hic rei agatur. Dubitari nimirum potest, an Oratio, quam tractamus, *Demosthenis*, ſit conſummatum et ſincerum opus istius Auctoris, et a manu eius vltima profectum. Et huiuſmodi fere Suſpicio fuit apud antiquiores. Μάλισα ὁ κατ' Αἰσχίνυ λόγος παρέσχεν αἰτίαν ἐν ὑπομνήμασι καλαλελεῖφθαι, ὕπω τὴν ἐργασίαν ἀπειληφὼς τελείαν. Διότι κ) ἃ πρὸς τὴν καληγορίαν πολλὴν ἔσχε τὴν ἀμυδρότηλα κ) κυφότηλα, ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῦ λόγυ παρέθελο, ὅπερ ὐκ ἂν περιεῖδεν ὁ ῥήτωρ εἰς ἐξέτασιν ἀκριβεσέραν τῶν ἰδίων λόγων καλασάς. Photius in *vita Demosthenis*. Et rurſus, Ib. ibid. Ο καλὰ Μειδίυ, κ) κατ' Αἰσχίνυ λόγος αἰτίαν ἔσχε τῦ μὴ τὴν αὐτὴν κατὰ πάνλα ἀρετὴν τῷ Δημοσθενικῷ συνδιασώσασθαι χαρακτῆρι. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς δυσὶ τύτοις λόγοις ἐκ διαλειμμάτων τινῶν τοῖς αὐταῖς ἐννοίαις ἐπιβάλλων, ἀμιλ-

ἀμιλλᾶσθαι δοκεῖ πρὸς ἑαυτὸν, ὥσπερ ἀσκήμενος, ἀλλ' οὐκ ἐπ' αὐτοῖς ἀγωνιζόμενος τοῖς ἔργοις· διὸ καί τινες ἔφησαν, ἑκάτερον λόγον ΕΝ ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΑΛΕΙΦΘΗΝΑΙ, ΑΛΛΑ ΜΗ ΠΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΝ ΔΙΑΚΕΚΑΘΑΡΘΑΙ. Et ſane ea Suſpicio, ſiquid concludi potest ex ſumma rerum omnium confuſione, ex argumentis, quaſi tela quadam, incoeptis, necdum pretextis, ex ſententiis inconcinne aut alieno loco poſitis, profecto fidem nacta est maximam. Habes igitur, vt credere fas est, Orationem, non ab ipſo Auctore perpolitam et euulgatam, ſed quae inchoata ſolummodo, et quaſi adumbrata, ex eius commentariolis et ſcriniis excidit: foetum quidem abortiuum, ſed abortiuum *Demosthenis:* et, quod Criticus ille ſummus de ſummi Poetae *Vlyxa* ſcriptum reliquit: *Sint ſane Somnia, Somnia tamen ſunt Iouis.*

Ad has tamen cuicuimodi ſint Orationes non nuper ſolum, ſed olim, operam atque industriam contulerunt viri eruditi. Ad *Demosthenicam* ſcripſit *Apollonides* quidam *Nicaeenſis* (Vid. *Ammonium* v. Οφλειν) idem fortaſſe, vt id interea ſubmoneam, qui ad *Sillos Timonis Phliaſii* commentarium ſcripſit, vt ex *Diogene Laertio* constat IX. 109. et Tiberio Imp. conſecrauit. Vt ille, quiſquis fuerit, de *Demosthene* mereri studuit, ita pariter de *Aeſchine Didymus* quidam. Istius rei vestigium exstat apud *Harpocrat.* v. Περσασία. *Didymus* proculdubio ille est, qui ad *Demosthenem* quoque et *Iſaeum* commentatus est, et de quo pariter in commodiori loco dicemus.

Denique mirum artificium, quo vſus est *Demosthenes* per totam hanc Orationem, et vafriciam ſummam: cur inſimulet potius *ſecundam* Legationem, τὴν ἐπὶ τὰς ὅρκους ſcil. (Vid. pag. 21. l. 14.) quam *priorem*, in qua omnia gesta ſunt, et vbi peccauit *Aeſchines*, ſiquid peccauerit: haec inquam, caeteraque huius generis argumenta perſequitur *Dionyſius Halicarnaſſenſis*, in *Arte Rhetorica* VIII. 5.

Quod ſuperest, *Dio Pruſaeus*, *Platonis* et *Demosthenis* aemulus (*Philostrat.* in *vit. Sophistar.* §. 7.) maximi ſemper fecit hanc Orationem.

NOTAE ad LIBANII Argumentum.

PAG. 1. l. 8. ὑ σπουδαίας διαγγέλλουσαν] Lege ὑ σπουδαίας ΤΕΛΟΥΣΑΝ, vt habet *Felicianus.* WOLFIVS.

Ibid. διαγγέλλουσαν est lectio plurimorum. Habet Pariſienſes. Notabile est, quod in *Ven.* ſcribitur, τὴν δὲ ΤΕΛΟΥΣΑΝ, ϗ τελείας τινας ὑ σπουδαίας ΔΙΑΓΓΕΛΛΟΥΣΑΝ. Cod. *Reg.* ε pro τελείας, ΤΕΛΟΥΣΑΝ, et omittitur ibi quoque negatiua particula ante σπουδαίας. TAYLOR.

Ibid. 13. δεινὰ] Deest in Cod. *Mead.* Non ineleganter. πολλὰ μὲν πάσχοντες, δρῶντες δὲ οὐδὲν —— Aliter Liber ille, in toto hoc Argumento (et vltra non procedit) nihil ſani habet in ſua Varie-

tate;

rate ; vti ἀξόνιων pro ἀδόξων l. 6. δεξάμενοι Pag. 2. l. 1. et l. 3. demum, pro πεάσματα, γράμματα. TAYLOR.

Pag. 2. l. 5. λέγοντ@] ΑΓΟΝΤΟΣ *Reg.* ε. Male hic Wolfius *decernenti*. Philocrates enim, hac locutione, non vtique pacem *decreuit*, verum, *proposuit vt decerneretur: relationem habuit*. TAYLOR.

Ibid. l. 11. τὴν στάσιν περὶ οὐσίας] Lege Η ΣΤΑΣΙΣ etc. Περὶ οὐσίας, vero, πότερον ἔτως ἐστίν; An sit? Feceritne id Reus, cuius arguitur? WOLFIVS.

Ibid. Recte sane: *Ald.* enim, *Ven.* et *Lind.* τὴν ΣΤΑΣΙΝ —— ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΗΝ. TAYLOR.

Ibid. 12. μάχης] ΕΧΘΡΑΣ habent Codd. *Regg.* ε. η. Editt. *Manut.* et *Felician.* multo melius. TAYLOR.

Ibid. 13. ἠτίμασεν] Lege ΗΤΙΜΩΣΕΝ, παρὰ τὸ ἀτιμόω. Nam τὸ ἀτιμάζω aliud est, pro quo Poetae etiam ἀτιμάω dicunt. WOLFIVS.

Ibid. ἠτίμασεν in omnibus, tam MSS. arbitror, quam Impressis. Restat ergo sola *Wolfii* auctoritas. Quam tamen amplector. Ἀτιμόω enim est vox quasi Ritualis, et tota Forensis. Poenas eas ciuilis denotat, et supplicium, quod non admodum scite reddidit *Wolfius*, cum scripsit *in ordinem cogere:* nam propius esset, quod Nos in nostra Iurisprudentia per *Outlawry* intelligimus: *Aliquem praesidio legum, et publico iure priuare.* —Et *Demosthenes* noster, infra p. 174. l. penult. de hac ipsa causa Timarchi: ΗΤΙΜΩΣΕΝ ὑπακούσαντά τινα αὐτῷ κατήγορον. Iterumque in eadem, pag. 193. l. 4. Ο μὲν παλαίπωρ@ ἄνθρωπος ΗΤΙΜΩΤΑΙ. TAYLOR.

Ibid. Wolfius, *quem in ordinem coegerat*. Potius, *quem ignominia damnauerat*. IVRIN.

Ibid. 15. τὸν ὀρνιθίαν] Ορνιθίας χειμῶν, ab Internecione: Ορνιθίας ἄνεμ@, ab aduentu Avium huc non pertinet: Hic eum significat, qui Auis pugnaces alit.

NOTAE ad Argumentum posterius.

PAG. 3. l. 1. μικρὸς] ΜΑΚΡΟΣ. WOLFIVS. Recte. Non negligendum est, quod admonet Vir optimus *D'Oruillius ad Chariton.* pag. 467. potuisse μικρός pro ΠΙΚΡΟΣ per errorem substitui. TAYLOR.

Ibid. 3. τμῆμα] [Ita Editi] ΚΤΗΜΑ. WOLFIVS. cum *Bodl.* et MS. *Reg.* α.

Ibid. 4. Restitue, nam excidit *Wolfii* incuria, ᾗ ΗΝ ὑπ' Ολυνθ. ——Reperitur in o. l. s. TAYLOR.

Ibid. 9. παρωσάμενοι] Dele punctum post hanc vocem legendo παρωσάμενοι τὴν Αμφικτυονίαν: *ius Amphictyonicum a Thebanis eripuisse:* vel, *Thebanos iure Aphictyonico priuasse.* Wolfius longe errat in vertendo. TAYLOR.

Ibid.

Ibid. 10. τῶν ἐν Δ. ἱερῶν ἱδρυμένην] ΙΔΡΥΜΕΝΩΝ. Sed cum vnum Delphicum templum celebretur, aut legendum (κοινῶς) ΤΟΥ ἐν Δελφοῖς ΙΕΡΟΥ ΙΔΡΥΜΕΝΟΥ, aut (Ατ̃λικῶς) ΤΟ ἐν Δ. ΙΕΡΟΝ ΙΔΡΥΜΕΝΟΝ. WOLFIVS. Nostri tamen Editique omnes constanter, ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ —— ΙΔΡΥΜΕΝΩΝ, vel saltem id voluerunt. Nam ἱδρυμένην impressorum quorundam est error tantummodo typographicus. TAYLOR.

Ibid. 15. οἰκείαν] Forte delendum. Et infra, pag. 4. l. 1. pro ἀλλὰ rectius ΠΟΑΛΑ. MARKLAND.

Pag. 4. l. 1. μελλόντων] αἰσθόμενοι δὲ, ΟΤΙ ΜΕΛΛΟΥΣΙ πρεσβεύεσθαι πρὸς αὐτὸν ΦΩΚΕΙΣ, καὶ ΘΕΤΤΑΛΟΙ, καὶ ΘΗΒΑΙΟΙ. Ita Codd. meliores *Vindob.* et *Reg.* α. TAYLOR.

Ibid. 7. ἀγωνισόμενοι ἢ θεασόμενοι] Videtur per α scribendum, Aoristo primo Medio, quia praecedit ἀπιὼν Ολυμπιάσιν. WOLFIVS. Bella est argumentatio reuera. Illud est scitissimum. Mi homo! Απιὼν est *Profectus*, non *Regressus*, neque coniungi debet cum Ολυμπιάσι, verum hoc potius cum ἀγωνισόμενοι. Verto igitur liberius. *Phryno Athenis profectus, vt Olympicum vel certamen iniret, vel spectaculo interesset*, cetera. TAYLOR.

Ibid. 8. ἱερομηνίᾳ] Festi praefinitum tempus, non necessario, menstruum. TAYLOR.

Ibid. penult. εἰρήνην ἄγειν] *pacem seruare.* WOLFIVS. Immo, *pacem redintegrare.* Nam adhuc bellum erat. IVRIN.

Pag. 5. l. 6. ἀπελθόντων] Απελθόντων non de *regressis* sed abeuntibus. Aliter hic non intelligo huiusmodi syntaxin, ἀπελθόντων τῶν δέκα πρέσβεων, ἦγαγον κ. τ. λ. Mirum ni aliqua exciderint in priore membro Sententiae. TAYLOR.

Ibid. 15. ἰστέον δὲ ὅτε Δ. ἐκ ἀπῆλθεν] Τὸ ΟΥΚ delendum esse constat, quod (pag. 17.) ipse Auctor ait, se ad redimendos Captiuos denuo cum legatis iuisse. WOLFIVS.

Ibid. Constat ex infinitis fere locis, ea legatione functum esse *Demosthenem.* Et ea quae hic sequuntur aliter non possunt aut sibi constare aut rite intelligi. Interea tamen aeque liquet negatiuam istam particulam in omnibus Codd. tam scriptis quam prelo excusis (solo *Reg.* α forte excepto) solemniter et obstinate exstare, atque ea quidem constantia, vt cedere velle non videatur. In Oratione ϖ. Στεφ. pag. 215. exstat disertissimis verbis Demosthenis de hac re Decretum: in quo tam explicate dicitur, quam dici potuit maxime, ad hoc negocium electos esse *quinque* legatos, quorum nomina in decreto continentur: sc. Eubulus Anaphlystius, etc. Et quidem quicunque legit *istam* Orationem, fere sentiet Demosthenem legatum *non* fuisse. Dum ex *Aeschinis* aduersaria contrarium facilime erui posse video: πρὶν ἐπὶ τὴν ὑστέραν ἀποστεῖλαι πρεσβείαν, τὴν ἐπὶ τὰς ὅρκους, Δημοσθένην. Ο γὰρ μισαλέξανδρος καὶ μισοφίλιππος ὑμῖν ἄτοπος ἠτῶρ δὶς ἐπρέσβευεν ἐν Μακεδονίᾳ. Aeschin. *c. Ctesiph.* p. 59. Ita Demosthenes ipse in hac Orat. ὥσπερ ἐπέσβευ-

σὰ δὶς, ὅτω κ᾽ λόγον ὑμῖν δοῦναι δίς. (loquitur de prima et ſecunda legatione.) Pag. 141. l. 7. Ita loca fere ſexcenta. Vix meum est adſerere, aut abiiſſe eum in ea legatione, aut domi manſiſſe. TAYLOR.

Pag. 6. l. 3. ἐκάθησαν] ΕΚΑΘΙΣΑΝ, παρὰ τὸ καθίζω. Quod cum Actiuum potius quam Abſolutum videatur (neque vero moror depravatos Codices. Quoties enim Libarii η et ι, et alias cognatas literas permutant?) TAYLOR.

Ibid. 5. ἐν οἷς κ᾽ Κερσοβλέπτης] Wolfius, *ac praeter cetera, ipſo etiam Cerſoblepte capto.* Rectius, *Cerſoblepte ditione exuto.* IVRIN.

Ibid. 7. στρατιὰν] Infinitum eſſet recenſere, quot in locis permumentur hae voces Στρατεία et Στρατιά. Idque ante me adnotarunt plurimi. Hic tantum admoneo, vtramuis hic bene constare poſſe. Nam, me judice, et ἐυπρεπιζειν ΣΤΡΑΤΕΙΑΝ, et ἐυτρεπίζειν ΣΤΡΑΤΙΑΝ, recte dicitur. Sed illud fortaſſe commodius: Nam *De Corona*, pag. 218. l. 1. legitur, ἕως ἂν τὰ τῆς ΣΤΡΑΤΕΙΑΣ τῆς ἐπὶ τὰς Φωκέας ΕΥΤΡΕΠΗ ποιήσαιτο. Vbi minus bene legeremus ΣΤΡΑΤΙΑΣ, quanquam et id ſcribitur quoque. Attamen hic *Wolfium* video parum recte alteram in textu, alteram ſignificationem in verſione exhibere. TAYLOR.

Ibid. 17. ταῦτα εἶπε] Elegantius paulo Cod. *Vindob.* ὅτι ταῦτα ΜΕΝ ΕΛΕΓΕ Φίλιππος —— ἐμοὶ δὲ εἶπεν κ. τ. λ. TAYLOR.

Pag. 7. l. 1. πεισθέντες] Male *Wolfius* interpretatur, ac ſi tertiam legationem *ſuadebat* Aeſchines. Suadere quidem potuit, ſed non ex his verbis colligitur. Tantum dicitur, quod dum *Demosthenes* acta legatorum de pace ineunda improbaret, defenderet autem *Aeſchines*, *vicit huius cauſa et ſententia, vnde factum est vt tertio mitterentur legati.* Distant haec inter ſe plurimum. TAYLOR.

Ibid. 2. φυλάττει] Rectius ΦΥΛΑΤΤΟΙ cum *Vindob.* Et mox l. 6. ΠΕΙΣΗΙ. TAYLOR.

Pag. 8. Verſ. col. 1. l. 4. *a prandio*] *Post istud prandium.* MARKLAND.

Ibid. 10. λέγουσι] ΖΗΤΟΥΣΙ. *Lambinus.* TAYLOR.

Pag. 9. l. 13. Θηβαῖοι] Deest in Impreſſorum plurimis. Restituerunt cum *Wolfio* Codd. *Reg. α. Altemps.* aliique. TAYLOR.

Ibid. antepen. εἴληφεν] ὅτι ΧΡΗΜΑΤΑ εἴληφεν *Reg. α.* et Cod. *Vindobonenſis.* TAYLOR.

Pag. 10. l. 9. λόγου] Incaute ſcribitur ab *Vlpanio* (nam haec *Vlpianus*) λόγου, qui prius ſcripſerat, ζητήματος. *Accuſatio* haec ſiue *Oratio*, duas continet *quaestiones.* Vid. pag. 8. penult. Mox cum MSto *Vindob.* restituas τὸ ΙΣΧΥΡΩΤΑΤΟΝ. TAYLOR.

Ibid. 14. ὡς ἐν ἀληθείᾳ συνδραμόντες] Forte, ΕΙΣ ΕΝ ΕΓΚΛΗΜΑ συνδραμόντες. WOLFIVS. Audacter ſane: feliciter necne, non poſſum dicere. TAYLOR.

Ibid. 15. δύο λαβόντες] Forte δύο ΥΠΟΛΑΒΟΝΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ἐγκλήματα. WOLFIVS.

Ibid.

Ibid. vlt. Post νόημα nonnulla leguntur in Codd. *Regg.* et *Ven.* et prelo dedit *Benenatus*; quae repetuntur initio Scholiorum. Nam cum iis hoc Argumentum, ab eodem nimirum Auctore profectum, olim connectebatur. Et ſane ſatius eſſet, ut Argumentum deſineret ſaltem in voce τεθαῤῥηκότα. Certe non in νόημα, ſenſu imperfecto. Mens enim haec est Vlpiani, συγκεκριμένον ἂν εἴη τὸ νόημα ἐκ διαβολῆς τῆτε ἀνδιδίκε καὶ τῶν συνηγόρων, etc. vt in ſcholiis continuatur. TAYLOR.

NOTAE ad Orationem DEMOSTHENIS

περὶ Παραπρεσβείας.

PAG. 11. l. 6. παραγγελία] Vid. pag. 215. l. 4. *Harpocrat.* et *Vlpianum*. Hanc vocem et hunc locum ſatis illustrat *Christoph. Rufus* in *Antexegem.* apud *Gruter. Theſaur. Crit.* Tom. II. TAYLOR.

Ibid. ult. ἐνθυμέμενος] Ita *Benenatus* incorrecte: ΕΝΘΥΜΟΥΜΕΝΟΥΣ ceteri plerique, vt *Man. Fel. Harl. Cant. Bodl. Obſop. Ital.* Nimirum ea constructione, qua dixit *Aeſchines* in eadem cauſa, iuxta init. Δέομαι ΥΜΩΝ ——— ἐθελῆσαι ——— ΥΠΟΛΟΓΙΣΟΜΕΝΟΥΣ κ. τ. λ. Vid. IND. LYSIAE, ANTIPTOSIS, et Cl. *Marklandum* ad finem huiuſce Orationis. TAYLOR.

Pag. 12. l. 8. ἀειλογίαν] Vox ista *Demosthenica* fere. Nam ſecundum *Genethlium*, qui fuit inter antiquos *Demosthenis* Commentatores, σπανίως εὑρίσκεται παρ' ἄλλῳ. Occurit iterum in *Eubulidea*, pag. 634. vlt. Edit. nostrae. Vide *Harpocrat.* et *Suid.* in v. TAYLOR.

Ibid. 10. τύτων] Vel fortaſſe ΤΟΥΤΟΥ cum *Ven. Obſop. Ital.* et MSS. *Felician.* TAYLOR.

Ibid. 11. ἀνῄρηκε] Vide modo quae portuli vt confirmarem hanc vocem, etiam latiſſime ſumptam, nimirum de vltimo ſupplicio bene constare poſſe cum ea *Infamia*, qua ſola plectebatur Timarchus. Sed non neceſſe est tam inclementer et rigide interpretari, verum de *exſilio* fortaſſe, aut poena leuiori. TAYLOR.

Pag. 13. l. 13. ἐμπεποιήκει] F. ΕΜΠΕΠΟΙΗΚΕΝ. MARKLAND. Et *Lambinus* quoque. TAYLOR.

Ibid. vlt. σκέψαισθε] Pro εἰ σκέψαισθε, etc. ΣΚΕΨΑΣΘΕ παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ——— καὶ ΛΟΓΙΣΑΣΘΕ Codd. *Regii*, α. ε. ζ. verbis imperatiuis. Accedunt alii, ΛΟΓΙΣΑΣΘΕ *Obſop.* ΛΟΓΙΣΕΣΘΕ *Harl.* Receptam lectionem tuetur *Hermogenes, de Inuentione*, Tom. III. non longe ab initio. TAYLOR.

Pag. 14. l. 7. τύτων] τί δή ποτε τύτων ΕΚΑΣΤΟΥ; *Regg.* α. ε. ε. ζ. η. *Aug.* et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. 11. τὰς δὲ συμβολίας κ. τ. λ.] Secundum iam hoc caput, et reſpondet ſuperioribus, δεύτερον, ὧν ἔπεισε, ibid. l. 4. Quod non

animadvertens *Wolfius* inficete perquam vertit: *legatorum* enim *conſilia veriora eſſe putatis.* TAYLOR.

Pag. 15. l. 2. προσήκει διωκηκέναι] Post haec verba Ratio tertiae huius Propoſitionis reddi debuit, quemadmodum in ceteris quatuor factum est. Sed haec incuria Scribae excidit. MARKLAND.

Ibid. Neque quinque ista membra (Vid. p. 14. l. 4.) in quae diuiditur Criminatio *Demosthenis*, ſatis recte aut accurate recenſentur a *Quintiliano* IV. 4. his verbis: *Singula ex pluribus colliguntur: vt cum Legatio male gesta obiicitur Aeſchini, quod mentitus ſit, quod nihil ex mandatis fecerit, quod moratus ſit, quod munera acceperit.* TAYLOR.

Ibid. 8. ἢ μὴ] Melius Interrogatiue, ἀλλὰ μὲν ὑπέρ γε τῦ προῖκα, ἢ μὴ; Ita modo l. 2. antecedens caput adduxit ſimiliter; τῶν δὲ τῶν χρόνων διατί; Interpres interrogatiue quaſi dedit, ſed non ſatis accurate. TAYLOR.

Ibid. vlt. τῇ πόλει] Codd. duo ε et η, μένειν ΕΝ τῇ πόλει. quod facile excidere poterat. TAYLOR.

Pag. 17. l. 1. τὲς πολλὲς] Reſcribe εὖ οἶδ' ὅτι πολλὲς, ſine articulo: ut ſaepe alibi loquitur. Et deeſſe video articulum in optimis fere exemplaribus. *Reg.* α. et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. 12. Ισχανδρον] Ambigue, ni diſtinguatur poſt Ισχανδρον, h. m. ἔχων Ισχανδρον, τὸν Νεοπτολέμῳ δευτεραγωνιςὴν, etc. MARKLAND.

Ibid. penvlt. τὲς βελευσομενες] Videtur deeſſe ΕΛΛΗΝΑΣ inter has voces. MARKLAND.

Ibid. vlt. Ita diſtingue: κ᾽ ἀπαγγέλλων μετὰ ταῦθ᾽, ἥκων ἐξ Αρκαδίας, τὲς καλὲς κ. τ. λ. MARKLAND.

Pag. 18. l. 2. μυρίοις] *Harpocratio* in v. Μύριοι, iterumque in Ιερώνυμος locum hunc illuſtrabit. Hieronymus iste Arcas erat, a Philippo corruptus, et, vti ex *Vlpiano* hic diſcimus, e Schola *Iſocratis*. Μύριοι erat Concilium Arcadicum, ſub quo Reſp. gerebatur. TAYLOR.

Pag. 19. l. 11. τῇ προλεραία τῶν ἐκκλησιῶν] Sub. ἡμέρᾳ. *Pridie Concionum: eo die, qui Pop. conventum antecesſit.* WOLFIVS.

Ibid. 13. ἐν ὑμῖν] Ita diſtinguendum: ἐγὼ μασι — τοῖς αὐτοῖς, οἷσπερ ἐτος εἶπεν ἐν ὑμῖν, ἀπομνημονύσειν, *verbis* —— *iiſdem, quae ille dixit apud vos, commemorabo.* MARKLAND.

Ibid. vlt. τῇ εἰρήνῃ] Forte ΤΗΙ ΠΟΛΕΙ. Nam pacem ſuaſiſſe et Philocratem adparet, ſed parum honestam. WOLFIVS.

Pag. 20. l. 8. εἰς τὴν ὑςεραίαν] S. τῶν ἐκκλησιῶν. WOLFIVS.

Pag. 21. l. 5. ἐφεςηκότων πρέσβεων] Repete articulum, ἐφεςηκότων ΤΩΝ πρέσβεων. MARKLAND.

Pag. 22. l. 3. κ᾽ τύτων ἕτερ᾽ αὖθις αὖ ΠΕΠΡΑΚΟΤΩΝ. A πιπράσκω, non a πράτω. WOLFIVS.

Ibid. *vendidiſſent.* Immo *feciſſent*, πεπραχότων. Vendidiſſent eſſet πεπρακότων. MARKLAND.

Ibid.

Ibid. Wolfius, *cumque isti rursus alia vendidissent:* Immo, *cumque isti rursus alia omnia fecissent*, alia nempe, quam quae plebiscito imperata fuerant. IVRIN.

Ibid. 5. προσῆμεν] ΠΡΟΣΗΙΕΙΝ *Ven.* ΠΡΟΣΗΙΕΙΜΕΝ, *Regg.* α. ε. et σχ. *Aug.* item et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. 6. πολλοὶ] πολλοὶ ΜΟΙ συνίσασιν. *Lambin.* TAYLOR.

Ibid. antepenvlt. προεῖχασι] A προάγω. Dicunt etiam Attici προαγηόχασι. WOLFIVS.

Ibid. vlt. μηδὲ ταῦτα παθεῖν] Lego ΤΑΥΤΑ', vt *Olynth.* 1. WOLFIVS. Correcte etiam legunt Codd. ε. ζ. TAYLOR.

Pag. 23. l. 2. ὑποσχέσεσιν] Exspectassem καὶ ὑπόσχέσισιν ΕΞ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΝ. Vid. pag. 27. l. 8. MARKLAND.

Ibid. 6. πειρᾶσθε συνδιαμνημονεύειν] *Date operam vt vna mecum memoriae infigatis.* Wolfius. Potius, *date operam, vt vna mecum memoria repetatis.* Agitur enim de verbis olim factis in Concione. IVRIN.

Ibid. antepenvlt. ὥσθ' ἅπαντας ὑ. λ. ᾧ.] ἀντὶ τοῦ, ἕπεισι ταῦθ' ἵνα ἔχειν. WOLFIVS.

Pag. 24. l. 6. μένοντας οἴκοι κ. τ. λ.] Dubito, an ea mente scripserit *Demosthenes*, vt ea quae hic sequuntur, Condicio esset ab Athenienſibus praestanda. Scil. *Haec omnia vobis promitto, ea tamen lege, vt domi maneatis*, etc. Ita quidem *Wolfius:* ita alii quoque interpretantur. Et est sententia satis proba. Ego tamen semper aliter accepi: Nempe, *curaui sedulo, vt omnia quae velletis, efficerentur, sine vestro labore, sumptu aut sollicitudine*, μένοντας οἴκοι, καὶ δι' σχολῆς. TAYLOR.

Ibid. 12. τῶν βουλευσαντων τὴν κατάληψιν] Ex Historia non constat: ac potius absurdum est Thebanos id consilii dedisse Phocensibus hostibus vt templum occuparent: sed cum ipsi pecunia egerent, Phocensibus auxiliari voluisse, cum fuerint posteriores. WOLFIVS. Consule *Vlpianum.* TAYLOR.

Ibid. 13. διδάσκειν] Putarem ΔΙΔΑΞΑΙ, quod (non διδάσκειν) est *docuisse.* Alia ratio est τοῦ ἀκύειν, quod mox sequitur. MARKLAND.

Ibid. vlt. χρήματα —— ἐπικεκηρυχέναι] Proclamare pecuniam contra aliquem proprie significat, siue is viuus adducatur ad supplicium, siue interficiatur. Q. Curtius, lib. 3. *Darius mille talenta interfectori Alexandri daturum se pronunciari iusserat*, id est, ἐπεκηρύχει τῷ Ἀλεξάνδρῳ χίλια τάλαντα. WOLFIVS.

Pag. 25. l. 2. τὸν πρὸς τ. ϖ.] F. ΔΙΑ τὴν πρὸς τὴν πόλιν. MARKLAND. Aliter sane insolentior videri posset Structura. TAYLOR.

Ibid. l. 11. ϖυ] Restitue mecum, ὑπηνίττετο δ' ὅτω ΜΟΥ, καὶ παρεδήλου τὸν Ὥρωπον. Dixerat enim immediate *Aeschines*, quosdam e Collegis sibi inuidere, *adludens* proculdubio, sed tecte et tacite, ad *Demosthenem.* TAYLOR.

Ibid. penvlt. ταῦτά τε] ταῦτά ΜΕ ὃκ ἔφην εἰδέναι. MARKLAND.

Ibid.

Ibid. vlt. ἐπειρώμην] καὶ AMA ἐπειρώμην Cod. *Reg.* 1. TAYLOR.

Pag. 26. l. 12. οἱ δ' ἀπιλέγοντες ὄχλῳ —— καὶ ἐφαίνετο.] Ετέρωσις ἀριθμοῦ, ἀντὶ τοῦ, κατεφαίνοντο ὀχληροὶ μάτην καὶ βάσκανοι. WOLFIVS. Vid. Cl. *D'Orvillium ad Charit.* p. 596. TAYLOR.

Ibid. 13. ὄχλῳ ἄλλως] Inutile istud ἄλλως valde mihi displicet: nec tamen prae manibus habeo quod reponam melius. Nisi Tu mauis ΟΛΩΣ. Codd. *Harl.* et *Reg.* α. ΑΛΛΟΣ. TAYLOR.

Pag. 27. l. 9, ἑκάστων] Melius fortasse cum *Regg.* α. δ. η. ΕΚΑΣΤΩΙ ποιουμένοις τῶν καιρῶν. TAYLOR.

Ibid. ult. ὅπερ] Forte legendum ΟΠΕΡ, vt adnotauit, qui Cod. *Italicum*, in *Wolfii* gratiam contulit. TAYLOR.

Pag. 28. l. 6. εἶτα εἰ μὲν] Ita lege. WOLFIVS. Debetur etiam Particula εἰ sinceritati boni Cod. *Reg.* α. TAYLOR.

Ibid. 13. τὴν τέτε] διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν ΕΑΥΤΟΥ. *Ven. Lind. Ital. Obsop.* Quod notatu dignum iudicaui. TAYLOR.

Pag. 29. antepenult. ὧδὲ πολλοῦ δεῖ] Sub. λόγε. Alii ἀντὶ τοῦ, πολλοῦγε καὶ δεῖ, *multum abest vt res ita se habeat.* WOLFIVS. Sed mirum est, vnde ὧδὲ πολλοῦ δεῖ, Locutio, vti videtur, Negatiua, tantundem valeret ac Affirmatiua, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Non possum soluere hunc nodum, nisi aliter distinguendo, ὧ δέ. πολλοῦ δεῖ. *minime vero: multum abest.* Notandum enim est, in omnibus iis locis, vbi haec phrasis inuenitur, semper praeire negatium ὦ, vnde repetitio eiusdem vehementius *negat.* Sic pag. 68. l. 5. ΟΥ γὰρ ταῦτ' ἀντ' ἐκείνων γέγονεν. ΟΥ δέ. πολλοῦ δεῖ. Quod eodem recidit, quo istud in *Midian.* pag. 97. ἔχει δ' ΟΥΚ ἔτω ταῦτα. ΟΥΔ' ἐγγύς. MARKLAND.

Pag. 30. l. 7. ἵν' εἰδῆθ'] Verba sic ordina, ἵνα εἰδῆτε ἅτι ἐγὼ νῦν ἀφίσαμαι τῶν πεπραγμένων, sc. τοῖς συμπέρασι, σιγησας ὧδὲ τότε. WOLFIVS. Delendum vltimum istud ὧδέ. Vnde, et quare adderetur, obuium est. Praecessit nempe ὧδὲ τότε: putabant igitur ὧδὲ νῦν sequi oportere. MARKLAND.

Ibid. penult. ὧδὲ Τιμαγόραν] Hic legatus Artaxerxe adorato multis muneribus donatus est. Vide *Suidam.* WOLFIVS.

Pag. 32. l. 3. τῷ δὲ μηδὲν κ. τ. λ.] Sequitur δόξει κοινωνεῖν. Est Αντίπλωσις, ἀντὶ τοῦ, ὁ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδὼς —— δόξει. Ac potius, lapsus memoriae, ex eo quod anteceſſit τῷ μὲν ἠδικηκότι σιγᾶν ἐξήρκει. Nisi forte sit locus hic mendosus. WOLFIVS.

Ibid. 9. ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον] F. ΤΟ πρῶτον, vt pag. 189. l. 3. καὶ τοῦτ' ἔστι τῶν ἐγκλημάτων ΤΟ πρῶτον. MARKLAND.

Pag. 34. l. 4. ὑπὲρ] ΠΕΡΙ *Lind.* et *Ven.* Quod rectius. Vti infra p. 35. l. 7. Vbi similiter ΠΕΡΙ Codd. plurimorum auctoritatem habet et locum habet in Textu, quem et hic quoque occupare debuit. TAYLOR. Ibid. Φωκέων ἢ Θεσπιέων] Post recitatam epistolam Philippi. p. 35. l. 5. vbi eadem repetuntur, (et repeti solent quae praemittebantur: nam in vno loco praedicit quae erant ab Epistola exspectanda, in altero admonet ea euenisse quae praedixerat)

dixerat) in eo, inquam, loco, nihil reperimus de *Theſpienſibus*, verum uerba Oratoris ſunt, περὶ ΘΗΒΑΙΩΝ ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων, ὧν ἕτ⊙ ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἐδὲ γρύ. Plane vt in hoc loco, verbis iiſdem. Et recte ſane. Nam in tota hac Tragoedia Theſpienſes ſecundarum tantum partium erant: primas vtique agebant Phocenſes et *Thebani*. Quibus, ſat ſcio, beneuolus lector postliminium dabit. Similiter peccatum est infra, pag. 75. l. 13. Vbi vide *Lambinum*. TAYLOR.

Pag. 35. l. 9. ἐδὲ γρύ.] Sic et *Ariſtophanes* [Plut. v. 17.] ἀντὶ τοῦ, μηδὲ τὰλάχιστον προσέγραψε. WOLFIVS.

Pag. 36. l. 4. ἀφαιρούμεν⊙] Malim, etiam tacitis Exemplaribus, ΥΦΑΙΡΟΥΜΕΝΟΣ: quoniam fraude magis quam vi haec geri video. TAYLOR.

Ibid. 6. Plane delendum videtur ΓΑΡ. IVRIN. Vt in *Bodl.* deprehendi. TAYLOR.

Ibid. 10. δὲ] Abundat δὲ, vt in *Midian.* p. 123. l. 5. Niſi hic legendum ΗΔΗ, vt pag. 60. l. 5. Quod verius puto. MARKLAND. Vel ΔΗ cum emphaſi bene nota: γεγονυίας ΔΗ τῆς συμμαχίας — *is, conflata* demum *ea, quam dixi, ſocietate* —— Atque ita video in *Bodl.* et *Ital.* Deſideratur quidem ΔΕ in *Harl. Lind.* et *Regg. α. ε. δ. ε. η.* TAYLOR.

Ibid. 11. ἐδ' ὃ αὐτὸς ὑπίσχετο] S. εἰδέναι. *Se neſcire quidnam promiſerit.* Hoc est, negat ſe quicquam eſſe pollicitum Athenienſibus. WOLFIVS. Ibid. Distinguendum —— τί ἂν ποιῶν χαρίσαιτο. Οὐδ' ὃ αὐτὸς ὑπέσχετο; τοῦτο γὰρ ἤδει δηλονότι etc. *neque ſcire ſe qua re vobis gratificetur. Quid?* (inquit Orator indignabundus) neſciuit *quod ipſe promiſerat? Fieri certe non potest, vt hoc neſciret, niſi vobis illuderet.* Par istud, et eiuſdem caloris in *Leptin.* pag. 60. μηδ' ἂν τοιοῦτοί τινες γένωνται, Λεπτίνη; MARKLAND.

Pag. 37. l. 4. ἐὰν δ' ὑμεῖς λέγητε κ. τ. λ.] Totam fere hanc periodum male vertit Interpres. Senſus est, *quod ſi vos eum certiorem feceritis*, ſc. quibus in rebus ciuitati gratum facere poſſit, *ſe ea facturum, quae ſibi nec pudori nec dedecori futura ſint, ad has excuſationes confugiens, vt etiam ſi vos animum inducatis ad aliquid proferendum et postulandum, hunc receptum ſibi relinquat.* IVRIN.

Ibid. 7. κἂν ἄρα εἴπῃ τί τι] Sub. ὁ Φίλιππ⊙. Sin τὸ εἴπῃς vna vox numeri pluralis fuerit, pro, *et ipſe dixerit*, repone, *etſi ſane et dixeritis aliquid, et ad pollicendum adducti fueritis.* Sed prior ſententia magis mihi probatur. WOLFIVS.

Ibid. F. ΕΙΠΗΙ τι, κ᾽ ΠΡΟΑΧΘΗΙ ΥΜΙΝ ἐπαγγείλασθαι, etc. *Etiam ſi aliquid certi dicat, et eo procedat, vt polliceatur vobis*, etc. Vulgata est ab Interpolatione. Cum enim facili aberratione ſcriptum fuiſſet εἴπητί τί, pro εἴπῃ τι, iam neceſſe erat, vt προαχθῇ mutaretur in προαχθῆτε, et ὑμῖν in ὑμεῖς. MARKLAND.

Ibid. Iuxta mentem et interpretationem Scholiastae, quem aliquoties iuuabit in conſilium adhibere, minima arte, aut fidiculis

lis opus erit ad ſanum ſenſum ex his verbis eliciendum. Επαγγείλασθαι enim, aliquando eſt, *rogare* aut *postulare*. Atque ita hic exponit *Vlpianus*. Επαγγείλασθαι] ἀντὶ τῦ ΑΙΤΗΣΑΙ. Vide ergo: *Philippus ait* (pene cum ſeruulo Terentiano), *Aliquid inuenite modo, Athenienſes, quod ametis: vtilitatem in ea re faciam vt cognoſcatis meam. Quod ſi vos ea oratione deliniti adducamini, vt aliquid ab eo re vera* peteretis, *protinus ſibi perfugium quaerit: vobis autem nihil niſi illud relictum —— Quo promiſſa cadunt!* Et profecto cum exemplaribus, quae ſunt praestantiora, totam hanc periodum reformo: εἰς ταύτας τὰς προφάσεις ΚΑΤΑΦΕΥΓΕΙ, ΙΝΑ, κἂν ἄρα εἴπητέ τι, ᾧ προαχθῆτε ὑμεῖς ἐπαγγείλασθαι, ἀναχώρησιν ΕΑΥΤΩΙ ΚΑΤΑΛΕΙΠΗΙ. TAYLOR.

Pag. 38. l. 4. παρὰ τὸ προαισθέσθαι] Legendum opinor παρὰ ΤΟΥ, vel ΔΙΑ τό. IVRIN. Minime. Τὸ ΠΑΡΑ in hoc loco, vt frequenter, vim habet τῦ ΔΙΑ. TAYLOR.

Ibid. 5. ὅτε ἔμελλεν] Senſus et Lingua, opinor, volunt, ἀλλ' ὅτε ἔμελλεν ΑΥΤΟΣ, (vel ΕΚΕΙΝΟΣ) ὅτ' ἠβελήθη ταῦτ', ὅτ' ἤλπισεν ὅτ⊙. *Sed neque facturus erat ille* (ſc. Philippus), *neque haec voluit, nec ſperauit hic*, ſc. Aeſchines: ἔμελλε, nempe ποιήσειν. MARKLAND.

Pag. 39. l. 10. ταῦτα ὅτε οἶδα, ὅτε κοινωνῶ] S. τότων. Verba diuerſae Constructionis coniuncta eodem caſu. Nam τὸ κοινωνῶ Datiuo et Genitiuo fere iungitur, vt in *Aristogit.* μηδένα μηδενὸς τότῳ κοινωνεῖν. Illud autem, κοινωνίαν κοινωνεῖν communis Atticiſmus est, non propria verbi constructio. WOLFIVS.

Pag. 40. l. 11. συλλογίσηλαι] Ita recte repoſuit *Wolfius*, et coniecit *Lambinus*, pro ΣΥΛΛΟΓΗΣΗΤΑΙ Pariſienſium. *Vlpianus* enim modo, ἐκ τῶν χρόνων βέλιται ΣΥΛΛΟΓΙΣΑΣΘΑΙ τὴν ἀπόδειξιν. TAYLOR.

Pag. 41. antepenult. ἀνίλα] Forte, ΑΥΤΟ, S. τὸ πρᾶγμα, ἢ, ΑΥΤΗΝ, τὴν παράδοσιν τῦ ἱερῦ τοῖς Αμφικλύοσι. WOLFIVS.

Ibid. ΤΑΥΤΑ. *Ven. Ital. Regg. α. ζ. Lind. Harl.* TAYLOR.

Pag. 42. l. 2. ὐδενὸς —— πλὴν —— Θηβαίων] Paulo poſt, ὐ γὰρ ἦσαν αὐτόθι πλὴν Θηβαῖοι. Sic fere τὸ πλὴν cum antecedente caſu conſentit. WOLFIVS.

Ibid. 4. ἐυφημότατ' ἀνθρώπων] ἀντὶ τῦ, πάντων ἐυφημόταλα. WOLFIVS. *Lambinus* auguratur, ἐυφημόταλα ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ τότοις παραδῦναι γέγραφε. Atque adiuuatur in ea coniectura, auctoritate Cod. *Lind.* TAYLOR.

Ibid. 11. καίτοι] Hoc et quae ſequuntur verba, ſunt verba Aduerſarii, qui hac ratione ſe tueri conatur. *Atqui* (dicet ſc. Aeſchines) *literas binas miſit Philippus, quae vocarent vos.* Hucuſque ille. Punge igitur ad ista verba. Deinde regerit *Demosthenes*, Οὐχ ἵνα ἐξέλθοιλε. ὠμαλα. In ea fere mente est *Vlpianus* quoque, quem praeterea conſulere de voce ὠμαλα operae erit precium, vt conferantur ea quae illic habet, cum iis quae protulere de ista voce *Suidas*, *Harpocratio*, *Magister*, etc. ad hunc locum *Demosthenis* reſpicientes. TAYLOR.

Pag.

Pag. 43. l. 5. ἐπέχοντες] Iudicii plena ſunt, quae habet, ſiue *Budaeus* ſit, ſiue *H. Stephanus*, *Theſ. Gr.* Tom. 1. col. 1336. Igitur exſcribo. "ΕΠΑΝΕΧΟΝΤΕΣ habet Interpres *Demosthenis*, et in "MSto ſic legimus, licet in vulgatis ΕΠΕΧΟΝΤΕΣ legatur. Επα-"νέχοντες enim dixit, ἀντὶ τῦ, θαῤῥοῦντες, ἐμμένοντες, ἐπαναπαυόμενοι, "ἰσχυριζόμενοι, σπεῖζόμενοι, σπεύδοντες, *incumbentes, acquieſcentes.*" ΕΠΑΝΕΧΟΝΤΕΣ *Cant. Bodl. Aug. Ital.* cum *Lutecianis.* TAYLOR.

Pag. 44. l. 8. νῦν ἔχοντες] Haec interrogatiue bene legi poſſunt: vt et ista mox ἦσαν ἄλλοι—ᾤοντο; et ἀλλὰ πῶ—εἰρήνην; MARKLAND.

Ibid. vlt. τὸ, τὸν Φ.] τὸ ὑπάρχειν αὐτοῖς, τυτέστιν, ὅτε δυνατόν ἐστι τὸν Φίλιππον πεισθῆναι, ὅπως ἂν αὐτὲς σώσῃ. WOLFIVS.

Ibid. Lego, τὸν Φίλιππον ΦΙΛΟΝ ὑπάρχειν (vel ΥΠΑΡΞΕΙΝ potius) αὐτοῖς πεισθῆναι. Nam vox ista post Φίλιππον facile excidere potuit, Scriba properante, vel dormitante. TAYLOR.

Pag. 45. l. 12. ἀθάνατον] Peſſime haec ad hunc vſque diem intelligebantur. Nec tamen laborant, niſi mala interpunctione. Ἀθάνατον oportet non ad vocem εἰρήνην, vt vulgo ſolet fieri, ſed ad αἰσχύνην accommodare. Lege itaque, τὸ γὰρ πρὸς ἄνδρα θνητὸν—γράφοντας εἰρήνην, ἀθάνατον συνθέσθαι τὴν κατὰ τῆς πόλεως αἰσχύνην κ. τ. λ. *Vos vbi cum viro* mortali *pacem decerneretis*, immortale *ciuitatis vestrae opprobrium paciſci* —— πῶς οὐχὶ παράδεινόν ἐστι; confirmat hoc vis et vehementia totius periodi. TAYLOR.

Pag. 46. l. 12. τὰς χρόνους λογιεῖσθαι] Vide, ſi tibi placeat, meam Edit. in 4to. p. 326. ubi ſubnexui Calendarii Attici particulam, reſque a *Demosthene* relatas, in ea quaſi tabella pictas.

Pag. 47. l. 1. τριῶν μηνῶν ὅλων] Ita infra pag. 109. l. 5. τριῶν μηνῶν ΟΛΟΥΣ ἀποδημήσαντες, Et *De Cor.* 216. l. 12. οἱ χρησοὶ πρέσβεις ἦτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τριῶν ΟΛΟΥΣ μηνῶν Quod ſi, vt certiſſime constat, peregre profecti ſint Legati post diem tertium *Munychionis* (ſit v. g. *Martius* Menſis. Et ita eſt praeterpropter) redierunt die 13tio. *Scirrhophorionis* (vel *Maii*) errat Noster in calculo. Sed in his rebus non exſpectamus rigorem ſupputationis: licet Vox ὅλως *totos*, id exſpectare permittat. Sufficit, ſi fuerit bimestre ſpacium, *et quod excurrit*. Venia ea facile conceditur, praeſertim ſi amplificandi studio id ab Oratore dicitur. Vid. *Contaren.* l. c. TAYLOR.

Ibid. l. 4. τρίτῃ ἐπὶ δέκα] Ita edidimus, moti auctoritate *Bodl.* et *Reg.* α. non δεκάτῃ, vt alii repraeſentant. Modo dixerat, eadem ratione, ἑνάτῃ ἐπὶ δέκα: quanquam et ibi obtinet apud vetusta quaedam exemplaria, vti δ. ε. ἑνάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ. Sed corrupte, vt arbitror, et contra communem vſum ſcribendi. TAYLOR.

Ibid. 12. πεμπλαῖα] τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ τοῖς Φωκεῦσιν ἀπηγγέλθαι. Post [58. 6.] dicet πέντε γιγόνασιν ἡμέραι μόναι, ἐν αἷς ἔτ' ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ, ὑμεῖς ἐπίστευσατε, οἱ Φωκεῖς ἐπύθοντο, ἐνέδωκαν ἑαυτὲς, ἀπώλοντο. Sic autem numerabis 16, 17, 18, 19, 20. WOLFIVS.

Ibid. antepenvlt. κῆ ἦν αὐτοῖς] Verba ſic ordina, κῆ ἦν ἐπιμελὲς αὐτοῖς εἰδέναι, κῆ τί ἀπαγγελοῦσιν ἕτοι, κῆ τί ὑμεῖς ψηφιεῖσθε. WOLFIVS.

Pag. 48. l. 5. τῳ τέτο δῆλον ;] ἀντὶ τῦ, τινὶ σημείῳ. WOLFIVS.

Ibid. 13. αὐτὸ] Sc. τὸ πρᾶγμα. *Res ipsa conuenit.* Plene in *Midiana*, p. 90. ὡς ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ μαρτυρεῖ. Vel τὔργον, vt in *Timocratea*, p. 370. MARKLAND.

Ibid. *Lambinus*, deleta praepositione, legit, αὐτὸ συμβαίνει ταύτην εἶναι πέμπλην. Quod non improbo, et confirmat quod in superioribus admonebam, scil. *Perinde est: vtrinque euenit*, τὸ αὐτὸ συμβαίνει, vtrum a Phocide Athenas, an ab Athenis Phocida nuncietur. TAYLOR.

Pag. 49. l. 3. σπείσασθαι] S. τὰς Φωκίας. Mox [l. 6.] ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ. WOLFIVS.

Pag. 50. l. 2. παρόντων] Feliciſſime. ΠΑΝΤΩΝ Cod. *Reg.* α. TAYLOR.

Ibid. 12. δόγμα] Lege ΔΟΓΜΑΤΑ. Supra, p. 49. l. 8. et p. 51. l. 6. MARKLAND.

Pag. 51. l. 3. προεσράναι] ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ ΣΤΗΝΑΙ. *Ven.* Quod est profecto gloſſae ſimillimum. TAYLOR.

Pag. 52. l. 6. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι κ. τ. λ.] Dubitatio hic ſubit, referendumne ſit τὸ καθαρὲς ad homicidii crimen, quod quidem nullum futurum videtur in poena proditorum: an ad crimen perfidiae et ingratitudinis, quo ſpectare videntur et praecedentia et ſubſequentia. Nempe proditionis crimine primum legati, deinde, ciuitas ipſa teneri videbatur, niſi vindicaret. Tu, ſi ita ſentias, reſcribe, καθαρὲς ΟΥΚ ἴσισθαι, vel, ſi malis, ΟΥΚ ΑΝ καλαλιύσαιλας, vel etiam, ΟΥ κᾶν καλαλιύσαιλας. IVRIN.

Ibid. 8. τίς] Editi omnes ante *Wolfium*, et manuſcripti quoque, μᾶλλον δὲ, ΕΙ τις ἐςιν ὑπερβολή. Et tum deeſſe aliquid ſuſpicarer post τέτῳ, hoc pacto: πῶς γὰρ ἂν αἰσχρὸν, μᾶλλον δὲ, εἴ τις ἐςιν ὑπερβολὴ τέτῳ, ΠΩΣ ΟΥΚ ΑΣΕΒΕΣΤΑΤΟΝ; vel aliquid ſimile. TAYLOR.

Pag. 53. l. 9. κὴ ἥδεινὶ τῶν ἀπάντων ἄλλῳ γεγονὸς lege. WOLFIVS. ΑΛΛΟ enim plurimi: et in aliis prorſus deerat. TAYLOR.

Ibid. 13. ἃ ὑπὲρ ὧν] Alterum horum ex margine eſſe opinor: et vltimum potius, nempe ὑπὲρ ὧν. Ita primitus, εἴγε ἃ αὐτὸς Φίλιππος —— ἂν ἐτόλμα ψεύσασθαι. Aliquis deinde explicauit ἃ ὑπὲρ ὧν. Sequiores vtrumque admiſerunt. MARKLAND.

Pag. 54. l. 2. κὴ ὁ μὲν Αντίπαλρος κ. τ. λ.] Restituendum est κὴ ΕΙΓΕ ὁ μὲν Α. Aut ea vox ſaltem ſubintelligenda est. Vno enim ſpiritu, vno tenore orationis dixit *Demosthenes*, πῶς γὰρ —— εἴγε ἃ αὐτὸς Φίλιππος —— κὴ ΕΙΓΕ ὁ μὲν Αντίπαλρος κ. τ. λ. Quo admiſſo, Interrogationis nota recte adponetur clauſulae orationis, ad vocem ὑπέρησαν, l. 11. TAYLOR.

Ibid. penvlt. λέγε] Praetulerim ΑΑΒΕ Codicum praestantiorum, ſc. *Reg.* α. *Harl.* et *Aug.* propter ἀνάγνωθι, quod est tantundem. Sed ſequitur etiam λαθὼν. Quis haec expediet? TAYLOR.

Pag. 55. l. 6. ἐξηγεῖτο] *Demosthenes* ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνε, Αὐτὸς ἐξηγεῖτο

ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τῷ κήρυκι, ἀντὶ τοῦ, ὑπηγόρευεν. Priſcian. col. 1182. TAYLOR.

Pag. 56. penvlt. ὥς τίς φησιν; Αἰσχίνης αὐτός.] Eſt haec ſubiectio. *Quis hoc dicit? Aeſchines ipſe.* οὐχ ὑπεδέξαιλο [pag. 57. l. 1.] lege. S. οἱ Φωκεῖς. WOLFIVS. Legitur in Cod. *Vaticano*, vti diſcimus ex marg. Exemplaris *Altemps.* ὥς πω φησὶν Αἰσχίνης ἔτοσί. Plurimi item Codd. ὡς ΠΟΥ φησιν. Tum ista *Wolfiana* distinctione nihil opus erit. TAYLOR.

Pag. 57. l. 3. ἂν] Inſerui auctoritate Codd. *Paris. Obſop.* et *Ask.* ἴσ. ἂν ἔτως ὀρθῶς, ſc. ΟΥ ΣΩΘΗΣΟΝΤΑΙ Φωκεῖς. Ita marg. *Altemps.* TAYLOR.

Ibid. 8. διὰ ταῦτα] ΚΑΙ διὰ ταῦτα *Aug. Harl.* cum *Benenato.* TAYLOR.

Ibid. 13. ὡς πονηροὶ] ὡς ΠΟΝΗΡΩΝ legendum. Spectat enim praecedentem genitiuum Φωκέων. OBSOP. Ita MSS. *Felic.* et *Man.* Ita Exemplar. D. *Askew.* TAYLOR.

Pag. 58. l. 10. πᾶσα ἀπάτη] F. πᾶσ' Η ἀπάτη, vt p. 213. antepenvlt. τὴν ἀπάτην ὅλην. MARKLAND.

Pag. 60. l. 6. τέτταρας μήνας ὅλης] Attamen, vt recte *Contarenus, Var. Lect.* Cap. 17. a die XIX^no^. Elaphebolionis, quo die Pacem factam fuiſſe conſtat, ſi numerando perueniamus ad diem XXIII^tium^. Scirrhophorionis, quo redigerentur Phocenſes, non amplius *tribus menſibus* reperietur cum *diebus quatuor.* TAYLOR.

Pag. 61. l. 3. μὲν] Reſtitui, neceſſarium enim erat, ex Edit. *Lutec.* et MSS. *Ven. Aug. Harl.* TAYLOR.

Ibid. 10. μηδοτιῶν κ. τ. λ.] Plurimi MSS. arripiunt, et in eo mire conſentiunt, οἱ Δ' Ο,ΤΙΟΥΝ ΑΝ ΔΙ' ΑΡΓΥΡΙΟΝ ποιήσοντες. TAYLOR.

Pag. 62. l. 1. εὐθύνας] Exſcribo *Vlpianum*, vt exponat, et enodet, ſiquis in eius lectione erit me peritior et exercitatior: ſc. Ὥστε μὴ εἶναι ἕκαστον τῶν λόγων, εἴτις Αθήνησιν εὐθύνας δίδωσι. οἱ δὲ ἐνήλλαξαν ὡς ἐν σχήματι τὰς πτώσεις, γυναικὴν ἀντὶ αἰτιατικῆς εἰληφότες, καὶ ΕΥΘΥΝΩΝ εἰπόντες. Nequeo ſane hariolari quid velit. ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΕΙΝ *Lambinus*: qui totam etiam hanc periodum ita confingit, ὥστε μὴ περὶ τοῦ ΣΥΓΚΑΤΗΓΟΡΕΙΝ ἑκάστῳ τὰς εὐθύνας (deleto Αθήνησιν) εἶναι τὸν λόγον, ΑΛΛΑ ΤΟΥ δικαίου κ. τ. λ. Porro ΠΕΡΙ τὰς Αθήνησιν εὐθύνας Codd. *a. d.* Sed locus, etiam his omnibus adiumentis, non ſatis eſt defaecatus. TAYLOR.

Pag. 63. l. 10. τειχισμένην] Etſi ad ἀσφάλειαν duriuſcule Participia τειχισμένην καὶ ἀναγαθεῖσαν referuntur, tamen, cum χώρᾳ πολλῇ ſequatur, non auſim legere καὶ ΧΩΡΑΝ τειχισμένην χώρᾳ πολλῇ. WOLFIVS. Videtur deſiderari Vox ΠΟΛΙΝ in hac ſententia; nempe *ciuitatem* Phocenſium. Aliter nihil erit, ad quod referre poſſis τειχισμένην. MARKLAND.

Pag. 64. l. 5. προήρηλο ποιεῖν] Προαίρεσις illa fuit belli Phocenſis Confectio. WOLFIVS. Legendum fortaſſe πάνθ' ἅπερ ΠΕΠΟΙΗΚΕ,

ὅτῳ κ. τ. λ. Ita MSS. *Harl.* et *Bodl.* TAYLOR.

Ibid. 7. κὴ φανερὺς ἐπιδείξας ὑμᾶς ἐχὶ βυλομένυς] S. Φίλιππον τοῖς Θηβαίοις ἄπαντα ποιεῖν, *vestra auersatione declarata*, id est, *cum aperte prae vobis tulissetis odium in Thebanos vestrum.* WOLFIVS.

Pag. 65. l. 1. μιλεκομίζελε] KATEKOMIZETE *Ven. Lind. Harl. Regii* δ. ζ. Infra pag. 87. antepenult. loco perquam simili: αὗτοὶ ἐξεπίπληχθε, κὴ παῖδας, κὴ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν KATAKOMIZEIN ἐψηφίζεσθε, κὴ τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, κὴ τὴν Πειραιᾶ τειχίζειν, κὴ τὰ Ηράκλεια ἐν ἄστει θύειν. Atque ita scribitur disertissimis verbis ipsius Decreti: KATAKOMIZEIN τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα τὴν ταχίστην. De Corona, pag. 222. l. 6. TAYLOR.

Pag. 66. l. 9. ὡς ὑπὲρ τῶν καληγορημένων αὐτῦ lege. WOLFIVS. Alii enim incorrecte habent καληγορυμένων. Et AYTΩI porro non αὐτῦ, in Editis omnibus. A *Wolfio* stant MSS. *Felician.* et *Manut. Ven. Bodl. Obsop.* legendo αὐτῦ. TAYLOR.

Pag. 67. l. 5. κτημαθ'] Rectius XPHMAΘ' et tuentur complures: Codd. sc. α. ζ. δ. *Obsop. Harl. Ask.* cum Editis *Felic.* et *Manut.* Atque ita a *Maximo* laudatur locus, et restitui voluit Cl. *D'Orvillius* ad *Chariton Aphrodis.* II. 7. TAYLOR.

Ibid. 11. μεγαλαι] Post hanc vocem sequitur in *Maximo* Sophista, Τὰ δὲ ἐκείνυ ὑδεὶς ἀπέδολο, ὡς ἔτοι τὰ ἡμέτερα. Οὐ δὴ δίκαιον etc. deinceps vti in Pag. 68. l. 1. Intermedia defiderantur. TAYLOR.

Pag. 68. l. 3. ἡμῖν δὲ, ἃ δικαίως] Hic est ordo verborum, ὃ δίκαιον ταῦτα, ἃ ὑπῆρχεν ἂν ἡμῖν δικαίως ἐκ τῆς εἰρήνης, λογίζεσθαι ἀντὶ τύτων, ἃ ἔτοι ἀπέδολο. Τί δὲ ἀπέδολο; τὴν τῶν πραγμάτων καλασκευὴν, κὴ τῶν συμμάχων. WOLFIVS. Ibid. Recte quidem hoc: sed perperam vertit, aut potius, quae male verterat, mutare destitit. *Istorum corruptelis aestimari:* Quanto felicius Ferrus? *E che le cose, lequali à noi debitamente veniuano per la pace, voi contiate in luogo di quelle che costoro hanno venduto.* TAYLOR.

Ibid. 6. ὐδὲ πολλῦ δεῖ.] *Neque multis verbis est opus.* WOLFIVS. Nequaquam. Verte, *Longe abest*, Vti nos solemus dicere. *No. Not by a great deal.* Interpres Italicus, quod non intellexit, dissimulauit, et in versione omisit. TAYLOR.

Pag. 69. l. 5. Φίλιππον.] Ita distingue, vt opinor, ἢν ἡμῖν πόλεμ⊖ πρὸς Φίλιππον; Interrogatiue. MARKLAND.

Pag. 70. l. 10. ἀλλ' ὑπὲρ κ. τ. λ.] ἀλλ' ὑπὲρ τῦ, ποίαν τινὰ, τοῖς τὰ δίκαια etc. Ita distinguendum puto, et delendum γὰρ, quod constructioni officit. MARKLAND. Ibid. Recte sane. Ita excuderunt *Parisienses.* Et in *Harleyano* pariter deest particula, vt oportuit. Mox, sc. l. prox. pro γράφυσιν, ΛΕΓΟΥΣΙΝ plurimi, sc. MSS. *Ald. Felic.* et *Manut. Ven.* item, *Lind.* et *Regg.* ζ. ι. TAYLOR.

Pag. 71. l. 4. τὴν ἀρχὴν] Delendum est vtique vel τὴν ἀρχὴν, uel τὴν πρώτην. Altera vox est enim alteri pro glossemate. Priorem inducunt *Reg.* δ. et *Harl.* TAYLOR.

Ibid.

Ibid. 9. ὦν] Inutile hoc et ocioſum. Natum est ſcil. ex fine verbi praecedentis. MSS. *Ald. Felic.* et *Manut.* ὧι οἶμαι ὁ πανοῦργος, et ὡς οἶμαι ὁ πανοῦργος. TAYLOR.

Pag. 73. l. 6. ἀδόξως] ΑΔΟΞΟΣ MSS. *Ald. Felician.* et *Manut.* Quae ſequuntur κἀίλοι ἢ τάτε——ad vocem Φιλοκράτει, iuxta monitum Cl. *Marklandi*, inter cancellos parentheſeos ſunt circumſcribenda. TAYLOR.

Pag. 74. l. 11. τιμήσεῖαι] Vel ΤΙΜΗΘΗΣΕΤΑΙ, quod ſolennius arbitror, et magis vſitatum. Tuentur Editt. *Felician. Manut.* et *Pariſienſ.* TAYLOR.

Ibid. penvlt. τοῖς παισὶν] Codd. *Harl. Obſop.* cum marg. *Benen.* et *Aſk.* τοῖς παισὶν ΑΥΤΩΝ haud ocioſa addita dictione, vt quidam adnotauit. TAYLOR.

Pag. 75. l. 10. σκοπεῖτε—— μεθ' ὑμῶν] Vtrum σκοπεῖτε μεθ' ὑμῶν, an, ὡς ἔγαι δίκαιον μεθ' ὑμῶν, τετέγι βοηθούντων ὑμῶν, *vestra opera, vobis adiuvantibus.* WOLFIVS.

Ibid. 12. τὰς λόγας] Deſiderari videntur aliqua ad ſupplendam orationem: Haec in Editione *Benenati* reperies, etſi non ſuo loco poſita. Sic itaque legi velim: ἀνάγκη δήπου τὰς λόγας ΤΟΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ περὶ τῶν Φωκέων—— ἢ τῆς Εὐβοίας, ΑΙΣΧΙΝΗΝ ΤΟΥΤΟΝΙ ΠΡΟΣ ΥΜΑΣ ΕΙΠΕΙΝ, εἰ περ κ. τ. λ. Haec autem ſi non admittas, neceſſarium videtur pro ἀκούσαιλα et ἐλπίσαιλα reſcribere ΑΚΟΥΣΑΙ et ΕΛΠΙΣΑΙ. IVRIN.

Pag. 76. l. 11. ἡμετέραν] Puto ΥΜΕΤΕΡΑΝ. IVRIN.

Ibid. vlt. πρότερον] ΠΡΟΤΕΡΟΙ *Regg.* α. δ. TAYLOR.

Pag. 79. l. 12. στρατευομένας] F. ΣΤΡΑΤΕΥΣΟΜΕΝΟΥΣ. MARKLAND.

Ibid. 13. δέη] Ita locum distingui iubet Cl. *Marklandus*, ἔφη—— ὅταν δέη· μέμνησθε γὰρ δήπου· αὐτὸς ὢν κ. τ. λ. TAYLOR.

Pag. 80. l. 7. ἐκ ἐνὶ δήπου etc.] Ad Philocratem haec pertinent, quem cum cepiſſe munera contra Remp. conſtet, eodem crimine et amicum eius Aeſchinem teneri ſit conſentaneum. WOLFIVS.

Ibid. antepenvlt. βέλλαι] ὥσθ', ἵνα——ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ *Bodl.* et m. *Paris.* Aliter tamen reficio: ἐγὶν ἔν ὅτω τις—κακοδαίμων, ΟΣΤΙΣ, ἵνα λαμβάνῃ—κρίνεσθαι βέλλαι; Ita *Harl. Obſop.* cum MSS. *Fel.* et *Man.* et marg. *Aſk.* TAYLOR.

Pag. 81. l. 11. ἐδαμῶ γὰρ κ. τ. λ.] *Nullam eius fuiſſe auctoritatem:* Ita interpretatur Wolfius. *Percioche non mai egli à far questo da per ſe ſolo ſi ſarebbe iſcopirto, ſe non haueſſe hauuti alcuni compagni.* Ferrus. Senſus est: *Non ille palam et publice haec agere ſustinuiſſet, niſi aliquid adiumenti ſocii eius occulto ſubminiſtraſſent.* TAYLOR.

Pag. 82. l. 3. ποιήσαντα] Lege ΠΟΙΗΣΟΝΤΑ. TAYLOR.

Ibid. 7. πρόφασις] Plenius, et quidem valde vſitato genere loquendi, cuderunt *Pariſienſes*, ἔγι ἐκάγῳ, ΩΣ ΕΟΙΚΕ, πρόφασις. Quibus conſentiunt optima Exemplaria, *Aug.* et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. 13. ἐκείνῳ. ὥγε ἵνα] Male distinguitur. Delenda est plena

ϛιῖμὴ post ἐκείνῳ, et ponenda minima. Nam ὥϛε dependet ab ὅτῳ praecedenti; ὅτῳ πέπρακεν ἑαυτὸν —— ὥϛε —— ὐδ' ἀφιησι. MARKLAND.

Ibid. antepenvlt μηδὲ ῥῆμα] Deeſſe arbitror ante, vel post, has voces: ἵνα μηδὲν ἐναντίον ΜΗΔΕ * * * μηδὲ ῥῆμα. TAYLOR.

Ibid. penvlt. ὐδ' ἀφιέντων ἀφίησιν] S. τῶν καληγόρων αὐτὸν: ἀφίησιν αὐτὸϛ, τϛτέϛιν, τὴν ἡσυχίαν ἄγειν ἐᾶ. WOLFIVS.

Ibid. Ludit in duplici ſignificatione Verbi ἀφίημι: *vt, neque ſi vos illum abſoluatis, vos ille miſſos faciat. That, if You would even acquit him, he would not let you alone.* Similiter in *Midiana*, pag. 159. ὅτος δὲ ὐδ' ἀφιέντα ἀφίησιν. MARKLAND.

Pag. 84. l. 7. ὃς γὰρ ἀγῶνας] Alludit ad accuſationem Timarchi, quae aeque est ἁμάρτυρος, atque haec *Demosthenica*. WOLFIVS.

Pag. 85. antepenvlt. ἐγίγνοντο τότε] Mallem distingui, — κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐγίγνοιτο, τότε ἐφοβῆτο δὴ etc. MARKLAND.

Ibid. penvlt. σύγκλητος ἐκκλησία] Huc ſpectat *Etym. M.* 753. 15. Τῶν Ἐκκλεσιῶν αἱ μὲν ἐξ ἔθους κὴ κατὰ μῆνα ἐγίνοντο. εἰ δέ τί ἐξαίφνης καλεπεῖξειεν ὥϛε γενέσθαι ἐκκλησίαν, αὕτη ἐκαλεῖτο Σύγκλητος Ἐκκλησία. Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. Huc *Harpocratio* et *Suidas* denique. Erant igitur Σύγκλητοι Ἐκκλησίαι Conciones *extra ordinem datae*, proclamatae, vt vox ſonat, vbi aliquid necopinatum acciderit. TAYLOR.

Pag. 86. l. 3. κὴ μικρὰν ὑπεφίνατε ἐλπίδα ἠντινῶν αὐτοῖς] Omiſit *Wolfius* in vertendo. Reſarcias ex Anonymo: *et aliquam mediocrem ſpem eis praetuliſſetis.* TAYLOR.

Ibid. 6. μεῖναί τι] Scribendum forte ETI pro τι. MARKLAND.

Ibid. 11. μὴ ὃ χρόνῳ] ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ χρόνῳ. WOLFIVS. Idem fere adnotatur in marg. *Altemps.* TAYLOR.

Pag. 88. l. 1. τειχίζειν] Potius credo ΕΠΙΤΕΙΧΙΖΕΙΝ, cum Editt. *Felic.* et *Manut.* vt ſit *Reficere*, non, *de nouo Aedificare.* TAYLOR.

Ibid. θύειν] Tollenda est distinctio plena post θύειν, et ponenda ὑποϛιγμή. Adhuc enim pendet ſententia, quae incepit pagina ſuperiori, l. 6. Ἐπειδὴ δὲ ἀπολώλεσαν οἱ Φωκεῖς —— κὴ ὁ Δέρκυλλος ἦκεν —— κὴ ὑμεῖς ἐψηφίζεσθε τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄϛει θύειν· ἐπειδὴ ταῦτ' ἦν etc. MARKLAND.

Pag. 89. l. 1. ὅλος πρὸς τῷ λήμματι lege, nominandi caſu. Etſi et ὅλως Aduerbium ferri potest. WOLFIVS. Ibid. ὅλως] F. ΟΛΟΣ— TOTVS *in illis* Horat. MARKLAND.

Ibid. 10. ὅτος εἰς τὰ ἐπινίκια] Lege, ὅτος ΕΙΣ τὰ ἐπινίκια etc. Id est, *hic* ſolus *epulatus est*, ſenſu plano. Nam, vt ſcriptum est, nec bene hellenizat Oratio, nec bene procedit Sententia. PALMER.

Ibid. vlt. συνπαιώνιζε] Si παρὰ τὸν παιᾶνα fuit, malim ΣΥΝΕΠΑΙΑΝΙΖΕ, per ᾶ. Etſi paſſim per ω ſcribi video. WOLFIVS.

Pag. 90. l. 1. φιλοῆσιας πρὸπινε] *Familiariter propinauit*, Wolfius: *beneuolentiae poculo propinabat*, Alius: *Inuitaua a bere*, Etruſcus.

cus. Exſpectaſſem quidem *propinaſſe* Philippum, non Aeſchinem. Sed nihil hic omnino de *propinando* aut *praebibendo*. Negligere enim nos iubent *praepoſitionem* in ista compoſitione omnes qui accuratius hanc rem tractant. Nonnulli MSS. neque infimae auctoritatis, exhibent φιλοΐησίας ΠΡΟΥΤΕΙΝΕ, vt MSS. *Ald. Felic. Manut. Lind.* et *Regg. α. Ϛ. δ. ζ.* Et quoniam eo proceditur, rogabit lector quid ſtatuam, de illa etiam locutione: Occurrit autem p. 96. l. vlt. ἐκπώμαλα ἀεργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ΠΡΟΥΤΕΙΝΕΝ αὐτοῖς [Philippus] cum MSti, quaſi vicem rependere vellent, ibi rurſus ἐκπώμαλα —— ΠΡΟΥΠΙΝΕΝ. Est quaedam, inquam, inter haec duo loca quaſi neceſſitudo. Neutro igitur in loco stare poſſe προπίνειν contendo, verum recte dici in altero φιλοΐησίας προπίνειν, in altero, ἐκπώμαλα, licet diuerſo ſenſu et proprietate, vt iam ſum dicturus. Προπίνειν φιλοΐησίας est ſimpliciter *compotare*, vel, vt verbis vtar *Plautinis, Pſeud.* V. 1. 18. *Propinare amiciſſimam amicitiam.* Quod quoniam tractim fiebat, et per modum ſucceſſionis, vbi alter poculis praeiret et quaſi prouocaret, alter deinde exciperet, et per vices traderet, vſurpabant vocem compoſitam ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ, et quoniam Genio litabant, et Amicitiae, προπίνειν ΦΙΛΟΤΗΣΙΑΣ. Ita Lucianus: Οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἑϛίαν τὰς ταὐτὰ διαλιθείλας καλεῖν, καὶ ΦΙΛΟΤΗΣΙΑΣ ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἅπλεσθαι. Pſeudolog. §. 31. Et in *Somnio* rurſus §. 12. Καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζελο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὕλα μι, καὶ ΦΙΛΟΤΗΣΙΑΣ ΠΡΟΠΙΝΟΝΤΑ ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάϛῳ τῶν παρόντων κ. τ. λ. Vbi Rex Philippus comiter et laute excipiens Thebanorum legatos, ἐν θυσίᾳ τινὶ καὶ δείπνῳ πίνων, καὶ φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς ἄλλα τε δὴ πολλὰ, οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν, ΕΚΠΩΜΑΤΑ ΑΡΓΥΡΑ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑ ΠΡΟΥΤΕΙΝΕΝ ΑΥΤΟΙΣ. Ταῦτα πάνλα ἐκεῖνοι διεωθοῦλο —— αὐλοὶ μὲν ἦν ὑπάρχειν αὐλῷ φίλοι —— καὶ ἄνευ τῶν ΔΩΡΩΝ τούτων. Atque ita *Vlpianus* ad textum in quo verſamur: πολλάκις καὶ ταῦτα τὰ ποτήρια ΧΑΡΙΖΕΣΘΑΙ τὸν βασιλέα, οἷς προπίνει, χρυσᾶ ὄντα. Τοῦτο γὰρ ἦν τὸ ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ. Ita quidem, ſed ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ ΠΟΤΗΡΙΑ, quod iam est illud diuerſum, atque aliud quam ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ ΦΙΛΟΤΗΣΙΑΣ. Corrige ergo fidenter ex auctoritate MStorum optimorum (ſunt autem, praeter Editiones *Felician.* et *Manut.* Codd. praestantes, *Regg. α. Ϛ. δ. ε. η. Obſ. Harl. Lind. Ital. Aug. Ask.*) verba illa *Demosthenis* 96. vlt. ἐκπώμαλα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ΠΡΟΥΠΙΝΕΝ αὐτοῖς. Num haeſitas? num dubitas neutiquam dici poſſe ΠΡΟΥΤΕΙΝΕΝ, ſed vtrobique ΠΡΟΥΠΙΝΕΝ? Annon demum cenſes recte a me distingui προπίνειν φιλοτησίας, *amice et familiariter compotare*, et προπίνειν ἐκπώμαλα, *regio more, pocula aurea preciosaue dono donare?* TAYLOR.

Ibid. 5. ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέταχλαι] S. οἰκίτης, ἢ δέλος. WOLFIVS. Ibid. Recte ſane *Wolfius*. Οἰκίτης ſubintelligitur. pro quo Scholiolum *Vlpiani* perperam habet Οἶκος. Vid. Cl. *D'Oruillium* ad *Chariton. Aphrodis.* pag. 292. TAYLOR.

Pag. 91. l. 5. τούτων.] ſcil. τῶν οἰχομένων παρὰ τὸν νόμον, vel πραγμάτων. MARKLAND. Vox haec in *Harleyano* noſtro deſideratur. TAYLOR.

Ibid. 8. περιεσθειυμένα ὑπὲρ τούτων] τῶν νῦν γεγενημένων ἐν Φωκεῦσι, ἢ Φιλίππῳ καὶ Θηβαίοις. WOLFIVS.

Ibid. penvlt. δυσκόλως κ. τ. λ.] ὀργίζεσθαι τῷ Φιλίππῳ, καὶ ὑφορᾶσθαι αὐτόν. Mox [pag. 92. l. 5.] TON ἁπάντων τῶν κακῶν αἴτιον lege, non τῶν ἁπάντων. WOLFIVS.

Pag. 93. l. 3. τῶν πρεσθευσάντων τὴν εἰρήνην] Vertit Wolfius, *pacis interpretes*. Potius, *pacis auctores*, vel, *legatos ad pacem conficiendam miſſos*. IVRIN.

Ibid. 7. τυχεῖν] Plenius aliquando et expreſſius *Regii* MSti. *a.* et *δ.* ὥστε τυχεῖν ΑΥΤΗΣ. TAYLOR.

Pag. 94. l. 6. ἀσταθμητόταλον] Explicant *Harpocratio* et *Suidas*, ad hunc locum reſpicientes. Eos etiam vide in v. Ασυνθετώταλον. Nam ita ſcribendum arbitror in linea ſequenti, cum *Lambino*, cum MSS. *Ald. Felic.* et *Manut.* et optimo noſtro *Harleyano*, non ἀσυνετώταλον, vti dedit *Wolfius*, neque ἀσώτειον, vt *Regii* Codd. *a. δ.* Verte autem, *rem omnium inconſtantiſſimam et maxime infidam*. Sic *Horatius* habet *Vulgus infidum*. TAYLOR.

Ibid. 8. πνεῦμα] F. ΚΥΜΑ, vel ΡΕΥΜΑ. Nam *Ventus* non magis inconſtans eſt in *mari* quam *terra*. MARKLAND. Ibid. Omnino recte. κῦμα margo *Benenati*: atque inſuper Editiones apprime bonae *Feliciani* et *Manutii*. Simile eſt illud *D. Iacobi* I 6. Ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης, ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ. TAYLOR.

Pag. 95. l. 6. Legendum opinor τὸ ΤΟ ζῆν, vt ſit ſenſus, κύριον ὄντα βεβαιῶσαι ΤΟ ζῆν (vitam) ἑαυτῷ. IVRIN. Ib. ΤΟ ζῆν MSS. *Ital. Ven.* et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. 9. καὶ γάρ τοι——φίλην ἔγραψεν] Male, opinor, haec vertit *Wolfius*. Vertendum, *itaque primum quidem Amphipolim, veſtram vrbem, imperio ſuo ſubiecerat, quam tunc* (Timagora nempe damnato) *in ſociarum et amicarum vrbium catalogum retulit*. Legendum vero ΥΜΕΤΕΡΑΝ pro ΗΜΕΤΕΡΑΝ. IVRIN.

Pag. 96. vlt. προὔτεινεν] Omnino ΠΡΟΥΠΙΝΕΝ vt nuper oſtendimus. TAYLOR.

Pag. 97. l. 1. ἐδαμῇ προίεντο ἑαυτούς.] Verte, *neque ſe vſquam proſtituebant*. Incautius hic *Wolfius*, et negligentius. TAYLOR.

Ib. 11. αὐτὰ] Scr. ΑΥΤΟΥ. MARKLAND. Et recte. *Harl.* ΕΑΥΤΟΥ. Id quod voluiſſe credo *Regg. a. δ.* qui ΣΑΥΤΟΥ. TAYLOR.

Ibid. antepenvlt. καὶ τί συμβέβηκε] Wolfius, *et quid vobis acciderit*. Immo, *et quid iis* (Thebanis) *euenerit*. IVRIN. Ibid. Recte fortaſſe. Sed nonnulli Codd. *Wolfii* interpretationem confirmant. MS. enim *Harl.* cum *Aug.* et Editt. accuratioribus, τί τοῖς Θηβαίοις γέγονεν ἐκ τούτων, καὶ τί ΥΜΙΝ συμβέβηκε. Quam lectionem neque laudo admodum, neque improbo. TAYLOR.

Pag. 98.

Pag. 101. l. 11. τῆς αὐτῆς] F. del. ΤΗΣ, vt paulo post. MARKLAND.
Ibid. 14. χρήματα] F. ΧΡΗΜΑΤ' ΑΝ. MARKLAND.
Ibid. εἰδ' ἐκ ταύτης αὐτῆς] εἰδ' ἐκ ΤΗΣ αὐτῆς MS. *Obſop.* et marg. *Ask.* TAYLOR.

Pag. 102. l. 10. κ᾽ τρόπαιον εἱςήκει.] Malim ΕΙΣΤΗΚΕΙΣΑΝ. IVRIN. Ibid. Dubito vehementer. Scriptum est Graecanico more. Infra pag. 216. l. 8. ἐκρατεῖτο Θηβαῖοι, κ᾽ μάχῃ ἥττητο, κ᾽ τρόπαιον ἀπ᾽ αὐτῶν εἱςήκει. TAYLOR.

Pag. 103. l. 9. Ἀλλὰ, νὴ Δία —— τῷ πολέμῳ.] Haec aliena eſſe arbitror, neque huius loci. Ita connectendum et legendum exiſtimo: ὅτι τὰ ἐκείνων μὲν ἐκ ἀπέδοτο οἱ πρέσβεις, τὰ δὲ ὑμέτερα ἔτοι πεπράκασιν. ὅτι γὰρ ταῦτα ἔτω ΠΕΠΡΑΤΑΙ, κ᾽ ἐκ τῶν etc. Πέπραται, inquam, non πέπρακται. Nam cauſale γάρ, et narratio, quae ſequitur, clare euincunt *Demoſthenem* iam in eo eſſe, vt probet *venditam* fuiſſe rempublicam. MARKLAND.

Pag. 105. penvlt. δικαίων] Non *Ius*, vt reddit *Wolfius*, aut *Iura*. Τὰ Δίκαια ſumuntur vt τὰ δικαιώματα, nimirum *Poſtulationes. Claims or Pretences. Ea quae* iuste *vobis concedi oportere exiſtimatis.* Vide *De Coron.* 201. 11. et 205. 12. Mox melius fortaſſe cum *Reg.* α. ΠΑΡΙΑΕΤΕ, et, l. antepen. cum *Ven.* et *Harl.* ΕΚΕΙΝΟΥ —— τὰ ἐμπόρια. TAYLOR.

Pag. 107. l. 2. ὥσπερ] *Lambinus* ita corrigit: γράψας, ΟΙΣΠΕΡ νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν ΑΥΤΟΙΣ. Illud probo: hoc certe eſt minus neceſſarium. Οὕτως enim non ſemper ad comparationem adhibetur: ſed eſt quoddam quaſi intenſiuum. Et ecce, ne nimis diuagari videar, linea, ſi adnumerabis, ſecunda, αὐτὲς ἐξήγαγον ΟΥΤΩΣ ἀκονίας, *full ſore againſt their Will*; vt dicerent noſtrates. Vbi Verſionem *Wolfii* reformabis. TAYLOR.

Ibid. antepen. ὅλαις] F. ΟΛΑΣ. MARKLAND. Ita etiam *Lambinus* auguratus eſt, et vertit *Wolfius*. Sine litura denique ΟΛΑΣ in *Harleyano* noſtro, et *Ital.* TAYLOR.

Ibid. Δορίσκον, Θράκην, τὰ ἐπὶ τειχῶν] ΘΡΑΙΚΗΣ ΤΑ ἐπὶ τειχῶν. Ita legendum arbitratur *Palmerius* ad *Scylacem*, pag. 280. *Exercitat.* TAYLOR.

Ibid. penult. τὰ ἐπὶ τειχῶν] Alias τῦ Ηραίυ τείχυς meminit, de quo et *Stephanus* in Ηραῖον. WOLFIVS.

Ibid. ἱερὸν ὄρους] Vid. *Strabon. Valeſ.* ad *Harpocrat.* v. Εργίσκη, Not. ad *Aeſchin.* infra, pag. 291. TAYLOR.

Pag. 108. l. 4. ὡς ἀγνοοῦντας] F. ὡς ΑΝ ἀγνοοῦντας, vt ante, et mox. MARKLAND.

Pag. 110. vlt. ὤετο δεῖν αὐτὲς] Vter? Philippus, an Aeſchines? WOLFIVS. Philippus proculdubio. TAYLOR.

Ibid. μηδαμόσε βαδίζειν] *Che eſſi* in niun luogo *andaſſero*, vt recte *Ferrus. A loco, in quo erant*, nuſquam *pedes dimouere*. TAYLOR.

Pag. 113. l. 11. ἢ τὴν αὐτὴν] Reſtitue, ἢ ΟΙ τὴν αὐτὴν ὁδὸν κ. τ. λ. Edit. *Felician.* et *Manut.* cum MSS. *Harl.* et *Obſop.* TAYLOR.

Ibid. 13. ᾗ] Quaere annon vtilius eſſet ΟΥΔΕ βαδίζειν Codicum *Aug. Ven. Ital.* et *Regg.* α. ζ. TAYLOR.

Ibid. antepenvlt. περὶν ἐλθεῖν τὸν κήρυκα] Wolfius, *ante caduceatoris reditum.* Potius, *ante caduceatoris adventum.* Nempe Athenis miſſus erat Caduceator, necdum legatus aſſecutus fuerat. IVRIN. Recte. Ita Italus: *prima che foſſe* venuto *il trombetta.* TAYLOR.

Pag. 114. l. 3. ἀξιῶν] Melius non paulo ΗΞΙΟΥΝ Cod. *Aug.* TAYLOR.

Ibid. antepenvlt. εὐθέως] Ferri poteſt. Sed ſpeciem habet Variae Lectionis τῷ εὐήθως. Quod male redditur *temere.* Significat *ſimpliciter, faciliter, ſine ſcrupulo.* MARKLAND.

Pag. 115. l. 5. ὅτε καλειπεῖν] Periodi duo ſunt membra, ὅτε καλειπεῖν —— ὅτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα. Quod interpoſitum est, ἀδ' εἰπεῖν —— ᾗ ὁ δεῖνα, Tu priori ſubstitues, quaſi interpretamentum: vt recte in verſione distinxit *Wolfius:* Neque *opportunum illi fuit istos prodere,* (aut *dicere illum vel illum accepiſſe*) neque *impenſam fugere.* Verum quid erat dicturus Philippus, ſi dixiſſet? Sequitur, ὅτι ἀλλ' etc. Vbi ὅτι perinde est ac SCILICET: Formula Graeca, vbi Perſona mutatur, et Alius loqui intelligitur. Deinde ἀλλὰ est quaſi Negantis. IMMO *iam conſumpta ſunt: In hunc et illum contuli.* Ita in minutis istis particulis volui et industrius videri et vtilis eſſe. TAYLOR.

Ibid. 7. ὡμολόγησε κ. τ. λ.] Priorem horum partem omiſit *Wolfius* in verſione. Reſcribendum, *aſſenſus est igitur, ſed eluſit.* IVRIN.

Pag. 117. l. 9. δεινὸν ἂν ἦν] δεινὸν ἂν AN ἦν —— *fuiſſet.* MARKLAND.

Ibid. 10. ἰδίᾳ] Sic ordina: πλανᾶσθαι ἐκεῖσε ἰδίᾳ ἐξομοσάμενον (S. τὴν πρεσβείαν) ὃ πάνυ καλὸν, ἀδ' ἀσφαλὲς ἦν. Et post [pag. 118. l. 9.] ὥστε χρήματα διδόναι ὑπὲρ τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας, ὁρῶν ἑτέρους λαμβάνοντας. Et [pag. 119. l. 5.] ἐπεχείρησαν, ab ἐπιχειρέω. WOLFIVS.

Pag. 118. l. 1. παρὰ ταύτην κ. τ. λ.] Lege cum *Aug.* et *Harl.* παρ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ἀποδημίαν. Illud τὴν etiam in *Ald. Benenat.* et *Lind.* TAYLOR.

Ibid. penvlt. περιῆσαν ἔτοί μου] F. περιῆσαν ΑΝ. Loquitur ex opinione ſua. Frustra, inquit, opinor, ſuſcepiſſem hanc tertiam legationem: nam isti, vt pote plures, περιῆσαν ἄν με, *ſuperiores me fuiſſent.* MARKLAND.

Pag. 119. l. 4. ᾗ παρὰ etc.] Delent ᾗ MSS. *Reg.* η. et *Harl.* Deinde in *Pariſienſi* exaratur, ᾗ ΠΑΡΑ τὰ πρὸς ὑμᾶς εἰρημένα. Quod melius. TAYLOR.

Ibid. Vers. col. 2. l. 8. *illas reprehendebam, quas non modo turpis exiſtimabam*] Lege, *illa, quae non modo turpia.* Nec enim haec ad literas pertinent, ſed ad facta legatorum. IVRIN.

Pag. 120. l. 9. συγγραψάμενος] Haec intelligenda ſunt de testimonio quod Actor ipſe, magno ſuo periculo, perhibet in ſua cauſa. Ο κατὰ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ μαρτυρῶν, inquit *Vlpianus* ad locum, ἑαυτὸν ὑπεύ-

ὑπεύθυνον καληγορία καθίστησιν. Et rurſus, ὁ μαρτυρίαν ΣΥΓΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ ἐδίδει ἑαυτὸν ὑπεύθυνον τῷ καλαμαρτυρηθῆναι. Bene est, et addit, ἐπεὶ ἄτοπον ἦν τὸν αὐτὸν ΚΑΤΗΓΟΡΕΙΝ καὶ ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ, ἔδωκεν ἡμῖν μεθόδους, προσθεὶς, καὶ εἰπὼν, ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ. Eiuſmodi Testimonium videtur in *ſcripta* referri, et obſignari, (ideoque fieri dicitur κατὰ συγγραφὴν) vt aduerſarius, quandocunque vellet, litem falſi teſtimonii intendere poſſet aduerſario: et idcirco bene addit Scholiastes noster —— ὑπεύθυνον καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον. Singularis haec Iuriſprudentiae Atticae Formula non adeo ſilenti pede praeteriri debuit ab iis qui Iuriſprudentiam Atticam illustrare voluerunt. TAYLOR.

Pag. 121. l. 5. τοιαῦτα ποιῆσι] Wolfius, *ista deſignent*: Potius, *ita faciant*. IVRIN.

Ibid. 6. ἵνα —— δείξω πεποιηκώς.] Elegans Graeciſmus, φαίνωμαι πεποιηκὼς, etſi δείξω ἐμαυτὸν πεποιηκότα crebrius est. Latine dicendum eſſet, ἐμαυτὸν πεποιηκέναι. Multa enim Graecorum verba feruntur in Nominatiuum, aut Accuſatiuum Participii, vbi Latini Accuſatiuum cum Infinitiuo ponunt. WOLFIVS. ΠΕΠΟΙΗΚΕΝΑΙ. Cod. *Reg.* δ. TAYLOR.

Pag. 123. l. 8. μυρία] Non bene conueniunt, ΜΥΡΙΑ ἂν εἴη λέγειν —— ΟΣΟΙ κ. τ. λ. Tum ſuperuacanea ſunt illa in fine periodi, ὃ χαλεπὸν δεῖξαι. Neque interea bene opponuntur, καὶ ὅσοι —— οἱ δὲ —— vbi Cod. *Lind.* ΩΣ δὲ χρήματα ——. Quod *Harl.* habet, pro nihilo est, ΕΙ δὲ χρηματα κ. τ. λ. Locus certe praefractus et mendoſus. TAYLOR.

Pag. 125. l. 1. ἰδιώτης ὢν] Vertit Wolfius, *vt homo rerum imperitus*. At ſi animum aduertiſſet opponi inter ſe verba, ἰδιώτης et πρισβευτὴς, transtuliſſet, *priuatus cum eſſet*, vel, *cum nullo publico munere fungeretur*. IVRIN.

Ibid. 5. Legendum puto, μηδ' ἀνάσχησθε ΛΕΓΟΝΤΟΣ, ὡς ὃ δεῖ. IVRIN. Ita *Lambinus* reſtituit quoque. TAYLOR.

Pag. 127. l. 6. ὁ δὴ τὲς χρόνες τέτες ἀναιρῶν — ὃ χρόνες ἀνήρηκεν etc.] Similis omnino Locutio *Marci* Evangeliſtae, IX. 37. καὶ ὃς ἂν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με. MARKLAND.

Ibid. 11. οἱ ταράττοντες τὴν πόλιν] Μιμητικῶς. WOLFIVS. Ibid. *Wolfius* non recte cepit. Haec non ſunt verba ipſius *Demoſthenis*, ſed Aduerſariorum, ab eo μιμητικῶς vel τεχνικῶς prolata. Vt in *Midiana*, pag. 141. Ἡμεῖς οἱ λειτουργοῦντες, Ἡμεῖς οἱ προισφέροντες ὑμῖν, Ἡμεῖς οἱ πλέσιοι. MARKLAND.

Pag. 128. l. 1. τὸ ψυχρὸν] Qu. ΤΩΙ ΨΥΧΡΩΙ ΤΟΥΤΩΙ ΟΝΟΜΑΤΙ, ΤΩΙ, Αχρι κόρε, παρελήλυθ' etc. Ista, Αχρι κόρε videntur eſſe verba Philippi ex Epiſtolis eius deſumpta, in quibus promiſerat ſe ſatisfacturum eſſe Athenienſibus ἄχρι κόρε, *vſque ad ſatietatem*. Ἐκεῖνος est Philippvs. MARKLAND.

Ibid. 4. καὶ πολλὰ] Quid hoc? καὶ πολλὰ, καὶ πάντα. Neceſſe est,

vt ſit aliquid huiuſmodi: ὕτω τοίνυν αἰσχρὰ, καὶ ΔΕΙΝΑ, πάντα καθ' ὑμῶν πεπρεσβευκώς. TAYLOR.

Pag. 129. l. vlt. συσσεισπευκὼς] Id est, συμπρυπανεύσας. Nam, vt dixit ſupra, οἱ Πρυτάνεις θύουσιν ἑκάστοτε κοινῇ, καὶ συνδειπνοῦσιν ἀλλήλοις. PALMER.

Pag. 130. l. 6. δηλονότι] Punge leuiter post istam vocem. Et rem ita concipias mecum. Scil. Πότεροι παραβαίνουσι; —— οἱ ἀδικοῦντες δηλονότι. Et quid παραβαίνουσι? nimirum τὰς ὅλης γε κ. τ. λ. TAYLOR.

Ibid. vlt. ἐτιῶν κ. τ. λ.] Pulcerrima ſane Historia, et digna quae *Demosthenis* oratione posteritati conſecraretur. Attigit etiam *Libanius Declam.* XIV. Ακούομεν δὲ αὐτὸν καὶ πρὸς τὰς Απολλοφάνους θυγατέρας ποιῆσαι τι παραπλήσιον· ἀφεῖναι γὰρ αὐτὰς Σατύρῳ τῷ τῆς Κωμῳδίας ὑποκριτῇ. Geminam plane adiungo ex Scriptore incerto apud *Suidam*, v. Επαγγέλλει. Ο δὲ Βασιλεὺς φιλοφρόνως δέχεται αὐτὸν, καὶ κελεύει θαρρεῖν καὶ εἴτι θέλει ἐπαγγέλλειν (id erat αἰτεῖσθαι, *aliquid postulare*, vt hic). ὁ δὲ δεῖται ὑπὲρ Μονάτου τοῦ Πράατου, ὃς ἦν λ. ἔτη ἐν σκότῳ καθειργμένος. Adi *Harpocr.* et *Suid.* v. Οτι ξένους κ. τ. λ. Apud hunc in v. Φωκίων, legitur ex arcana historia quod ſequitur: Ο δὲ περὶ Σατύρου φησὶν ὁ Δημοσθένης ἕνεκα τῶν Απολλοφάνους θυγατέρων, τοῦτο εἰς Φωκίωνα τινὲς ἀναφέρουσι. Καί φασιν, ὅτι λαβὼν αὐτὰς εἰς Αθήνας ἤγαγε, καὶ ἐξέδωκε. Postremo adiungam *Hermogenem* in aureo libello περὶ μεθόδου δεινότητος: Cap. Περὶ Ανιθέτου. Τοῦτο δὲ τὸ ἀντίθετον ὁ Δημοσθένης ἐποίησε κακόηθες, τὸ μὲν πρᾶγμα ἀληθὲς λαμβάνων, τὸ δὲ ἀνθικείμενον, ψευδὲς ὄν. ὡς ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας εἰσάγει συμπόσιον Φιλίππου, καὶ τῶν Ολύμπια νενικηκότων, καὶ διάλογον Σατύρου τοῦ κωμικοῦ ὑποκριτοῦ. ὕτω δὲ ψυχαγωγεῖ τὰς ἀκοὰς, ὥστε οἴεσθαι ἐν σομποσίῳ εἶναι. Εἶτα ἀντιλίθησι συμπόσιον ἕτερον ὡς γινόμενον Αἰσχίνῃ, ψευδομένῳ, μηδέποτε γενόμενον. ἵνα ἐψυχαγωγημένοι διὰ τῶν προτέρων λόγων οἱ δικασταὶ πιστεύσωσι καὶ τοῖς ἐπιφερομένοις, ὡς ὁμοίως ἀληθέσι. Quod cum historiolam hanc plurimi attigerunt, alii de humanitate Philippi ſolliciti, alii artificium admirati *Demosthenis*, ideo tamen prae ceteris *Hermogenem* adductum eſſe volui, vt lectionem illam l. 13. Ολύμπια ſimul stabiliret. Philippus ſc. ob partam victoriam laetabundus, et res Olynthi proſpere gestas, conuiuio excepit, vt narrat iste Scriptor, eos qui nuper Olympia vicerunt. Et percommode ſane accidit, vt *Olympia* celebrarentur eodem anno quo Philippus Olynthum obſidione cepit. ſc. Olymp. CVIII. 1. TAYLOR.

Pag. 131. l. 3. ἑνεωρακὼς] Simplicius et rectius, ΕΩΡΑΚΩΣ, vt plurimi. Sc. *Reg.* δ. *Harl. Obſop. Aug.* et *Ask.* TAYLOR.

Pag. 132. l. 10. Αλέξανδρον] Plures erant eo nomine. Ετερος Αλέξανδρος καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεὺς, ἀδελφὸς Φιλίππου πρεσβύτερος, περὶ οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας φησὶ, ΚΑΙΤΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΚΤΕΙΝΑΝΤΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΗΝ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΟΥΤΟΣ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΗΣ. *Harpocr.* v. Αλέξανδρος. TAYLOR.

Pag. 133.

Pag. 133. l. 2. ἐπειδὴ δὲ ἦκον κ. τ. λ.] Locum hunc confert cum ſimili *Ciceronis* in *Verrinis Victotius* XIV. *Var. Lect.* 14. Non poenitebit elegantem istum Criticum conſulere. TAYLOR.

Ibid. 4. τέλος] Numero vincunt MSti. qui ΕΡΓΟΝ loco τοῦ, τέλος habent, ſc. ex *Regiis α. β. δ. ε, η. Lind. Ital. Harl.* et MSS. *Ald. Felic.* et *Manut.* TAYLOR.

Ibid. 5. Οὐτωσὶ, *Indifferenter, nullo conſilio, ſine dolo,* ὡς ἔτυχεν. Vid. Not. ad *Midianam*, 131. 9. *H. Steph. Conformitè du lang. Franc. auec le Grec.* p. 86. *D. Chryſoſtom.* ad *Ioan* IV. 6. TAYLOR.

Ibid. vlt. μικρῶν] ΜΙΑΡΩΝ cum *Wolfio*, quod iam vidimus, habent etiam marg. *Benenati*, et *Bodl.* —— Hoc cum ſecundis curis *Wolfii* atque eius interpretatione conſentit. Et credo ad ſenſum Auctoris pertinere. TAYLOR.

Pag. 134. l. 3. πολλὰς] πληγὰς ſc. Ellipſis est ſingularis, ſed non infrequens. Hinc pendet Ioculare istud Phrynes ſcorti non incelebris: ΜΑΣΤΙΓΙΟΥ δέ τινος μειρακιευομένου πρὸς αὐτὴν, καὶ φαμένου πολλαῖς συμπεπλέχθαι, καθ' ὑπόκρισιν ἐσκυθρώπασεν· ἐπερωτήσαντος δὲ τὴν αἰτίαν, ὀργίζομαι σοι, εἶπεν, ὅτι ΠΟΛΛΑΣ ἔχεις. Athen. l. 13. p. m. 289. TAYLOR.

Pag. 135. l. 4. Διάσοις] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Θίασός ἐστι τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεῶν. *Harpocr.* in v. TAYLOR.

Ibid. 11. τῆς ἐξουσίας] Post hanc vocem pono notam Interrogationis: ἀλλὰ δὴ τὰ τῆς ἐξουσίας; ſc. ἐρεῖς. *Eam igitur vitae partem refers, in qua tam licenter graſſatus es?* Hic exemplum statim ſubditurus erat Demosthenes, Timarchi historiam. Sed ſubito abrumpit, et in alium magis opportunum locum reiicit. ἕτερον ἄλλον εἵκρινε παρ' ὑμῖν ἐπὶ πορνείᾳ —— ἀλλὰ μήπω ταῦτα· ἀλλὰ τὰς κ. τ. λ. MARKLAND. Ibid. Ἐξουσία hic non ſignificat *auctoritatem* aut *ius*, ſed *iniuriam* potius et audaciam ad omne nefas paratiſſimam. Ita exeunte hac Oratione: εἰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς, ὅσπερ νῦν, ΕΞΟΥΣΙΑΣ καὶ ἀσελγείας μενεῖ. TAYLOR.

Pag. 136. antepenvlt. ἐμοὶ μέντοι τίς καθηγορία] *Lambinus*, argumento non intellecto, locum inquinat, legendo, ἐμοὶ μέν τοι τίς ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ; Licet ea lectio et ſcholia quoque occupauit. Senſus est, *Sit verum in me crimen: illi tamen in eo nullum est praeſidium.* Hoc est certiſſimum. TAYLOR.

Pag. 137. l. 8. ποιῆσαι] Non ποιῆσαι, ſed ΕΙΠΕΙΝ Codd. praestantiores. Idque rectius. Sunt autem *Aug. Harl.* cum *Regio δ.* TAYLOR.

Pag. 138. l. 8. ὑμῖν] Forte, ἐφ' ΥΜΑΣ. Τετέχνη, ἐπὶ τῇ βλάβῃ ὑμῶν. ΕΦ' ὑμῖν vero ſignificat ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ὑμῶν. WOLFIVS.

Ibid. penult. τῇ φωνῇ] Lege ΛΑΜΠΡΑΙ τῇ φωνῇ. Quod deerat in aliquibus: ſed non oportuit. Restituerunt optimi *Harl.* et *Aug.* cum Edit. *Lutec.* Nimirum ex multis locis hic est vnus, in quibus *Demosthenes dicit voce dulci et clara fuiſſe Aeſchinem:* vide *Ciceronem*

ceronem in *Oratore* §. 18. Sic in ſequentibus, pag. 144. vlt. μηδέ γε εἰ καλὸν καὶ μέγα ἦτον φθέγγεσθαι, μηδ' εἰ φαῦλον ἐγώ. Adde *Vlpianum* in σχ. ad auctorem nostrum, pag. 234. ἔστι γὰρ εὐφωνότατος Αἰσχίνης, ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ πολλάκις ὁ Δημοσθένης. Similia pene habet *Plin.* II. *Epist.* 3. TAYLOR.

Pag. 139. l. 9. ἀδ' ἔδειξεν] Quid hoc? *Harl.* Codd. habet ΑΑΛ' ἔδειξεν ἑαυτόν. *Se ipſum, vt ſorex, ſuo indicio prodidit.* Non negligenda ſane lectio. TAYLOR.

Pag. 141. l. 6. βελομένῳ γὰρ ἐμοὶ τὰ δίκαια] F. addendum ποιεῖν τον. Ni ſit ἐλλειπτικὸν, κατὰ τὰ δίκαια. WOLFIVS. Alibi idem, βελομένῳ γὰρ ἐμοὶ τὰ δίκαια ΠΟΙΕΙΝ, ΚΑΙ, ὥσπερ κ. τ. λ. TAYLOR.

Pag. 143. l. 12. ἀναγκάζεις] Restitue ἀναγκάζεις ΑΥΤΟΝ ἀπολογεῖσθαι, cum *Benenato*. Codd. *Harl.* et *Aug.* TAYLOR.

Ibid. λέγε μοι τὴν μαρτυρίαν] Cuiuſnam rei testimonium? Haec aut loco ſuo mota videntur, aut aliquid forte ante ea excidit. Niſi haec μαρτυρία referenda ſit ad modo citatos (pagina praecedente l. 10.) μάρτυρας. Quod tamen non puto. MARKLAND.

Pag. 144. l. 1. ἐμοὶ καὶ τούτῳ ταῦτα] Forte ΠΑΝΤΑ. Ac potius abundat, quia ταὐτὰ antecedit. WOLFIVS. Ibid. Deest, vt oportuit, in *Regg.* α. η. *Ven.* et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. 7. ἀδεὶς πώποθ' κ. τ. λ.] Ambigue dictum. Vult, *neminem vnquam, qui condemnatus fuerit, faſſum eſſe crimen.* Rationem reddit *Aeſchines in Timarch.* pag. 44. l. 3. quia, οἱ μὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλόντες, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, παραχρῆμα τῷ θανάτῳ ζημιοῦνται· οἱ δὲ λαθόντες, καὶ ἕξαρνοι γενόμενοι, κρίνονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις. MARKLAND. Aliter *Wolfius*: ἀδεὶς πώποθ' ὁμολογῶν ἀδικεῖν, ἑάλω. *Neminem vnquam, qui crimen fateretur, eſſe condemnatum.* Haec inter ſe distant plurimum. Vid. *Lection. Lyſiac.* Cap. XI. pag. 713. TAYLOR.

Pag. 146. l. 2. γενησομένους] Melius cum historia concordabit Cod. *Auguſt.* ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΥΣ: itemque *Harl.* ex ſecundis curis. TAYLOR.

Pag. 147. l. 2. παρήρηνται] Ita exhibuit *Wolfius* ſolus, neque lectorem admonuit, ſe ab omnibus exemplaribus, tam literis cuſis, quam manu exaratis diſceſſiſſe. Nam in omnibus, quae conſului, legitur ΠΕΡΙΗΙΡΗΝΤΑΙ. TAYLOR.

Pag. 148. l. 4. ἀλλ' ἆ διὰ ταῦτα κ. τ. λ.] i. e. *Verum esto vt non propter haec te accuſem: ob quid igitur te accuſo? dices, per calumniam* etc. MARKLAND.

Pag. 149. l. 4. ὥσπερ ἄλλοι τινὲς,] Ita distinguendum, cum commate post istam vocem. Quod rurſus delendum, post δωροδοκίαν, l. 10. id monente Cl. *Marklando*. Verte autem locum hunc posteriorem: *Istos autem odi, quod improbos eſſe et ſacrilegos in legatione animaduerti, et quod etiam priuato meo honore ſum ſpoliatus, cum vos propter istorum corruptelas toti legationi ſuccenſeretis.* TAYLOR.

Pag. 150. l. 6. φυλάττεσθε κ. τ. λ.] Totus iste locus, ex MSS. ſic legendus: ἑτέρους δὲ πάσχοντας ὁρῶντες ἃ ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ, ἀδὶ

ΦΡΟΝ-

ΦΡΟΝΤΙΖΕΙΝ τῆς πόλεως· πάλαι ΔΕ κατὰ ΤΟΥΣ πολλὰς καὶ δεινὰς τρόπας ΔΙΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΗΣ. OBSOPOEVS.

Pag. 152. l. 11. ἐδένα βελομένης] Appoſite ad haec verba leue ſcholium, quod ſequitur, exaratur in marg. *Altemps.* ſcil. Οὐ γὰρ οἱ κακοὶ δικασταὶ, τῶν ἀγαθῶν τῷ φθόνῳ, καὶ οἱ ἀγαθοὶ, τῶν κακῶν τῷ μίσει, ἀποψηφίζονται· ἔστε κακὸς ἀγαθὸν, ἔτ' ἀγαθὸς κακὸν δικαστὴν διαφεύξεται. Sed neque hoc rem attingit, neque quod produxit *Vlpianus*. Quid autem ſtatuendum ſit de huius loci vel ſententia vel ſinceritate; de auctoris mente, vel ſcripturae veritate, id iudicent alii. Id interea ſcio: bene coniungi cum ſuperioribus ea quae ſequuntur, ſi totum hoc comma [ἂν γὰρ — διαφεύξεται] faceſſeret. TAYLOR.

Pag. 153. l. 7. ἀπέδοτο] Philocrates nempe. Ἐκ τύχης δὲ καὶ διὰ τύχην Φιλοκράτης λαβὼν χρυσίον παρὰ Φιλίππου, πόρνας ἐκ ἰχθῦς ἠγόραζε, καὶ Λασθένης καὶ Εὐθυκράτης ἀπώλεσαν Ολυνθον, τῇ γαστρὶ μιᾶρῶντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις ἐυδαιμοίναν. Plutarch. *de Fortuna*, init. TAYLOR.

Pag. 154. l. 2. ὁμοῦ] Male *Wolfius* interpretatur *ſimul*. Ομοῦ in computo eſt *prope*, *pene*, etc. vt pluribus declaraui in Tom. III. ad Orat. *c. Ariſtogit.* pag. 482. l. 13. Certe istud πλείους ἢ, quod ſequitur, et quod meae Criſi non mediocriter officit, natum est ex linea ſuperiori, et abeſſe et potest, et debet. Deest in *Linden.* et *Harl. milites amplius decies mille, et pene mille equites.* TAYLOR.

Pag. 155. l. 8. τούτων] Scribe, ΤΟΥΤΟΥ, *huius rei.* MARKLAND.

Ibid. 9. ἔκρινεν] Εκρινεν hoc loco est καληγόρησεν, *accuſauit*, *reum detulit*, vt alibi etiam in eo ſignificatu reperitur. PALMER. Nos vberrime ad *Lycurgum*, §. 2. TAYLOR.

Pag. 156. l. 1. μικρὸν γε] Verba ſic ordino: μικρὸν γε παρῆλθον τῆς πρώτης πρεσβείας (S. ταῦτα) ἃ μὲ μάλιστα εἰπεῖν πρὸς ὑμας. Et postea [l. 3.] ἐγὼ γράφων τὸ προβούλευμα (S. ἐν τῇ βουλῇ) καὶ παλιν ποιῶν τὸν νόμον ἔθω, καὶ ἐπήνεσα τούτους ἐν τῷ δήμῳ, ὡδενὸς ὄντε λόγου ὄντε ἀδικήματος παρὰ τούτων ὄντω φανερῶν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν αἷς etc. καὶ εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐκάλεσα. Pro μικρὸν γε, malim μικρὸν ΓΑΡ. Huius loci Conuerſio mea ſic habet: *Age igitur, iam de conuiuio et decreto dicam. Propemodum ſane, quae potiſſimum ad vos dicenda ſunt, praeteriiſſem. Primae illius legationis S. C. ego cum ſcriberem, et rurſus apud populum in iis concionibus, quibus deliberaturi eratis de pace, cum nullum ista etiamnum verbum feciſſent, neque de vllo eorum facinore conſtaret, conſuetudinis iure vſus et laudaui istos, et in curiam inuitaui.* Qua, cui viſum fuerit, vtatur. WOLFIVS.

Ibid. 6. λόγου] *rationibus* Wolfius. Aegre ferrem. *Cum nullus adhuc neque ſermo de iis increbuit, neque facinus conſtaret:* Vel, cum Etruſco, *non eſſendo anchora nota niuna parola, ne ingiuria de costoro.* Quod praestat. Vtcunque id ſit, haec verba parentheſi ſunt includenda. TAYLOR.

Pag. 158. l. 1. ἴσμεν] Quid ſi ΥΜΑΣ? Vt referatur ad ἠξιώσα-

μεν

μεν, et ſit Prolepſis. Alioqui Conſtructio parum conſentanea eſt, φαρμάκων δεομένη σοφῶν. Etſi autem veterem converſionem haud muto. WOLFIVS.

Ibid. 3. γραμματέας] Nulla auctoritate, nullis rationibus, diſcedit ab omnibus vbique exemplaribus *Wolfius* noster. Restitue ex iis dictum ſatis cum amaritudine, ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ. Miror ſane ridiculam hanc *Wolfii* licentiam. TAYLOR.

Ibid. 4. κὴ ὑδεμιᾶς] Punge cum accuratiſſimo *Marklando*, τύτυς —— τυχόντας ἀνθρώπυς· κὴ ὑδεμιᾶς κακιας ταῦτα, ἀλλ' ὑδὲ γραφῆς γε ἄξια· παρεσχεσῶν —— ἠξιώσαμεν. TAYLOR.

Pag. 161. l. 6. τῷ λόγῳ] Futilis Verſio, *a cauſa abduxerit*. Quae ſi mens *Demosthenis* fuiſſet, ſcripſiſſet proculdubio eadem ſyntaxi, qua statim ſcribit, τὲς δικαςὰς ἀπογαγῶν ΑΠΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ. Recte Anonymus Interpres: *ſi vos* orando *ſeduxerit*. TAYLOR.

Ibid. 9. μὴ σύγε] Wolfius, *nequaquam vero*. Potius, *Tu ne ita feceris*. IVRIN.

Ibid. 13. *Vlpianus*: Οὐδένα μᾶλλον δυνάμενον παρασχέσθαι ἐπὶ τύτοις, ἐφ' οἷς Τίμαρχον ἔκρινες. TAYLOR.

Pag. 162. l. 1. et 7. φημίζωσι] Codd. MSti, et Impreſſi, pariter vt in Orat. *Aeſchinea* quae ſequitur, ΦΗΜΙΞΩΣΙ vel ΦΗΜΙΞΟΥΣΙ. Ita fere variatur in illa altera *c. Timarch.* Atque etiam eadem est inconstantia ſcribendi in MStis *Heſiodi*. TAYLOR.

Pag. 162. antepenult. ἀληθὴς] Restitue verbum cum *Vlpiano* et plurimis membranis, ὥς' εἴπερ ΕΣΤΙΝ ἀληθὴς ἡ φήμη. TAYLOR.

Pag. 163. l. 1. ὁ ποιητὴς] Abest ab vno exemplari. Cur non ab omnibus? Age conſule auriculas, et iudica: Σοφὸς ἦν ὁ ταῦτα ποιήσας. Et, Σοφὸς ἦν Ο ΠΟΙΗΤΗΣ, ὁ ταῦτα ΠΟΙΗΣΑΣ. Exiſtimauit ſedulus gloſſographus, lectorem latere potuiſſe notionem τὲ, ΠΟΙΕΙΝ, i. e. *verſus facere*: adeoque exaduerſum his verbis ὁ ποιησας, admonuit, idem id eſſe ac ſi ſcripſiſſet Auctor, Ο ΠΟΙΗΤΗΣ. TAYLOR.

Pag. 165. l. 1. τὲς τυράννυς —— εἰσιέναι] Si recte habet εἰσιέναι, tranſitiuum hic videri potest, εἰσιέναι τὲς τυράννυς, *intrare tyrannos*, i. e. *intrando agere*, vel, *exhibere tyrannos*, vt *ſaltare Cyclopa*, pro, *ſaltando exhibere Cyclopa*, apud *Horatium*. Sic neutrum ſit εἰσιέναι, hoc modo ſupplenda erit Conſtructio, ἐξαίρετόν ἐστιν —— τὸ [αὐτὲς ὅλας] τὲς τυράννυς, κὴ τὲς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας, εἰσιέναι. Quod verius. MARKLAND.

Pag. 167. l. 3. οἰκίας] P. ΟΥΣΙΑΣ. Niſi ſit quale istud *Lucae* xx. 47. οἱ καλεσθίεσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν. MARKLAND.

Ibid. 11. Θόλῳ] Videtur Camera fuiſſe fornicata, ea fere figura, qua effigiebantur in ſaeculis ſequentibus Aedes Capitulares in Eccleſiis et Monasteriis. Apud antiquos hic congregabantur, alebantur, et fortaſſe erudiebantur quoque, Aedium Sacrarum miniſtri famulique. Et, vt apparet, vnumquodque Templum ſuam Tholon habebat, in qua Pueruli literis operam darent. Εν δὲ τῇ

ΘΟΛΩΙ

ΘΟΛΩΙ τῷ Πτῴῳ Απόλλωνος ΜΑΘΩΝ τις ὑμῶν ἐνέγραψεν, Αχιλλεὺς καλός. TAYLOR.

Ibid. vlt. εἶτ' ὁ σὺ κ. τ. λ.] Ita distinguendum, εἶτ' ὁ σὺ σοφιστής; κ) πονηρὸς γε. ὁ σὺ λογογράφος; κ) θεοῖς ἐχθρός. *Nonne Tu igitur literator es? Immo et improbus quidem. Nonne Tu ſcriptor Orationum? et quidem Diis inuiſus: qui* —— Verba, κ) πονηρός γε, et, κ) θεοῖς ἐχθρὸς, ſunt reſponſa ipſius *Demosthenis*. MARKLAND.

Pag. 168. l. 9. εἵσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον] Recte autem mihi videor diſtinxiſſe, εἵσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον: Quaſi diceres: *Stat Solo paludatus* vel *tunicatus, manum intra veſtem habens*. Hoc neglexit in verſione *Wolfius*, quia non intellexit. Eo *habitu* erat Solo. Adiuuat iste locus *Plutarchi* in *Phocione* T. IV. pag. 179. ὃθὲν ἐκτὸς ἔχοντα τὴν χεῖρα τῆς περιβολῆς ΟΤΕ ΤΥΧΟΙ ΠΕΡΙΒΕΒΛΗΜΕΝΟΣ. TAYLOR.

Pag. 170. antepenult. ὁ λέγειν κ. τ. λ.] Tangit hunc locum *Euſtathius* ad *Iliad.* γ. 216. Χειρῶν κινήσει —— ἣν Δημοσθένης μὲν ἐποιεῖτο, Αἰσχίνης δὲ ἀπέστερεν, ὁ κ) ἀκούσας ἐκ Δημοσθένους χρῆναι τὸς Ρήτορας περισβεύοντας ἔσω τὰς χεῖρας ἔχειν, ὁ μὴν ἐξ ἀνάγκης δημηγορῶσιν. Et *Hermogenes* quoque p. 165. Edit. Porti. TAYLOR.

Pag. 171. l. 4. πιλίδιον] "Quod Graeci πῖλον, πιλίον, πιλίδιον dicunt, hoc Latini *pileum* et *pileolum* vocant. Pollux, ὁ μόνον δὲ πιλίδιον, ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἔτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ κ) ὁ παρὰ τοῖς ποσίν. *Demosth.* περὶ Παραπρεσβ. κἂν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, περινοσῆς. TAYLOR.

Ibid. 6. ΕΛΕΓΕΙΑ ΣΟΛΩΝΟΣ] *Solonis* Poeticen ſiue vſum in verſibus pangendis praedicant multi. Honeſtum ſane fragmentum, et elegans exaravi, *I. Stobaeo Serm.* IX. id procurante: in quo varii humani generis quaeſtus, artificia, et rationes quibus homo ab homine diſtinguitur, lepide depinguntur.

Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν καλὰ πόντον ἀλᾶται
Εν νηυσὶν, χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν,
Ιχθυόεντ' ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
Φειδωλὴν ψυχῆς ὠδεμίην θέμενος.
Αλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν
Λαιρεύει, τοῖσι καμπύλ' ἄροτρα μέλει.
Αλλος Αθηναίης τε κ) Ηφαίστου πολυτέχνεω
Εργαλα εἰν χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον.
Αλλος Ολυμπιάδων μουσάων πάρα δῶρα διδαχθεὶς,
Ιμερτὴν σοφίης μετρὸν ἐπιστάμενος.
Αλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Απόλλων,
Εγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
Ωι συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
Οὔτι τις οἰωνὸς ῥύσεται, οὔθ' ἱερά.
Αλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
Ιητροὶ, κ) τοῖς ὠδὶν ἔπεστι τέλος.

Πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
Κἤν τις λύσαιτο ἤπια φάρμακα δύς.
Τὸν δὲ κακαῖς νόσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε
Ἀψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὑγιῆ. TAYLOR.

Pag. 172. vlt. Τρυχεῖται] Ἀσυ πολυήραιον τρύχεται ταχέως ἐκ δυσμενέων, τοῖς ἀδικοῦσι τὰς φίλας ἐν συνόδοις. Id est, *Vrbs eorum, qui ciuis ſuos in congreſſibus et commerciis afficiunt iniuriis, opportuna et obnoxia est hostium inſultui.* WOLFIVS.

Pag. 173. l. 7. ἐν μυχῷ] Pro, εἰς μυχὸν, ἢ θάλαμον. Attica Enallage Praepoſitionum ἐν et εἰς. WOLFIVS.

Pag. 174. l. 8. κ᾽ βέλομαι] Haec duo verba videntur e ſcholio huc irrepſiſſe. WOLFIVS.

Ibid. Bene *Wolfius*. Deſunt etiam in Codd. C. D. H. et *Lindenb.* Porro autem ista ΗΓΟΥΜΑΙ ΚΑΙ in l. 6. aeque ſunt importuna. Corrige ergo, ἀεὶ μὲν ἀληθῆ τὸν λόγον εἶναι τοῦτον ΒΟΥΛΟΜΑΙ, ὡς—— τρόπον δέ τινα ΗΓΟΥΜΑΙ κ᾽ τὰ νῦν συμβεβηκότα κ. τ. λ. Vel ſi prius istud ἡγοῦμαι cuidam adblandiatur, et retinendum videatur in l. 6. ἡγοῦμαι κ᾽ βέλομαι, tunc reſtitues cum *Reg.* D. et *Aug.* in l. 8. τρόπον δέ τινα ΟΙΜΑΙ κ᾽ τὰ νῦν συμβεβηκότα κ. τ. λ. Meminerit Lector prius κ᾽ βέλομαι deeſſe in Exemplaribus *Ven. Aug.* et *Harl.* atque etiam vocem εἶναι in omnibus. TAYLOR.

Ibid. 12. πρεσβεύσας] Lege ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΥΣΑΣ. Nam πολλὰ πρεσβεύειν in nulla criminationis parte eſſe arbitror. TAYLOR.

Pag. 175. l. 7. παρηκολυθηκὼς ἅπασι] Frigide *Wolfius* interpretari videtur, *omnia comperta habeo.* Neque multo felicius ceteri. *H. Stephanus Theſ. L. G.* Tom. I. col. 282. exquiſitius de eo, *qui rerum cognitionem studioſe perſecutus est, ita vt eam ſit conſecutus.* Ita *De Coron.* 320. l. 7. ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΚΟΤΑ τοῖς πράγμασιν ἐξαρχῆς, κ᾽ συλλελογισμένον ὀρθῶς. Vide quae protulit Vir ille doctiſſimus; et quam pulchre conſonat locus ille *D. Lucae* (ab illo non praeteritus) I. 3. Ἔδοξε κἀμοὶ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΗΚΟΤΙ ΑΝΩΘΕΝ πᾶσιν ἀκριβῶς ——. Neque tamen interpretibus id vicio verti, quaſi mentem Auctoris non omnino attigerint, ſed quod vim et emphaſin non adeo dilucide expreſſerint. TAYLOR.

Pag. 176. l. 7. ἐπάγονται κ. τ. λ.] 2 *Pet.* II. 1. ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν. Mox, ΤΑ τοιαῦθ'. MARKLAND. Vti habent *Pariſienſes*, et *Suidas.*

Ibid. 8. Ὑποκοριζόμενοι —— ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει, ἐπὶ τῶν, εὐφημοῦντες, κ᾽ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομαζόντες. Λέγει γὰρ ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας· Αὐθαιρέτου αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν, κ᾽ ἑταιρείαν, κ᾽ ΤΑ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι. Suidas. ΥΠΟΚΡΙΝΟΜΕΝΟΙ *Harl.* Sed perperam. Nemo ex Interpretibus haec probe intellexit. *Quam ſeruiunt* ſeruitutem *illiberalem, blando nomine diſſimulant: vocant enim* amicitiam *cum Philippo initam.* Ea est vis τοῦ ὑποκορίζεσθαι, atque ea mens huius comitatis. TAYLOR.

Ibid. 9.

Ibid. 9. τὰ κύρια] Οἱ τὸ κῦρος, καὶ τὴν ἐξουσίαν ἔχοντες, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν τέλει. Significant *eos, quicunque ſint, penes quos eſt ſumma potestas in ſingulis urbibus:* ſc. Populus in Democratia, in Aristocratia, Nobiles. IVRIN. Ibid. Recte. Τὸ κῦρος non ſignificat Magistratus, ſiue τοὺς ἐν τέλει. ſed, quod Nos emphatice in Lingua Anglicana, *The Conſtitution.* Eo modo intelligendi, distinguit Scriptor noster in hoc loco, inter τοὺς γνωριμωτάτους, τοὺς προεστάναι τῶν κοινῶν ἀξιωμένους, *eos qui Remp. administrant,* et, τὰ κύρια —— ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, ſiue *Remp. ipſam.* TAYLOR.

Pag. 180. l. 1. τιμὴν ἀδεινὴ δές] Id est, *gratis acceptos,* dono datos a Macedonibus. MARKLAND.

Ibid. 8. κεκλημένοι] Obſerues ἀνακολουθίαν huius ſententiae, χιλίους ἱππέας ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙ, πλείους δὲ ΟΝΤΕΣ ἢ μύριοι —— ἀδὲν ΑΥΤΟΥΣ τούτων ἠδυνήθη σῶσαι. Vis et Spiritus Oratoris Grammaticam prostrauit. TAYLOR.

Pag. 182. vlt. εἰ μὴ τὰς μάχας —— συμβαίνει καιρὸς] Sc. καιρὸς [τοῦ μιμεῖσθαι] τὰς μάχας etc. Quod Infinitiuum ſubintelligendum est ex τῷ, μιμεῖσθε ad finem ſententiae, ſi haec integra ſint. MARKLAND.

Pag. 183. l. 7. ἐν τῷ ἴσῳ χρόνῳ] Quicquid statuatur de hoc Textu, dubio ſane, atque, vt videtur, inficeto, nemo integrae mentis abſoluerit mirabilem istam converſionem, *pari ſpacio temporis.* Sed locus ſine dubio est contaminatus. Nonnihil proficimus, ſublata voce χρόνῳ. *Vos nunc in deliberationibus, aequalem partem Reip. ſuſtinentes, ac illi militantes.* Pene videor tenere mentem Auctoris. TAYLOR.

Pag. 184. l. 1. Lege omnino γράμματα ΕΚ ΣΤΗΛΗΣ, vt annotatum est in margine *Benenati.* Leges, Plebiſcita, Foedera, omnia denique cuiuſcunque generis Monumenta, fuiſſe apud Antiquos columnis lapideis, aereis, ligneiſue exarata, nemo est qui ignorat. *Obaeratorum* nomina, maxime autem PROSCRIPTORVM (*Vtlegatos* vocat Iuriſprudentia nostra) cippis et ſaxis frequenter, cum titulo et cauſa condemnationis, inſcribi ſolebant. Hoc in Arthmio eſſe factum, et haec ipſa verba, quae hic memorat Noster, eſſe in eius *cippo* inſculpta, abunde docemur. Orator noster in *Philipp.* III^tia. Οὐ λόγῳ ἐμαυτῷ λέγων, ἀλλὰ ΓΡΑΜΜΑΤΑ τῶν προγόνων τῶν ὑμετέρων δεικνύων, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο, ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΧΑΛΚΗΝ ΓΡΑΨΑΝΤΕΣ —— τί ἂν λέγει τὰ γράμματα;

ΑΡΘΜΙΟΣ, φησιν, Ο ΠΥΘΩΝΑΚΤΟΣ
Ο ΖΕΛΕΙΤΗΣ
ΑΤΙΜΟΣ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ
ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ ΓΕΝΟΣ.
Εἶθ' ἡ αἰτία προσγέγραπται, δι' ἣν τοῦτ' ἐγένετο,
ΟΤΙ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΝ ΤΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΜΗΔΩΝ ΕΙΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ
ΗΓΑΓΕΝ. TAYLOR.

Ibid. antepenvlt.] Videtur deeſſe particula negativa οὐχὶ ante ἀλλ'. Vnde explicatur par omnino locus *D. Pauli*, 1 *Cor.* X. 19, 20. Τί οὖν φημι; ὅτι εἴδωλόν τι ἐστὶν, ἢ ὅτι εἰδωλόθυτόν τι ἐστὶν; Reſpondet ipſe [Οὐχί·] Αλλ' [φημὶ] ὅτι ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει, καὶ οὐ θεῷ. Confer loca. MARKLAND.

Ibid. Suppletur Negativa in marg. *Morel*, ΟΥ ΜΑ ΔΙΑ. TAYLOR.

Pag. 188. penult. ἄπρακλόν ἐστι τούτοις lege. WOLFIVS. Quidam enim εἴ τοίνυν τι τούτων ἀπρακτόν ἐστι τούτων. Optime haec verba ordinantur in nonnullis exemplaribus, εἰ τοίνυν τι ΤΟΥΤΟΙΣ ἄπρακτον ἐστι ΤΟΥΤΩΝ, ἐφ' οἷς κ. τ. λ. *Lind. Ven. Obſop.* TAYLOR.

Pag. 190. l. 3. ἠδ' ὅτοι] Ita f. diſtinguendum, ἠδ' ὅτοι; cum Interrogatione. Senſus eſt: Οὐδ' ὅτοι ſc. ἠλέγχθησαν ὑ τἀληθῆ ἀπαγγέλλοντες, ἠδὲ ἐπιστέλλοντες τὰ ἀληθῆ; MARKLAND.

Ibid. 13. οἱ δὲ καί τινες αὐτῶν ἔτι ζῶντες] ὑμεῖς τινὲς, ἀντὶ τοῦ, ὑμῶν τινὲς αὐτῶν. S. τῶν προγόνων. WOLFIVS.

Pag. 191. l. 7. ℓ κρατήρων] κρατῆρες fortaſſe additi ſunt, quod vnicuique Deo ſui peculiares crateres fuerunt. WOLFIVS.

Pag. 192. l. 3. χορηγὸς] Lege ΧΟΡΟΣ. Alioqui χορηγία et χορηγὸς inanis erit nugatio. WOLFIVS.

Ibid. Et reperitur quidem ΧΟΡΟΣ in vno Exemplari *Reg. Paris.* ε. in marg. *Askew* etiam, in *Obſop.* et *Harl.* in Edit. *Felician.* et MSto *Aug.* TAYLOR.

Ibid. 10. αὐτῷ] Rectius ΑΥΤΟΝ. Ita optimi, *Reg.* α. *Aug.* et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. ἐκεῖνα] L. ΕΚΕΙΝΟ. Vide quae praecedunt. MARKLAND.

Pag. 192. penvlt. ἠδὲ ἐλεεῖν κ. τ. λ.] Haec cum non ſint in *Aeſchinis* oratione, ſatis apparet, eum, vt et ceteros oratores, aliter dixiſſe, aliter ſcripſiſſe; ipſoque euentu edoctos et detraxiſſe et addiſſe et mutaſſe complura. Niſi forte et hoc ſit *Demosthenicae* licentiae mendacium. WOLFIVS.

Pag. 193. antepenvlt. διὰ τόνδε] Vertendum, *propter hoc*, iudicium nempe, non, *propter hunc*, ſc. Aeſchinem, vt *Wolfius*. Opponuntur enim δι' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα, et διὰ τόνδε. IVRIN.

Pag. 195. l. 3. καληγόρει] Recte, vt exemplaria optima, propter ſequens ἔλεγεν. Mala fide nobiſcum egit *Wolfius*, qui καληγορεῖ legit, in praeſenti tempore, et pariter interpretatur. TAYLOR.

Ibid. 10. ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὀρῶν Αφόβητον] Referenda haec ſunt et coniungenda cum ſuperioribus; περὶ πορνείας ἔλεγεν, δυοῖν μὲν κηδεσταῖν παρεστηκότοιν —— ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὀρῶν Αφόβητον, cum indignatione. *Accuſauit*, inquit, *Aeſchines Timarchum impudicitiae coram duobus ſuis affinibus, Nicia et Cerybione, multo impurioribus. Sed hoc parum est. Accuſauit eum etiam coram ſuo fratre Aphobeto.* Amaré! MARKLAND.

Pag. 196. l. 7. ἐγὼ δὲ] Locum hunc aliquanto plenius laudat Hermogenes περὶ δεινότητος. ſc. Ἐγὼ δὲ ὃ ΤΟΥΤΟ οἶδοικα, εἰ

Φιλιππος

Φίλιππον ξῆ, Η ΤΕΘΝΗΚΕΝ, ἀλλ' εἰ —— T. II. pag. 334. TAYLOR.

Pag. 197. l. 3. εἴς τε τὸ τίμημα] Lege, εἴς τε ΤΟΤΕ ΒΗΜΑ, ſenſu manifeſto. Et ita habet Editio *Benenati* in margine adſcriptum. PALMER. Habet quidem τὸ βῆμα ex Codd. C. adſcriptum, quo pacto et marg. *Altemps*, et *Bodl.* ſed nullo commodo. *Wolfius* haec vidit et vertit recte. Sed nemo melius haec explanabit quam *Aeſchines* in ea quae eſt *c. Cteſiphontem*, pag. 147. Εἰς τρία μέρη διαιρεῖται ἡ ἡμέρα —— ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ —— τὸ δὲ δεύτερον —— τῷ τὴν γραφὴν φεύγοντι ——. Επειδὰν δὲ τὴ πρώτη ψήφῳ μὴ λυθῆ τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἐγχεῖται ΤΗΙ ΤΙΜΗΣΕΙ καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας. ὅσις μὲν ἂν ἐν ΤΗΙ ΤΙΜΗΣΕΙ τὴν ψῆφον αἰτεῖ, τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται· ὅσις δὲ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν ψῆφον αἰτεῖ, νόμον αἰτεῖ κ. τ. λ. TAYLOR.

Ibid. 5. συγγνώμην ἔχειν σοὶ] Queat dicere Eubulus, eo ſe haec facere, quod habeat religioni, nocentem et nefarium impiumque defendere. Cauſam autem aliam eſſe *Aeſchinis*, quem *Demoſthenes* innocentem in iudicium capitis arceſſierit, et eloquentiam a natura ad ſalutem hominum, et ad conſeruationem datam, ad boni viri pestem perniciemque conuertat. WOLFIVS.

Ibid. 6. ἀναγκαίων] Nota ἀναγκαίως hic, vt et Latinis, dici *Neceſſarios*. Sic et Iſocrates τὴν συγγένειαν, ἀνάγκην vocat his verbis: μᾶλλον ἐθαύμαζε τὰς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τὰς τῷ γένει προσήκοντας. ἡγεῖτο γὰρ πρὸς ἑταιρίαν πολλῷ κρεῖττω φύσιν νόμου, καὶ τρόπον γένους, καὶ προαίρεσιν ἀνάγκης. WOLFIVS.

Ibid. 12. τουτουὶ δεξάμενον] ποτέρους; τοὺς δικαστὰς, ἢ τοὺς περὶ τὸν Αἰσχίνην; Corrige periculo noſtro ΔΕΔΙΞΑΜΕΝΟΣ. Oratio Eubuli erat *comminatoria*. Dixit enim *aut* extrema eſſe ſubeunda, ſc. deſcendendum in Piraeum, et Theatralem pecuniam in Militarem conuertendam, (quod niſi in ſummo diſcrimine Reip. fieri non ſolebat) *aut* statuenda eſſe ea quae Philocrates ſuadebat, τουτουὶ δεδιξάμενον, hos nempe qui adstant, digito monstratos, citius Athenienſis, *hos* inquam, *perterrefaciens*. TAYLOR.

Pag. 198. l. 10. παρ' ἑκάστου] Ελληνικώτερον erit, ſi priorem vocem eliminaueris: παρὰ τῶν —— ἑωνημένων —— ἑκάστου. TAYLOR.

Pag. 199. l. 11. τίς ἂν αἴτιος αὐτόθι νῦν τούτων, τῶν συμβεβηκότων πράξεων] Sic puto legendum, vt τούτων referatur ad κλέπτας: Τίς τούτων αἴτιος τῶν νῦν αὐτόθι συμβεβηκότων πράξεων; WOLFIVS. Recte. *Quis igitur* eorum? In marg. *Altemps*. ad hunc fere modum: ἀνάσχη, καὶ εἰπὲ τίς αἴτιος αὐτόθι νῦν τούτων. TAYLOR.

Pag. 200. l. 13. Τἀναντίον, τούτῳ] τῷ Αἰσχίνῃ. Theſin enim transfert ad Hypotheſin. WOLFIVS. Ibid. *Wolfius* ſequitur ſuam distinctionem Textus, quam et Ego repraeſentaui. Quae ſi praestare videbitur, hic erit Senſus: *Neminem alicuius Gratia vel eripiat vel peſſundet. Vnuſquiſque autem vel ex rebus gestis ſeruetur, vel, ſi ita res tulerit, condemnetur, vti hicce Aeſchines.* TAYLOR.

Pag. 202. antepenvlt. ἐξωθεν] Lambinus, ΕΧΘΡΟΙ ΔΕ, ἐξώθει ΜΕΝ, οἱ ἐπιϐ. κ. τ. λ. Ingenioſe ſatis et feliciter. Prima ista vox, quam reſtituit, latebat in praecedenti. *Omnis hortatur ad puniendos eos, qui in re aliqua hostis Reip. adiuuarunt.* Hostes autem quinam ſunt? Illi *ſcil. qui* etc. TAYLOR.

Pag. 205. l. 1. συσκευάζεσθαι] Euphemiſmus est inſignis et notabilis in v. συσκευάζεσθαι: *non ſolum vaſa colligere atque profectionem parare, verum etiam* vaſa aliena; *i. e. praedari et diripere.* Vſi ſunt in hoc ſenſu, LXX. Interpretes, ſc. *Exod.* III. 22. Καὶ ἐπιθήσεῖε, καὶ ΣΥΣΚΕΥΑΣΕΤΕ τὰς Αἰγυπτίας. TAYLOR.

Pag. 210. l. 6. ἀλλὰ ἄχρι τοῦ βήματος] S. τοῦ Αρχοντος. Etſi non ſatis mihi constat de conſuetudine ferendi ſuffragia; quae non vna eademque in omnibus iudiciis fuiſſe videtur. WOLFIVS.

Ibid. 10. διεξῆλθον] Distingue, ἐκεῖνα ἃ διεξῆλθον, ἐν ἀρχῇ δ. MARKLAND. Ibid. Corrige ergo *Wolfii* verſionem, hoc pacto: *Qui cum illas, quas recenſui, conciones initio habuerit* — Ita distinguit *Hieron. Ferrus* in verſione Italica. TAYLOR.

Pag. 211. l. 6. ὅτι] Scribendum, Ο, ΤΙ. Et recte vertit Wolfius. *Eius Graeciae estne vlla pars quae* ——? TAYLOR.

Pag. 213. l. 4. ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ] Hunc ſupra Aeſchinis amicum eſſe dixit. Qui, cum forte procerus homo eſſet, Aeſchines puſillus homuncio, aeque μακροϐαίνων prae indignatione eſſe studuit. WOLFIVS.

Ibid. Constat quidem parua fuiſſe statura *Aeſchinem*, ſi vlla fides habenda ſit *Vlpiano*, dum interpretatur ista verba in Orat. *De Corona*, p. 288. l. 8. τὸν καλὸν ἀνδριάντα, καὶ τριλαϝωνιςὴν ἄκρον ἐξέθρεψε σε. Ceterum quis fuerit iste Pythocles, neſcimus hodie et neſcibitur. Verba ea adagialia, Ισα βαίνειν, illustrarunt plurimi: omnium fortaſſe feliciſſime Homo eruditiſſimus, *D. Langbaenius* ad *Longini* Caput vltimum. TAYLOR.

Ibid. 9. προσκυνῶν τὴν Θόλον] Significat illi optatiſſimum fuiſſe ſcriptionis illud vile munus. Curia quaedam Athenienſis Tholus dicta fuit. WOLFIVS. Nihil hic ſani protulit *Wolfius*. Ad phraſin istam, προσκυνῶν τὴν Θόλον, quod adtinet, notauit doctiſſimus *Tiber. Hemsterhuſius*, conferri eam merito poſſe cum his verbis *Lucianeis*, in *Timone*, §. 23. Ο δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἴ παρίων ἄλλος μαςίξειε τις, ὄρθιον ἐφιςὰς τὸ ὦς, καὶ τὸν ΜΥΛΩΝΑ, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον, ΠΡΟΣΚΥΝΩΝ ——— Recte ergo τέως ἔτι, *qui nondum depoſuit eos mores et vitae rationem.* *Wolfius* vertit, quaſi adprobaſſet lectionem quamplurimorum Codd. ΠΡΩΗΝ προσκυνῶν τῇ Θόλου. TAYLOR.

Pag. 214. penvlt. ὧν ἐϑέλειο εἶναι] Ocioſum ſane istud εἶναι, ne dicam molestum —— ὧν ἐϑέλειο ΕΙΝΑΙ, διαπράξασθαι, ἢ ἀνάγκην ΕΙΝΑΙ. Credo ergo ortum eſſe ex ea vicinia. Nam nunquam alibi ſic loquitur. Infra pag. 216. l. 4. διεπράξαλο ὧν ἐϑελήθη: et ſit in locis ſexcentis. Inutile enim erat et inſolitum, adiicere τὸ, ΕΙΝΑΙ. TAYLOR.

Pag. 216.

Pag. 216. l. 8. ἐκρατεῖτο δὲ Θηβαῖοι] ἐνικῶντο καὶ ἡττῶντο ὑπὸ Φωκέων. WOLFIVS.

Pag. 218. l. 2. ἀγαγόντας ἄφνω] F. ΑΓΑΓΟΝΤΟΣ ἄφνω (sc. Φιλιππον τὴν δύναμιν ἐπὶ Φωκέας). Praecedit enim εἰ πορεύοιτο Φίλιππος. WOLFIVS.

Ibid. *Et* huic negocio *praeficere homines, qui subito res eo deducerent, vt* etc. MARKLAND.

Ibid. 13. ὥστε καὶ εἴτις ἐμοὶ διαπιστεῖ] Verba Philippi sunt μιμητικῶς. Et [p. 219. l. 2.] ἀπαγγελοῦσι παρ' ΗΜΩΝ, sc. ἐμοῦ τοῦ Φιλίππου καὶ τῶν συμμάχων, Et [l. 3.] μηδ' ἂν ὁτιοῦν ᾖ. WOLFIVS.

Pag. 219. l. 5. τῶν κάκιστα ἀπολουμένων] Non perditissimos proprie significat, sed pessime perituros. Denunciat enim eis exitium. WOLFIVS.

Ibid. antepenvlt. διοικισθέντες] Hunc locum bene illustrat *Vlpianus*, et vertit *Wolfius*. Et *Italus* quoque, *i quali per le parole d' Eschine haueuano à essere dishabitati*. Promisit *Aeschines* Philippum Thebanis omne robur adempturum. Quod efficeret, armis e manibus eripiendis, castellis atque vrbibus diruendis, ipsis denique *per* pagos et *vicos distribuendis*. TAYLOR.

Pag. 220. l. 4. μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα] Wolfius, *armis dimicamus*. Rectius, *cum armis eximus*. Necdum enim bellum redintegratum cum Philippo, sed infida pax erat. IVRIN.

Ibid. 5. τέως] Τέως —— ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας. Αντὶ δὲ τοῦ, τὸν Ωρωπὸν ὑμῖν ΠΑΡΑΔΟΘΗΝΑΙ, περὶ ΤΟΥ Δρύμου καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ΕΞΕΡΧΕΣΘΕ, ὅ, τέως ἦσαν σῳοι Φωκεῖς, ἠδέησε ἐποιήσαμεν. Suidas. *Benenatus* dedit τέως ΕΩΣ ἦσαν κ. τ. λ. Corrige autem hic ΟΥΔΕΠΩΠΟΤΕ ἐποιήσαμεν. Ita *Lind. Ven.* et *Aug.* TAYLOR.

Pag. 222. l. 7. ὑμεῖς] L. ΥΜΑΣ. εἶτα οἴεσθε ΥΜΑΣ μὲν ἄτω —— τὸν δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΝ οὐχ ἅτως; Illud habe. TAYLOR.

Ibid. 13. ἐδέξατο, τὰ μὲν ἄλλα etc.] Lego et distinguo —— περίσβεις ὅπως ἐδέξατο. ΚΑΙ τὰ μὲν ἄλλα —— Sic pag. 120. l. 1. ΚΑΙ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, Λέρχυλλος δ' αὐτὸν etc. MARKLAND.

Pag. 223. l. 8. παρεσκευάσθαι] ΑΥΤΟΝ παρεσκευάσθαι restituas cum optimis exemplaribus et scriptis et prelo cusis. TAYLOR.

Ibid. 11. Χάρης] Chares ille Imp. vti ex *Vlpiano* liquet, et ex *Aeschinis* obtrectatione, ex inimicitiis quam cum Phocione gessit, et ex multis aliis locis constare posse arbitror, *Demosthenis*, eiusque causae partiumque erat patronus. Nihilo minus adeo aduersa vsus est fortuna, vt defendi non potuisset etiam ab amicissimo. Lege ergo, et distingue mecum: ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν πάντα τρόπον κρινόμενος Χάρης εὑρεθήσεται πιστῶς καὶ εὐνοϊκῶς, ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, πράττων ὑπὲρ ὑμῶν, διὰ δὲ τὰς ἐπὶ χρήμασι ΛΥΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥΣ, ΤΟΙΣ πράγμασι πολλῶν ὑστερῶν, ΤΟΥΤΟ πάνυ (vel σφόδρα cum plurimis) διϊσχυρίζομαι. Sic verto: *Ego autem, si accusetur Chares, inuentum iri eum fideliter et beneuole modis omnibus pro vobis, quantum in eo fuerit, egisse,* id

id constanter asseuerare audeo: *quod si rebus gestis et successu*, a multis fuerit superatus, *deberi id omne malorum hominum consiliis, qui largitionibus corrupti Remp. labefactarunt.* TAYLOR.

Ibid. penvlt. ἀλλ' ὑπερβολὴν ποιήσομαι] *Sed id omne aduersario largior.* Facessat istud *nimium* Wolfii. TAYLOR.

Pag. 224. l. 9. κ᾽ τῦ, δῶρα] Omnino ablegandum istud κ᾽, quod totam sententiam eneruat. MARKLAND.

Pag. 225. penvlt. ἐδ᾽] Hic cogitur *Demosthenes* repugnantia sibi dicere. Voluit id nimirum inculcare: *Non haec accidisse ob Imperatorum male res gestas in Bello, sed aliorum corruptelam in Pace.* Sed anne hoc dixit? aut aliquid huic simile? Lege itaque et emenda, Τούτων γὰρ ἐδέν, τοσούτων κ᾽ τηλικούτων ὄντων, διὰ τὰς τραληγὰς ἀπώλετο, ΑΛΛ᾽ ἐν τῇ εἰρήνῃ συγχωρηθὲν, πεισθέντων ὑμῶν, ἔχει Φίλιππον, ΚΑΙ διὰ τούτους ἀπόλωλε. Istud ἀλλὰ, postquam suo loco exciderit, has turbas dedit. TAYLOR.

Pag. 226. l. 2. ἂν τοίνυν ταῦτα μὲν φεύγῃ] Wolfius, *quod si haec fugerit.* Potius, *quod si haec illi defendenda sint.* IVRIN.

Ibid. 9. δι᾽ αὐτὸ ——τοῦτο ἀπολωλέναι δίκαιος,] *Ob id ipsum*, scil. *quod Demosthenem nunc potius accuset, quam olim in rationibus reddendis?* Vix crediderim. Neque facile iudicarim, eam rem fuisse adeo capitalem. Sed recte haec coniunges cum iis quae linea abhinc secunda dicuntur de excidio Phocensium. Inducas igitur ea verba [τὶ ἔν, εἴτι Δ. —— καληγόρεις;] Si quaerat interea, vbi referre possit istud comma quod eliminauimus, infra fortasse, l. antepen. commodior erit locus. Τὶ ἔν, εἴτι Δημοσθένης ἠδίκει, νῦν λέγεις, ἀλλ᾽ ἐχ ὅτε τὰς εὐθύνας ἐδίδε, καληγόρεις; κ᾽ τί δὴ μέχρι νυνὶ τὸν τὰ τοιαῦτα ΠΕΠΟΙΗΚΟΤΑ ἐπαινεῖς; Nam ΠΕΠΟΙΗΚΟΤΑ omnes, *Regii* scil. *Ven. Ital. Obsop.* et *Harl.* TAYLOR.

Ibid. 10. ἀπολωλέναι εἶ δικαιῶ] ἀντὶ τοῦ, δίκαιόν ἐστι ἀπολωλέναι σε, Latino more. WOLFIVS.

Ibid. penvlt. λέγειν] ΛΕΓΕΙ et ΛΕΓΗΙ MSti. Illud *Harl.* Hoc *Aug.* cum *Ital.* TAYLOR.

Pag. 227. l. 5. καθυποχρινόμενον] Impotenter Wolfius, *debellaturus.* Sed quibus armis, quibusue machinis, non dixit. At id dixit *Demosthenes* interea: nimirum *Theatralibus, Histrionicis.* Recte Italus: *come che con essa* a guisa di histrione *essercitandola inganni voi.* Raro ab artificio Aduersarii recedit Noster, quaestum et professionem, non sane liberalissimam, semper exagitans. TAYLOR.

Ibid. 9. καὶελεύετε] Lege et distingue, μόνον δ᾽ καὶελεύετε, ὥστε τελευτῶντα ΚΑΙ τῦ τριταγωνιστεῖν ἀποστῆναι. MARKLAND.

Pag. 228. l. 4. θαυμάσας] F. ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ —— cui respondet ὑμῶν in altero membro sententiae. Nisi delendum sit θαυμάσας, ortum ex linea superiori. MARKLAND. Recte proculdubio. ἰθαίμασα membranae plurimae, quod nihil aliud est, quam Vox per errorem describentium repetita, vt feliciter coniecit Vir summus, et quem suo maximo merito maximi semper feci. TAYLOR.

Ibid. 5.

Pag. 228. l. 5. ὑπεῤειλάμην] Wolfius, *neque diſſimulaui quicquam*, Potius, *neque egi quicquam animo abiecto.* IVRIN.

Pag. 230. l. 3. ποῖον Εὐθυκράτην] Vertendum *qualem Euthycratem? qualem Lasthenem? quem proditorem non audaciorem futurum?* IVRIN.

Ibid. 7. πεπρακόσι] Si ordina, ὀρῶντα περιῦσαν (Zeugma est, et reſpondet vltimo nomini ξενίαν) τοῖς πεπρακόσιν ἅπαντα. Quid? περιόντα χρήματα, δόξαν, τὴν Φιλίππου ξενίαν, ἀφορμὴν, τυτέσιν, ἀσφάλειαν. WOLFIVS.

Ibid. antepenvlt. τιμωρησαμένους] Id est, ἀλλὰ (Συμφέρει ὑμῖν ὑμᾶς) τιμωρησαμένους (τοῦτον) ποιῆσαι παράδειγμα etc. Sic *Aeſchines.* π. Παραπρισϐ. pag. 302. l. 5. ἀδ' ἐπιτρέψειν TINI —— ΠΡΟΚΑΤΑΛΑΒΟΝΤΑ τὰ Φιλίππου ὄντα etc. hoc est, τινὶ, (αὐτὸν) προκαταλαϐόντι etc. pro, τινὶ προκαταλαϐόντι Initio huiuſce Orationis δεήσομαι δὲ πάντων ΤΜΩΝ —— [ὑμᾶς] ΕΝΘΥΜΟΥΜΕΝΟΥΣ etc. *C. Ariſtocr.* p. 306. l. 14. ἆρ' ἦν —— πρέπον ΥΜΙΝ —— τοιαύτην φυλακὴν ΕΥΗΦΙΣΜΕΝΟΥΣ φαίνεσθαι etc. *i. e.* ΥΜΑΣ ἐψηφισμένους φαίνεσθαι: vbi nihil mutarem ſine Codd. cum vtrouis modo ſcribere liceat. MARKLAND.

Finis Notarum ad Demosthenis Orationem περὶ Παραπρεσϐείας.

NOTAE

AD

ORATIONEM AESCHINIS

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ.

Ad Argumentum.

PAG. 231. l. 8. δύο πρεσϐείας] Apud *Demosthenem* fit mentio *trium:* ſed tertia nihil facit, aut certe parum, ad hanc cauſam. WOLFIVS.

Ibid. penvlt. ἑταιρήσιως] *Prostitutae pudicitiae.* Ἑταίρα *Scortum.* Ἑταιρεῖν dicitvr vir, *qui muliebra patitur.* Nec enim ita religioſi fuerunt Athenienſes (id quod aliquando falſo putaui) vt quenquam

propter ſimplex ſtuprum, aut etiam adulterium ignominia notarent. WOLFIVS.

Ibid. vlt. Legendum, ΓΡΑΦΗΝΑΙ ᾧ τὰς λόγας ἀμφοῖν, ἐ μέντοι γε ΕΙΡΗΣΘΑΙ. TAYLOR.

Pag. 232. l. 2. μὴ κινδυνευκέναι] *In periculo fuiſſe ne triginta calculis aut ſententiis damnaretur.* Vel, *triginta ſuffragiis periclitatum ne damnaretur.* Quae ſic intelligenda ſunt: Cum quingenti iudicarent, CCXX, condemnarunt, CCLXXX, abſolverunt. Si igitur XXX adhuc ad XX. [f. CCXX.] acceſſiſſent, adaequaſſet vrna condemnationis, ac viciſſet *Demoſthenes*. Quanquam puto adaequationem ſuffragiorum fuiſſe reo potius quam accuſatori, vt eſt apud *Iſocratem* περὶ ἀντιδόσεως. Fortaſſis igitur damnarunt CCXXI. abſoluerunt CCLXXIX. In *Demoſthenicae* Orationis argumento [*quod tamen ibi reperire nequeo*] modus loquendi clarior eſt, τὸν Αἰσχίνην παρὰ τριάκοντα μόνον ψήφους ἀποφυγεῖν. *Aſconius Pedianus* Ciceronem et Coelium obtinuiſſe ſcribit, vt M. Saufeius vna ſententia abſolveretur: διαπεράξασθαι τὸν Σαυφήϊον παρὰ μίαν ψῆφον ἀποφυγεῖν. WOLFIVS.

NOTAE ad ORATIONEM.

PAG. 233. l. 12. ὁμοίως ἀμφοτέρων ἀκούσεσθαι] V. *pari animi aequitate auſcultare.* WOLFIVS.

Pag. 234. l. 5. ἀδυνατήσει] Πότερον, ΑΔΥΝΑΤΗΣΗΙ, ἢ ΑΔΥΝΑΤΗΣΕΙ ἄνευ τοῦ ΑΝ? STEPHANVS. Verum non inſolens eſt ἂν cum Futuro coniunctum, vti Cl. *Marlandus* ad h. l. adnotat. Sic modo, p. 236. vlt. δικαίως ΑΝ ὑπολαμβάνω μάλιστα ΣΩΘΗΣΟΜΑΙ. Vbi tamen *Mor.* legit ΣΩΖΕΣΘΑΙ. Iterum p. 239. l. 12. ὅτῳ γὰρ ΑΝ μάλιστα μὴ ΜΕΜΝΗΣΟΜΑΙ μὴ ΔΥΝΗΣΟΜΑΙ εἰπεῖν. TAYLOR.

Ibid. vlt. ὡς ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ] ὡς ΝΥΝ. *Coiſl.* TAYLOR.

Pag. 235. l. 5. ἐξέστην] *Extra me raptus ſum: non apud me fui: mente alienata fui.* Apud *Demoſthenem* ἐξεστηκέναι τοῦ φρονεῖν aliquanto vehementius videtur, et mentis errorem ſignificare: hoc loco autem ſtuporem duntaxat ex indignitate rei ortum. TAYLOR.

Ibid. 9. ἐξεβάλετε] Nam, vt ex *Vlpiano* ad istam cauſam diſcimus, ſurrexerunt Iudices, et Rhetorem inter orandum destituerunt, clamitante Eubulo, Aeſchinis aduocato, τοιούτων αἰσχρῶν ἀνέχεσθε λέγοντος Δημοσθένους. TAYLOR.

Ibid. 10. τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ] Hoc est, παντὸς τοῦ σώφρονος βίου, *vitae modeſte actae: eorum quae per omnem aetatem moderate feci.* Cicero *ad Brutum*, *Quo ego die ampliſſimum tuli fructum laborum et vigiliarum mearum.* Quod praecedit, ἤσθην δὲ ὅτ' αὐτὸν, notandum propter historiam. Et haec verba mihi argumento ſunt, habitas eſſe istas *falſae legationis* Orationes. Non enim, ſi neuter in Oratione περὶ στεφάνου huius controuerſiae meminit, ideo nullum iudicium interceſſit. Nam eodem argumento etiam accuſatio et condem-

demnatio Timarchi tolleretur. Ac neutri tum commodum fuit, vetus illud vulnus refricare: Aeſchini, ob ſuſpicionem, Demostheni, ob non victam accuſationem. Illud quidem probabilius eſſet, eos mutuo metu quieuiſſe. Neque eo inficias, confingi haec ab *Aeſchine* potuiſſe, quemadmodum a *Demosthene* nonnulla conficta eſſe ostendit *Vlpianus*. Ac molestum ſane est, cum in Oratoribus, tum Historicis, ne iam de aliis diſputationibus dicam, neſciri ſaepenumero, quae per mendacium ſiue ornandi, ſiue accuſandi cauſa dicantur. Ita fit, vt cum ſermo ſit a Natura tributus humano generi, ad animi ſententiam declarandam, eo mortalium prauitas ad inuolvendam veritatem abutatur. Hinc Lactantius, *Oratoria*, inquit, *Profeſſio, in qua diu verſati, non ad virtutem: ſed plane ad argutam malitiam iuvenes erudiebamus.* WOLFIVS.

Pag. 236. l. 3. ἐλεύθερον σῶμα] Tutius et melius reddetur, quam reddidit Wolfius, *in liberam perſonam.* TAYLOR.

Pag. 237. l. 4. ἄλλης] Non ita loqui ſolent Oratores in exordio, in aditu, orationis, quaſi *plura* iam eſſent elaborata, *pauca* quaedam *alia* restarent. Legendum ΟΛΗΣ. Ita planiſſime, dum exordium contexit Accuſationis *c. Cteſiphontem*, p. 14. l. 9. περὶ μὲν ὅλης τῆς ΟΛΗΣ καθηγορίας. TAYLOR.

Ibid. 9. ἀνωμαλίαν] Ομαλὴ κατηγορία est. eum nihil a cauſa alienum admiſcetur, et certa ſerie fit progreſſio: Ανώμαλος, vbi fit contrarium. Sic enim *Aeſchines* ipſe τὴν ἀνωμαλίαν hoc loco interpretatur. WOLFIVS.

Pag. 238. l. 6. πάλιν ἐκ μεταβολῆς] *Rurſus mutatione facta, repente cum libitum eſt, fit alius.* WOLFIVS. Ibid. ὅπου τύχῃ] *vbique contingit.* BRODAEVS.

Ibid. 8. οἱ πλείονον] Non ſatis expreſſe *Wolfius*, interpres huius loci: *quorum ſumma fuit inter Graecos auctoritas.* Verte potius: *qui Graecis longe fama praecelluere.* TAYLOR.

Pag. 239. l. 9. σαφεςάτης —— καὶ γνωρίμης] Obſeruanda ſuperlatiui et poſitiuorum Graecis frequentior quam Latinis coniunctio. Etſi fieri potest, vt librarius γνωριμης, impoſita nota, pro γνωριμωτάτης ſcripſerit. Sic et δικαιης pro δικαιοτάτης. WOLFIVS.

Pag. 240. l. 3. καὶ τὴν εἰρήνην] Τὴν ex ſuperuacuo additur. Nec enim pax facta erat, ſed facienda. Sic etiam dicunt, τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, cum non de certo quodam ocio, ſed in genere loquuntur. TAYLOR.

Ibid. 5. σπονδαῖς] In quibus ad Olympiorum ludorum ſpectaculum Graecis omnibus proficiſci tutum erat. BRODAEVS.

Ibid. 8. πρεσβευτὴν αὐτῷ] Malim ΑΥ̓ΤΟΝ vel ΑΥ̓ΤΟΝ. Niſi forte rectius ſit, πρεσβευτὴν αὐτῷ πρὸς Φίλιππον ΠΡΟΣΕΛΕΣΘΑΙ, *vt ſibi legatum ad Philippum ituro* adiungeretis. Simplicior multo est ea medicina, quae commendat πρεσβευτὴν ΑΥΤΟΝ —— ἰάσθαι. Et in eo est MS. *Reg.* 2. TAYLOR.

Pag. 242. l. 10. ἱκετηρίαν θέντες —— ἐδέοντο] *Supplices orarunt.* Supplicationis ceremonia requirenda est, siue ramum oliuae praetenderint, aut etiam humi defixerint, siue alia ratione fuerint vsi. WOLFIVS.

Pag. 243. l. 10. ἀναπαλίσασθαι] *reuocandi* Wolfius: Minime, sed *compellandi* simpliciter, *accersendi.* TAYLOR.

Pag. 244. l. 5. Φίλιππον —— Φιλίππῳ —— Φιλίππῳ] F. οἵτινες διαλέξονται ΑΥΤΩΙ ὡδὶ εἰρήνης, καὶ τῶν κοινῇ ξυμφερόντων. Cetera credo esse e margine. Quis enim vnum vocabulum adeo ingeminaret, vti impressi dederunt? TAYLOR.

Pag. 245. l. 2. τὴν ἐκμαρτυρίαν] τὴν τοῦ ἀπόντος μαρτυρίαν. *Absentis testimonium.* Commigrarat enim Athenis in Macedoniam, vt ex oratione *Demosthenis Chersonesitana* cognouimus. WOLFIVS.

Ibid. 11. ἀλλὰ τοὺς μετ' ἐμοῦ] *sed a conuictoribus meis.* Omisit hoc *Wolfius* in versione. IVRIN.

Pag. 246. l. 5. μόνον] Ridicule istud suffectum a *Wolfio*, ἐν τοιούτοις MONON. Si hominis mentem rite intelligo, credidit id esse dictum: *Tantum aberamus ab iis Orationibus, vt* ——. Quo animo reponere erat melius, ἃ MONON ΟΥΚ ἐν τοιούτοις. Id autem nihili est. Consultius erat tentasse vocem οἶμαι, si qua felicitate potuit. Nam in nostris quam plurimis, videlicet, *Bern. Parisiensibus* omnibus, et *Meadiano*, ἐξ ἐν τοιούτοις ΗΜΕΝ λόγοις οἱ συμπρέσβεις. TAYLOR.

Ibid. 9. τῶν συμπρέσβεων] Videtur mihi glossa olim fuisse. Porro quoque rotundius erit non paulo, si deleamus etiam ἡμᾶς, Sc. ὃς, διασκοπούντων ἡμῶν, ὅ, τι χρὴ λέγειν —— TAYLOR.

Ibid. 11. πηγὰς δὲ δὴ] Puto scripsisse Orationem πηγὰς ΝΗ ΔΙΑ κ. τ. λ. IVRIN.

Ibid. penult. ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ] De hoc loco et locutione praeter σχοῖνον. nostrum consulendus in primis est *H. Steph. Thes. Gr.* T. III. col. 1203. *Addit autem ἀβρόχῳ*, inquit ille, *vt rei facilitatem ostendat: nimirum, se nullo negocio obturaturum et obsuturum os Philippo: nam solent madefieri iunci, quam ad funis, storeas, aut alia eiusmodi nectenda assumuntur.* TAYLOR.

Ibid. vlt. καταδέξασθαι] Καταδέξασθαι τοὺς φεύγοντας est, *recipere exsules*, et in patriam redire pati. WOLFIVS.

Pag. 247. l. 8. ἐπειδὴ δ' —— ἀκέσατε δὴ] Interiecta est prolixissima Parenthesis, ac potius Hyperbaton, καὶ τούτοις ἤδη σφόδρα vsque ad ἀκέσατε. Adparet *Aeschinem* et metu et ira aestuantem turbasse compositionem, quam mutare non fuit, vt opinor, fidelis interpretis. Quod quidem facile potuissem. WOLFIVS.

Pag. 248. l. 1. ἀδ' ἐγγενὴς ὑμῖν] ἀδὲ ΣΥΓΓΕΝΗΣ ΥΜΙΝ MS. *Mead.* Quod postremum amplector. TAYLOR.

Ibid. antepen. τὸ μέγα ὄφελος] *Magnum illud Reip. bonum, praesidium, adiumentum.* Εἰρωνία est vel puero nota. WOLFIVS.

Pag. 250. l. 5. αὐτοῖς] ὑπὸ τῶν δοκούντων ΑΥΤΗΣ εἶναι φίλων lego.

WOL-

WOLFIVS. Similiter *Mead. Regg.* 1. 3. 4. Istud verò αὐτοῖς non cum *Wolfio* protinus improbo. Corrige ergo eius verſionem, *quos amicos* illis *eſſe putabat:* pueris ſcil. Ecce enim. Pergit orator, Παυσανίᾳ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ΑΥΤΩΝ κατιόντῳ. TAYLOR.

Pag. 251. l. 4. Εὐρυδίκη ἡ μήτηρ ἡ σή lego. [Nam *Aldus* mendoſiſſime μητρός] Mala beſtia fuit, inſidiata genero et marito, tandem Alexandrum et Perdiccam filios per inſidias interficiendos curauit. WOLFIVS.

Ibid. 5. οἱ παρόντες πάντες] οἱ παραγιγόμενοι τότε. Notetur verborum et participiorum defectiuorum multiplex vſus, ὁ παρὼν, *qui adest, aderat, adfuit, adfuerat,* et ſubiunctiuo *qui adſit, adeſſet, abfuerit, adfuiſſet,* etc. WOLFIVS.

Pag. 252. l. 2. Πτολεμαίῳ] Ptolemaeus ille erat, qui Alorites dicebatur, et, Amynta R. necato, regnum Macedoniae occupauerat, et poſtea a Perdicca necatus est. Vid. *Diodor.* l. XVI. et *Plutarchum* in *Pelopida.* PALMER.

Ibid. 9. καλαγὰς] Lege ΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙΣ. PALMER.

Pag. 253. l. 4. ὅτι τὴν ἐκδοχὴν etc.] ὅτι διεδέξαλο τὸν πόλεμον. Hoc malo, quam ἀναμένειν ἢ προσδοκᾶν πόλεμον. Etſi *Phauorinus* ἐκδοχὴν etiam ἀναμονὴν καὶ προσδοκίαν interpretatur. WOLFIVS.

Ibid. 9. ἐννέα ὁδῶν] τουτέστιν Αμφιπόλεως, quae prius ita vocabatur. BRODAEVS.

Pag. 254. l. 4. κύριος ὢν] Significat, opinor, quantum in ipſo Amynta fuerit, et in vno illius ſuffragio ſitum, reſtitutam fuiſſe Athenienſibus Amphipolim: de qua plura adnotaui in *Philippicam Iſocratis.* WOLFIVS.

Ibid. ἐψηφίσαλο] Ex ſequentibus patet legendum ΑΠΕΨΗΦΙΣΑΤΟ. PALMER.

Ibid. 6. καὶ τοῦτο τὸ κοινὸν] Sic ordinanda verba ſunt: καὶ τοῦτο τὸ δόγμα τῶν Ελλήνων, καὶ τὰς ψηφισαμένας παρειχόμην μάρλυρας, ἐκ τῶν δημοσίων γραμμάτων. Intelligendi autem teſtes ii ſunt, quorum nomina decreto inſcripta legebantur, καλὰ συγκδοχὴν, ἢ μεlαφορὰν, ἢ καλάχρησιν. Teſtis enim proprie homo est: literae, aliaeue res ſimilitudine quadam teſtes appellantur, quod idem efficiant quod teſtes, fidemque narrationi concilient. WOLFIVS.

Ibid. 13. εἰ δ' ἀντιποιῇ, [ita enim, ſi per operas typographicas licuiſſet, edidiſſe fas erat] Totus hic locus obſcuritate laborat, neque multum ab Interprete iuuatur. Sententia videtur eſſe huiuſmodi: ſc. *Cum vrbem Amphipolim tibi vindicas, vi et armis expugnatam, recte vindicas, modo cum Athenienſibus bellum geſſiſſes, ad quos ſc. ea Ciuitas pertinet: Nunc vero Tu non nobiſcum, ſed cum Amphipolitanis, colonis noſtris, decertaſti. Proinde non* illorum *habes vrbem, iure belli partam, ſed Athenienſium; ab Amphipolitanis quidem eripuiſti, verum non quod illorum fuerat, ſed quod alienam ad ditionem ſpectabat.* VItimum membrum Orationis Cl. *Marklandus* ita vertit: *Sed ſi abſtuliſti Amphipolitas Athenienſibus, non ea* etc. TAYLOR.

Pag. 255.

Pag. 255. l. 12. σκληρὸν] Ασαφὲς recte exponit probus noster Scholiastes. TAYLOR.

Ibid. 13. καὶ μικρὸν προαγαγών] Scil. τὸν λόγον, ἢ τὸ προοίμιον. *Cum orationem humi repentem paulum ad res ipsas perduxisset.* WOLFIVS.

Ibid. antepenult. διηπορήθη] Aliud scilicet erat, magnanimi regis vultum intueri, aliud, eundem Athenis, applaudente vulgo, conuiciis proscindere. Hoc est τῶ θρασυδείλων ἐητόρων ingenium, turpe quidem certe et flagitiosum. Quanquam probabile est, *Demosthenem* non male peroraſſe, cum *Plutarchus* scribat, Philippum summo studio eius Orationi respondisse, ceteris autem in rebus, nequaquam pari humanitate ac benignitate erga illum esse vsum. Fabula igitur haec *Aeschinis* ad exagitandum aduersarium et iudices exhilarandos, et ab accusatione abducendos pertinere videtur. WOLFIVS.

Pag. 256. l. 1. νομίζειν] Π. πλεονάζει τὸ NOMIZEIN ἢ τὸ ΟΙΕΣΘΑΙ. STEPHANVS.

Ibid. 5. γεγραμμένων] Quasi Demosthenes nihil nisi multo ante compositum domi ac diu meditatum eloqui posset, ex tempore ne verbum quidem. Demosthenes καὶὰ Μειδίου. Ἐγὼ δ' ἐσκέφθαι μὲν, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, φημὶ, καὶ ἂν ἀρνηθείην. Consule in eius vita *Plutarchum.* BRODAEVS.

Ibid. 6. δὲ' ἀναλαβεῖν] *Ne colligere quidem sese.* Οὐδὲ hic non est συναπλικὸν, ἀλλ' ἐλαττωματικόν. WOLFIVS.

Ibid. 9. ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν —— ἐγενόμεθα] *Cum soli essemus et sine arbitris.* WOLFIVS.

Pag. 257. antepenult. τῶν ἐνόντων εἰπεῖν] *quae dicere oportebat.* BRODAEVS.

Pag. 258. l. 1. ἀπαλλάξαῖλα] ἀντὶ τῦ ἀπαλλαγέῖλα τῦ λέγειν. WOLFIVS.

Pag. 259. l. 2. διαλαμβάνων] *seducens, seorsim conueniens, per vices adiens.* WOLFIVS.

Ibid. 4. καὶ βοηθήσειν τοῖς ἰδίοις] ἐκ τῶν ἰδίων. Est enim δῆλικὴ ὀργανικὴ, ἔχὶ δὲ μεταληπτικὴ. WOLFIVS. Et in ea fere mente est BRODAEVS.

Ibid. *et de suo laturum*] Hoc fuisset ἐκ τῶν ἰδίων. Vertendum, *rebus* eius *priuatis*, rei familiari. MARKLAND.

Pag. 262. l. 1. Εστίαν —— βυλαίαν] Erat enim in Senatu Vestae Ara. *Xenoph. Hellenic.* ζ. et *Diodor.* 18. Quod *Antipho* περὶ τῦ Χορευτῦ. Καὶ εἰσιόντες τὸ βυλευτήριον, καὶ ἐν αὐτῷ βυλευτηρίῳ Διὸς Βουλαίῳ καὶ Αθηνᾶς Βυλαίας ἱερόν ἐστι. BRODAEVS.

Ibid. 9. ἡμᾶς] Π. ΗΜΩΝ, ἵνα φέρηται πρὸς τὸ, ἴκαγον. Η δεῖ γραφεῖν ΥΜΑΣ. STEPHANVS.

Ibid. θαλλῦ στεφάνῳ] Επὶ μόνης ἐλαίας ἰδιάζουσι τὴν λέξιν. Corona de sacra Mineruae olea. Qui honos Athenis insignis habebatur. WOLFIVS.

Ibid 13. ΨΗΦΙΣΜΑ ΒΟΥΛΗΣ] S. C. DEMOSTHENE REFERENTE, vel, IN SENTENTIAM DEMOSTHENIS FACTVM. WOLFIVS.

Pag. 262.

Pag. 262. l. 13. Sufficit habere ΨΗΦΙΣΜΑ. ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. Cetera ſunt ſcioli et literatoris. TAYLOR.

Pag. 263. l. 4. αὐτῷ συſκειμένης] Τὸ αὐτῷ redundare videtur, aut legendum, ΚΑΙ ΗΜΙΝ, aut ΑΥΤΟΝ. συγκειμένης autem τὰς ὡμολογημένας, *ea quae pepigeramus, pacta et conuenta.* WOLFIVS.

Ibid. vlt. τεραϊευσάμενος —— τῷ σχήματι] *Mirabiliter compoſito vultu et geſtu.* Actionem *Demosthenis* fuiſſe popularem, ſed a viris grauibus improbatam, *Plutarcho* auctore didicimus. WOLFIVS.

Pag. 264. l. 1. τρίψας τὴν κεφαλὴν] Qui ſcalpunt vno digito caput, notantur vt molles. WOLFIVS. Vid. *Victor. Var. Lect.* VIII. 6.

Ibid. 7. ἀποδιατρίβωσι] διατρίβωσιν ἐν τοῖς παρέργοις, τὸ ἔργον ἀμελήσαντες. WOLFIVS.

Pag. 265. l. 12. μνημονικὸν] Paulo ante de eo dixerat, ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΣ, καὶ δεινὸς εἶναι λέγειν etc. Hic igitur ſcribendum forte ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ κ. τ. λ. Niſi haec octo voces, μνημονικὸν — ἕτεροι, ſint ab aliena manu. MARKLAND.

Pag. 267. l. 1. καὶ τὰ ψηφίσματα Δημοσθένους] Dele. Nam ea modo citauerat p. 266. l. 11. Et ſatis apparet, quo caſu hic ingeminarentur. Et notetur porro, has voces ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ et ſimiles, in MSto *Meadiano*, vti et olim pluribus accidiſſe arbitror, ſemper minio ad marginem pingi. Diuerſis itaque temporibus ſe in textum inſinuarunt: et hic ſane aequo nimium. TAYLOR.

Ibid. 12. Neque μαρτυρίαν placet, quod impreſſi ſeruant, neque πραγματείαν, quod *Wolfius* hariolatur, a nullo Codice adiutus. Ecquis vero ferre potest τῶν ΠΡΑΞΕΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΝ? Omnino reſtituti iubeo ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ex MSS. Modo 266. 13. τὴν τῶν πραγμάτων μὴ Φίλοκράτης ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ. TAYLOR.

Pag. 268. l. 9. δεινῶς ἐσχεδίασε] Wolfius, *vehementer conqueſtus eſt.* Potius, *in terribilis angustias ſe coniecit.* Quod liquet ex ſequentibus, τὰς γὰρ λόγους κ. τ. λ. IVRIN.

Ibid. 11. μεταπεμφθέντες] Potius ΜΕΤΑΠΕΜΦΘΕΝΤΑΣ, *legatos —— a populo* accerſitos. TAYLOR.

Pag. 269. l. 3. οἱ μὲν χρόνοι τῆς αἱρέσεως] Omiſit Interpres. Voluit Auctor: *vtrumque, et nomina legatorum, et tempus, quo deſignabantur, in publica relata ſunt monimenta.* Pro αἱρέσεως *Scalig.* ex divinatione, ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ. TAYLOR.

Ibid. 11. ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ] *Demosthenes* ſolet dicere, ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι. vt et aquam bibere ſolitus, non modo ad aquam dicere et ſcribere. Crimen Graecanicae Legationis in *Demosthenem* retorquet *Aeſchines* in Oratione *Cteſiphontea*, quod *Demosthenes* refutat ab abſurdo. *Si vos*, inquit, *ſimul et ſocios ad bellum vocabatis, et pacem cum Philippo faciebatis, Eurybati res illa, non Athenienſium, erat.* Trudunt autem Eurybatum Croeſi fuiſſe ducem, qui cum maximis copiis ab illo ad Cyrum defecerit. WOLFIVS. ἐν τῷ ἐμῷ ΥΔΑΤΙ. SCALIG.

Pag. 270. l. 2. καὶ μὴ ἀποδημεῖν] Wolfius, *nec peregre profectas ſuiſſe.*

fuiſſe. Immo, *nec peregre abeſſe.* Profecti enim fuerant, ſed nondum redierant. IVRIN.

Pag. 271. l. 7. τὰ ἐν ἄγρᾳ] Ad diſcrimen τῶν Ληναϊκῶν, quae in Agro ad torcularia celebrabantur. WOLFIVS.

Pag. 277. l. 6. διαχρήσασθέ] Vertendum, *quod ſi alia veſtra eſt ſententia, interficite me.* IVRIN.

Ibid. 9. μὴ καλακεκομικέναι] Fortaſſe nota numeri eſt, μη. 48. Amiſit ergo 102 triremis. Verti, *eas non reduxerat.* Sed quia de hac mea coniectura non dubito, ſubſtituo, XLVIII *reduxerat.* Diſſimilis Chabriae dux, qui non vrbem, non caſtellum, non nauem, non militem vllum amiſit. WOLFIVS.

Ibid. Legendum MH *Quadraginta octo.* Quod in verſione ſeruavit *Wolfius.* IVRIN.

Ibid. vlt. εἰς τὺς περὶ τὸ βῆμα etc.] *In mercenarios oratores et ſuffragatores potius, quam concionalis milites.* WOLFIVS.

Pag. 279. l. 11. τὴν εἰρήνην —— ἀπαλλεῖτε. Ad ſenſum ita: Non pacem, ſed *pacis rationem.* Si pacem inhonestam aut infructuoſam feceritis, *eius rei rationes expoſcite, non a legatis, quibus integrum non erat optimis condicionibus vti, verum a ducibus belli, qui vel inſcitia vel ignauia ad eas angustias vos redegerunt.* TAYLOR.

Pag. 280. l. 3. εἰς τὰ προπύλαια] *Arcis vestibulum.* In quo res Athenienſium gestae, pictae erant. Horum mentio est *Thucydidi* et *Plutarcho* in *Pericle.* BRODAEVS.

Pag. 282. l. 4. Λακεδαιμονίων] M. ΑΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΝ ἁρμοςήν. Et [l. 6.] pro ἀκρίτως, ΑΚΡΙΤΟΥΣ. ἡ γὰρ αἰτιαλικὴ Ελληνικωλέρα ἐπιρρήμαλος. WOLFIVS.

Ibid. Quid ſi παραδιξαμένους φευγὰν ΑΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΚΑΙ ἁρμοςήν? TAYLOR.

Ibid. 14. νομάδων Σκυθῶν] Τὺς ἁμαξοβίους intelligo, qui plaustro domum circumuehunt, paſcua quaerendi cauſa, παρὰ τὴν νομὴν καὶ τὸ νέμεσθαι. Africae populi etiam Numidae, Graecis ſunt Νομάδες. Vide etiam *Demosthenis.* WOLFIVS.

Ibid. penvlt. συγκαλήγαγε δὲ τὸν δῆμον] Wolfius, *et populum reſtituit.* Rectius, *et vnus ex iis fuit qui populum reſtituerunt.* IVRIN.

Pag. 283. l. 5. ἀτυχήματα] Puto ſcribendum, ἀτυχήματα ΤΕ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΗΜΑΤΑ. Nam ea quam modo commemorauit victoriam naualem, certe non fuit ἀτύχημα. IVRIN.

Ibid. 7. ἐν τοῖς μυρίοις] Τῆς Αρκαδίας ἄρχυσι. Diodor. l. 15. Περὶ δὲ τὺς αὐτὺς χρόνους Λυκομήδης ὁ Τεγεάτης ἔπεισε τὺς Αρκάδας εἰς μίαν συντέλειαν συνλαχθῆναι, καὶ κοινὴν ἔχειν σύνοδον, συνεγῶσαν ἐξ ἀνδρῶν μυρίων, καὶ τύτυς ἐξυσίαν ἔχειν περὶ πολέμων καὶ εἰρήνης βυλεύεσθαι. BRODAEVS.

Pag. 284. l. 7. πρὸς τὸν καιρὸν] *Ex eo tempore, quo legationem obiuerunt.* Non admodum accurate. Καιρός non est tempus ipſum, ſed, ſi ita loqui permiſſum ſit, *flos temporis, bella opportunitas, pulchra et tempestiua occaſio.* Ita diſtinguit *Demosthenis* π. παραπρεσβ. 15. 3.

πολλάκις

πολλάκις —— συμβαίνει πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων ΚΑΙΡΟΝ ἐν βραχεῖ ΧΡΟΝΩΙ γίγνεσθαι: et deinde, 16. 6. ἀνηλωκότα τὰς ΧΡΟΝΟΥΣ, ἐν οἷς πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων ΚΑΙΡΟΙ πρόειναι τῇ πόλει. TAYLOR.

Pag. 287. l. 4. ἐπιψηφιεῖν] *Approbaturum* Wolfius. Minus accurate. Negat Demosthenes se, qui προέδρου erat, *de eo ad concionem relaturum, aut sententias rogaturum.* Similiter errat in sequentibus l. 10. et 293. 13. Ita olim 273. penult. τῇ μὲν πρότερα τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑστεραίᾳ ΤΟΥΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ ΕΠΙΨΗΦΙΖΕΙΝ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ. Ita *Xenopho* l. 1. *Memorabil.* ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος, ἐπιθυμήσαντος τὸ δῆμον παρὰ τοὺς νόμους ἅπαντα πραξαι μιᾷ ψήφῳ —— ἀποκλεῖσαι πάντας, ὃν ἠθέλησεν ΕΠΙΨΗΦΙΣΑΙ. Formula ipsa huius rogationis pene occurit apud *Demosth.* nostrum c. *Androt.* T. III. pag. 214. Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ ταῦτ' ΕΠΙΨΗΦΙΖΩΝ ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν, ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλεῦσθαι, καὶ ὅτῳ μή. Vbi rursum errat bonus *Wolfius*, a *Budaeo*, credo, deceptus, aliisque, qui huius significationis praerogatiuam non animaduerterunt. TAYLOR.

Ibid. 6. τοὺς συνεφαπτομένους pro me explicabit *Apostolius* XVIII. 48. Τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλει] Ἐπὶ τῶν μετεχόντων ἀρίστων καὶ καλῶν. ΕΘΟΣ γὰρ εἶχον τινες, ἄλλων θυόντων, ΣΥΝΕΦΑΠΤΕΣΘΑΙ τῆς θυσίας, καὶ κοινωνεῖν. καὶ Αἰσχίνης δὲ ἔφη· Γινώσκειν ὥσπερ τοὺς ἐφαπτομένους. Emenda, ΣΥΝΕΦΑΠΤΟΜΕΝΟΥΣ. TAYLOR.

Pag. 289. l. 8. καὶ δείξαι, τέμνουσι τὰ τόμια] Haec in *Aristocratea* copiosius et dilucidius explicantur. Τόμια sunt frusta apri sacrificati, quibus insistere oportebat accusatorem. τέμνειν τόμια notus Atticismus, perinde ac si dixisset, θύειν θυσίαν, *re diuina facienda.* Verbo τέμνειν etiam *Homerus* vtitur, ὅρκια πιστὰ τάμοντες: *inuiolabili foedere inter nos sancito.* WOLFIVS.

Pag. 291. l. 9. ἱερὸν] Γράφεται ΗΡΑΙΟΝ ὄρος, ait *Scholiastes*, quo erat Emporium ad ostium Ponti. Ἡραῖον quidem τεῖχος occurrit *Olynth.* III. Sed non protinus necesse est id amplecti. *Montem* hunc *sacrum* memorat *Demosth.* in hac ipsissima causa, p. 107. Vide Cl. *Vales.* ad *Harpocr.* v. Ἐργίσκη. TAYLOR.

Pag. 294. l. 2. πρὸς δὲ τὴν βουλὴν] Punge post βουλὴν, vt sit πρὸς δὲ τὴν βουλὴν, ἀπιόντων τῶν συμπρέσβεων, τὸν ἀδελφὸν —— ἔπεμψα. *Ad senatum vero*, postquam discesserant legati, *meum fratrem misi.* Annon haec longe praestant?

Pag. 300. l. 8. εἰς τὴν προσασίαν τῆς Καδμείας] Vtrum est loci alicuius in arce Thebana nomen? aut significat, ante arcem esse collocanda? WOLFIVS. Locum laudat et explicat *Harpocr.* in v. Interpres perperam *ornamentum.* TAYLOR.

Ibid. 11. ὡς ἴσασι κ. τ. λ.] Vtrum, *scire hoc* (Epaminondae dictum) *omnis collegas nostros. Nam praeter cetera mala etiam Boeotiis me fauere?* An, *vt sciunt omnes collegae nostri, nam praeter cetera mala*

etiam Boeotiis favet? Posterior ſententia videtur eſſe vera, et conſentire cum historia, vt Aeſchines Demostheni studium Thebanorum obiiciat. WOLFIVS. *Boeotiorum* potius, quod alia res est. TAYLOR.

Pag. 301. l. 3. ἀγαθὸν] Alluditur ad plebiſcitum, in quo hoc fuit, *vt Legati efficerent* κ᾽ ἄλλ᾽ ὅ τι ἂν δύνωνται ΑΓΑΘΟΝ p. 299. l. 7. MARKLAND.

Pag. 303. l. 12. τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ΠΕΡΙ αὐτὲς lego. Et [l. 14.] ΑΓΡΥΠΝΙΑΝ. Haec omnia videtur conſinxiſſe *Aeſchines* ad deridendum aduerſarium. WOLFIVS.

Pag. 306. l. 13. μηδ᾽ ὑδάτων ναμαλιαίων εἴρξειν] *Nec aqua profluente prohibituros.* Quae ista eſſe inhumanitas? Niſi forte capiatur, pro, non obſidere, nec aqua et igni interdicere. V. *a lustralibus aquis arcere.* WOLFIVS. ναμαλίων *Mor.*

Pag. 308. l. 10. εἰ δ᾽ ἐπιξελθὼν δυνάμει, ΕΦΗΝ, βεβαιώσεις] Τὸ ἔφην puto interponendum. Επιξελθὼν S. κατὰ Φωκέων, qui in armis adhuc erant, eoque referendum est ſuperius illud, τυχόντων σωτηρίας. Βεβαιώσεις, *confirmabis.* quomodo? Vtrum adiutor eris iniuriarum, quibus adficiunt Phocenſes? an vero, crimine illos liberabis, quaſi iuſtam cauſam habeant, Phocenſes iniuſtam? WOLFIVS.

Pag. 311. l. 1. διέξαλλε δὲ ΚΑΙΚΕΙΝΟ, διαιρέμενος τὸν λόγον. Scil. *Dum locos orationis diuidit (in opere diuidundo)* et illud *quoque exagitauit, nempe* — TAYLOR.

Pag. 312. l. 1. κατὰ ῥῆμα] *Verbatim, iiſdem verbis,* τοῖς αὐτοῖς ῥήμασιν, αὐτολιξεί. WOLFIVS.

Pag. 316. l. 1. ἀλλ᾽ ἄν φησιν] Quaere, annon deſit vox ΠΙΣΤΙΝ post φησιν? Ita: ἀλλ᾽ ἄν φησι ΠΙΣΤΙΝ ἐπὶ βασάνοις κ. τ. λ. vt in ſententia ſimili apud *Lyſiam* ὑπὲρ τ. Σηκιᾶ: ἀλλὰ φάσκων ΠΙΣΤΟΝ ΕΙΝΑΙ τοῖς διεράπουσιν. Αν — γενέσθαι est γενήσεσθαι. *Et dicit, nullam fidem habendam fore quaestionibus mancipiorum.* In *Aristocratea* p. 298. εἰπεῖν, ὅτι πίστιν ΑΝ οἴεται ΓΕΝΕΣΘΑΙ μόνην, εἰ δείξαιεν etc. MARKLAND.

Ibid. ἐν βασάνοις] M. ΕΠΙ. *Se non commiſſurum vt quaestio mancipiorum fraudi ſibi eſſe poſſit.* Sic et *Cicero* in *Miloniana.* WOLFIVS.

Ibid. 3. ἔπεμψε] Ita distinguendum, ἔπεμψε· δῆλον γὰρ, ὅτι τὰ μεγάλα τὴν πόλιν παραλογίζεται· δι᾽ ἣν ἠγρυπνοῦμεν γράφοντες. Ironice Parentheſis ista inſeritur. Et verte, *Cape has literas, quas Philippus miſit (constat enim eas magnis in rebus decipere ciuitatem) ob quas ſcribendas fuerit nobis lucubrandum.* TAYLOR.

Pag. 318. l. 3. καὶ μισθοφόρησαν] *In ſtipendia militum inſumpſerunt.* WOLFIVS.

Pag. 319. l. 6. μυστηριώτιδας] Sic habet et *Pollux* [I. §. 36.] Alias legendum cenſuiſſem, τοῖς τὰς ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ σπονδὰς ΑΠΑΓΟΥΣΙ, *qui arcana ſacra proferunt.* Miſerunt enim victimas in extera quoque templa. Sententiam eſſe puto, Athenienſis obtuliſſe ſiue inducias, ſiue foedus Phocenſibus, vt tuto Eleuſiniis initiis intereſſe

tereſſe poſſent, quae Phocenſes, homines impii, ſint aſpernati. Τὰ τῆς Σπάρτης δεινὰ δεδιέναι, καὶ μὴ ΤΑ παρ' αὐτοῖς [l. 11.] *Se Spartae pericula timere, et non ſua.* WOLFIVS.

Pag. 323. l. 8. ὅπως καὶ τήμερον] *Hactenus nunquam auſus es me falſae legationis accuſare.* Wolfius. Immo hodie accuſat. Agitur res. Cauſa παραπρεσβείας nunc dicitur. TAYLOR.

Pag. 324. l. 2. καθηλόησαν *obtriuerunt.* Male *Wolfius* vertit *occiderunt*, quaſi ab ἀλοιᾶν, non ab ἀλοᾶν. Haec *Valeſius* ad *Mauſſac.* p. 232. Ea porro hiſtoriola continetur in *Plutarchi* libello *de Virtutibus Mulierum*, vt admonuit idem Vir eruditus. Ἀσπονδὸν ἦν Θεσσαλοῖς πρὸς Φωκίας πόλεμον. οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντας αὐτῶν καὶ τυράννους ἐν ταῖς Φωκικαῖς πόλεσι ἡμέρᾳ μιᾷ πάντας ΑΠΕΚΤΕΙΝΑΝ, οἱ δὲ πεζὴν καὶ διακοσίους ἐκείνων ὁμήρους ΚΑΤΗΛΟΗΣΑΝ. Recte igitur καθηλόησαν *obtriuerunt*, ſi ita vis verti, *flagris cecidерunt*. Sed nugatur Vir celebris, ſi aliud ἀλοιᾶν, ἀλοᾶν aliud ſignificare ſuſpicetur.

Pag. 326. l. 9. περιπίπτω] *In meos ſermones incurro: mihi ipſe ſum contrarius.* BRODAEVS.

Pag. 329. l. 12. ἢ νῦν ἐμοὶ] *Quae nunc mihi ante oculos conſpicitur.* Ludit amphibolia verbi ἀμφισβητεῖν, quod et dubitare, et ſibi aliquid arrogare ſignificat. WOLFIVS.

Ibid. *Qui an vir ſis, nemini exploratum eſt.* BRODAEVS.

Pag. 331. l. 9. ὃς] Φ. ΩΣ. ἵνα ᾖ ἐν παρενθέσει (Οὕτως ἀναιδὴς καὶ πόῤῥωθεν ἀχάριστος εἶ). STEPHANVS. Belle ſane et recte. Confirmant Codd. *Coiſl. Regg.* et *Mead.* TAYLOR.

Pag. 333. l. 13. ἡγεῖται κ. τ. λ.] Ita *Caſaubonus* ὁ μέγας ad *Theophraſt. Charact.* Cap. VIII. "Ηγεῖται δὲ, ὅταν τι ψεύδηται, "τῶν λοιπῶν ὅρκος καλὰ τῶν ἀναισχύντων ὀφθαλμῶν· καὶ τὰ ΜΗ γεγενημέ-"να δ' μόνον ὡς ἔστι, ΛΕΓΕΙ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ φησὶ γενέσθαι. καὶ "προσίθησί τινος ὄνομα, πλασάμενος ΟΣ ἔτυχε παρὼν, μιμούμενος τὸν "τ' ἀληθῆ λιτοῦλαν. Sic ſcribendus eſt locus hic *Aeſchinis* elegan-"tiſſimus: quo cum eſſe nihil queat apertius, miror Interpretem "doctiſſimum tam infeliciter hic eſſe verſatum. Sic autem ille "vertit: *Cum mentitur* &c. Num rem acu tetigerit, iudicent eru-"diti." Hactenus Vir ſummus. TAYLOR.

Ibid. antepenvlt. καλὰ] Aliquanto rectius cum *Scaligero*, ΜΕΤΑ τῶν ἀναισχύντων ὀφθαλμῶν. TAYLOR.

Ibid. penvlt. καὶ τὰ γεγενημένα] F. καὶ τὰ ΜΗ γεγενημένα. MARKLAND.

Pag. 336. vlt. γε] Dele ocioſam istam particulam, quae ortum debuit incuriae ſcribentis, et proximitati vocis γένοιτο. Delet mecum Cod. *Mead.* TAYLOR.

Pag. 339. l. 5, ἢ τί τῶν δοξάντων ὑμῖν προσγράψας] F. τῶν ΜΗ δοξάντων ὑ. π. *aut quibus, quae vobis adprobata non fuerunt, adſcriptis.* Poſſit et ΠΑΡΑΓΡΑΨΑΣ legi, vt ſignificet παραβάς. WOLFIVS.

Ibid. τῶν δοξάντων] τῶν ΜΗ δοξάντων. *Brodaeus, Markland. Reg.* 2. ΟΥ δοξάντων *Bern.* TAYLOR.

Pag. 340. l. 11. κ᾽ τῳ γε δῆλος ἦν;] *At quo argumento, quibuſve indiciis notus eram?* BRODAEVS.

Ibid. κ᾽ τῳ γε δῆλος ἦν] *Et quis me noſſe potuit?* Wolfius. Potius, *Et qua re innotuit me hoc feciſſe? Qua re conſpicuus fui?* Sic *Demosth.* π. παραπρεσϐ. p. 48. l. 5. τῳ τοῦτο δῆλον; vbi recte Wolfius, *vnde hoc perſpicitur?* MARKLAND.

Pag. 341. l. 3. ἀνηλέηλος] μηδενὸς ἐλέου ἄξιος. Apud *Homerum* est ἀνήλεον ἐσί σοι ἦτορ. WOLFIVS.

Ibid. 6. πολιτείας ἐμπλῆξαι] Εμπλήκτους *Heſychius* interpretatur non tantum μεμηνότας, ſed etiam εὐμεταθέτους, vt ἐμπληξια ſignificet ἄλογον et ἐμπαθῆ μεταϐολὴν, ἢ πολιτείαν ἀγαθῆ κ᾽ ἐχ ὁμολογεμένην ἑαυτῇ. WOLFIVS.

Pag. 344. l. 2. Quid ſit στρατεία ἐν τοῖς μέρεσι, non cuivis tam notum est. Olim putaueram quandam expeditionem ſic nominatam fuiſſe, et intelligebam de ea ad Phliuntem, de qua statim loquitur: at eius appellationis rationem excogitare incaſſum laborabam. Postea vero ex *Suida* aliquantum lucis affulſit, vnde deprehendi fuiſſe corpus quoddam militiae, quod componebant Tirones, qui nuper exceſſerant aetatem τῶν περιπόλων. Sic enim ille Grammaticus in v. Τερθρεία. Καὶ τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλεμένην μάχην, οἱ δὲ, ὅτι ἔθος ἦν τὸς ἐφήϐους, μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους τῆς χώρας, στρατεύεσθαι μὲν, εἰ συμϐαίη πόλεμος, μὴ μέντοι μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ᾽ ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς μάχης, διὸ τὴν στρατείαν καλεῖσθαι τὴν ἐς τοῖς μέρεσι. Haec *Suidas*. Quae amplecti neceſſe est, cum nihil alibi inueniatur, et mirum est certe tam raram eius rei apud auctores factam fuiſſe mentionem. PALMER.

Ibid. 9. ἐκ διαδοχῆς] *Per ſeriem quandam.* Demosth. *Philippic.* α. Τούτων δὲ Αθηναίους φημὶ δεῖν εἶναι πενῆκοσίους, ἐξ ἧς ἄν τινος ὑμῖν ἡλικίας καλῶς ἔχειν δοκῇ χρόνον τακτὸν στρατευομένους, μὴ μακρὸν τοῦτον, ἀλλ᾽ ὅσον ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν ΕΚ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ἀλλήλοις. Rurſus, *c. Mid.* μεπεμπετο τὸς ἐξ Αργέρας ἱππέας ΕΠΙ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ. BRODAEVS.

Ibid. τὰς ἐν τοῖς Επωνύμοις] Gratias quam maximas *Harpocrationi* Lexicographo, qui locum *Aristotelis* ex Athenienſium Rep. nobis ſeruauit, ex quo intelligere poſſumus, quid fuerit στρατεία ἐν τοῖς Επωνύμοις, et qui fuerint isti Επώνυμοι. Sic igitur Harpocratio: Τίς ἦν ἐν τοῖς Επωνύμοις στρατεία, δεδήλωκεν Αριστοτέλης ἐν Αθηναίων πολιτεία, λέγων· Εἰσὶ γὰρ Επώνυμοι δέκα ἐκ τῶν φυλῶν, δύο κ᾽ τετταράκοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν. οἱ δὲ ἔφηϐοι ἐγγραφόμενοι πρότερον μὲν εἰς λελευκωμένα γραμματεῖα ἐνεγράφοντο, κ᾽ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὅ, τε Αρχων ἐφ᾽ ᾧ ἐπεγράφησαν, κ᾽ ὁ Επώνυμος, ὁ τῷ πρότερῳ ἔτει ἐπιδεδημηκώς. νῦν δὲ εἰς τὴν βυλὴν ἀναγράφονται. Καὶ μετ᾽ ὀλίγα. Χρῶνται δὲ τοῖς Επωνύμοις κ᾽ πρὸς τὰς στρατείας, κ᾽ ὅταν ἡλικίαν ἐκπέμπωσι, προσγράφυσι, ἀπὸ τινὸς Αρχοντος Επωνύμου μέχρι τίνος δεῖ στρατεύεσθαι. Ergo στρατεία ἐν τοῖς Επωνύμοις dicebatur ea, quae iam computabatur viro vtiliter in numerum annorum 42, quibus ex lege tenebatur militare

tare, et ſic opponebatur τῇ στρατείᾳ τῇ ἐν μέρεσι, et τῶν περιπόλων, et ideo eas coniungit *Aeſchines*, vt omne genus militiae comprehendat. Eponymi igitur Archontes erant vnicuique viro XLII anni ab anno XVIII^mo. vſque ad LX^mum. PALMER.

Pag. 348. l. 4. ἑτέρους τοσούτους] Πότερον τριακοσίους ἢ ἑξακοσίους? Apud *Iſocratem* in *Panegyrico*, ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ τὰς στρατιώτας τὸν μισθὸν ἀπεστέρησεν. Poſtea ſequitur: τὴν μὲν γὰρ μεῖ' Ἀγησιλάου στρατιὰν, ΟΚΤΩ ΜΗΝΑΣ ταῖς ἑαυτῶν δαπάναις διέθρεψαν· τὰς δ' ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας, ΕΤΕΡΟΥ ΤΟΣΟΥΤΟΥ χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν. Vnde apparet, ἑτέρους τοσούτους duplum ſignificare numerum, δὶς τοσούτους. Etſi hoc non eſt perpetuum.

Pag. 349. penvlt. ἀναφθέντ⊖] *Plebe, quaſi ab Inferis ſuſcitata.* BRODAEVS.

Pag. 352. l. 11. Σκύθῃ κακῷ ὄνλι] Potius, opinor, fuiſſet Σκύθῃ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΙ, vt p. 354. l. 6. συκοφάνῃ, βαρβάρῳ. Vel Σκύθῃ κακοσυκοφάνλι. Nam κακῷ ὄντι frigidum videtur. MARKLAND. Abeſt a *Mead*.

Pag. 354. vlt. ἅμα δὲ καὶ] Quaerendum annon hic deſit vox νίκαις, vel μάχαις, vel τίμαις. Phocionem ΝΙΚΑΙΣ ἅμα δὲ καὶ δικαιοσύνῃ διενεγκόντα πάντων. MARKLAND.

FINIS.